

CĂRȚI ROMANTICE

*Descântec
de dragoste*

MARY JO
PUTNEY

Jack Langdon, Lord Frayne, tratează cu foarte multă seriozitate onoarea străvechii sale familii și, în același timp, ascunde un secret pe care îl consideră rușinos: darul de vrăjitor, pe care a fost învățat să-l reprime și să-l respingă. Când un accident îl aduce pe Jack în pragul morții, unica lui șansă de supraviețuire este Abigail Barton, o vindecătoare talentată. Abigail trebuie să își asume un mare risc pentru a-i salva viața lordului Frayne, așa că va cere în schimb un preț pe măsură: căsătoria cu Jack. Acesta nu întârzie să accepte și curând se simte atras de sincera lui soție, al cărei farmec este la fel de puternic ca și trezirea propriilor abilități magice; la rândul ei, Abigail este impresionată de sensibilitatea și blândețea lui Jack. Cunosând însă prea bine ura acestuia față de magie, hotărăște să trăiască despărțită de el după conceperea copilului pe care și-l dorește atât de mult, pentru ca Jack să își poată păstra reputația, iar ea să își poată îndeplini menirea de vindecătoare. Cu toate acestea, iubirea care se naște între ei se dovedește a fi cea mai misterioasă și mai seducătoare forță pe care au cunoscut-o vreodată.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-824-8

9 786067 418248

Marriage Spell
Mary Jo Putney
Copyright © 2006 Mary Jo Putney

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Descântec de dragoste
Mary Jo Putney

Copyright © 2015 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Marilena Iovu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PUTNEY, MARY JO

Descântec de dragoste / Mary Jo Putney;
trad.: Iulia Bodnari. – București: Lira, 2015

ISBN 978-606-741-824-8

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY JO PUTNEY
Descântec de dragoste

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

prolog

*Academia Stonebridge
Cumberland, Nord-Vestul Angliei
Septembrie 1793*

- E vremea să te trezești, șoarece!

Patul îngust al lui Jack Langdon fu răsturnat fără milă, iar el se trezi pe dușumeaua rece din piatră. Se așază în capul oaselor și clipi somnoros spre tânărul care îi invadase camera. *Unde era?*

Academia Stonebridge. Bineînțeles. Trăsura familiei îl abandonase acolo târziu în noapte, după mai multe zile de drum istovitor. Jack primise o bucată de pâine și fusese condus în camera lui, fără să vadă nimic din noua școală și fără să întâlnească vreun coleg. Astăzi trebuia să învețe cum să supraviețuiască în următorii ani.

Se grăbi să se ridice și îl întrebă pe băiatul mai mare:

- Ești monitor?

- Sunt. Poți să-mi spui domnul Fullerton, sir. Și tu ești un șoarece, cel mai prăpădit dintre toți prăpădiții. Îmbracă-te și coboară în curte. Colonelul vrea să vorbească cu șoarecii cei noi. Monitorul îl privi încruntat. Trebuie să stau aici și să mă asigur că te îmbraci?

Jack își dorea din tot sufletul să-i șteargă cu o lovitură zâmbetul înfumurat, dar nu era prost. Monitorul avea probabil șaptesprezece ani, era de două ori mai înalt și de trei ori mai rău. Se mulțumi să spună:

- Nu, domnule Fullerton, sir. Cobor imediat.

- Ai grijă să fie așa.

Fullerton plecă spre camera alăturată.

Tremurând, Jack se îndreptă spre lavabou. Întâi fu nevoit să spargă pojghița de gheață de pe urciorul cu apă. Ar fi trebuit să-și închipuie cât de frig avea să fie în Cumberland în septembrie de vreme ce se afla, practic,

în Scoția. Trebuise să facă o călătorie incomodă și lungă de trei zile ca să ajungă aici de acasă, din Yorkshire.

Acasă la el. Încercă să nu se gândească la Langdale Hall, unde își trăise toți cei unsprezece ani. Nu voise niciodată să plece. Deși știa că școala era ceva inevitabil, presupusese că aveau să-l trimită într-un loc normal, ca Eton; nu se gândise că avea să fie pedepsit și trimis la Academia Stonebridge.

Încercând să îndulcească lovitura, mama lui spusese că școala era mică și foarte bună. Directorul ei, colonelul Hiram Stark, era un om respectat. Jack urma să învețe foarte multe lucruri, și fiecare băiat avea camera lui, nu ca în alte școli, în care zeci de băieți dormeau într-o singură încăpere.

Jack scrută interiorul spartan. Camera lui? Mai degrabă celula lui. Nici măcar mama lui nu încercase să-l convingă că Stonebridge nu era o pedeapsă.

Fullerton își băgă capul pe ușă.

- Trebuie să te dezbrac eu de cămașa aceea de noapte, soarece?

În ochii monitorului se ivi o sclipire lacomă, și Jack se simți nervos din motive pe care nu le înțelegea și nu voia să le înțeleagă.

- Nu, domnule Fullerton, sir.

Jack începu să culeagă hainele pe care le lepădase cu o seară în urmă și se simți recunoscător când îl văzu pe Fullerton plecând să terorizeze următorul nou-venit. Auzise despre mârșăviile care se făceau în școli și se gândise că erau exagerări ale băieților mai mari, menite să-i sperie pe cei mai mici. Însă, după cât se părea, zvonurile erau adevărate.

Dar, fiindcă mai târziu îl aștepta armata cu cantonamentele înghețate și ofițerii brutali ca niște fiare, trebuia să înceapă să se obișnuiască. Își trase repede hainele și își înșfăcă mantaua, apoi ieși pe culoar.

Când se văzu în holul lung și lugubru, șovăi. Cu o seară în urmă, un lacheu îl condusese în camera lui, dar era prea târziu și prea întuneric ca să mai țină minte drumul. I se părea că veniseră din stânga. Se întoarse

în direcția aceea și începu să meargă cu pași vioi. Nu se cuvenea să întârzie atunci când îl chema directorul, și apoi mersul pe jos l-ar fi putut încălzi.

Coridorul se întretăie cu un alt hol. În timp ce stătea și încerca să-și amintească drumul, un alt băiat de vârstă lui ieși dintr-o cameră aflată în stânga.

- Bună, sunt Jack Langdon, spuse Jack. Ești unul din noii elevi care merg în curte?

Nou-venitul, slab și vânos, blond și cu niște ochi cenușii glaciali, încuviință.

- Sunt Ransom.

Jack îi întinse mâna. Ransom se blocă o clipă, apoi i-o întinse și el pe a lui.

- Știi unde e curtea? întrebă Jack.

- Pe aici, spuse Ransom arătând spre coridorul din dreapta. În capăt e o scară care duce la parter.

Porniră împreună. Jack se bucura că întâlnise un alt elev - un alt șoarece? - și se întreba ce făcuse celălalt băiat de ajunsese acolo. Dar nu se cuvenea să pui întrebări, și Ransom părea destul de sensibil.

Ajunseseră la jumătatea drumului către scară, când Jack auzi un țipăt înăbușit dintr-o cameră închisă de pe stânga. Se opri încruntat, întrebându-se dacă trebuia să investigheze. Nehotărârea lui luă sfârșit în momentul în care se auzi alt țipăt, mai pătrunzător.

- Așteaptă puțin, îi spuse Jack lui Ransom.

Acesta se strâmbă, dar preferă să aștepte decât să plece mai departe singur. Jack bătă la ușă.

- Hei! E totul în regulă?

Fiindcă nu răspundea nimeni, apăsă prevăzător pe clanță. Ușa se deschise ușor, dar nu văzu pe nimeni bolnav, așa cum se aștepta. În cameră se aflau trei băieți care se uita la el, iar doi dintre ei, mai mari, chinuiau un băiețel mai mic decât Jack. Cel mai înalt din ei îi răsucise mâna la spate, cu o brutalitate ce putea provoca o luxație, în timp ce tovarășul lui apropia o lumânare aprinsă de fața băiețelului.

- Ia te uită! spuse Jack, șocat. N-ar trebui să faceți așa ceva.

Băiatul mai înalt, un roșcat cu față de nevăstuică, mârâi:

- Vezi-ți de treburile tale, șoarece. Sunt monitor și pot să fac tot ce naiba vreau.

Băiatul cu lumânarea aprinsă mormăi:

- Ieși acum și n-o să ai de suferit.

Victima lor se uita uimită la Jack, dar nu spuse nimic. Subțirel și măsliniu, avea niște ochi surprinzător de verzi și o expresie de sumbră resemnare.

Jack se simțea îndemnat să plece. Dar nu putea să creadă că băiatul cu ochi verzi făcuse ceva atât de rău încât să merite tratamentul la care era supus, și dreptatea era dreptate. Pregătindu-se de luptă, spuse:

- Nu e corect ca doi vlăjgani ca voi să se ia de un băiat mai mic. Dacă... dacă nu vă opriți, veți suporta consecințele.

Roșcatul râse cu obrăznicie.

- De parcă n-am putea ciomăgi doi șoareci în loc de unul! Dar dacă asta vrei...

Lăsă mâna victimei și se îndreptă spre ușă.

- Nu doi. Trei.

Ransom păși înăuntru alături de Jack și zâmbi arătându-și toți dinții.

- Șoarecii luptă cu brutalitate când sunt încolțiți.

Roșcatul ezită. Jack nu-l învinuia. El s-ar fi gândit de două ori înainte să se ia la bătaie cu un dușman care arăta atât de fioros ca Ransom.

Simți o mișcare în spatele lui. O voce rece spuse:

- O bătaie? Splendid! Presupun că vreți să-i bateți pe bivoli aiștia urâcioși!

Cu colțul ochiului, Jack văzu că li se alăturaseră alți doi băieți. Predându-se, roșcatul îl îmbrânci pe băiatul cu ochii verzi spre ușă.

- Dă-i drumul, pleacă alături de ceata ta de șoareci și simte-te recunoscător că au fost aici ca să-ți salveze pielea! De data asta.

Ultimele cuvinte erau o amenințare clară.

Băiatul mai mic traversă în goană camera și se alătură grupului lui Jack. Avea o arsură pe obraz și în ochi îi jucau lacrimi, dar nu se plânse. Trântind ușa, spuse:

- Vă mulțumesc. Tuturor.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jack. Îi cunoșteai pe cei doi?

- Nu. Nu le-a plăcut de mine de la început, spuse scurt băiatul. Sunt Ashby. N-ar fi mai bine să coborâm în curte?

- Ai dreptate, admise unul din cei doi băieți care li se alăturaseră la urmă. Blond și subțire ca o nuia, făcu stânga împrejur și se întoarse spre coridor. Sunt Kenmore, iar tipul ăsta periculos e Lucas Winslow.

Brunetul Winslow fusese cel care își exprimase cu atâta răceală dorința de a lupta. Jack hotărî că Winslow și Ransom făceau o pereche pe cinste. Băieți duri, dar pe care le puteai bizui la nevoie.

Mișcându-se rapid, cei cinci se îndreptară spre curte. Aceasta era înconjurată de clădiri pe trei laturi, iar zidurile cenușii se înălțau amenințător deasupra curții pavate cu dale de piatră. Academia era așezată pe vârful unui deal, și vântul tăios te pătrundea până în măduva oaselor.

Câțiva băieți stăteau așezați într-un șir neregulat în fața unui bărbat înalt cu păr cărunț, cu o căutătură care ar fi putut măcina granitul. Jack înțepeni, știind că acesta trebuia să fie colonelul Stark, directorul academiei. Colonelul își câștigase faima în luptă, iar acum era cunoscut drept fondatorul celei mai vestite școli din Britania.

Deși știa că nu era bine, Jack încercă să atingă mintea colonelului cu mintea lui. Nu să-l cerceteze în amănunt, doar să-și facă o idee despre caracterul lui. Să știe cum să-i facă pe plac bătrânului diavol și cum să evite pedepsele.

Nimic. Jack încercă din nou, cu mai multă intensitate, dar tot nu obținu nimic. Scârbit, își dădu seama că magia nu funcționa aici. Nu avea de ce să fie surprins. De fapt, acesta era și scopul, nu-i așa?

Privirea pătrunzătoare a colonelului îi scrută pe ultimii sosiți.

- Voi cinci ați întârziat. Ați început-o cu stângul. Nu veți primi micul dejun. Acum aliniați-vă cu ceilalți și asigurați-vă că șirul este drept.

Jack se gândi să explice motivul pentru care întârzi-aseră, dar înlătură gândul imediat. Stark nu era omul care să accepte scuze. Chiar dacă Jack ar fi întârziat ca să salveze viața mamei lui, nu ar fi contat. Oftă, iar stomacul lui protestă la ideea micului dejun pierdut.

Nou-veniții se alătură șirului de băieți. Jack rămase la margine, sperând că avea să fie trecut cu vederea.

Buzele lui Stark se curbară disprețuitor în timp ce privirea îi trecea încet de la unul la altul.

- Știți cu toții de ce vă aflați aici. Sunteți fiii celor mai importante familii din Britania. În venele voastre curge cel mai bun sânge din țară. V-ați născut ca să deveniți ofițeri, diplomați, moșieri și clerici. Singura ocupație pe care nu o veți putea alege e cea de vrăjitori. *De ursitori*!¹

Jack se înfioră când îl auzi pe bătrân rostind șuierător ultimul cuvânt. Termenul *ursitor* nu era foarte politicos, și, chiar dacă tatăl lui disprețuia magia, nu le îngăduise copiilor să folosească acest cuvânt. Dar la Stonebridge magia era considerată o ofensă, astfel că Jack trebuia să se obișnuiască să audă cuvântul *ursitor*.

Privirea rece măsură șirul de la cap la coadă, oprindu-se asupra lui Jack.

- Toți ați fost trimiși aici din pricina nefericitului vostru interes față de magie. Fiindcă ați refuzat să o lăsați deoparte, alături de celelalte lucruri copilărești. Părinții voștri au dorit să fiți curățați de această murdărie. Au ales bine, fiindcă eu nu dau niciodată greș.

Spre surprinderea tuturor, Ransom vorbi:

- Ce este greșit în a folosi magia? Oricine are măcar un strop de talent. Este... este amuzant și poate fi foarte

¹ *Wyrdling*: derivat al arhaismului *wyrd*, folosit în Evul Mediu, și care înseamnă cel care controlează soarta sau destinul; fraza „*werde sisters the Fates*” (Shakespeare, *Macbeth*, actul I, scena 3), a fost tradusă de Ion Vinea prin: „trei surori, crainice și ursitori”. (n.tr.)

folositor. Chiar biserica spune că magia nu e un păcat dacă nu este folosită în scopuri rele. De ce trebuie să renunțăm la ea?

Preț de un moment, Stark rămase uluit auzind o asemenea erezie. Apoi păși furios până ajunse să se aplece amenințător asupra lui Ransom.

- Toată lumea are organe sexuale, dar asta nu înseamnă că trebuie laudate sau expuse în văzul lumii, lătră el. Magia este pentru femei, pentru clasele inferioare și pentru porcii leneși care mint și înșală, fiindcă sunt prea neputincioși ca să reușească prin meritele lor. Un gentleman care folosește magia e ca un negustor. Mai rău.

- Negustoria este o muncă cinstită, mormăi cineva din capătul șirului.

Jack bănuia că bărbatul auzise remarca, dar se prefăcea că nu pentru a nu recunoaște că nu știa cine vorbise. Privindu-l neconținut pe Ransom, spuse:

- Pentru sfidare vei primi zece lovituri de bici. Sunt îngăduitor fiindcă e prima ta zi. Să nu aștepti îndurare cu altă ocazie. Stark se răsuci și păși de-a lungul șirului, țeapăn de parcă ar fi înghițit un băț. Veți fi atât de ocupați cu lecțiile și cu sportul, încât nu o să mai aveți timp să vă gândiți la dezgustătoarea practică a magiei. Nici un descântec nu funcționează în incinta școlii - nelegiuirea aceasta a fost blocată. Aceia care au folosit magia în taină trebuie să învețe să se descurce fără ea. Orice greșală de purtare sau de atitudine va fi disciplinată de mine, de profesori sau de monitori. Am vorbit limpede?

Îngrozitor de limpede. Nu doar că magia era suprimată; oricare dintre afurisiții de monitori putea să-i maltrateze pe băieții mai mici după bunul-plac. Timp de un moment, Jack se gândi înnebunit să le scrie părinților săi și să îi implore să-l lase să se întoarcă acasă. Ar fi fost în stare să jure că nu avea să mai practice magia niciodată, numai să scape din locul acesta. Se cutremură la ideea că nu avea să mai simtă niciodată emoțiile altei

persoane sau că nu avea să mai găsească nici un obiect pierdut sau...

Puse capăt acestor gânduri. Nu avea rost să ceară să se întoarcă acasă. Poate că mama lui s-ar fi înduioșat - ea nu ținuse morțiș să-l trimită aici. Dar tatăl nu i-ar fi permis niciodată lui Jack să părăsească academia. Spusese acest lucru cât se putea de limpede atunci când își surprinsese fiul încercând un descântec pentru cunoașterea viitorului. Îl bătuse măr pe Jack și aranjase imediat trimiterea lui la Academia Stonebridge.

Jack trase adânc aer în piept. Ca să supraviețuiască aici, avea nevoie de prieteni. Cu toții aveau nevoie. După cum se dovedise astăzi, un grup de șoareci putea face față la doi tirani, dacă era nevoie. Se uită la șir pe sub gene, întrebându-se care aveau să-i fie aliații în amestecul acesta pestriț.

Avea să afle în curând.

capitolul 1

Melton Mowbray, Leicestershire
Midlands, Anglia
Ianuarie 1813

Un telescop poate fi folosit în multe scopuri bune și lăudabile. Poți studia cu el păsările care se înalță în zbor. Poți să admiri inelele lui Saturn sau tainele veșnice ale stelelor.

Sau poate fi folosit pentru spionarea unor tineri chipeși în timpul sezonului de vânătoare. De vreme ce grupurile de cai și ogari alergau adesea peste câmpurile tatălui ei, Abigail Barton își închipuia că avea tot dreptul să admire speciemenele masculine splendide care transformaseră ținutul ei natal, Leicestershire, în inima regiunilor vânătoarești din Anglia. Trei partide faimoase de vânătoare aveau ca punct de plecare Melton Mowbray, orașul în care se țineau iarmaroace, astfel că regiunea îi atrăgea în fiecare iarnă pe cei mai înverșunați vânători din țară.

Era o zi perfectă de ianuarie. Razele palide ale soarelui luminau câmpurile pustii și în aerul limpede se simțea o răcoare destul de plăcută. Roti telescopul pe suportul său. Partida de astăzi din Quorn se forma în vale... Ah, uite-i.

Se concentră asupra mulțimii de cai, ogari și călăreți într-o continuă agitație care se zăreau pe terenul din vârful dealului, în fața fermei Barton Grange. Vânătoarea avea să înceapă în curând, dar până atunci călăreții își salutau prietenii, sorbeau băuturi și făceau tot ce fac bărbații în asemenea ocazii. În cea mai mare parte a timpului, vorbeau despre cai.

Fiindcă avea o fire practică, Abby știa că vânărea vulpilor din ținut era o treabă teribil de prostească. Vânătoarea era un mod inefficient de eliminare a animalelor

dăunătoare, era extrem de costisitoare, și mult prea mulți bărbați și cai erau răniți, schilodiți sau uciși de-a dreptul. Cu toate acestea, era capabilă să înțeleagă beția vitezei și a cutezanței și ghicea că grupurilor de tineri de pe câmp le plăcea camaraderia ce se năștea între ei și tovarășii lor.

Încet, cercetă cu grijă pajiștea pe care se adunaseră vânătorii. Pe unii dintre ei îi recunoștea ca localnici sau vizitatori obișnuiți ai ținutului. Alții erau străini. Nu conta. Îi plăcea să vadă frământarea și speranțele. Pentru cei mai tineri, prima vânătoare în comitate era aproape o experiență religioasă.

Mișcarea înceată a telescopului se opri. Deci Jack Langdon reușise să vină acasă pentru sezonul de vânătoare. Deși era Lord Frayne acum, nu reușea să se gândească la el în felul acesta. Îl văzuse pentru prima dată cu vreo zece ani în urmă pe când era doar un adolescent. Acum era un bărbat adevărat, lat în umeri și cu mușchi solizi.

Părea să se simtă cu totul în largul lui călare și nu era surprinzător, de vreme ce el și alți câțiva dintre prietenii care râdeau cu el erau ofițeri în armată. În timpul campaniei din vară înfruntaseră forțele lui Napoleon în peninsulă, dar bătăliile se răreau și chiar se opreau cu totul pe timp de iarnă. Wellington și ceilalți domni comandanți din armată fuseseră generoși și le acordaseră tinerilor ofițeri o permisie ca să se întoarcă acasă pentru sezonul de vânătoare. Vânărea vulpilor avea să-i țină în formă și fericiți, pregătiți să vâneze franțuji la venirea primăverii.

Din când în când îl văzuse pe Jack Langdon în Melton Mowbray. Era întotdeauna în mijlocul unui grup de prieteni. Deși nu era cel mai chipeș sau cel mai elegant, îi atrăsese întotdeauna atenția. Personalitatea lui cuceri-toare atrăgea atenția așa cum soarele atrage florile.

Abby ajunsese cel mai aproape de Langdon în ziua în care ieșise din prăvălia postăvarului încărcată de pachete cu stofe legate și dăduse peste el. El râsese de incident în timp ce îi aduna pachetele și se scuza că îi stătuse

în cale. Cu alte cuvinte, fusese un gentleman desăvârșit, dar zâmbetul lui prietenos depășea simpla curtoazie. În realitate, Langdon o văzuse ca pe o persoană, nu ca pe o anonimă prezență feminină locală. Acest lucru nu era prea des întâlnit printre vânătorii din Melton.

Se fâstâcise atât de tare, încât nu îl putuse citi așa cum trebuia, și nu se mai apropiase niciodată atât de mult de el. Cu siguranță nu aveau să aibă niciodată o întâlnire socială – un viconte nu ar fi catadicsit să apară în compania fiicei unui vrăjitor. Cu atât mai puțin a uneia care avea același dar.

Dar fusese destul de înalt și lat în umeri ca să o facă să se simtă mică și feminină; și, fiindcă nu o cunoștea, zâmbetul lui fusese aproape fermecător...

Peste vale, un corn răsună, și vânătoarea începu. Ogarii se năpustiră în josul dealului, urmați de călăreții în-suflețiți, călare pe cai antrenați să alerge. Jack Langdon și prietenii săi dispărură din raza ei vizuală, în spatele unei ridicături.

Râzând de nebunia ei, Abby acoperi telescopul și se întoarse în camera liniștită. Era timpul ca vrăjitoarea cinstită să revină la muncă, la poțiuni și la leacuri și să-i lase pe bogații trândavi să-și urmeze îndeletnicirile frivole.

Era o dimineață măreață pentru vânătoare. Mai puțin măreață fu târăgăneala pricinuită de prima vulpe care scăpă, astfel că vânătorii trebuiră să aștepte până când ogarii încolțiră alta. Dar Jack se bucura prea mult de vânătoare ca să ia în seamă așteptarea. Privirea lui trecu peste dealurile înșirate, cu contururile voluptuoase definite de câmpuri împrejmuite și de o nesfârșită varietate de garduri. Deși vânase în Spania, nici un loc nu se compara cu comitatele. Să te repezi cu nepăsare după ogari, să te bucuri de emoția de a atinge limitele curajului și ale rațiunii – aici se elibera de problemele de nerezolvat ale vieții.

Senzația de bine se risipi. După ce termina vacanța de vânătoare, trebuia să se întoarcă în Yorkshire. Trecuse prea mult timp de când fugea ca un laș.

Prietenul lui, Ashby, care descăleca, remarcă:

- Arăți de parcă abia ai aștepta să-ți riști viața din nou, Jack. Chiar dacă tu nu ai nevoie de o pauză, Dancer are.

- Prostii. Jack bătu afectuos cu palma gâtul calului. Murgul întunecat era unul dintre cei mai mari cai de pe câmp, lucru necesar în cazul unui călăreț cu greutatea lui Jack. Dancer poate să alerge treizeci de kilometri. Sper că o să reușim. Cumpărarea unui pavilion de vânătoare aici a fost unul dintre cele mai inteligente lucruri pe care le-am făcut.

Ransom, celălalt invitat al său, spuse cu o licărire rea în privire:

- Cel mai inteligent lucru a fost să ne inviți pe Ashby și pe mine la Melton, ca să-ți arătăm cum să ajungi la ogari.

Jack râse, fără să se supere.

- O să mă bucur când o să sosească Lucas. A știut totdeauna cel mai bine cum să vă pună la locul vostru. Privi spre conacul care străjuia valea de pe o culme îndepărtată. Nu-mi amintesc să fi vânat înainte pe moșia aceasta. Proprietarii păstrează gardurile vii în bună stare. Cum sunt gardurile de lemn?

- Sunt vreo două obstacole care o să te facă chiar și pe tine să încetinești, Jack. Sau cel puțin așa ar trebui, răspunse Ashby. Fiindcă nu fusese în armată, vâname în zonă de mai multe ori decât prietenii săi. Arată spre conac. Vrajitorul local, Sir Andrew Barton, locuiește acolo. Un om foarte respectat. Poate că de aceea cresc gardurile vii cu atâta vigoare.

Jack simți fiorul care îl străbătea de fiecare dată când se vorbea despre magie și vrajitori. Academia Stonebridge își făcuse bine treaba. Nu-i plăcea deloc să se gândească la cât fusese de fascinat de tentațiile corupătoare ale magiei pe când era un băiat cu voința slabă. Slavă Domnului că existase academia.

O voce profundă strigă „Heiii!“ din capătul îndepărtat al tufişurilor. Jack îl îmboldi pe Dancer să se învârtă.

– Ogarii au adulmecat o vulpe!

În timp ce Jack şi Ransom se îndepărtau, Ashby sări pe cal cu o viteză uimitoare, urmându-i la o distanţă de câţiva paşi. Vânătoarea începuse din nou.

Jack ajunse lângă cei din faţă sărind peste un gard viu din porumbari deşi, urmat de un şanţ. Dancer se avântă şi ajunse dincolo de şanţ, la fel de dornic de zbor cum era şi călăreţul său. Ogarii erau în câmpul alăturat; trupurile lor albe-cafenii se năpusteau cu capul înainte la deal, iar valea răsună de ecoul lătratului lor.

Îl îndemnă pe Dancer să se grăbească, şi o luă înainte, printr-un gard înalt şi deosebit de periculos. Jack ridică biciul în faţă ca să-şi protejeze ochii de crengile tăioase. Merita să ajungă în câmpul pe care se aflau ogarii, chiar şi zgâriat. Doar doi sau trei călăreţi ajunseseră atât de aproape, deşi îl văzu cu coada ochiului pe Ransom, care sărea gardul la şase paşi în urmă.

Faptul că erau prieteni făcea rivalitatea mai aprigă. Dancer voia şi el să-l întreacă pe Ransom şi pe roibul acestuia. Gardul din celălalt capăt al câmpului era jos – un gard din drugi şi un şanţ urmat de o fâşie de pământ suficient de lată încât să-i permită unui cal să aterizeze şi să sară al doilea gard.

– Eşti gata, Dancer?

Murgul întunecat îşi mişcă brusc urechile spre spate, dispreţuitor. Dancer era mai dornic să sară decât Jack, dacă aşa ceva era posibil. Săriră peste primul gard cu euforică temeritate. Bărbatul şi calul se avântară, liberi de mânie, regrete şi durere. Jack râse tare, dorindu-şi ca momentul să se prelungească la nesfârşit.

Dancer ateriză pe fâşia îngustă de pământ dintre şanţ şi al doilea gard. Când atinse pământul, malul începu să se prăbuşească. Instinctiv, Jack se aplecă în faţă ca să ajute calul să se echilibreze, însă Dancer se dezechilibrase prea tare. În timp ce armăsarul cădea greu, Jack sări din şa. Căzuse de multe ori şi ştia cum să se relaxeze şi să se rostogolească, dar piciorul lui drept se prinse

în scări. Piciorul și glezna se răsuciră teribil, și căderea fu dezastruoasă.

Se trânti în gard cu capul înainte, simțind cum îi pocneau oasele la atingerea cu pământul. Impactul îl făcu să se rostogolească peste iarba umedă, și sfârși întins pe spate. Clipi năuc spre cerul de un albastru pal și încercă să-și evalueze rănila. Nu simțea nici o durere, doar amorțeală, cu excepția unei zgârieturi usturătoare de pe obraz, provocată de gardul înalt. Respira cu dificultate, dar era normal să-ți pierzi suflul după o asemenea izbitură. Și amorțeala era normală după o cădere dură, iar durerile urmau după aceea. Dar de data aceasta se simțea... diferit.

Își dădu seama că un cal se zvârcolea înnebunit undeva în dreapta lui. Dancer! Încercă să se ridice și să se ducă la el, dar nu se putu mișca.

- Jack! Chipul lui Ransom apărură decupat pe cer. Ești în regulă?

Jack voia să-și liniștească prietenul, dar, când încercă să vorbească, nu putu rosti nici un cuvânt. Nu avea aer în plămâni și nu putea scoate nici un cuvânt. Era logic.

Dar putea să clipească, și clipi de câteva ori, în timp ce vederea începu să-i scadă. Vocea lui Ashby se auzi, plină de groază:

- Dumnezeuule, e atâta sânge!

- Rănila la cap sângerează ca naiba. Ransom îndepărtă cu blândețe sângele care îi ajungea în ochi lui Jack. Mă îngrijorează mai mult o lovitură la gât sau la spate. Jack, poți să-mi strângi mâna?

Oare Ransom îl ținea de mână? Jack nu simțea nimic. Încercă să strângă. Din nou, nu simți nimic. Tot trupul îi era amorțit. Noroc că Ransom era acolo. Asemenea lui Jack, participase la retragerea din Peninsula în calitate de ofițer, și experiența de pe câmpurile de luptă îl ajuta să reacționeze prompt și eficient la toate tipurile de accidente.

Jack își pierdea cunoștința și și-o recăpăta iar. Se auzi ră alte voci, iar una din ele exclamă:

- Dumnezeuule, Lord Frayne s-a omorât!

O altă voce spuse:

– Jack Norocosul are o baftă a dracului. O să se facă bine.

Vocile îndepărtate se stingeau. Chipul lui Ransom se ivi din nou deasupra lui, palid sub bronzul căpătat în Spania. Apăru și fața lui Ashby, care apăsa o haină strânsă pe țeasta lui Jack, ca să reducă sângerarea. Jack simțea apăsarea. Îl durea.

Dancer nu se mai zbătea, dar necheza de durere. Ransom sări în picioare.

– Naiba să-l ia de cal! Stai să-mi scot pistolul.

– Nu, reuși Jack să spună într-o șoaptă nefirească. Nu... îl omorî pe Dancer. Nu... a fost vina lui.

Ashby spuse aspru:

– Oprește-te, Ransom! Jack nu vrea să-l împuști pe Dancer. Tocmai a spus-o. Se auziră sunetele unei lupte, de parcă Ashby l-ar fi oprit cu forța pe Ransom.

– Naiba să te ia, Ashby! Dacă nu ar fi știut că era imposibil, Jack ar fi crezut că Ransom era gata să izbucnească în plâns. Fiara asta sângeroasă l-a aruncat pe Jack!

– Se pare că Dancer a aterizat pe o porțiune nesigură, poate peste o vizuină de bursuc. A fost un accident. Vocea lui Ashby era liniștitoare. Jack nu ne va ierta niciodată dacă îi omorâm degeaba calul de vânătoare preferat.

– Se pare că Dancer are un picior rupt, spuse ferm Ransom. O să fie împușcat, acum sau mai târziu. Și, destul de curând, lui Jack n-o să-i mai pese.

Jack fu zăpăcit de cuvintele acestea. Oare Ransom voia să spună că era pe moarte? Cu siguranță l-ar fi durut ceva dacă ar fi fost așa. Dar mai era și problema cu respirația...

Teama își croi drum prin lipsa lui visătoare de concentrare și încercă din răputeri să-și îndoiaie mâinile, picioarele, degetele. *Nimic.*

Nu-și putea mișca nici o parte a corpului care se afla mai jos de gât. Era paralizat, ceea ce însemna că în curând avea să moară. Nu era de mirare că Ransom și Ashby păreau tulburați.

Cochetase cu moartea de multe ori în viață, alarmându-și prietenii cu purtarea lui nesăbuită. Nu sinucigașă – nu și-ar fi cauzat niciodată moartea cu bună știință. Dar se gândise că, atunci când avea să-i vină timpul, probabil pe câmpul de luptă, avea s-o întâmpine pe Doamna cu Coasa cu o anumită ușurare. Moartea era simplă; viața nu era.

Totuși, acum, că timpul care-i mai rămânea putea fi numărat în minute sau ore, își dădu seama că nu voia să moară. Avea probleme în viața lui, dar cine nu avea? Dacă ar fi încercat să le rezolve, în loc să fugă de ele, acum ar fi fost rezolvate. Ar fi apărut noi probleme, dar și acelea ar fi putut fi rezolvate.

În loc să facă așa, în numele onoarei și ca să-și slujească țara, fugise de datoria pe care i-o impuneau numele său și familia. Se gândise întotdeauna că avea să fie destul timp pentru datorie. Într-o zi avea să se așeze și să-și pună în ordine moștenirea, dar mai întâi erau bătălii de purtat și vulpi de vânat. Ceea ce dovedea că nu era doar nesăbuit, ci nebun de-a binelea.

Ransom spuse cu o voce lipsită de inflexiuni:

- Ar trebui să le anunțăm pe mama și pe sora lui.

- Nu înainte de... de a fi siguri de urmări. Vocea lui Ashby era atât de îndepărtată, încât aproape că nu se auzea. Casa vrăjitorului e cea mai apropiată. Am auzit că Barton e un tămăduitor bun. Dacă l-am duce pe Jack acolo, poate s-ar putea face ceva.

Ransom râse amar.

- Ai trăit o viață fără griji dacă poți să crezi că un blestemat de ursitor, oricine ar fi el, poate face ceva în cazul unor asemenea răni.

- Cu toate acestea, îl vom duce la Barton Grange. Rândașii au adus o plasă de gard, așa că ajută-mă să-l ridic pe Jack, ca să-l putem duce la casă.

Jack se simți aproape desprins de trupul fără viață care fu ridicat pe targă de douăsprezece perechi de mâini. Deprimat, acceptase că era mort deja – era doar o chestiune de timp până când respirația și inima aveau să i se oprească. Își trăise viața cu nepăsare, ca un jucător

care își risipește averea, și acum trebuia să înfrunte consecințele.

Măcar nu trebuia să se întoarcă în Yorkshire decât pentru a fi înmormântat.

În timp ce cădea în întuneric, ultimul lui gând conștient fu că avea să moară într-o blestemată de casă de vrăjitor.

capitolul 2

Abby se uita țintă la mojar și la pisălog, încercând să-și amintească de ce măcina păstăi de nucșoară. Nu-i stătea în fire să uite, dar nu reușise să se concentreze toată dimineața. Avea sentimentul presant că ceva mergea rău.

Din nefericire, nu avea darul premoniției, așa că nu avea nici o idee despre ce se întâmplase sau avea să se întâmple. Nu știa cine era afectat. Cu siguranță nu fratele ei, în ciuda activităților periculoase pe care le desfășura în Spania. Poate tatăl ei, care se afla acum în Londra? Nu credea că era vorba despre el, dar era greu să fie sigură. Clătină din cap, frustrată. Erau prea multe posibilități.

Auzi ogarii lătrând nu departe de casă. Poate că neliniștea ei semnală un accident de vânătoare, deși de obicei nu le simțea, fiindcă nu o afectau. Odată, tatăl ei îi vorbise maestrului de vânătoare și își oferise serviciile de tămăduitor în cazul accidentelor de pe câmp. Maestrul, un duce, respinsese curtenitor oferta. Sir Andrew îi spusese sec fiicei sale că ducele prefera să-și vadă vânătorii morți decât să încredințeze unui vrăjitor tratarea lor.

Abby ridică din umeri și reveni la măcinarea nucșoarei. Vrăjitorii se obișnuiseră cu disprețul claselor superioare, în special cu disprețul bărbaților din clasele superioare. În sinea ei credea că, dacă erau prea snobi ca să se folosească de beneficiile magiei, meritau să moară repede și să lase lumea oamenilor cu mai

puține prejudecăți. Asta nu însemna că ar fi îndrăznit să-și rostească gândul cu glas tare. Învățase de timpuriu de la părinții ei că practicarea vrăjitoriei trebuia să fie discretă.

Magia existase dintotdeauna, bineînțeles, dar în Europa de Vest influența Bisericii o suprimase de sute de ani. În afară de descântătoarele din sate, care aduceau pe lume copiii și preparau leacuri din ierburi, magia dispăruse din viața publică. Apoi veniseră secolul al XIV-lea și moartea neagră.

În timp ce boala pustia națiuni întregi, vrăjitorii își întrerupseseră tăcerea îndelungată ca să se îngrijească de vecinii lor. Adesea lucrau alături de preoți și de călugărițe, luptându-se să salveze vieți așa cum clericii se luptau să salveze suflete. Clericii ajunseseră să accepte că darul magiei venea de la Dumnezeu, nu de la diavol. O legătură de încredere și toleranță se formă între vrăjitori și clerici – îndeosebi din cauză că atât de mulți preoți și călugărițe deveniseră și ei vrăjitori.

Deși moartea neagră omorâse o treime din Europa, se recunoștea pretutindeni că, fără vindecătorii vrăjitori, clopotele ar fi sunat mult mai mult. În Anglia, Edward al III-lea emisese o proclamație oficială, mulțumindu-le vrăjitorilor pentru munca lor care salvase viața lui, a reginei și a celor mai mulți dintre copiii săi.

Alți suverani europeni îi urmaseră exemplul. Magia era acceptată la toate nivelurile societății, cu excepția aristocrației, care ura tot ce nu putea controla. Ocazional, vrăjitorii deveneau ținta tulburărilor și a persecuției, dar în general erau cetățeni respectați. Tatăl lui Abby era chiar baronet, o onoare câștigată de un strămoș care fusese de folos unui rege. Deși nu era întotdeauna sigur să fii cunoscut ca vrăjitor, majoritatea celor înzestrați cu darul magiei preferau să trăiască pe față, cinstit – și discret.

După ce-și aminti că făcea o poțiune pentru îmbunătățirea energiei fizice, se întinse după un baton de scorțișoară. Existau multe asemenea poțiuni, așa că își închipuia că putea face și ea una care să aibă gust bun.

Era pe cale să adauge ghimbirul, când auzi bătăi în ușa din față. Se întâmplase! Neliniștea ei se transformă în certitudine. Fără să se mai obosească să-și dea jos șorțul, ieși în goană din camera de lucru și se repezi pe scări. Un lacheu deschise ușa, descoperind câțiva vânători în haină roșie care purtau un bărbat inconștient pe o targă improvizată dintr-un gard de pe câmp.

Dând la o parte lacheul, Abby spuse:

- Cineva a tras o căzătură urâtă?

Bărbatul din față, un tânăr subțire și brunet cu ochi verzi fascinanți, spuse:

- Foarte urâtă. Am auzit că Sir Andrew e tămăduitor.

O să ne ajute?

- Tata e în Londra, dar și eu sunt tămăduitoare. Aduceți-l înăuntru.

Cineva mormăi:

- Nu doar că e vraci, mai e și femeie. Bietul de el, la părăsit în cele din urmă norocul.

Un bărbat blond cu aer militar îl puse la punct cu o privire pe celălalt înainte de a se întoarce spre Abby:

- Unde să-l ducem?

- Pe aici. Adu imediat o trusă medicală, îi zise ea lacheului.

Apoi îi conduse pe bărbați în sufragerie. Fata în casă luă fructiera care decora mijlocul mesei.

- Mișcați-l cu grijă, spuse Abby. În timp ce trupul greu și fără vlagă era mutat pieziș pe masă, susținu cu fermitate capul însângerat, ca să nu se miște în timpul transferului. După ce fu așezat, își folosi degetele ca să cerceteze rana de la craniu. Era mare și plină de sânge, dar nu prea serioasă, constată ea.

Își ștergea mâinile de șorț când reuși să vadă limpede fața lovită a victimei. „Jack Langdon.” Sau, mai corect, Lord Frayne. Trebuia să-și amintească să se gândească la el ca fiind Lord Frayne.

Zâmbetul îi dispăruse, trupul puternic era frânt, pulsația vieții lui era o simplă pâlpâire. Dacă nu ar fi fost un bărbat atât de puternic, ar fi fost mort deja. Simți

o întristare profundă și dureroasă, fiindcă zâmbetul și căldura lui fuseseră stinse atât de prosteste.

Privi în jur prin încăpere. Majoritatea bărbaților care aduseseră victima se foliau stânjeniți, neștiind ce să facă. Neastâmpărul lor o distrăgea.

- Nu este nevoie să stați aici, domnilor, iar caii nu ar trebui lăsați afară în vântul rece. O să știu mai multe mai târziu, după ce îl voi fi examinat.

Părând ușurați că primiseră permisiunea de-a scăpa, cinci dintre cei șapte ieșiră. Băiatul cu ochi verzi și militarul blond rămaseră. Primul spuse:

- Eu sunt Ashby și acesta e Ransom. Îl cunoaștem de mult pe Lord Frayne. Poate avem cum să fim de folos.

Sprâncenele ei se arcuiră în timp ce se gândea că acesta trebuia să fie ducele de Ashby. Știa că ducele vâna pe lângă Melton, dar nu îl văzuse niciodată. Nu era așa cum se aștepta se fie un duce.

- Mulțumesc, Excelență.

El îi dăruie un zâmbet strâmb.

- Ashby e de ajuns.

Lacheul sosi cu trusa medicală. În timp ce ea așternea câteva rânduri de tifon peste capul însângerat ca să facă un bandaj temporar, Ransom întrebă:

- Să-i tăiem cizma de la piciorul drept?

Ea își ridică privirea, întrebându-se unde naiba ascunsese pumnalul acela mortal.

- Încă nu. A pierdut mult sânge, dar mă tem că, în starea în care se află, orice mișcare bruscă i-ar secătui puțină putere care i-a mai rămas. Să așteptăm până îl examinez, ca să știm cu ce avem de-a face.

Cuțitul dispăru. Abby spera că Ransom nu avea să se simtă inclinat să-l folosească în cazul în care nu avea să-i poată salva prietenul. Își începu examinarea înțepând mâinile și picioarele lui Frayne cu un ac. Nu primi nici o tresărire drept răspuns. Nu era bine.

- Vă rog să stați liniștiți în timp ce îl examinez.

Ambii bărbați încuviințară. Se bucura că știa destul de mult cât să nu o facă să piardă timp cu întrebări. Închise ochii și respiră adânc, în timp ce medita. Scanarea

precisă cerea concentrare totală, dar și relaxare profundă. Nimic altceva nu i-ar fi permis să înțeleagă gravitatea rănilor lui Lord Frayne.

Când se concentără, deschise ochii și începu examinarea – și nu simți nimic. Tot ce putea vedea era trupul fizic zdrobit, ceea ce ar fi văzut și un om normal. O a doua încercare fu la fel de lipsită de succes.

– Cred că Lord Frayne poartă cu sine o amuletă care îl protejează de magie, fiindcă nu-l pot vedea.

Aceasta însemna că amuleta era deosebit de puternică. Magia ei era la rândul ei puternică, astfel că asemenea vrăji n-o afectau, dar aceasta o oprise pe loc. Probabil ar fi putut trece de ea dacă ar fi avut timp, dar nu avea nici timp, nici putere de irosit.

– Știți unde o poartă? Dacă știți, o puteți lua?

Bărbații schimbă o privire. Amuletele care purtau descântece protectoare erau ceva obișnuit, de vreme ce mulți oameni erau prudenți cu vrăjitorii, deși Abby le considera inutile. Un vrăjitor trebuia să aibă un motiv bun ca să rostească un descântec, fiindcă era nevoie de multă putere – și dacă un vrăjitor puternic voia cu adevărat să fărmece o persoană, amuleta protectoare nu ar fi ajutat prea mult. Dar dacă amuletele îi făceau pe oameni să se simtă mai în siguranță în prezența vrăjitorilor, aveau o oarecare valoare.

Fiindcă era bogat, Frayne își putea permite cele mai bune amulete, și la fel și prietenii lui. Era ispitită să-i întrebe dacă aveau și ei amulete protectoare, dar acest control ar fi fost o lipsă de respect, ca să nu-i spunem de-a dreptul pierdere de timp, atunci când era pusă în balanță viața unui om.

– O să văd dacă-l pot convinge să te lase să folosești magia, spuse Ashby.

Interesant. Fie Frayne avea o amuletă care nu se putea îndepărta cu ușurință, fie prietenii lui nu știau unde se afla și nu voiau să piardă timpul căutând-o. Ashby se aplecă peste prietenul lui:

– Jack, îi permiți domnișoarei Barton să-ți examineze rănile?

Frayne clipi din ochii deschiși.

- Ursitori, murmură el, de parcă ar fi fost un răspuns suficient.

- Te rog, Jack! Încearcă să fii politicoș. Domnișoara Barton e o vrăjitoare cu reputație bună și dintr-o familie bună. Eu și Ransom îți vom fi alături, așa că vei fi în siguranță. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i voie!

După altă răsufflare prelungă și zgomotoasă, Frayne rosti:

- Foarte bine.

Permisiunea aceasta trebuia să neutralizeze amuleta, și Abby se întreba dacă șovăiala vizibilă a lui Frayne nu avea să blocheze adevăratul consimțământ. Dar, când încercă să-l vizualizeze din nou, reuși să intre în trupul lui, simțind ce era întreg și ce era deteriorat. Când ajunsese la gâtul și la capul lui Frayne, se deprinsese deja cu energia lui.

În timp ce-și trecea palmele pe deasupra picioarelor lui, murmură:

- Oasele piciorului drept sunt rupte în patru locuri. Cea mai gravă este fractura osului lung, iar capetele rupte au străbătut pielea. Aceasta este cauza sângerării. Dar genunchiul și oasele coapsei sunt tefere, ceea ce e bine.

- Poți să simți cu adevărat asta? întrebă uimit Ashby.

- Da. Cu oasele e ușor. Cu organele interne poate fi mai dificil. Își continuă examinarea, mișcându-se încet de-a lungul trupului lui Frayne fără să-l atingă direct. Fiindcă era o femeie vraci care lucra cu un bărbat - și aristocrat, pe deasupra -, trebuia să fie prevăzătoare.

Dădu peste contuzii profunde și câteva coaste fisurate, dar nimic mortal - până când ajunsese cu mâinile în zona gâtului. Imediat, simți o energie violentă lovindu-i palmele. Pătrunse mai adânc, fiindcă trebuia să înțeleagă în detaliu. Când fu sigură, spuse fără îndurare:

- Două oase de la baza gâtului sunt rupte.

Unul din bărbați trase adânc aer, dar nu vorbi. Ghici că amândoi înțelegeau că prietenul lor era rănit de moarte. De dragul meticulozității, își termină controlul, mișcându-și palmele deasupra craniului lui Frayne.

- Are o comoție urâtă, spuse ea, dar nu cred că i-a atins serios creierul.

- Gâtul rupt e destul, desigur, spuse cu greutate Ransom.

Din nefericire, avea dreptate. Totuși, Frayne respira încă. Fata se încruntă în timp ce se gândea la gravitatea rănilor, încercând să-și amintească ceva din cele citite în cărțile tatălui ei care să ofere speranță.

- Poți să faci ceva pentru el? întrebă Ashby.

Înainte ca Abby să poată răspunde, Frayne respiră adânc și dureros - apoi se înecă și se opri din respirat. Timp de un moment, Abby simți că i se oprește inima de teamă că avea să moară chiar atunci. Își întinse mâna spre centrul pieptului lui Frayne. Inima lui bătea încă, deși slab. Avea nevoie de aer în plămâni.

Își puse mâinile de-o parte și de cealaltă a gâtului lui Frayne, transmitându-i energie și rugându-se să poată stabiliza temporar gâtul și vertebrele rănite. Avu nevoie de toată puterea ei, dar simți cum nervii se întăreau ușor. Cum să-l ajute să respire singur?

Trebuia să forțeze lucrurile. După ce inspiră profund, se aplecă și îi acoperi gura cu a ei, suflând aer în plămâni vătămați ai bărbatului. Buzele lui erau reci și tari, semănând mai mult cu ale unui manechin din ceară decât cu ale unui bărbat viu. Inspiră din nou, apoi se aplecă încă o dată și împărți aerul cu el. După șase încercări, el inspiră neregulat singur, apoi începu să respire anevoios, dar regulat. Mai câștigase puțin timp, se gândi ea amețită în timp ce se îndrepta.

Cei doi bărbați o priveau fascinați.

- Toți vrăjitorii vindecători sunt ca tine? întrebă Ransom.

- Cei buni, da. Își dădu la o parte părul, care îi căzuse peste față, amintindu-și prea târziu că se stropea cu sânge.

- Există vreun tratament? întrebă Ashby. Prețul nu e o problemă.

Le făcu semn bărbaților să se îndepărteze de Frayne, ca să poată vorbi în secret. Bănuia de mult

că oamenii bolnavi puteau auzi chiar și când păreau inconștienți, și veștile rele puteau să se transforme în profeții care se aduceau singure la îndeplinire. Vorbind în șoptă, spuse:

- Nu am auzit niciodată despre un tămăduitor care să fi vindecat pe cineva atât de grav rănit. Ați văzut că mi-am consumat aproape toată puterea ca să-l stabilizez temporar, și asta nu a avut nici un efect asupra rănilor interne.

- Dar un cerc de vindecare? întrebă Ashby. Am auzit că un asemenea cerc poate produce uneori rezultate extraordinare.

- Ai auzit despre cercurile de vindecare? întrebă ea surprinsă.

- Din câte înțeleg, mai mulți oameni cu puteri magice se adună și își canalizează energia prin intermediul unui tămăduitor antrenat. Adesea, puterile lor combinate pot să vindece boli grave, pe care nici un vindecător singur, oricât de talentat, nu le-ar putea vindeca.

Pentru un aristocrat, era surprinzător de bine informat.

- Ai auzit și că cercurile de vindecare sunt foarte periculoase pentru vrăjitorul care este în centru? Unii au murit fiindcă puterea a devenit prea mare și nu au putut-o controla. Și totuși, asemenea cercuri puteau să-vârși într-adevăr miracole - uneori. Se încruntă. Aș vrea ca tatăl meu să fi fost aici.

- Este un tămăduitor mai puternic decât tine? întrebă Ransom.

- Nu mai puternic, dar mai experimentat. Dar aș avea nevoie de câteva zile ca să-l găsesc în Londra și să-l aduc acasă. Arată spre trupul nemișcat al lui Lord Frayne. El nu mai are zile la dispoziție.

- Ai fost în stare să-l faci pe Jack să respire din nou, spuse Ransom. Poți să-l menții în aceeași stare până se întoarce tatăl tău?

- A fost o măsură temporară, și a trebuit să-mi folosesc toată puterea chiar și pentru asta, spuse ea fără menajamente. Starea lui se va înrăutăți treptat. Dacă

nu se va îneca din cauza plămânilor, se va stinge din cauză că nu e în stare să mănânce și să bea. Probabil va muri de sete, dacă nu se sufocă mai înainte.

Expresia lui Ransom se înăspri. După o tăcere îndelungată, Ashby spuse:

- Eu aş fi dispus să fiu punctul focal din cercul de vindecare.

Sprâncenele ei se arcuiră.

- Este o ofertă curajoasă și generoasă, dar, dacă nu ești un tămăduitor experimentat, e sinucidere curată.

El o privi liniștit.

- Sunt dispus să-mi asum riscul.

- Nu! spuse Ransom cu o violență abia reprimată. E destul de rău să-l pierdem pe el. Faptul că ești duce nu te face nemuritor, Ash.

- Poate că într-o zi voi afla la ce e bun un duce, murmură Ashby. Domnișoară Barton, sunt destui oameni înzestrați în regiune ca să formăm un cerc? Și, dacă este așa, cât ai cere pentru formarea lui?

- Nu este vorba de costuri, ci de posibilitatea de execuție. Cât privește oamenii înzestrați... Făcu un rapid inventar mental al tuturor vrăjitorilor care se aflau la o distanță de câteva ore călare. Nu sunt destui vrăjitori în vecinătate ca să creăm un cerc care să aibă vreo șansă de funcționare. Dacă ar fi fost tata aici, am fi avut destulă putere ca să ne gândim să încercăm măcar, dar, fără el, încercarea e sortită eșecului. Ca să nu mai vorbim despre cât ar fi de periculoasă.

Ashby și Ransom schimbară o privire. Ajungând la o hotărâre, Ashby spuse:

- Eu, Frayne și Ransom ne-am întâlnit la Academia Stonebridge. Din expresia dumitale, văd că ai auzit de ea. Gura lui se strâmbă. Directorul și-a făcut bine treaba, dar eu am auzit dintotdeauna că magia e înăscută și n-o poți scoate din mintea unui băiat prin bătaie, chiar dacă îi poți îndepărta dorința de a o folosi. De vreme ce aveam ceva puteri pe atunci, presupun că încă le mai am. Ai fi în stare să te bazezi pe asta, dacă mă alătur cercului?

- Academia Stonebridge? Ciudat. Pot să te scanez?

Ducele încuviință. Probabil neutralizase un farmec protector, fiindcă aura lui străluci dintr-odată cu putere. Închizând ochii, ea îl evaluează. Ce fundal ciudat avea. Așa se explicau culoarea întunecată și magia. Amintindu-și că trebuia să se limiteze la problema actuală, spuse:

- Ai un dar puternic. Poate că e destul cât să conteze, dar, fiindcă ești neinstruit... Clătină din cap, nesigură.

- Și dacă mă alătur și eu cercului? întrebă Ransom. Am avut și eu magie. Cândva.

În timp ce el își neutraliza scutul protector, ea închise ochii și văzu că era un bărbat extrem de complicat, țesut din contradicții care coborau în spirală spre adâncimi misterioase, ce includeau magie.

- Ai putea să contribui cu destulă putere ca să avem măcar o șansă de reușită, dacă am să fiu în stare să canalizez energia așa cum trebuie.

- Atunci o să o faci? întrebă Ashby, privind-o încordat.

Ea se încruntă în timp ce îl privea pe Lord Frayne. Norocosul Jack Langdon. Probabil nu i-ar fi zămbit pe străzile din Melton Mowbray dacă ar fi știut că era vrăjitoare. Mai degrabă ar fi rânjit și s-ar fi întors cu spatele. Totuși, bărbatul încă o atrăgea, fiindcă își amintea de el pe când era sănătos și fiindcă acum era atât de vulnerabil.

- Vreau foarte mult ca el să trăiască, spuse ea cu sinceritate. Ar fi o tragedie ca un tânăr atât de puternic, care are un asemenea dar de a trezi prietenia, să moară inutil. Dar... nu știu dacă pot să fac asta. Merită să-mi risc viața fără a ști dacă există o șansă reală de reușită? Își mușcă buzele. Tata ar fi foarte dezamăgit dacă unica lui fiică s-ar sinucide într-o încercare care îi depășește puterile.

- Există vreun lucru care să te facă să-ți asumi riscul? Dacă vrei bogăție sau independență... Vocea lui Ashby scăzu sugestiv.

Abby privi trupul inconștient al lui Frayne, plină de durere și de frustrare fiindcă viața acestuia se scurgea și ea nu credea că îl putea salva. Era absurd să fie

pe jumătate îndrăgostită de un bărbat pe care nici nu-l cunoștea.

Un gând scandalos o zdruncină. Mai mult pentru ea însăși, murmură:

- Există un lucru pentru care ar merita să risc, dar nu este un preț pe care ar dori să-l plătească Lord Frayne.

- Sufletele nu se pot fura, spuse Ransom. Orice altceva se poate discuta.

Ea râse gândindu-se la absurditatea ideii.

- Chiar și căsătoria? Mă îndoiesc că ar vrea să facă asta, fie și ca să-și salveze viața.

Însă, în timp ce-l privea, își dădu seama că era dispusă să-și riște viața chiar și fără plată, doar din pricină că voia ca el să trăiască. „Îmi pare rău, tată, dar trebuie să fac asta.“

Spre uimirea ei, Ashby o studie printre gene.

- Întreabă-l. Te-ar putea surprinde.

Rămase cu gura căscată.

- Nu poți vorbi serios. Ideea e scandaloașă.

Înainte de a putea spune că avea să încerce cu cercul de vindecare fără nici o plată, Ashby spuse:

- Oi fi tu vrăjitoare, dar ești o lady, așa că nu e o idee absurdă. Jack a spus de câteva ori că trebuia cu adevărat să-și caute o mireasă, dar că nu putea îndura grozăvia Târgului de Mirese. Ce ar putea fi mai ușor decât o soție care îi poate salva viața și care nu are nevoie să fie curtată?

Luând brațul lui Abby, ducele o conduse de-a curmezișul încăperii, spre locul în care zăcea Lord Frayne.

- Jack, avem o propunere pentru tine.

capitolul 3

La fiecare cădere în întuneric, Jack se aștepta să nu mai iasă din umbre, fiindcă deveneau din ce în ce mai întunecate, mai hotărâte să-l soarbă în întunericul final. De data aceasta își veni în fire când îl auzi pe Ashby spunând:

- Jack, avem o propunere pentru tine. Domnișoara Barton e o tătăduitoare înzestrată, și își va asuma riscul de a conduce un cerc de vindecare în schimbul onoarei de a deveni soția ta. Mie mi se pare un târg cinstit. Ești de acord?

Jack clipi, întrebându-se dacă își pierdea mințile.

- Ești *nebun*? șopti el cu o voce scrâșnită. Mai bine mort decât înrobît de o blestemată de ursitoare!

Ashby se plecă mai aproape, cu o sclipire feroce în ochii verzi.

- Astea sunt lucruri pe care le spune un om sănătos. Chiar preferi într-adevăr să mori decât să te căsătorești cu o tânără atrăgătoare, inteligentă și de familie bună?

Prietenul lui prinsese bine esența, naiba să-l ia. Acum, că Moartea juca zaruri cu oasele lui, Jack își dădu seama că nu era încă gata pentru aruncarea finală. Dar să se însoare cu o blestemată de *ursitoare*? Clipi ca prin ceață spre silueta care stătea în picioare lângă Ashby.

Era o femeie, da, chiar extrem de femeie. Înaltă și robustă, cu păr castaniu și față pătrată. Nu era genul de femeie pe care s-o observi pe stradă. Presupuse că bărbații cărora le plăceau amazoanele ar fi putut-o considera atrăgătoare, dar Jack avusese întotdeauna o slăbiciune pentru blondele micuțe și diafane. De preferință blonde care nu se pângăriseră nici cu cea mai nevinovată și acceptabilă formă de magie feciorelnică.

Și totuși, viața lui era în balanță. Închise ochii, simțindu-se prea slab pentru o asemenea decizie. Căsătorie? Nu dorea să se însoare cu o femeie care îi era complet străină, chiar dacă n-ar fi fost o ursitoare. Recunoștea că în general Ashby știa să judece oamenii, dar poate că judecata lui era deformată de vederea scheletului muribund al lui Jack.

Muribund. Trupul lui părea să fi dispărut, cu excepția luptei chinuitoare pe care i-o pricinuia respirația. Văzuse destui oameni murind în Spania ca să recunoască semnele unei răni mortale. Strop cu strop, puterea lui se stinge.

Nu era pregătit încă! Doamne, Dumnezeu, erau atât de multe lucruri pe care voia să le facă, atâtea locuri de vizitat, atâția prieteni pe care avea nevoie să-i vadă! Cu o ferocitate neașteptată și disperată, dorea cu frenezie viața, ca un om care pierе în deșert și râvnește după apă.

Deschise ochii și se uită fix la amazoană.

- Dacă încerci și reușești numai pe jumătate, o să rămân un paralytic neajutorat? Aș prefera într-adevăr să mor decât să ajung așa.

Ea se aplecă asupra lui, și dintr-odată nu mai fu o idee abstractă, ci o femeie reală, una cu gânduri și sentimente, ai cărei ochi deveniră o întreagă lume. Erau de un albastru limpede și deschis, cu margini întunecate. Ochi magici, ciudați și fascinanți. Ochi care nu aveau să-i îngăduie să se uite în altă parte.

- Asta nu o să se întâmple, Lord Frayne, spuse ea cu un calm convingător. Sau supraviețuiești și în cele din urmă te vindec, sau mori. Nu vei ajunge un om distrus care să depindă de alții. Ți-o promit.

În timp ce privirile lor se întâlneau, simți că ea înțelesese mesajul lui nerostit. Dacă nu-l putea vindeca, avea să-l lase să plece. Această înțelegere fu liniștitoare.

Dar totuși...

- Ești vrăjitoare. Nu mă pot căsători cu o vrăjitoare. Fusesse cât pe ce să o numească din nou ursitoare, dar reuși să schimbe cuvântul. Nu voia să fie necioplit.

- Haide, Jack, rosti târăganat Ransom de undeva din afara înguste raze vizuale a lui Jack. Gândește-te cât de amuzant ar fi să scandalizezi anumite persoane printr-un act atât de imoral. O umbră insesizabilă de teamă se auzea în vocea lui. Ți-a plăcut întotdeauna să fii scandalos.

Jack își înăbuși un hohot de râs. Putea să lase pe seama lui Ransom faptul de a transforma căsătoria cu o vrăjitoare într-o ultimă modalitate încântătoare de a da peste nas societății. Deși căsătoria cu această femeie - domnișoara Barton? - putea să-i dea peste nas chiar lui pentru ultima oară.

Se concentrează asupra doamnei – ei bine, Ashby sugerase că era o lady, și, dacă tatăl ei era baronet, probabil că ea chiar era o lady – și întrebă:

– Ce fel de soție ai fi?

Sprâncenele ei întunecate se uniră într-o singură linie în timp ce se gândea.

– Una fără pretenții. Îmi plac independența și viața la țară, așa că nu aş veni să te deranjez la Londra foarte des.

În vocea ei catifelată suna o notă vag ironică.

Faptul că era vrăjitoare îl dezgusta și avea să fie deranjant din punct de vedere social, dar, în momentul acela, nici unul din acești factori nu era convingător.

– Mi-ai propus să-mi salvezi viața. Ce beneficiu ai avea dintr-o asemenea căsătorie?

– Nu vrea orice femeie să dobândească un titlu?

Ironia se accentuă.

– Asta e tot ce vrei? Un titlu?

Ea se uită în altă parte.

– Eu... eu aş vrea să am și un copil.

Un subiect stânjenitor.

– Prima îndatorire a soției unui nobil este să aducă pe lume un moștenitor. Închise ochii, ca să n-o mai vadă. Nu își închipuise niciodată că avea să trăiască momentul în care să fie recunoscător că își putea controla pleoapele.

Era pe moarte, și nimic nu avea să schimbe asta. Totuși, pentru o șansă la viață, avea să accepte provocarea, în ciuda șanselor de-a dreptul imposibile.

– Dacă supraviețuiesc, un copil ar putea fi un lucru realizabil, cu voia lui Dumnezeu. Foarte bine, domnișoară Barton, am încheiat târgul. Dacă îmi restabilești viața și sănătatea, îți dau cuvântul meu că îmi vei fi mireasă.

„... îmi vei fi mireasă“. Abby își strânse pumnii, șocată și fără grai. Nu se așteptase la consimțământul lui Lord Frayne, și, în afară de asta, nu avea putere. El nu credea în capacitatea ei de a-l ajuta; văzuse asta în ochii lui triști. Chiar dacă ar fi crezut că exista vreo speranță,

se aștepta să fi refuzat să ia în căsătorie o vrăjitoare. Dar dorința de a trăi era în mod clar destul de puternică încât să învingă dezgustul lui față de magie.

Consimțământul nu veni prea devreme, fiindcă el căzu înapoi în inconștiență. Dacă exista vreo șansă de salvare, trebuia să acționeze cât mai repede posibil.

- Felicitări pentru logodnă, spuse Ashby. Cât timp îți trebuie ca să organizezi cercul de vindecare?

Ea își adună gândurile împrăstiate.

- O să convoc imediat vrăjitorii locali, și vor fi aici până la sfârșitul după-amiezii. Dar e prea devreme ca să vorbim despre logodnă. Îngăduiți-mi să repet că voi face tot ce-mi stă în puteri, dar că nu există nici o garanție a reușitei.

- Înțeleg asta, spuse liniștit Ashby. Dar sper că, dacă o să cred cu toate puterile mele, are să ajute.

- Gândire magică, observă Ransom. Dar poate că merită să încercăm.

- Domnii ar vrea poate să mănânce și să se odihnească. Își șterse pe neobservate palmele ude de fuste. Cu o moderație desăvârșită, continuă: Va fi o experiență obositoare.

- Poate mai târziu, spuse Ashby. Înainte de asta, ai vreo carte care să explice cercurile de vindecare? Aș vrea să aflu la ce ne putem aștepta.

Ea încuviință, impresionată de simțul lui practic.

- Sunt câteva cărți în bibliotecă. Dacă vii cu mine, o să ți le dau în timp ce eu o să scriu acolo câteva bilețele. Un lacheu aduse o cuvertură, și ea o întinse cu blândețe peste trupul inconștient al lui Frayne, după ce se asigură că rănila deschise nu mai sângerau.

- Eu o să stau cu Jack, spuse Ransom. Îl duci într-un dormitor?

Ea clătină din cap.

- Orice mișcare i-ar deranja și mai mult coloana.

- Pare atât de incomod să stai pe o masă. Ransom se întrerupse. Dar presupun că nu poate simți asta.

Nu era nevoie de nici un răspuns. Îi făcu semn lui Ashby s-o urmeze în bibliotecă. Când intrară, ducele studie aprobator rafturile pline de cărți.

- Se spune că Ashby Abbey are una din cele mai impresionante biblioteci din Anglia, dar cred că voi aveți mai multe decât mine.

- Tatăl meu e un bine-cunoscut învățat în istoria și practica magiei.

De fapt, Sir Andrew Barton era un personaj important în societatea vrăjitorilor, însă nu se mira că ducele nu îi cunoștea numele. Magicienii se aflau pretutindeni, la toate nivelurile societății, însă ignorarea vieții magice era exagerată, îndeosebi printre nobili. Astfel că le era mai ușor să pretindă că vrăjitorii nu existau. Trebuia să recunoască faptul că Ashby și Ransom se dovediseră civilizați și flexibili cerându-i ajutorul.

Se opri la un raft care se înălța de la dușumea până la tavan și privi titlurile. Ah, acolo erau. Scoase două volume din raft.

- Ambele cărți tratează cercurile de vindecare în mod detaliat. Sper că te vor ajuta în seara aceasta. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să-i convoc pe ceilalți.

După ce el primi cărțile mulțumind, ea se așeză la masa de scris și începu să scrie bilete scurte în care le cerea prietenilor să vină la ea pentru un cerc de vindecare. Ashby spuse:

- Ai destui servitori care să ducă mesajele? Dacă nu, aş putea chema câțiva din oamenii mei, ca să meargă operațiunea mai repede.

- Îți mulțumesc, dar nu-i nevoie. Ea împături strâns bilețelul și îl îndesă într-un cilindru ușor făcut dintr-o bucată de gâscă.

- Mesajele vor fi duse de porumbei, mai repede decât ar putea ajunge un om călare.

El ridică din sprâncene.

- E o formă de magie?

- Deloc. Porumbeii au instinctul de a se întoarce acasă. S-ar putea ca prietenul dumitale, domnul Ransom, să știe despre porumbeii călători, căci cred că armata

îi folosește. Mai mulți vrăjitori din zona aceasta au porumbei crescuți de ceilalți, așa că putem trimite mesaje rapide atunci când este nevoie.

- Presupun că uneori, când este nevoie de magie, nevoia e urgentă, ca acum.

- Acesta este un tip de urgență, dar mai sunt și altele, spuse ea sec. Chiar în zilele acestea moderne, în Anglia există sate care ar putea arde oamenii ca mine, dacă li s-ar oferi vreun motiv.

El deveni foarte tăcut.

- Nu m-am gândit cu adevărat la asta, dar văd că e o povară pe care trebuie să o porți în fiecare zi.

- Cu toții trăim aflându-ne la o bătaie de inimă distanță de moarte. Poate că vrăjitorii sunt mai conștienți de asta, sublinie ea.

Când ea plecă spre porumbar, Ashby era adânc cufundat în lectura uneia din cărți. Se întrebă dacă studiul lui era pricinuit doar de dorința de a-l ajuta pe Lord Frayne sau dacă exista în el o parte care tânjea după magia pierdută. Experiența îi arătase că cei care aveau un dar voiau să-l folosească. Bineînțeles că ea nu era aristocrată. Poate că era destulă putere într-un ducat.

După ce dădu bilețelele îngrijitorului porumbeilor, se întoarse în casă și porunci să fie pregătite dormitoarele libere. La terminarea cercului de vindecare, prietenii ei vrăjitori aveau să fie prea obosiți ca să se întoarcă acasă.

Preocupările domestice o ajută să-și țină sub control îngrijorarea.

Târziu după-amiază, ultimul din prietenii înzestrați ai lui Abby sosi. Era timpul să înceapă cercul de vindecare. Intră în camera de zi, în care vrăjitorii locali serveau răcoritoare și discutau unii cu alții. Deși îi aștepta o muncă serioasă, asta nu însemna că nu se puteau bucura de această întâlnire neașteptată.

- Toată lumea e aici. Sunteți pregătiți cu toții? Dacă da, a venit timpul.

Cu hârșăit de scaune și zgomot de băuturi înghițite în grabă, cei opt vrăjitori se ridicară și o urmară în sufragerie, unde era pacientul. Grupul includea reprezentanți

de ambele sexe, de la Ella, care avea cincisprezece ani, la domnul Hambly, care avea șaptezeci și nouă. Deși nu avea puterea și talentul tatălui ei, deceniile de experiență ale domnului Hambly aveau să fie neprețuite pentru Abby în timpul ritualului care îi aștepta.

Grupul mai includea un vicar, o moașă și pe tânărul Will, fiul unui lucrător de fermă. Când îi descoperise darul, tatăl lui Abby începuse să-l inițieze în magie și îi plătise taxele la școala primară locală, pentru ca Will să aibă mai multe șanse decât ar fi avut un lucrător obișnuit. În ciuda mediilor de viață diferite, era o comunitate unită printr-un dar comun. Aceasta nu era prima ocazie în care lucrau împreună și nu avea să fie ultima.

Abby îi ținuse pe vrăjitori separați de aristocrați, de vreme ce dispoziția lor era atât de diferită. Cu o expresie feroce, Ransom refuzase să plece de lângă Lord Frayne. Ashby își petrecuse și el o bună parte a după-amiezii acolo, împărtășindu-i lui Ransom ceea ce aflase despre cercurile de vindecare.

În timp ce își primea prietenii și verifica starea lui Frayne, Abby studiasse și ea notele pe care le luase în timpul lecțiilor tatălui ei. Știa teoria. Nu se gândise că avea să inițieze o vindecare de o asemenea importanță fără călăuzirea și sprijinul lui Sir Andrew.

Era coordonatoarea cercului, ceea ce însemna că trebuia să inspire calm și încredere. Își șterse palmele umede de fuste înainte de a intra în sufragerie. Ransom și Ashby se ridicară, părând triști, dar hotărâți. Ea le spuse vrăjitorilor:

– Prietenii lui Lord Frayne vor participa la cerc. Deși neexperimentați, sunt înzestrați amândoi. Judith, vrei să stai la dreapta mea?

Judith Wayne, moașa, își ocupă locul în dreapta lui Abby. Folosindu-și intuiția, Abby îi atribui fiecărui participant un loc în cercul format în jurul mesei pe care se afla trupul nemișcat al lui Frayne. Ordinea ajuta la crearea unui flux armonios de energie. Îl plasă pe Ransom direct în fața ei, alături de liniștitul și bătrânul domn Hambly, și îl așeză pe Ashby în stânga ei.

Când toți își ocupară pozițiile, spuse:

- Cred că până și novicii noștri cunosc procedura, dar o s-o explic din nou pentru orice eventualitate. Îmi voi pune mâinile pe capul lui Lord Frayne ca să canalizez energia vindecătoare. Toți cei din cerc își vor uni mâinile, iar Judith și Ashby își vor așeza mâinile libere pe umerii mei. Când cercul va fi completat și închis, va începe vindecarea. Vă rog, vă rog să nu rupeți cercul sub nici o formă, de vreme ce așa ceva ar fi dureros pentru toți participanții și dăunător pentru Lord Frayne. Are cineva vreo întrebare?

- Ai idee cât timp va dura? întrebă Ashby.

Ea clătină din cap.

- E greu de spus. Poate o oră. E dificil să menții intensitatea energiei mai mult. Cu cât e mai lung ritualul, cu atât mai mare e riscul ca acest cerc să fie rupt din cauza oboselii sau din vreun alt motiv. Ea privi în jurul cercului. Ella, ai o întrebare?

Tânăra fată zise încet:

- E rănit grav, domnișoară Abby. Credeți că avem vreo șansă să-l salvăm?

- Dacă nu așa crede asta, nu am fi aici, spuse Abby cu onestitate. Dar succesul nu e garantat. Domnule reverend Wilson, vreți să vă rugați pentru intervenția divină?

Vicarul încuviință și recită o rugăciune cu o voce sonoră și bogată în inflexiuni. Mai existau oameni care credeau că magia venea de la diavol, chiar dacă o mare parte din clerici erau înzestrați. Abby credea că nu strica niciodată să invoci ajutorul divin și să le reamintești celorlalți că darurile spiritului veneau de la Dumnezeu.

Când vicarul termină, Abby spuse:

- Să ne unim mâinile, să închidem cercul și să începem.

capitolul 4

Abby își construi cel mai puternic scut de apărare înainte ca Judith și Ashby să-și pună mâinile pe umerii

ei. Chiar și așa, forța generată de atâtea energii era năucitoare. După ce se adaptă la fluxul de putere, cobori puțin scutul astfel încât să poată diferenția energia fiecărei persoane din cerc.

Erau ca niște note muzicale, fiecare din ele unică, dar care împreună creau un cor puternic. Ella era lumină și puritate, Judih căldură și compasiune, reverendul Wilson profunzime și meditație, și tot așa până la capăt. În jurul lui Ashby și al lui Ransom se detecta o anumită lipsă de experiență, dar le putea simți puterea și sinceritatea. Abilitățile lor magice puteau constitui o diferență vitală în salvarea prietenului lor.

Odată ce reuși să stăpânească bine energia, închise ochii și renunță treptat la scutul ei. Nu concentrase niciodată atâtea putere, și îi fu ușor să-și dea seama că procesul putea să capete o direcție periculoasă. Însă își luase toate măsurile de prevedere și, chiar și atunci când renunță la orice protecție, simți că putea controla puterea care își croia drum prin ea.

O controla, dar o și transforma. Într-o stare de tranșă, detașată, dar în același timp conștientă de cele mai mici detalii, scană trupul rănit al lui Frayne, reușind să vadă mult mai profund decât înainte. Trebuia să afle întreaga gravitate a rănilor și avea să fie probabil silită să aleagă de care dintre ele să se ocupe, fiindcă puterea de vindecare nu era nelimitată.

Se încruntă în timp ce pătrundea conștient în trupul lui Frayne. Forța lui vitală era periculos de scăzută, ca o pâlpâire de tăciune. Îngrijorându-se că ar fi posibil să nu supraviețuiască presiunii cercului de vindecare, hotărî să-i dăruiască o parte din forța ei vitală. Forța vitală se deosebea de magie. Deși putea transmite energie magică de la toți participanții cercului, când era vorba despre împărtășirea puterii vitale, avea control numai asupra energiei ei – și așa și trebuia să fie.

Țesu cu mintea un fir auriu de forță vitală care trecea de la plexul ei solar la al lui. Datorită puterii ei, flacăra vieții lui străluci mai constant. Firul care îi lega îi îngădui să simtă pulsul personalității lui, ascuns adânc

acum, ca un urs în hibernare. Avea multă bunătate și compasiune. Lumea avea nevoie de el, la fel de mult ca prietenii lui.

Întorcându-se la scanarea creierului, se convinse că era vorba doar despre contuzia pe care o simțise înainte. Zgârietura aceea avea să se vindece singură.

Apoi căută rănille interne. După cum bănuia, pierduse mult sânge atât din cauza rănilor externe, cât și din cauza loviturilor interne, care includeau o ruptură de splină. Puterea pe care o controla ajută ruptura să se vindece, oprind sângerarea.

Studie oasele așchiate ale piciorului și hotări că merita să cheltuiască puțină energie ca să se asigure că aveau să se vindece curat și drept. Vizualiză oasele fantomă, solide și sănătoase, care aveau să acționeze ca un șablon pentru oasele adevărate în timpul procesului de vindecare. Dacă piciorul rupt ar fi fost singura rană, ar fi îmbinat complet oasele, dar nu-și putea permite consumul acesta imens de energie atunci când celelalte răni îi amenințau viața.

Observând fierbințeala care răbufnea în câteva dintre locurile rănite, îi acoperi trupul cu o vrajă menită să elimine febra. Rănille infectate erau adesea fatale, și el nu avea putere să lupte cu fierbințeala.

Conștientă că folosisese deja o cantitate substanțială de putere, se concentrează asupra celei mai grave răni: gâtul rupt al lui Frayne. Nu trebuia să repare doar oasele fisurate, ci și vasele de sânge și nervii deteriorați, care transmiteau mesajele creierului spre mușchi. Dacă nu se puteau repara, Frayne nu avea nici o șansă la o viață sănătoasă și activă. Mai bine să se retragă și să îl lase să moară în pace.

Își coborî mâinile pe ambele părți ale gâtului, simțind în degete gâdilitura favoriților lui. Mai întâi oasele zdrobite...

După ce trasă fisurile și fracturile, creă un model fantomă de oase sănătoase, așa cum făcuse și la picior. Apoi turnă energie în acest șablon, cu puterea focului dintr-o topitorie.

Nu avea destulă putere. Când își dădu seama, fu cât pe ce să plângă de frustrare. Fusesse atât de aproape de sudarea oaselor, dar pur și simplu nu avea la îndemână destulă magie ca să-și termine treaba. Cu siguranță că putea face totuși ceva.

Disperarea îi aminti că era posibil să existe o ultimă resursă disponibilă: puterea personală a lui Lord Frayne. După cum observase Ashby, darul magiei putea fi reprimat, însă era o parte integrantă a naturii umane și nu putea fi distrus.

Oare Frayne ar fi fost de acord ca ea să-i folosească magia din moment ce nu era de acord deloc cu magia în sine? Ei bine, el voia să trăiască, și ea prefera să-i salveze viața și să-i înfrunte mânia decât să dea greș în momentul în care se apropiase atât de mult de țintă.

Ținând strâns energia cercului, se cufundă în izvorul din interiorul lui Frayne. Acolo găsi un puț adânc de magie, ignorat multă vreme, dar încă puternic. Îi convocă darul și îl împleti cu darurile celorlalți, apoi se întoarse la gâtul rănit.

În mod miraculos, când adăugă puterea lui personală, oasele sfărâmate începură să se unească încet într-un schelet sănătos. Plină de cutezanță, turnă magie peste ele până când ultimul fragment ajunsese la locul lui, ferm înglobat în modelul complet.

Simți o ușurare ameteitoare, așa că se opri și inspiră adânc. Cu simțurile treze, auzea nu doar răsuflarea celorlalți membri ai cercului, ci și bătăile inimilor lor.

Când se mai liniști, se pregăti pentru efortul final. Reclădirea coloanei vertebrale ceruse putere brută, concentrată. În contrast, nervii și vasele de sânge solicitau îndemânarea delicată a unui maestru în dantelărie.

Lucrând conștiincios, trasă fiecare conexiune, împletind împreună fragmentele deteriorate, până când fiecare structură fu completă. La limita conștiinței, auzi cum răsuflarea lui trudnică devenea mai ușoară și mai puternică.

Cu un ultim efort atent, combină nervul final cu întregul. Știind că era la capătul puterilor, se retrase

mental ca să-și poată evalua pacientul. Se ocupase de tot ce era esențial? Da, gâtul rupt fusese reparat, splina nu mai sângera și fierbințeala fusese îndepărtată.

Era încă extrem de slăbit și avea să se recupereze într-un ritm normal, având în vedere oasele rupte și pierderea de sânge. Se încruntă, apoi hotărî să nu închidă canalul de forță dintre ei înainte de a fi observat o creștere a vitalității lui.

Deschise ochii, clătinându-se. Tovarășii ei păreau la fel de storși de puteri, dar cercul rezistase. Cu un zâmbet obosit, spuse:

- Vindecarea s-a realizat și, cu ajutorul lui Dumnezeu, cred că l-am salvat.

Cu ochii larg deschiși, Ella șopti:

- A fost incredibil.

Domnul Hambly oftă și mișcă din umeri.

- Nu am luat parte niciodată la un asemenea cerc de vindecare. Te-ai descurcat bine, fetița mea.

- Toți ne-am descurcat, murmură ea.

În stânga ei, Ashby scoase un sunet periculos de aproape de un suspin. Pielea lui bronzată căpătase o nuanță cenușie, dar strălucea de ușurare. Ochii lui Ransom erau închiși, și ea ghici că înălța o rugăciune de mulțumire. Sau poate invoca protecția divină, de vreme ce păcătuisese participând la activități vrăjitoarești.

Adunându-și ultimele forțe, ea spuse:

- Cercul acesta s-a încheiat, Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți până ne vom aduna din nou. Puse în libertate energiile lor și își propti palmele pe marginea mesei, simțind crampe dureroase în mâini și în mușchi.

În dreapta ei, Judith spuse:

- Ești în regulă, Abby?

- Sunt foarte bine, își asigură ea prietena.

Nici măcar nu-și dădu seama că se prăbușea până când dușumeaua nu se înălță și o lovi.

Plutea într-o barcă pe o mare liniștită, purtat mereu de vânt spre asfințit. Mânia, și teama, și pasiunea lui disperată de a trăi se stinseseră într-o resemnare obosită.

Apoi soarele care se cufundase în fața lui începu să se înalțe, strălucind cu putere. Razele lui se schimbă din portocalii în galbene ca aurul, în timp ce lumina îl învăluia. Lumină, viață...

Jack își recăpătă cunoștința, simțindu-se ca o ființă care a trăit prea mult timp sub pământ. Era mort și se născuse din nou în rai? Se părea că nu, de vreme ce simțea durere în măduarele trupului. Bineînțeles că nu se gândise niciodată la rai ca la ultima lui destinație.

Durere? Își simțea trupul din nou? Uluit, încercă să-și agite degetele de la mână. Se mișcau! La fel și brațele. Simțea dureri ascuțite într-o parte, pricinuite probabil de niște coaste fisurate, dar se putea mișca!

Încercă să-și întindă picioarele și regretă imediat, simțind durerea cumplită care îi ardea piciorul drept. Dar picioarele se mișcaseră și putu să-și miște și degetele!

În timp ce șocul făcea loc bucuriei, deschise ochii și văzu un medalion dăltuit în plafonul de deasupra lui. Nu părea să fie nici în rai, nici în iad, ci într-un dormitor cât se poate de obișnuit. Fără să se gândească, întoarse capul. Deși gâtul îl duru îngrozitor, nu se auzi teribilul scrâșnet al oaselor rupte.

Ransom zăcea pe un scaun lângă pat, dar sări în picioare atunci când Jack se mișcă.

- Slavă Domnului, ești treaz și te miști! Se aplecă înainte, cu fața strălucind de ușurare. Chiar dacă respirai mai bine, nu-mi venea să cred că ai să supraviețuiești. Cum te simți?

- De parcă Dancer și toată blestemata de partidă de vânătoare ar fi trecut peste mine, spuse Jack cu o voce hârâită. În afară de asta, destul de bine. Cu o efortare, ridică mâna dreaptă, privind-o cu uimire înainte de a o lăsa să cadă din nou pe saltea. Să înțeleg că rănilile mele au fost mai puțin grave decât păreau?

Ransom clătină din cap.

- Rănilile tale au fost mortale, Jack. Viața ta a fost salvată de un cerc de vindecare condus de femeia aceea remarcabilă cu care te-ai angajat să te căsătorești în caz de reușită.

Jack icni. Făgăduise să se căsătorească cu vreo femeie? Frânturi de amintire începură să iasă la suprafață. Aducerea lui în casa vrăjitorului. O amazoană cu ochi surprinzători, teama lui de moarte, care îl făcuse să fie de acord cu propunerea ei, chiar dacă se credea într-o situație fără ieșire. Doamne, Dumnezeu, promisese într-adevăr să se căsătorească cu o amazoană vrăjitoare!

De neînchipuit. Totuși, își dăduse cuvântul, și amazoana îl chemase înapoi de la porțile morții. I se oferise a doua șansă, și era limpede că nu putea începe o nouă viață încălcându-și cuvântul. Trebuia să iasă cât mai bine din această situație.

- Cred că ai face mai bine să te duci la Londra și să cumperi o licență specială.

Ransom se încruntă.

- Vorbești serios? Sunt sigur că ar fi mai bine să aștepti să-ți mai revină puterile. Mai ai încă mult până să te vindeci complet. În afară de asta, poate ai cum s-o convingi să accepte altă răsplată pentru serviciile oferite.

- „De s-ar sfârși de tot, mai bine-i cât mai grabnic să se facă¹“, murmură Jack, întrebându-se cât de rău ciuntise citatul. Am făcut o promisiune, așa că nu mai are rost să aștept. Nu ai zis tu că aş şoca astfel toată lumea bună? E timpul să încep s-o fac.

Ransom se ridică, cu un zâmbet palid.

- Dacă asta vrei, plec la Londra imediat; mă descurc mai bine călare decât în camerele bolnavilor.

Jack reuși să-și ridice mâna și o întinse spre prietenul său.

- Îți mulțumesc că ai fost aici.

Ransom îi strânse mâna cu putere.

- E și Ashby aici. Am vegheat cu rândul.

- Sunt norocos cu asemenea prieteni, șopti Jack, simțind cum îi scădeau puterile.

¹ „De s-ar sfârși de tot când s-a făcut, mai bine-i cât mai grabnic să se facă“, citat incomplet din Shakespeare, *Macbeth*, actul I, scena 7, traducere de Ion Vinea. (n.tr.)

- Prietenii buni ți-i faci fiind un prieten bun la rândul tău. Până la sfârșitul săptămânii voi fi înapoi, spuse Ransom atingându-i umărul. Somn ușor, Jack.

În timp ce luneca într-o moțăială liniștită, Jack își notă în minte să-l întrebe pe Ashby care era numele miresei.

Cu un geamăt, Abby se învârti, simțind durere în fiecare mușchi. Cât era ceasul? Deschise ochii și văzu că soarele era la amiază. O văzu și pe prietena ei Judith, moașa, moțâind într-un pat de alături. Ce naiba?

Judith deschise ochii și își acoperi gura cu palma în timp ce căsca. Deși era cu câțiva ani mai mare decât Abby, în lumina soarelui arăta ca o fată tânără. O fată obosită.

- Așadar, te-ai trezit, observă Judith. Cum te simți?

- Epuizată. Abby se ridică în șezut și își trecu mâna prin părul lăsat liber. Era teribil de încâlcit, fiindcă nu îl periasese înainte de a merge la culcare. De vreme ce nu-și amintea să fi mers singură la culcare, presupuse că cineva îi scosese agrafele din păr și o dezbrăcase de rochie și de corset. Nu vreau să par inospitalieră, dar ce faci aici?

Judith se strâmbă și se ridică. Asemenea lui Abby, avea o cămașă de zi în loc de una de noapte.

- Aseară nu erau destule paturi, explică ea. Toți cei care au participat la cerc au fost prea obosiți ca să se mai întoarcă la casele lor și eram pe punctul de a cădea ca niște arbori doborâți. Slujitorii tăi nemaipomeniți au reușit să ne găsească la toți un loc în care să ne întindem înainte de a ne prăbuși.

Abby făcu o socoteală mentală.

- Ar fi trebuit să fie destule paturi.

- Mi-am făcut griji din cauza ta, spuse direct Judith. Nu am văzut niciodată pe cineva revărsând atâta magie cum ai făcut tu aseară. M-am gândit că ar fi mai bine să fie cineva lângă tine. Pentru orice eventualitate.

Abby o privi zăpăcită.

- A fost doar un cerc de vindecare. Nu trebuia să-ți faci griji. Am făcut asta destul de des.

Judith zâmbi strâmb.

- Nu am fost niciodată la un cerc care să dureze trei ore, nici la unul care să săvârșească o asemenea minune.

- Trei ore! spuse Abby cu ochii mari. A durat într-adevăr atât de mult?

Prietena ei încuviință.

- Toți erau atât de storși de puteri încât am fost cât pe ce să pun capăt cercului eu însămi, înainte să se prăbușească vreunul din noi. Mă mir că nu am căzut nici unul. Am fost foarte aproape.

Abby se încruntă în timp ce se gândea la ce se întâmplase.

- Am pierdut noțiunea timpului. Acum, că mă gândesc la asta, nu mă surprinde că a durat trei ore. Au fost atâtea de reparat.

- De aceea e atât de rară o vindecare de o asemenea anvergură. Nu se întâmplă aproape niciodată să ai destulă putere, răbdare și îndemânare. Judith zâmbi. Te-ai descurcat bine, Abby. Sper că nobilul tău pacient o merită.

- Cred că da. Abby începu să-și descurce cu degetele nodurile din păr. Ce s-a întâmplat aseară după ce am leșinat ca o fecioară?

Judith ascunse alt căscat.

- Am aplicat o atelă la piciorul rupt al pacientului, ca să nu-ți poată strica munca dacă se zvârcolește. La indemnul meu, l-au mutat jos, în camera în care a stat bunicul tău după ce s-a îmbolnăvit. I-am spus menajerei să pregătească un mic dejun substanțial care să țină toată dimineața, pentru ca toată lumea să mănânce bine la orice oră s-ar trezi. După un cerc atât de prelungit, toată lumea o să fie lihnită astăzi.

- Ți mulțumesc că te-ai îngrijit de toate astea. Abby se strâmbă în timp ce-și desfăcea un nod foarte mare din părul despletit. Trebuie să fii la fel de obosită ca mine, dar te-ai descurcat mult mai bine.

- Am fost obosită, dar nu atât de tare. La urma urmei, eu nu i-am dat pacientului din forța mea vitală, spuse Judith.

Ar fi trebuit să știe că Judith avea să observe.

- Nu o s-o mai fac mult timp, dar Lord Frayne avea nevoie de un surplus de un vitalitate ca să facă față procesului de vindecare. O să aibă și în continuare nevoie de ceva în plus, până își va redobândi o parte din putere.

- Presupun că ai dreptate, recunosc prietena ei. Dar nu continua așa mult timp. Energia vitală e fragilă și limitată. Ai putea avea de suferit. Sau... mai rău.

- O să am grijă. Abby se dădu jos în pat. E timpul să mă îmbrac și să văd ce fac oaspeții. Ne vedem în camera de zi, la micul dejun.

Se îmbracă rapid, conștientă că nu se purtase ca o gazdă atentă. Dar, înainte de a intra în camera de zi, se opri în camera lui Frayne, ca să vadă ce făcea pacientul. Din prag, studie contururile ferme ale feței lui și se gândi că arăta cu mult mai plin de viață astăzi, față de ieri. Când îl aduseseră în casa ei, părea un om pe moarte. Acum dormea liniștit.

Un Ashby obosit și nebărbierit își veghea prietenul. Se ridică în clipa când intră ea.

- Jack a fost treaz un moment. După părerea lui Ransom, părea să fie ca de obicei. Îndurerat și obosit, dar conștient.

- Presupun că Ransom se odihnește acum. Și mi se pare că și dumneata ai nevoie de somn.

Ashby zâmbi pieziș.

- Ai dreptate, dar nu am vrut să-l las pe Jack singur. Având în vedere că valetul lui a plecat acasă și că Ransom s-a dus la Londra, am rămas numai eu.

Londra? Presupuse că bărbații din lumea bună erau obișnuiți să alerge mereu în toate părțile, ca niște poștalioane.

- Du-te și odihnește-te, Excelență, ordonă ea. O să stau eu cu Lord Frayne, până când va veni unul dintre lachei să-l supravegheze. Nu are nevoie de multe îngrijiri în momentul acesta. În procesul de vindecare, timpul este un factor vital.

- Recunosc că n-aș fi putut face prea mult în cazul unei crize în afară de a-ți cere ajutorul, dar nu voiam

să-l părăsesc. Adormisem chiar atunci când mi-a cerut Ransom să-l înlocuiesc. Întorcându-se spre ușă, adăugă: Credeam că ne-am înțeles să-mi spui Ashby.

Ea ridică din umeri.

- Ieri a fost mare harababură. Astăzi ne-am întors la normalitate. Dumneata ești duce. Eu sunt fiica unui gentleman rural și vrăjitoare. E timpul să ne recăpătăm pozițiile obișnuite în viață.

- Vei fi întotdeauna femeia curajoasă care a salvat viața prietenului meu, spuse ducele liniștit. Și sper că voi fi întotdeauna Ashby pentru dumneata.

Ea își dădu seama că vorbea serios. Și, chiar dacă astăzi totul era normal, își dădu seama că exista o legătură între ei. Simți că erau ca niște soldați care luptaseră alături într-o bătălie.

- Foarte bine, Ashby. O să mă străduiesc să-mi reprim bunele maniere.

El zâmbi și o lăsă singură cu Frayne. De îndată ce se închise ușa, ea se apropie de pat ca să-l vadă mai bine. Chiar dacă dormea, văzu umor și personalitate pe chipul lui. Sufletul era strâns unit cu trupul, din nou. Își mișcă mâinile deasupra capului său, într-o scanare ușoară. Da, reparațiile rezistaseră.

Își odihni palma pe fruntea lui. Nici un semn de febră. Deși alungase fierbințeala cu o zi înainte, exista pericolul ca aceasta să se întoarcă. Acesta era probabil cel mai mare risc pentru procesul de vindecare.

Era de ajuns să tragă de două ori de șnurul de lângă pat ca să vină un lacheu, iar ea să-și poată întâlni oaspeții. Dar, înainte ca acesta să vină, își permise să-l atingă pe Lord Frayne. Mai întâi îi mângâie obrazul cu dosul palmei, iar atingerea masculină a favoriților i se păru ciudat de ațăătoare.

Printr-un contrast ironic, bucele lui castanii îi atingeau mătăsos degetele.

- Mă bucur că ai supraviețuit, Jack Langdon, șopti ea.

Se întreabă cât timp avea să treacă înainte ca el să rupă cu eleganță târgul lor de căsătorie.

capitolul 5

Atingerea unei aripi de înger... Jack fu trezit din somn de o atingere blândă în păr.

Deschise ochii, dar nu văzu un înger, ci soarele arzător, a cărui căldură îl readusese la viață. Clipi uimit, și soarele se transformă într-o amazoană cu ochi surprinși. Când văzu că nu se transformă în altceva, spuse politicos:

- Bună ziua. Îmi pare rău că nu te pot saluta așa cum trebuie, dar nu cred că ar fi înțelept să mă ridic chiar acum.

Surpriza ei se transformă în amuzament.

- Nu, nu ar fi. Dar te descurci bine, milord. Nu am descoperit nici un indiciu de febră.

Se simți vag dezamăgit aflând că îl atinsese ca să-i controleze temperatura, nu ca să-i ofere binecuvântarea unui înger. Deși era sigur că jucase rolul unui înger pentru el. Îi studie chipul. Oasele obrazilor puternice, o gură mare care părea gata să zâmbească și ochii aceia uimitori de un albastru pătrunzător. Nu era o față frumoasă, dar era destul de plăcută.

Părea o țărăncuță voluptuoasă și sănătoasă, cu o senzualitate neprelucrată care li s-ar fi părut provocatoare anumitor bărbați. Dar nu era tipul de femeie pe care ar fi ales-o ca mireasă. Își înăbuși oftatul, fiindcă nu voia s-o insulte.

- Ne vom căsători, nu-i așa? Poate că ar trebui să-mi spui Jack, nu milord.

O uimise din nou. După o scurtă ezitare, spuse:

- Mi se pare prea devreme ca să îți spun pe numele mic sau ca să discut despre căsătoria noastră. Mai întâi, trebuie să-ți recapeți sănătatea.

Nu era de acord că era prea devreme să discute despre căsătorie, dar nu avea putere să obiecteze.

- Vai - domnișoară Barton, cred? - eu nici măcar nu îți cunosc numele mic. Sper că în timp îmi vei îngădui să-l folosesc.

- Numele meu este Abigail. De obicei mi se spune Abby.

Observă că nu îi acordase permisiunea să îi spună așa. De vreme ce slujnicele se numeau adesea Abigail, nu era un nume popular în înalta societate, dar i se potrivea. Aceasta era o femeie care nu se temea să se murdărească pe mâini atunci când trebuia s-o facă. Ar fi putut să nimerească mai rău, ceea ce era un noroc, având în vedere că nu putuse alege.

În timp ce el o studia pe ea, ea îl studia pe el.

- O să dormi mult în zilele următoare, spuse ea. Așa se întâmplă de obicei după o vindecare importantă. Nu te împotrivi somnului, milord.

- Sunt obosit și flămând, murmură el în timp ce ochii i se închideau din nou. Care sunt șansele să primesc câteva felii de friptură când mă trezesc?

- Nici una, spuse ea prompt. Dar vei primi hrană, îți promit. O supă bună de pui, poate cu o mână de fulgi de orz în ea.

- Supă, spuse el dezgustat. Trezește-mă atunci când o să pot mânca friptură.

Sau poate că doar se gândi să spună asta, în timp ce adormea din nou.

Ashby nu exagerase când spusese că lordul era din nou el însuși. Sau, cel puțin, avea o personalitate puternică și unică. Deși Abby nu îl cunoscuse înainte, purtarea lui îi confirmă bănuielile. Personalitatea lui umplea încăperea. Chiar și atunci când erau prezenți prietenii lui chipeși și cu origini nobile, Lord Frayne era cel care îi atrăgea atenția.

Jack. O invitase să îi folosească prenumele. Deși nu era pregătită să-l numească așa, se bucura să-i poată spune pe nume în gând, așa cum făcea de ani de zile.

Sosi lacheul, și Abby îl însărcină cu supravegherea pacientului. Leși din dormitor, știind că nu era nevoie să comande supă, fiindcă destoinica ei bucătăreasă avea întotdeauna oala pe foc. Când avea să-l vadă pe Jack treaz și gata să mănânce, Abby putea să-i adauge un surplus

de energie vindecătoare în supă. Probabil că avea să o mănânce plângându-se că nu primea o mâncare pe care să o mestece. Nu avea să fie un pacient care să stea în pat de bunăvoie.

Deși părea chiar dornic să-și îndeplinească promisiunea de a se căsători cu ea. Asta dădea naștere multor gânduri.

În drum spre camera de zi, auzi voci furioase în holul din față. Făcu un ocol într-acolo și găsi un bărbat înalt și brunet într-o haină de călărie stropită de noroi, certându-se cu majordomul. Când intră, străinul se întoarse spre ea.

- Sunteți stăpâna casei? Ce-i cu povestea asta a naibii despre Lord Frayne care a fost adus să moară aici?

Glasul lui era furios și fața lui frumoasă părea cioplită în piatră, dar ea văzu teama care se ascundea sub toate acestea.

- Probabil sunteți unul dintre vechii prieteni ai lui Lord Frayne, spuse ea împăciuitor. Sunt domnișoara Barton. Da, lordul a fost adus aici ieri, grav rănit, dar nu e pe moarte. De fapt, e chiar pe cale să se vindece.

Furia bărbatului se risipi.

- Slavă Domnului, murmură el. Când m-am oprit să iau micul dejun la un han din împrejurimile Meltonului, mi s-a spus că Jack a fost adus aici și că sigur era mort deja. Mi-a fost atât de frică...

Cuvintele lui se întrerupseră brusc.

- Are doi prieteni aici, cu el - ducele de Ashby și domnul Ranson. Sunt și prietenii dumitale?

- Da, sunt. Așadar, a fost pe mâini bune. Bărbatul îi zâmbi cu o căldură surprinzătoare. Iartă-mi proastele maniere, domnișoară Barton. Sunt Lucas Winslow. Pot să-l văd pe Lord Frayne? Sau pe Ashby ori pe Ransom?

- Lord Frayne și Ashby dorm duși amândoi, răspuse ea. Ziua de ieri a fost foarte obositoare. Ransom a plecat spre Londra de dimineață. Pot să te duc la Lord Frayne, dar nu trebuie să-l trezești. Are nevoie de odihnă, la fel ca Ashby.

- Aș vrea foarte mult să-l văd.

- Atunci lasă aici haina și pălăria și pregătește-te să stai puțin. După ce îți vei fi văzut prietenul, poate că vrei să ni te alături la micul dejun?

El zâmbi îndurerat.

- Ai o intuiție bună, domnișoară Barton. Când am auzit veștile la han, nu am mai rămas să mănânc. Vocea lui se răci. Dacă aceasta e casa unei ursitoare, presupun că nu ai cum să nu fii receptivă. Chiar invazivă.

- Dacă Jack Langdon nu ar fi fost adus în casa unei vrăjitoare, ar fi mort acum, spuse ea la fel de rece. Pretind să fiu tratată cu respect cât timp te afli sub acoperișul meu.

Expresia lui se îmblânzi.

- Scuzele mele, domnișoară Barton. Nu ar fi trebuit să spun asta.

Ea îl găsi vrednic de laudă fiindcă se scuzase. Nu orice aristocrat era în stare să-și recunoască greșelile.

- Nu, nu ar fi trebuit, dar ai avut o dimineată grea. Vino să-l vezi pe Jack, apoi o să mănânci ceva. Tratamentele acestea va face minuni în ceea ce privește buna dispoziție.

- Da, doamnă, spuse el supus în timp ce o urma. Când intrară în camera lui Jack, lacheul se retrase ca să le ofere intimitate.

În timp ce Winslow se îndrepta spre patul lui Jack, Abby spuse încet:

- A avut gâtul rupt, dar s-a reparat. Au fost și alte răni, printre care un picior rupt și coastele fisurate. Acestea au nevoie de timp ca să se vindece, dar în curând va fi ca nou.

Winslow ridică brusc privirea când auzi despre gâtul rupt.

- Un vindecător local a fost în stare să-i repare coloana vertebrală?

- A fost nevoie ca doisprezece vrăjitori talentați să muncească din răspuțeri ca să-l poată repara, însă a supraviețuit și va putea vâna din nou.

Winslow atinse ușor umărul lui Jack, de parcă ar fi vrut să fie sigur că prietenul lui continua să trăiască.

Cu o voce atât de înceată încât ea ghici că nu voia să fie auzit, spuse:

- Așadar, chiar dacă cochetezi mereu cu moartea, ești încă printre noi, Jack. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Se întoarce și se îndepărtă de pat. Sunt pregătit pentru micul dejun, domnișoară Barton, și atât de flă-mând, încât aș putea să mănânc o oaie întreagă.

Abby ar fi vrut să știe la ce se referise atunci când spusese că Jack cocheta cu moartea, dar nu întrebă. Fiindcă efortul din ziua precedentă îi lăsase o foame de lup, îi era și ei greu să se mai gândească la altceva în afară de mâncare.

Cei mai mulți dintre prietenii ei vrăjitori erau în camera de zi, sporovăind, râzând și bucurându-se de gustarea excelentă așezată pe mese. Domnul Hambly își ridică privirea din cana cu ceai atunci când Abby și Winslow intrară.

- Arăți mult mai bine decât aseară, fetița mea. Cum se simte pacientul nostru?

- Bine. Foarte obosit, desigur, dar a vorbit aproape rațional în timpul vizitei mele. Îl arată pe musafir cu un gest. Domnul Winslow este un prieten al lui Lord Frayne. Domnule Winslow, aceștia sunt câțiva dintre membrii cercului de vindecare care a înfăptuit o minune.

După grimasa ușoară care îi întinse pielea din jurul ochilor, ea ghici că nu se simțea confortabil în prezența atâtor vrăjitori, dar se înclină curtenitor.

- Vă mulțumesc tuturor.

Se întrebă dacă să-i prezinte pe toți, apoi se hotărî să n-o facă. Nu și-l imagina pe Winslow întreținând relații sociale cu vreunul dintre prietenii ei magicieni.

În timp ce Abby și Winslow se îndreptau spre bufet ca să-și ia ceva de mâncare, tânăra Ella intră în cameră și se apropie de Abby, cu o privire rugătoare.

- Calul lui Lord Frayne a fost adus în grajdurile dumitale, domnișoară Abby. Are piciorul rupt și se vorbește despre uciderea lui. Crezi că l-ai putea ajuta?

Winslow se opri între ouăle fierte și feliile de șuncă.

- Dacă este vorba despre un murg uriaș de culoare închisă, e probabil Dancer, calul favorit al lui Frayne. Cu ciorapi albi la toate picioarele.

- El e, confirmă Ella. Cel mai arătos cal pe care l-am văzut vreodată.

Aceasta era o apreciere extraordinară, venind din partea Ellei, o mare iubitoare de cai. Aruncând o privire nostalgică bufetului, Abby spuse:

- O să merg să văd. Suntem storși cu toții de puteri astăzi. Mai are cineva destulă energie încât să mă ajute să vindec un cal?

- Vin eu, spuse Hambly. Când se ridică de la masă, alți trei vrăjitori, printre care și Judith, îl însoțiră. Cei care rămaseră pe scaune păreau abătuți. Abby știa că ar fi ajutat dacă ar fi putut, dar puterile lor magice fuseseră secătuite în timpul cercului de vindecare și aveau nevoie de timp ca să și le refacă.

Abby înșfăcă o felie de pâine prăjită și o înghiți rapid în timp ce grupul se îndrepta spre grajduri. Înăuntru, Ella îi conduse la o boxă în care stătea abătut un murg înalt, cu capul plecat și cu piciorul rănit ridicat în așa fel încât să nu atingă dușumeaua. Pielea lui întunecată și lucioasă era marcată de numeroase rosături și zgârieturi cauzate de cădere, iar respirația lui era superficială. Hertford, șeful rânđașilor, privea peste gard cu o expresie îngrijorată.

- Acesta este Dancer, spuse Winslow în spatele lui Abby. Cât ar costa salvarea lui? Frayne e foarte atașat de bestia asta uriașă.

- Nu este vorba despre bani, domnule Winslow. Abby se apropie de Hertford. Acesta era vrăjitor la rândul său, înzestrat cu o capacitate nefirească de a lucra cu animalele. Ce ai găsit când l-ai examinat pe băiatul acesta?

- Fluierul piciorului drept din față e rupt, dar e o lovitură curată, spuse Hertford. Asta ar fi de ajuns ca să fie omorât în orice alt loc în afară de acesta, dar eu i-am aplicat o atelă, sperând că o să-l puteți salva. E un cal bun și merită o șansă. Va trebui totuși să lucrați repede. Îl cuprinde febra.

- Te rog să-l ții liniștit. Abby intră în boxă, cu Hertford înaintea ei.

De obicei, un cal de vânătoare entuziast ca el nu ar fi lăsat un străin să se apropie, dar Dancer de abia o observă.

Hertford întinse mâna spre capul calului și murmură o melopee formată din cuvinte liniștitoare în timp ce Abby examina piciorul rupt. După cum spusese rândușul, fractura era curată. Totuși, tratarea unui animal atât de mare cerea multă energie. Era istovită doar gândindu-se la acest lucru, dar avea ajutoare. Se întoarse spre prietenii ei.

- Încercăm? Vindecarea unui singur os o să fie ceva ușor în comparație cu operațiunea de ieri.

- Dacă tot suntem toți aici, merită să încercăm și să vedem ce putem face, spuse Judith, cu simț practic. Dar nu te aștepta la mai mult decât ești în stare.

Judith era mai grijulie decât o cloșcă, dar Abby aprecia preocuparea ei. În timp ce vrăjitorii intrau în boxa deschisă, ea preciză locul fiecăruia, cu Ella în dreapta și Hambly în stânga ei. Abby își puse mâinile în partea dreaptă a gâtului lui Dancer, în timp ce Hertford stătea în partea cealaltă, cu mâinile întinse pe pielea întunecată a lui Dancer. Erau suficienți oameni încât să încercuiască animalul, deși, dacă nu ar fi fost magia liniștitoare a lui Hertford, murgul nu ar fi suportat aglomerația. Winslow era încă acolo și părea profund stânjenit, dar nu se retrase. Nici nu se oferă să ajute. Aversiunea față de magie fusese sădită adânc în sufletul lui.

- Mâinile noastre sunt unite, cercul este închis. Să începem. Chiar dacă își încordase toate puterile, Abby se clătină sub dezlănțuirea violentă a energiilor.

După ce inspiră adânc de câteva ori, reuși să-și stabilizeze mintea. Transa de vindecare nu era atât de profundă ca aceea din ziua precedentă, dar era de-ajuns. O vizualizare completă confirmă că doar fractura de la picior era serioasă, dar, când încercă să sudeze osul, nu avu destulă putere și concentrare ca să poată termina operația.

De data aceasta, pacientul nu avea propria resursă de energie, însă reuși să schițeze un șablon și să înceapă procesul de vindecare. Deși nu putu suda complet piciorul lui Dancer, rana era pe jumătate vindecată. Ar fi trebuit să fie de ajuns.

Folosi ultimele fărâme de putere ca să îndepărteze fierbințeala din sistemul imunitar al lui Dancer. După cum spusese Hertford, infecția se răspândea, și ar fi omorât calul dacă nu ar fi fost stăvilită.

Obosită, puse capăt cercului. Se clătina pe picioare și simțea că trupul și sufletul ei nu erau chiar unite. Orice cuvânt presupunea un efort.

- Cu atela și cu îngrijirea lui Hertford, Dancer ar trebui să fie gata de vânatoare înaintea stăpânului său.

- Oh, mulțumesc, spuse Ella, cu ochii atât de strălucitori, de parcă ar fi fost ea însăși proprietara lui Dancer. Atinse pielea întunecată. O să vin mai târziu să-l țeșăl, dacă îmi permite domnul Hertford. Dar trebuie să vă întoarceți în casă și să mâncați ca lumea, domnișoară Abby.

Fata luă brațul lui Abby și o ajută să iasă din grajd. Ajunsesse într-o situație delicată, se gândi ea cu tristețe, dacă avea nevoie de ajutorul unei fete de cincisprezece ani. În pragul inconștienței, hotărî să se lipsească de mâncare și să se ducă direct în pat.

Când își veni în fire, Abby se afla în patul ei. Judith nu dormea lângă ea, dar, când se întoarse, își văzu prietena citind pe un scaun de lângă pat.

- Nu s-ar putea spune că am cine știe ce viață în momentul acesta, spuse Abby, cu gura uscată și plină de praf. Tot ce am făcut în ultima zi, sau poate în ultimele două zile, a fost să vindec și să dorm.

Judith lăsă cartea deoparte și turnă apă dintr-o sticlă.

- Bea asta, o să te simți mai bine. Ai nevoie de mâncare și multe lichide - și nici o vindecare în următoarele două săptămâni. Nu ești făcută din fier, Abigail Barton.

Abby se sprijini de căpătâiul patului și bău apa cu sete.

- Crede-mă că știu. Mă simt bătrână și slăbită. Privi spre geam ca să vadă poziția soarelui. A mai trecut o zi?

- Da. Ai dormit douăzeci de ore. Ceilalți vrăjitori au plecat acasă. Eu m-am gândit că trebuie să rămân până te văd trează și în stare de funcționare. Îi mai turnă apă lui Abby, apoi îi întinse o felie de pâine cu o bucată de brânză și sos dulce-acrișor pe deasupra.

Abby luă o înghițitură uriașă de pâine cu brânză, scăldând-o cu apă. După altă înghițitură, întrebă:

- Cum se simte Lord Frayne?

- Mai bine decât tine în clipa de față, spuse sec Judith. Ashby e încă aici și își petrece cea mai mare parte din timp cu Frayne. Îmi place de Ashby - are foarte mult bun-simț pentru un duce. Scrobitul celălalt, Winslow, stă în oraș la Old Club, dar și-a petrecut jumătate din timp aici. Valetul lui Frayne s-a mutat aici și el și a preluat aproape toată munca de infirmieră.

Abby își termină pâinea și privi în jur cu jind, dar nu mai era nimic de mâncare la vedere.

- Nu au fost atâtea tineri spilcuiți în casă de când a plecat Richard în armată. Nu cumva ai rămas pe post de însoțitoare?

- Mi-a trecut prin cap, recunoscui Judith. Cum tatăl tău e plecat și tu ești o fată necăsătorită, m-am gândit că ai nevoie de o văduvă bătrână care să-ți aducă respectabilitate.

Abby râse zgomotos.

- Nu sunt o fată, și tu nu ești pentru nimeni o văduvă bătrână, dar îți apreciez gestul. Cum eu am fost ruptă de lume, era nevoie de cineva care să apere Barton Grange de hordurile aristocratice.

- În afară de faptul că bagă în ei ca nemâncății, prietenii lui Frayne sunt destul de inofensivi. O să stau până se va întoarce tatăl tău de la Londra. Știu că nu pui mare preț pe etichetă, dar, în general, e mai bine să te prefaci că respecti regulile societății. Buzele lui Judith

se curbară într-o grimasă mâhnită. Doar nu vrei să ajungi ca mine.

Problema era una dureroasă, și nu avea rost să o discute. În timp ce se rostogolea jos din pat ca să se pregătească pentru ziua care începea, Abby se gândi dacă trebuia să-i spună lui Judith despre posibilitatea căsătoriei cu Frayne. Nu, mai bine să nu vorbească despre ceva care părea atât de ireal.

În inima ei, își dădu seama că nu se așteptase niciodată ca această căsătorie să întâmple cu adevărat.

capitolul 6

Abby se îmbracă și nu se miră când văzu că rochia îi era largă. Folosirea intensă a magiei necesita resurse fizice foarte mari. Casa era liniștită, acum că prietenii ei se întorseseră la casele lor, și era recunoscătoare pentru asta. Pentru a fi sociabil era nevoie de energie, și ea nu mai avea nici un strop în plus.

O vizită la bucătărie îi oferă în cele din urmă șansa de a mânca pe săturate.

- Mă simt ca o hoardă de lăcuste, îi spuse ea bucătăresei în timp ce înghițea o ultimă tartă cu mere. Am coborât pe câmpurile dumitale și am înfulecat tot ce era la vedere.

Bucătăreasa zâmbi ironic.

- De aceea îmi place să lucrez pentru vrăjitori. Știți să apreciați mâncarea.

- Ai darul de a găti, spuse Abby cu înflăcărare. Și suntem recunoscători pentru asta!

Luă altă tartă și o mănca în timp ce se îndrepta spre camera lui Frayne, lingându-și degetele înainte de a deschide ușa. Ashby stătea cu prietenul lui, care părea treaz și atent.

Bărbații își întrerupseră conversația la intrarea lui Abby. Ducele se ridică.

- Mă bucur să văd că ești trează și conștientă din nou. Ultimele zile au fost solicitante.

Ea se strâmbă.

- Sper că nu va mai trebui să lucrez niciodată cu atâta intensitate. Aș putea să te rog să ieși, Ashby? Aș vrea să-mi examinez pacientul.

- Bineînțeles. Ducele se întoarce spre prietenul său. Dacă te recuperezi în ritmul acesta, pot să mă întorc la vânatoare și să las caracterul tău tot mai nestăpânit în seama valetului și a răbdătoarei domnișoare Barton.

- Desigur, vânează, spuse Jack. De asta am venit în comitate, până la urmă. Chiar dacă eu stau la pat, nu ai motive să nu te bucuri de șederea ta aici.

- Poate că nu o să mă mai învăț atâta pe aici, acum, că ți-ai revenit. Ar fi de ajuns să trec o dată sau de două ori pe zi. Înclinându-se în direcția lui Abby, ducele ieși.

Abby își scană pacientul, trecându-și palma la o distanță de treizeci de centimetri de trupul lui. Vindecarea progresa bine.

- Dacă nu te deranjează să pierzi tovărășia prietenilor dumitale, ar fi poate mai bine să se întoarcă la vânatoare. Tinerii atletici nu prea își găsesc locul în camerele bolnavilor. În categoria asta te înscrii și dumneata. O să fii un pacient dificil, nu-i așa?

- Mă tem că da, spuse el fără nici o dovadă de căință. Dar nu te voi necăji foarte mult. Sunt gata să mă întorc la casa mea de vânatoare. Ai făcut deja prea mult. Valetul și prietenii mei mă pot îngriji până o să mă fac bine. Își coborî picioarele din pat, ținându-l pe cel rupt întins, și încercă să se ridice. Vezi? Cu o pereche de cârje mă pot descurca foarte bine. Se săltă cât era de lung - și imediat se clătină.

Abby păși înainte și îi sprijini pieptul, ținându-l în sus.

- Ești *nebun*! exclamă ea în timp ce se lupta cu greutatea lui. După ce îi opri căderea, se lăsă pe marginea patului, ajutându-l să se așeze alături. Brațul lui drept îi înconjura umerii, iar el se agățase strâns de ea, căutând un sprijin.

Poziția aceasta era... tulburătoare. Trupul lui era cald, și prin cămașa subțire de noapte se simțeau mușchii

puternici. Se transformase dintr-un pacient neajutorat într-un bărbat viril și atrăgător, și asta îi aminti că nu era doar vindecătoare, ci și femeie.

Respiră adânc, neregulat.

- Nu ești pregătit încă pentru cărje, milord. Dacă încerci să mergi și cazi, poți să-ți faci praf piciorul rupt. În momentul acesta se vindecă bine, dar, dacă mai cazi o dată, nu pot să-ți garantez cât de bine vei merge în viitor. Sau dacă vei merge.

- Poate... că ai dreptate, gâfâi el, cu fața scăldată de sudoare. Mă simt slab ca un pisoi.

Nu protestă când ea se ridică și îl împinse înapoi în pat, deși icni atunci când îi săltă cu grijă picioarele pe saltea. Fața îi păli mai tare. După ce întinse cuvertura peste el, îi puse palma pe frunte. Deși energia ei era secătuită, putea să îi îndepărteze întru câțva durerile.

Chipul lui se destinse.

- Mulțumesc. Probabil meritam să cad, dar nu pot să spun că mi-ar fi plăcut.

- Ai pierdut mult sânge, și asta te-a slăbit. O să treacă o lună sau mai mult până îți vei recăpăta puterea. Zâmbi în timp ce se așeza pe scaunul de lângă pat. De fapt, pisoii nu sunt slabi. Ai văzut vreodată cum aleargă? Nici un om nu ar putea să țină pasul cu un pisoi obișnuit.

El nu-și putu reține zâmbetul auzind asta.

- Punct ochit. Dar mă simțeam destul de bine încât să nu-mi vină să cred că rănille mele au fost atât de grave ca în descrierile lui Ashby.

- Au fost atât de grave, spuse ea cu îndârjire. Chiar mai grave.

Sprâncenele lui se înălțară.

- Mă surprinde că ai încercat să mă salvezi. Cum ai reușit să-mi repari gâtul rupt?

- În esență, vizualizând oasele ca un tot puternic și unitar și adăugând energie vindecătoare.

- Sigur nu este vorba despre ceva în plus?

- E nevoie de *multă* energie, încuviință ea. Nu trebuie reparate doar oasele, ci și vasele de sânge și organele și alte părți anatomice pe care nu știu să le numesc.

Munca aceasta necesită răbdare, câteva cunoștințe referitoare la modul de funcționare a organelor și un grup de vrăjitori puternici și stabili care să-ți transmită putere, fiindcă nu am auzit niciodată despre un vrăjitor atât de puternic încât să sudeze singur un os rupt. Chiar dacă au fost doisprezece participanți la cerc, repararea gâtului dumatile rupt a fost un lucru istovitor.

- De aceea sunt rare asemenea miracole?

Ea încuviință.

- Nu e ceva obișnuit să ai destui vrăjitori pregătiți, dispuși și înzestrați cu darul necesar. Singurul motiv pentru care am avut destui aici a fost acela că tatăl meu a organizat vrăjitorii din zonă cu ani în urmă.

- Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe tatăl dumatile.

- Îl vei întâlni. Se întoarce de la Londra săptămâna viitoare. Oftă. Aș fi vrut să fie aici și să ajute. S-ar fi descurcat mai bine și ar fi organizat cercul cu mai multă eficiență. Eu nu am condus niciodată atâta putere, și, chiar și așa, nu am fost în stare să termin operațiunea. Numai rănilor care îți amenințau viața au fost vindecate complet, și toți cei implicați au fost secătuiți de magie. Probabil vor trece două săptămâni până ne vom recupera forțele.

- Bănuiesc că te-ai descurcat la fel de bine ca tatăl dumatile, dacă ar fi fost aici. Degetele lui trăgeau de cuvertură. Cum i-aș putea răsplăti pe cei care mi-au dat atât de mult?

Ea ezită, întrebându-se dacă putea să-l facă să înțeleagă.

- Magia e un dar și nu se vinde. Un vindecător sau o vrăjitoare îți va lua bani pentru timpul său, dar nu pentru magie în sine. Ce s-a făcut pentru dumneata a fost... extraordinar. Nu e un lucru pe care să-l faci pentru bani, ci din dorința de a fi de folos.

El zâmbi slab.

- Să înțeleg că îmi spui să nu-ți insult prietenii oferindu-mă să plătesc prostește?

După ce ea încuviință, el spuse:

- Foarte bine. Decât să le dau bani, le voi oferi fiecăruia un dar ca dovadă de recunoștință. Un dar substanțial ales după nevoile și dorințele fiecăruia, nu o taxă pentru ceva ce nu are preț. Ar fi acceptabil?

Deci înțelesese.

- Ar trebui să fie.

Pe măsuta de lângă pat se aflau câteva foi de hârtie și un creion. El le luă și se pregăti să noteze.

- Ce le-ar plăcea prietenilor dumitale? Presupun că îi cunoști destul de bine încât să ai câteva idei bune.

Abby se gândi.

- Ella are cincisprezece ani și iubește toate animalele, în special caii, dar mama ei e văduvă și nu-și poate permite să-i cumpere unul. Nimic nu ar face-o pe Ella mai fericită decât să aibă un cal al ei.

El începu să scrie, încet, dar clar.

- Am o iapă blândă, manierată, dar plină de viață, care ar fi numai bună pentru o tânără domnișoară, spuse el. Ar fi potrivită, împreună cu ceva bani pentru îngrijirea ei?

- Ella o să fie în culmea bucuriei.

Cunoscând valoarea unui cal de rasă, Abby își dădu seama că el vorbise serios atunci când spusese că avea să le ofere câte un dar substanțial. Ce le-ar place cel mai mult generoșilor ei prieteni, având în vedere că nici unul dintre ei nu era bogat?

- Fiica cea mare a domnului Humbly și-a urmat soțul în America, spuse Abby, gândind cu voce tare. Domnului și doamnei Humbly le-ar face mare plăcere să-i viziteze și să-și vadă nepoții, dar călătoriile în America sunt scumpe.

El făcu altă însemnare.

- Două bilete spre America pe un vapor bun. Presupun că ar aprecia și o trăsură care să-i ducă de acasă în portul de îmbarcare?

- Asta ar dovedi multă considerație. Ce urma? Reverendul Wilson are o fermecătoare fiică de optsprezece ani. Părinții ei ar vrea să o prezinte la Sezonul din Londra, dar nu-și pot permite.

El făcu altă însemnare.

- Sora mea e o gazdă foarte apreciată în societate și iubește compania. Sunt sigură că va fi dispusă să o ajute pe tânăra domnișoară în timpul următorului sezon. Ar fi acceptabil?

Ea îl privi țință.

- Mai mult decât acceptabil. E incredibil de generos. El ridică din umeri.

- Sora mea se va bucura să aibă companie, așa că e ușor.

- Poate, dar trebuie să fii un om atent ca să te gândești la asemenea lucruri, în primul rând, spuse ea cu căldură. Ești un gentleman adevărat, Lord Frayne.

Păru puțin surprins de lauda ei.

- E o apreciere care i-ar uimi pe părinții mei. Să continuăm să ghicim ce le-ar plăcea prietenilor dumitale vrăjitori.

- Judith Wayne e moașă. Ar vrea să aibă căsuța ei. Una care să îi ofere destul spațiu pentru a adăposti pacienții care necesită îngrijire specială.

El făcu altă însemnare.

- O căsuță spațioasă, de preferință fără igrasie. Următorul?

În afară de doi vrăjitori pe care nu îi cunoștea prea bine, lista fu completată în câteva minute. După ce termină, Jack puse hârtia deoparte.

- Și uite așa ajungem la dumneata, dar ai spus limpede prețul de la început.

Cuvintele lui fură ca o palmă peste față. Ceea ce spusese era adevărat - declarase într-adevăr că prețul ei era căsătoria. Însă când o auzi de pe buzele lui, se simți ca o vânătoare de avere.

- Sfântul Augustin a spus că e mai bine să te căsătorești decât să arzi. Ai fi preferat să arzi? Deși ai fi mers poate într-un loc mai plăcut și mai răcoros.

- Aș fi sfârșit sigur în flăcări, spuse el sec. Sentimentele mele referitoare la magie sunt... complicate, domnișoară Barton. Dar nu, aș prefera să nu fi ars chiar acum pentru păcatele mele. Puțini oameni primesc o a doua

șansă. Sper că o voi folosi înțelept pe aceasta. El ridică din umeri. Cât despre căsătorie – nu am fost logodit niciodată. Și cu atât mai puțin cu o străină. Voi avea nevoie de timp până mă obișnuiesc. Iartă-mă dacă mai greșesc la capitolul curtenie.

- Și experiența mea referitoare la logodnă e neîndesrulătoare, dar sunt sigură că ne vom descurca, murmură ea, întrebându-se de ce îi pune pe amândoi într-o poziție atât de incomodă.

Fuse nebună, dar, când era cu el, nu putea renunța la nebunia ei.

- Așteptai să-ți iasă în cale un pair al regatului? Întrebă el cu o curiozitate rece. Mulți dintre ei vin să vâneze în comitate, așa că presupun că era doar o chestiune de timp până când unul din ei să aibă un accident grav și să sfârșească pe masa din sufrageria dumatilă.

- Ce idee inteligentă, spuse ea caustic. Aș vrea să mă fi gândit la asta.

Având în vedere că se simțea destul de bine încât să-i facă probleme, ea hotărî să nu-i mai transmită o parte din forța ei vitală. Ezită un moment, conștientizând faptul că se bucura de intimitatea tainică pe care i-o oferea legătura aceasta. Dar era timpul ca el să se întoarcă la resursele proprii.

Încet, închise transferul de energie. Se simți imediat mai puternică, mai atentă. Câștigul ei se reflectă în pierderea lui Jack. El împinse pernele din spatele lui ca să se poată întinde din nou, cu o expresie obosită pe chip.

- Poate ai dreptate în privința cârjelor. Simt dintr-odată nevoia de a dormi o zi întreagă. Dar mă întreb de ce nu se bucură mai mulți oameni de aceste miracole vindecătoare? Am avut prieteni care au murit în peninsulă din cauza unor răni mai puțin grave. Nu... nu este corect.

Ea se ridică și îi așază pernele sub cap.

- Nu vor fi niciodată destui oameni înzestrați cu darul vindecării ca să aibă grijă de toată suferința fizică a omenirii. Nici măcar doisprezece vrăjitori talentați nu au avut destulă energie încât să te facă perfect sănătos.

Chiar dacă am fost în stare să-ți vindecăm rănilor mortale, nu am fi obținut rezultate atât de bune dacă nu ai fi fost un candidat ideal pentru vindecare – un adult sănătos în floarea vârstei. Dacă ai fi fost bătrân sau nu ai fi avut, să zicem, atâta putere, probabil nu te-am fi putut salva.

– Poți să folosești vindecarea ca să faci un om nemuritor?

– Deteriorarea produsă de înaintarea în vârstă nu este reversibilă. Dacă o persoană în vârstă are o anumită problemă de sănătate, aceasta poate fi rezolvată, dar, odată cu înaintarea în vârstă, tot trupul decade. Nu putem vindeca asta. Sunt și boli care afectează tot organismul. Acestea sunt foarte greu de vindecat. Se gândi la boala perfidă care îi omorâse mama. Darul vindecării este limitat. Poate că suntem în stare să mai dăruim câțiva ani de viață anumitor persoane, dar există niște limite foarte reale.

– De aceea lumea nu știe că miracolele sunt posibile uneori – pentru ca oamenii să nu vă ceară mai mult decât puteți oferi?

Ea încuviință.

– Dacă lucrările noastre cele mai bune ar fi cunoscute de toată lumea, toți vindecătorii din țară ar fi asediați de oamenii disperati. Când aceștia ar afla cât de puțin putem face, s-ar înfuria... teribil. E mai bine ca oamenii să se aștepte numai la vindecări mărunte. Acestea pot fi rezolvate de obicei.

El încuviință; curiozitatea îi fusese satisfăcută.

– Cât de curând crezi că m-aș putea întoarce acasă? Sigur că m-aș vindeca mai repede acolo, și trebuie doar să trec valea.

– Poate peste o săptămână. Depinde de cât de repede îți redobândești puterea. Ea înțelegea că nu mai voia să stea în pat – nici ea nu era un pacient liniștit. Bunicul meu s-a simțit rău în ultimii ani de viață. Aceasta a fost camera lui, ca să nu mai fie nevoit să urce scările. Avea și un scaun cu roțile, ca să se poată deplasa la parter.

Cred că e sus, în pod. Vrei să-l aduc jos ca să te folosești de el?

- Oh, te rog, spuse el cu fervoare. M-am săturat deja de camera asta, care, de altfel, arată bine.

Ochii lui se închiseră.

Cu delicatețe, ea aranjă cuvertura pe lângă el. Apoi se forță să se îndepărteze, strângând pumnii ca să îndepărteze tentația. Voia să atingă brațele și picioarele acelea lungi, puternice, dar nu avea dreptul de a atinge ca o persoană îndrăgostită, chiar dacă vorbiseră despre căsătorie.

Deși știa că nu trebuia să-i mai ofere din energia ei, nu se gândise la cât de mult avea să-l slăbească pierderea. Probabil că acum avea să fie nevoit să-și prelungească șederea la Barton Grange.

Nu intenționase să se întâmple asta, dar nu putea spune că regreta.

capitolul 7

Mai grijuliu decât fusese cu o seară în urmă, Jack nu mai încercă să se ridice din pat în dimineța următoare. Insistă să se așeze sprijinit de perne și ceru ceva de citit; apoi îl alungă pe Morris. Nu mai avea nevoie de un însoțitor permanent și era deprimant să-l vadă pe Morris păzindu-l toată ziua.

Avea să fie nevoit să se întoarcă în Yorkshire. Singurul avantaj clar pe care i-l ar fi adus moartea ar fi fost lichidarea obligației de a rezolva problemele de pe domeniul familial. Un văr de-al doilea pe care nu-l cunoștea bine ar fi fost următorul Lord Frayne, și poate că procesul alegerii ar fi fost mai ușor pentru o persoană care nu era atât de strâns implicată.

Decât mort, era de preferat să fie viu și să plece spre nord. Dar chemarea aceasta ieșea din discuție.

Încruntându-se, încercă să se concentreze asupra ziarului vechi de o săptămână. Când Ashby și Lucas Winslow trecură să-l viziteze, se simți ușurat. În ciuda

hainelor stacojii de vânătoare pline de noroi, erau o privilegiște bine-venită.

Lăsă bucuros ziarul deoparte.

- Povestești-mi despre hăituielile mărețe pe care le-ai avut, ca să pot suferi chinurile invidiei.

- O să te bucuri să auzi că a fost o zi proastă pentru vânătoare, spuse cordial Lucas. Ogarii nu reușeau să ia urma și am petrecut o grămadă de timp șezând pe cai, în ploaie, și încercând să ne amintim de ce facem așa ceva.

Ashby scutură picăturile de ploaie de pe haina lui bine croită.

- Mai rău, acum, când nu mai putem vâna, a ieșit soarele.

- O să încerc să nu mă bucur de ziua voastră proastă, promise Jack. Să sun să ni se aducă ceai? Temnicerul meu îmi îngăduie anumite privilegii.

Înainte ca prietenii să-i fi putut răspunde, temnicerul-șef intră, împingând un scaun cu roțile. Jack simți obișnuitele stări amestecate stârnite de prezența ei, neștiind dacă să vadă în ea femeia plină de compasiune care îi salvase viața, vrăjitoarea a cărei muncă îi stârnea aversiunea sau o femeie periculos de senzuală. Scaunul cu roțile trăgea definitiv balanța spre femeia plină de compasiune.

- Bună ziua, domnilor, spuse cu veselie domnișoara Barton. Lord Frayne, cred că te-ai bucura de o plimbare prin casă. Am pus să fie coborât din pod scaunul bu-nicului meu și pare să fie încă în stare de funcționare. I-am spus tâmplarului de pe domeniu să facă un suport pentru piciorul dumatăle rupt. Vrei să-l încerci?

- Da! spuse el în timp ce dădea deja cuverturile la o parte.

- O să-l trimit pe Morris să te pregătească pentru această mare excursie. S-ar putea să fie nevoie de trei oameni ca să te așeze în siguranță în scaunul cu roțile.

Se retrase din cameră.

Spre neplăcerea lui Jack, avu dreptate. Ashby și Lucas îl sprijiniră în timp ce Morris îl ajuta să se îmbrace

într-un halat, apoi aduse scaunul în spatele lui, ca să se poată așeza. Jack se simți uriaș și greoi văzându-i pe toți cum se străduiau să-l așeze pe scaun. Atunci când Moris săltă cu grijă piciorul rupt în suportul lung și căptușit, simți o durere chinuitoare.

Până să se așeze, Jack era transpirat și epuizat. Preț de o clipă, se gândi cu jind la patul moale, dar nu putea să scape ocazia de a ieși din celulă.

Domnișoara Barton apăru cu brațele pline de cuverturi împăturite. Abia acum își dădu seama cât de înaltă era, cu numai câțiva centimetri mai scundă decât Ashby.

Desfăcu pachetul și scoase două pleduri de călătorie.

- E curent în jurul casei, explică ea în timp ce îi așează unul din pleduri pe picioare.

Atingerea ei ușoară nu-i produse nici o durere. În timp ce îi așeza celălalt pled pe umeri, el protestă:

- Nu sunt invalid!

Ochii ei albaștri scânteiară amuzați.

- Sigur că ești. Nu pentru mult timp, cred, dar ar fi bine să descoperi cum se trăiește atunci când nu te bucuri de o sănătate de fier. Așa o să înveți să simți compasiune față de cei mai puțin norocoși.

- Ai putea să înveți și cum să te porți mai atent, ca să nu-ți mai rupi gâtul încă o dată, spuse Lucas caustic. Ești gata s-o iei din loc, Jack?

Încercă să-și folosească mâinile ca să-și ridice puțin piciorul rupt, străduindu-se fără succes să potolească durerea.

- Sunt, și la fel de emoționat ca în ziua în care am trecut pentru prima dată Canalul Mânecii și am pus piciorul într-o țară străină.

- Nu-ți pot promite plăcerile exotice ale Franței sau ale Țărilor de Jos, comentă domnișoara Barton, dar măcar aici vorbesc toți engleza. Domnule Winslow, ai grijă cum împingi scaunul între dormitor și hol. Trebuie să treci încet dintr-o cameră în alta, ca să nu-ți acciden-tezi pasagerul.

Lucas încetini, dar nu fu destul de rapid încât să prevină o zdruncinătură dureroasă.

- Îmi pare rău, Jack, se scuză el. Nu mi-am dat seama că împingerea unui scaun cu roțile e o artă.

- Împărăția bolii e o țară care se deosebește total de regatul celor sănătoși, spuse domnișoara Barton gânditoare. Una în care intrăm aproape toți, mai devreme sau mai târziu. Ia-o la dreapta la capătul holului, domnule Winslow. Astfel, o să începem turul parterului.

În timp ce Lucas îl împingea, Jack studie împrejurimile, absurd de încântat de schimbarea de decor. Era casa unui gentleman, atractivă și frumos decorată cu un amestec de mobilă nouă elegantă și piese vechi care - se vedea limpede - aparținuseră familiei de generații întregi. Nimic nu spunea că Barton Grange era casa unor vrăjitori neciopliți.

La ce se așteptase - la lilieci uscați și la tritoni atârnați de plafon? Poate că da. Era ciudat să încerci să împaci oaza asta de liniște cu întunericul dezgustător al vrăjitoriei.

În timp ce treceau prin saloane, își dădu seama că trebuia să se învețe să trăiască cu dezgustul lui profund față de magie. Din lașitate și teamă de moarte, preferase să accepte ajutorul magiei decât să moară respectându-și principiile. Asta însemna că acum trebuia să accepte o nevastă vrăjitoare și familia ei vrăjitorească.

Nu se gândise la nimic din toate acestea atunci când îi dăduse permisiunea de-a încerca să-i salveze viața inutilă. Perspectiva morții tinde să restrângă dramatic punctul de vedere al omului.

În următoarea încăpere, o bibliotecă elegantă, descoperi multe cărți, destul de multe dintre ele tratate savante despre magie, dar tot nu apărură liliicii uscați. Jack își notă în minte să viziteze biblioteca într-o ocazie ulterioară, ca s-o poată explora mai bine.

Lucas împinse scaunul ca să intre în salonul principal. Fiindcă nu calculă cât de departe ajungea piciorul rupt, îl lovi pe Jack de tocul ușii. Jack își pierdu răsuflarea de durere, cu mâinile încheștate pe brațele scaunului.

Lucas înjură.

- Îmi pare atât de rău, Jack! Sunt o brută grosolană.

- Împingerea scaunului e într-adevăr o artă, spuse domnișoara Barton în timp ce atinge ușor cu degetele piciorul drept al lui Jack, care ardea de durere. În câteva momente, durerea scăzu la un nivel suportabil. Ea continuă: Poate că ar trebui să-l duc eu. L-am plimbat adesea pe bunicul meu, așa că sunt oarecum expertă.

- Mă înclin în fața experienței, zise Lucas și păși la o parte cu o plecăciune exagerată.

Cu domnișoara Barton la cârmă, plimbarea lui Jack deveni imediat mai lină. Ea apăsa o pedală din spatele scaunului și ridica ușor roțile din față atunci când treceau peste un prag sau peste un covor. Era într-adevăr o artă să trăiești în împărăția bolii.

Abigail Barton putea fi vrăjitoare, dar avea mâinile ușoare, în ciuda sănătății ei robuste. Era conștient că ea era exact în spatele lui, cu degetele pe mânerul scaunului, la numai câțiva centimetri de umerii lui. Era o prezență puternică - și, în ciuda darului vrăjitoresc, liniștitoare.

Intrară în sufragerie.

- Îmi amintesc că priveam candelabrul acesta frumos atârând exact deasupra mea și speram că nu avea să cadă și să-mi producă mai multe daune, spuse el sec în timp ce recunoștea masa de sufragerie, unde fusese aproape de moarte.

- Nu ai fost primul pacient în stare critică întins pe masa asta, și candelabrul încă nu a căzut, observă domnișoara Barton. O masă lungă și lumina bună fac din camera aceasta o sală de operații decentă. Observă covorul acesta splendid cu roșu și alb, ales cu grijă ca să ascundă petele de sânge.

Încercă să se întoarcă și să vadă dacă glumea, și mișcarea aceasta nu făcu nici un bine piciorului lui.

- E adevărat?

Ea zâmbi strâmb.

- Într-o oarecare măsură. Covorul e în familie de mulți ani. Eu am sugerat că sufrageria ar fi un loc deosebit de bun pentru el.

Ashby se îndreptă spre masa de mahon, atingând ușor cu degetele suprafața lăcuită.

- Pare atât de pașnică acum, după marea dramă a vieții și a morții.

Avea o expresie pierdută, amintindu-și de accidentul lui Jack și de cercul de vindecare.

- Prefer pacea în locul dramei, spuse domnișoara Barton cu tristețe. Dar nu ni se oferă prea des șansa de a alege, adăugă ea împingând scaunul.

Camera de zi se afla într-un colț din spatele casei, iar lumina târzie a după-amiezii presăra stropi de soare pe mobila confortabilă. Ea îi așeză scaunul în fața ferestrelor. Afară se vedeau grădinile în dreapta și dependințele în stânga. Cea mai mare dintre ele era grajdul cailor. Jack îl privi cu jind.

- O să mai fiu vreodată în stare să vânez?

- Dacă vrei. Deși o să te recuperezi mai greu decât Dancer.

El întoarse brusc capul, și de data aceasta nu-i păsa de durerea din picior.

- Dancer trăiește?

Sprâncenele ei se arcuiră.

- Nu ți-a spus nimeni?

Lucas, care venea agale din spate împreună cu Ashby, zise:

- Îmi pare rău, Jack. Credeam că ți-a spus altcineva. Cred că toți am presupus asta.

Jack respiră adânc și nesigur, dureros de aproape de lacrimi. Fusesse atât de sigur că armăsarul lui magnific și credincios era mort, ucis de nepăsarea călărețului.

- Știam că și-a rupt piciorul în accident. Presupuneam... că a fost doborât.

- Ashby nu a fost de acord, așa că am aranjat să fie adus în grajdurile de aici. Domnișoara Barton, destoinicul ei rânđaș și aceia din prietenii ei vrăjitori care nu erau epuizați cu totul au organizat un cerc de vindecare

pentru Dancer, în ziua următoare vindecării tale, spuse Lucas. A fost extraordinar. Tibia ruptă e prinsă în atele și pe cale de vindecare.

Jack se întoarse cu greutate și se uită la domnișoara Barton.

- Te rog, aş putea merge să-l văd?

Ashby se încruntă.

- Cred că ar fi dificil pentru noi și dureros pentru dumneata să te coborâm pe treptele de la intrare.

- De fapt, avem o rampă construită dintr-o ușiță laterală pentru bunicul meu. Ura să fie închis înăuntru, spuse trăgănat domnișoara Barton. Cărările sunt cât se poate de netede, din același motiv. Dar excursia ar fi totuși una incomodă.

- Nu-mi pasă. Promit să nu mă plâng. Jack avea să facă tot posibilul să nu icnească de durere, de vreme ce prietenii lui erau deranjați de treaba aceasta.

Ea îi studie chipul.

- Foarte bine. Bănuiesc că întâlnirea aceasta va fi benefică și pentru dumneata, și pentru Dancer.

El nu putu să nu zâmbească.

- Ești o femeie practică.

- Caracterul practic - compensația oferită unei fete bătrâne ordinare, zise ea, atât de încet, încât el ghici că nu voise să fie auzită.

Se considera ordinară? Comentariul o făcu să pară mai vulnerabilă decât s-ar fi gândit. Deși nu era o frumusețe clasică și nu era deloc genul lui, el nu ar fi numit-o ordinară, nu cu trupul acela senzual, ațățător. Studie silueta bogată în curbe și se întrebă cum ar fi reacționat dacă ar fi fost în deplinătatea forțelor. Chiar și în prezenta lui stare de slăbiciune, era incomod de conștient de prezența ei. Avea farmecul acela provocator care poate distruge stăpânirea de sine a unui bărbat. Era un gând neliniștitor.

În timp ce gândurile lui rătăceau, tovarășii săi îl urmau spre ieșirea cu rampa. Domnișoara Barton întoarse scaunul, astfel că ajunsese cu spatele la ușă.

- E mai sigur să cobori scaunul cu spatele, explică ea. O să vă rog ca unul dintre dumneavoastră, domnilor, să îl ridicați. Nu știu dacă am destulă putere ca să-l controlez la coborârea rampei.

- Dați-mi voie, murmură Morris.

Jack ghici că valetul își imagina că s-ar fi descurcat mai bine decât aristocrații. Morris nu era doar un valet bun, ci și un bărbat puternic și înalt. Jack îl acuzase odată că intrase în serviciul lui fiindcă hainele vechi ale lui Jack i se potriveau de minune. Morris zâmbise netulburat și nu negase acuzația.

După cum spusese domnișoara Barton, ieșirea nu fu comodă, începând cu o stare de panică instinctivă provocată de gândul că avea să cadă pe spate în timp ce scaunul cobora pe rampă. Ar fi fost mai puțin alarmant să iasă cu fața, dar atunci scaunul ar fi putut să cadă cu adevărat. Fu ușurat când ajunse pe pământul tare.

Cărarea spre grajduri era și ea mai denivelată decât dușumeaua din lemn masiv, și starea pietrișului era înrăutățită de noroiul acumulat în urma ploii recente. Nimic nu conta. Nici măcar hurducătura dureroasă pricinuită de intrarea scaunului în grajd, purtat pe sus peste un prag înalt.

Ceea ce conta fu nechezatul familiar cu care îl întâmpină Dancer. Morris împinse scaunul lângă boxă, și Dancer își plecă imediat capul și îl lovi pe Jack în piept cu atâta putere, încât împinse scaunul în spate. Morris prinse scaunul și îl apropie din nou.

Poziția era incomodă, dar Jack reuși să îmbrățișeze calul cu o mână în timp ce îl scărpina între urechi cu cealaltă. Își ascunse fața în coama lucioasă, aproape de lacrimi. Ce spunea despre el faptul că simțise mai multă durere la gândul că Dancer murise decât la moartea tatălui său? Sigur că Dancer era o companie mult mai plăcută.

- Nu am zahăr pentru tine, băiete.

- Uite aici. Ashby îi oferii câteva bucăți neregulate, sfărâmate dintr-o bucată mai mare de zahăr. Calul meu se poate descurca cu mai puțin.

- Mulțumesc. Jack îi oferi bucățelele de zahăr una câte una. Dancer molfăi zahărul cu lăcomie.

Jack zâmbi, simțindu-se aproape de normalitate, așa cum nu se mai simțise după accident. Și el, și calul lui aveau picioarele rupte, dar într-o zi aveau să se plimbe din nou împreună. Își ridică ochii spre domnișoara Barton.

- Știu că îți datorez viața, dar aceasta este... o datorie și mai mare. Nu oricine s-ar fi străduit să salveze un animal rănit.

- E meritul tinerei Ella, spuse ea. Ca să fiu sinceră, eu nici nu știam că armăsarul dumitale fusese adus aici.

- Poate că ea a fost mesagerul, dar dumneata ai condus vindecarea.

Își sprijini fruntea pe gâtul lui Dancer, gândindu-se că nu era rău să se căsătorească cu o vrăjitoare care lua caii îi serios.

Vocea blândă a domnișoarei Barton spuse:

- E timpul să te întorci în casă, Lord Frayne. Cred că ai avut destulă distracție pe ziua de azi.

Oboseala lui se văzu din faptul că, în loc să se împotrivească, se mulțumi să-l mai bată pe Dancer o dată pe grumaz.

- Mă întorc mâine, bătrâne tovarășe.

Și avea să-și aducă propriul lui zahăr.

Acum, că emoția de a-l vedea pe Dancer trecuse, se simți atât de obosit, încât cu greu se putu ține drept în scaun. Nu își imaginase niciodată că statul într-un scaun și plimbarea pe roți puteau să istovească atâta un om.

Mutarea de pe scaun în pat fu altă strădanie incomodă și dureroasă, dar moliciunea saltelei veni ca o binecuvântare. În timp ce domnișoara Barton îi trăgea cuvertura până la bărbie, el spuse:

- Mulțumesc că mi-ai permis să ies. Acum vă rog să plecați cu toții. Și tu, Morris. Găsește-ți un loc în care să iei cina și să-ți fumezi pipa și flirtează cu vreo slujnică înainte să te întorci. Eu o să fiu bine în următoarele două ore. De fapt, o să adorm chiar acum.

Toți vizitatorii ieșiră fără proteste. Avantajul convalescenței era acela că era suficient să spună că era obosit ca să obțină intimitate. Închise recunoscător ochii, sperând să adoarmă curând.

Dar, în ciuda oboselii, somnul îl ocolea. Acum, că mintea îi era din nou activă, gândurile îi săreau în toate părțile, ca o baltă plină de broaște. La cel mai profund nivel al ființei, simțea o schimbare ireversibilă. Bănuia că se numea maturizare, și fusese declanșată de faptul că trecuse atât de aproape de moarte.

Se confrunta cu două provocări complicate. Una era informația că se angajase să se căsătorească cu o vrăjitoare, o perspectivă atât de descurajantă, încât nu îndrăznise încă să o cântărească bine. Avea o mare datorie față de domnișoara Barton, dar faptul că practica magia îi dădea fiori. Îi putea simți chiar acum. Erau fiori sau era febră?

Bănuia că putea învăța cum să se poarte cu domnișoara Barton; părea o femeie cu judecată și nu-și dădea aere misterioase, așa cum făceau unii vrăjitori. Spusese și că nu avea să fie o soție pretențioasă, așa că trebuiau să fie în stare să găsească o cale spre o conviețuire suportabilă. De vreme ce prefera să stea la țară, ar fi putut locui în casa lui de vânatoare de dincolo de vale, aproape de familia ei. Spusese limpede că își dorea un copil. Dacă dorința aceasta se îndeplinea, ar fi fost probabil mulțumită să locuiască acolo pentru totdeauna.

Cealaltă problemă mare era întoarcerea în Yorkshire și confruntarea cu mama și cu tatăl lui vitreg. Ce avea să fie mai rău, confruntarea cu mama lui, pe care o iubea, sau cu tatăl vitreg, pe care îl ura? Din nefericire, cei doi nu puteau fi separați. Însă avea o răspundere față de oamenii din Langdale și nu se mai putea sustrage.

Ceva căzu pe pat cu o bufnitură și începu să pășească sigur pe cuverturi. Surprins, Jack deschise ochii și văzu o pisică mare neagră care se mișca prin camera întunecată. Știa că pisicile negre erau tradiționale pentru vrăjitori, dar nu era atât de sigur în privința unei pisici cu picioarele albe și mustați albe dese, care se curbau

pe fața ei rotundă și neagră. Era greu ca o felină cu șosele și mustăți albe să arate amenințătoare.

- Salut, pisică. Eu sunt Jack. Tu cine ești?

Pisica nu răspunse, dar își așeză lăbuțele pe pieptul lui Jack și se aplecă în față până când nasurile li se atinseră. Nasul felinei era plăcut, rece și umed pe pielea înfierbântată a lui Jack.

Privind încrucișat pisica, Jack întrebă:

- Ești ruda vrăjitoarei?

Pisica scoase un sunet țăfnos care părea suspect de disprețuitor. Apoi se ghemui alături de Jack și începu să toarcă tare. Jack atinse blana mătăsoasă. Fusese întotdeauna un iubitor de câini, dar era ceva liniștitor în torsul unei pisici.

Foarte liniștitor, într-adevăr.

Somnul agitat al lui Abby fu întrerupt de o bătaie în ușă.

- Domnișoară Abigail?

Era vocea îngrijorată a menajerei. Când, Abby se rostogoli din pat și deschise ușa.

- E ceva în neregulă?

- Valetul lui Lord Frayne m-a rugat să vă trezesc. Este îngrijorat.

- Vin imediat.

Încruntându-se, Abby luă un capot gros și papucii de casă și coborî scările în urma menajerei. Deși zilele de iarnă erau blânde, nopțile erau friguroase și aerul era tăios. Auzi pendula înaltă din salon bătând ora trei în timp ce cobora la parter. Trei dimineața, când forțele vitale erau în declin, și moartea pândeă pe aproape. Grăbi pasul.

Morris o întâmpină ușurat. Își așternuse un pat în camera lui Jack, ca să poată dormi alături de stăpânul lui, pentru orice eventualitate.

- Îmi pare rău că v-am deranjat, domnișoară, dar nu îmi place cum respiră.

- Ai făcut bine că m-ai chemat.

Chiar înainte de a ajunge lângă pat, auzi respirația chinuită a lui Jack. Ce mergea rău? În lumina lămpii, fața lui părea cenușie și tot trupul lui micșorat, de parcă s-ar fi topit. Pisica ei, Cleocatra, stătea lângă el. Se gândise că Jack avea nevoie de supraveghere? Ca majoritatea pisicilor, Cleo avea o sensibilitate supranaturală.

Inspiră încet, încercând să-și concentreze mintea în timp ce blestema în tăcere faptul că magia ei era încă atât de slăbită. Dacă ceva mergea rău cu adevărat, nu avea să fie în stare să facă prea multe fără ajutor.

Când reuși să se concentreze, îl atinse cu palma pe frunte. Ardea de febră. Fierbințeala izbucnise din nou.

Îl controlă iar și găsi zone de fierbințeală în splina lui și în oasele fracturate din picior. Infecțiile nu scăpaseră încă de sub control, dar asta urma să se întâmple în curând. Adunându-și toate rezervele de energie, suprimă inflamațiile, luptându-se să dizolve energia roșie fierbinte cu lumina albă rece și să stingă febra.

În timp ce își termina munca, Jack se învârti agitat pe o parte, gata să cadă din pat. Abby și Morris săriră să-l prindă. În timp ce împingeau trupul supraîncălzit al lui Jack înapoi spre mijlocul patului, cămașa lui de noapte se ridică, descoperind umărul drept. Pe piele era însemnată cu fierul roșu forma spiralată a unui șarpe.

Abby își ținu răsuflarea, recunoscând simbolul.

- Văd că Lord Frayne nu a considerat că e suficient să poarte un talisman împotriva magiei. L-a însemnat cu fierul roșu pe pielea lui.

- Pe milord îl îngrijorează foarte mult perspectiva de a deveni victima magiei, spuse Morris scuzându-se. Are semnul acesta de alungare a magiei de când îl cunosc.

Cu repulsie, Abby trase înapoi cămașa peste simbol. Linia subțire a șarpelui spiralat se rotea de șapte ori, cu capul spre centru și coada răsucită spre exterior. Era un descântec obișnuit de alungare a magiei, dar nu auzise niciodată de cineva care să fie însemnat cu fierul roșu.

Era tatuajul un obicei al Academiei Stonebridge sau teama lui Jack față de magie era neobișnuit de mare chiar și pentru standardele aristocratice? Își aminti că,

arunci când fusese adus la ea după accident, le ceruse prietenilor să-i îndepărteze orice amuletă împotriva magiei. În loc să-l caute prin buzunare, Ashby se concentrase să-i ceară lui Jack permisiunea, pentru ca Abby să poată lucra cu el. Era limpede că ducele știa de semnul marcat cu fierul roșu. Oare Ransom și Winslow purtau același semn pe umeri?

- M-am ocupat de febră, dar e încă foarte slăbit, îi zise ea valetului. Nu s-a recuperat încă după ce a pierdut atâta sânge la accident. A fost o greșeală să-i permit să iasă astăzi.

- Poate că da, spuse încet Morris. Dar fericirea îl ajută pe om să se vindece, și sunt sigur că s-a bucurat să-și vadă calul.

- Poate ar fi trebuit să aduc calul la el, spuse ea cu o grimasă, în timp ce se întorcea la pacientul ei.

Deși era sigur că se bucurase de expediție, trebuia să încerce să-l convingă să nu repete experiența până nu-și recăpăta puterile.

Și, ca să-și recapete puterile, trebuia să-i dea din nou din forța ei vitală. Îi atinse cu palma plexul solar. Deși nu era nevoie, îi plăcea să atingă trupul lui cald, masculin. Mai întâi vizualiză firul care-i unea. Apoi își imaginea forța vitală care circula prin el.

Vitalitatea ei se diminuea, dar efectul pozitiv asupra lui Jack fu vizibil imediat. Fața lui se destinse, și trecu la un somn normal și liniștit. Nu era o față de o frumusețe clasică, dar ei îi era... foarte dragă.

Când se asigură că starea lui se stabilizase, se întoarse obosită în camera ei. Până dimineață, trebuia să fie rece și pe cale de recuperare.

Cât despre Abby - urma să doarmă până târziu. Avea nevoie.

capitolul 8

După cum se așteptase Abby, a doua zi dimineața Jack nu mai avea febră și era mai plin de energie.

Îmbunătățirea aceasta venea cu prețul cearcănelor de sub ochii ei, dar putea să se lipsească de o parte din forța vitală ca să-i facă recuperarea mai sigură

Ashby și Winslow își făcuseră un obicei din a se opri să-l viziteze pe Jack după o zi de vânătoare. La prima lor vizită, Abby îi condusesese în camera lui și sunase după ceai. Când voise să se retragă după ce comandase mâncarea, bărbații o invitaseră să rămână și îi ceruseră să o invite și pe Judith.

Cei trei bărbați și cele două femei formau un grup vesel. Jack era în culmea fericirii cu prietenii lângă el. Judith se bucura și ea de aceste ceaiuri, râzând cu o ușurință pe care Abby o văzuse arareori la prietena ce rămăsese văduvă prea devreme.

A doua zi, Abby îl lăsă pe Jack să stea în scaunul cu rotile la sosirea prietenilor săi. A treia zi fu destul de puternic încât să-și conducă scaunul în bibliotecă fără ajutor, așa că prietenii îl întâlneau acolo. Bucătăreasa din Barton Grange, mulțumită că tinerii domni înfometați îi apreciau îndemânarea, le făcea bucuroasă o mulțime de dulciuri ispititoare, gustări picante și pâine proaspătă cu brânză și condimente locale. Ashby și Winslow, înfometați după o zi de vânătoare, se repezeau la farfurii ca niște lupi.

Tocmai își potoliseră foamea cu un prim rând de gustări, când Ransom intră în bibliotecă, cu cizmele și pantalonii stropiți de noroi și cu o expresie obosită.

- Domnișoară Barton, doamnă Wayne, vă salut. Sper că lacomii aceștia au lăsat ceva de mâncare și pentru mine.

- Fă-te comod, domnule Ransom, spuse Abby în timp ce se ridica să-l întâmpine. Vii chiar de la Londra?

- Mda. Ransom se opri din prădarea delicatelor de pe o farfurie și scoase o hârtie împăturită din buzunarul hainei. Aici e licența specială pe care ai cerut-o, Jack. Să pun mâna pe un vicar care să vă căsătorească astăzi sau e destul de devreme mâine?

Jack primi licența, cu o expresie indescifrabilă.

- Asta depinde de domnișoara Barton. Eu mă înclin în fața dorințelor ei.

Abby îngheță, prea șocată ca să răspundă. O licență specială. Doamne, Dumnezeu, chiar avea de gând să se căsătorească cu ea!

Ochii lui Judith se mijiră în timp ce studia fața lui Abby.

- Ce palpitant! Cred că Abby ar vrea să aștepte întoarcerea tatălui ei, care ar trebui să aibă loc zilele acestea. Se ridică. Abby, să ne retragem și să îi lăsăm pe domni să se pună la curent cu noutățile. Putem hotărî ce rochie vei purta la ceremonie. Judith înșfăcă brațul lui Abby și spuse încet: Leși până nu leșini.

Era un sfat bun. Abby se ridică și reuși să zâmbească.

- Sunt multe de făcut. Nu-l obosiți pe Lord Frayne, domnilor.

Leși împreună cu Judith, urmate de un murmur masculin de rămas-bun. Fără cuvinte, femeile trecură prin sufragerie, iar Judith apucă o carafă de coniac și două pahare înainte de a urca scările.

Odată ajunsă în camera mică a lui Abby, Judith închise ușa și spuse ferm:

- Stai jos.

Abby se supuse, încă luptându-se cu șocul. Judith turnă coniac într-un pahar și îl împinse în mâna lui Abby. După ce își turnă și ei, Judith se așeză pe scaunul din față.

- Ce se întâmplă? Presupun că tu și Lord Frayne ați mai discutat despre căsătorie, însă păreai atât de mirată, de parcă s-ar fi transformat în broscui.

- A fost de acord să se căsătorească cu mine, dar nu am crezut că avea de gând *s-o* și *facă*.

Abby luă o înghițitură mare de coniac, bucurându-se să-i simtă arsura înviorătoare.

- Tu l-ai cerut pe el sau el te-a cerut pe tine?

- Eu... eu i-am explicat că ar putea fi periculos să conduc un cerc de vindecare, dar că mi-aș asuma riscul în cazul în care s-ar angaja să se căsătorească cu mine,

dacă vindecarea ar avea succes. Asta s-a întâmplat atunci când a fost adus, mai mult mort decât viu.

Judith se holbă la ea.

- Abby, cum ai putut?! E imoral să constrângi un om rănit de moarte!

- Știu. Abby se uita într-o parte, rușinată. Nu aveam de gând s-o fac cu adevărat.

- Totuși, ai spus-o. Judith își înclină capul într-o parte. Dar ce *aveai* de gând, pentru numele lui Dumnezeu?

Abby se încruntă în timp ce încerca să reconstruiască gândurile și emoțiile încâlcite din timpul crizei.

- Frayne era pe jumătate înnebunit și respingea ideea vindecării magice. Ashby și Ransom îl sileau să mă lase să încerc. Eu nu știam dacă putea fi salvat, dar, dintr-un motiv oarecare, cererea în căsătorie mi s-a părut o idee bună.

Judith luă o dușcă de coniac, cu o expresie mâhnită.

- Nu are nici un sens.

- Știu că nu are, recunosc Abby. Dar nu am crezut niciodată că avea să meargă până la capăt cu ideea căsătoriei. Am crezut că, chiar dacă îl salvam, avea să se retragă politicos. De vreme ce a cam fost constrâns să accepte, nu l-aș fi obligat să-și respecte cuvântul.

- Și el de unde avea să știe asta? Cuvântul unui gentleman este o obligație, Abby, spuse Judith, exasperată. Un om de onoare nu-și va încălca niciodată promisiunea, nici măcar în asemenea împrejurări. Nu putea să-ți citească gândurile și să știe că nu ai vorbit serios. Și, chiar dacă ți-ar fi putut citi gândurile, mintea ta e atât de încâlcită, încât l-ar fi apucat durerea de cap!

- Gândurile mele îmi dau și mie dureri de cap. Abby se juca acum cu paharul de coniac, rotind lichidul somptuos colorat. De fapt, am evitat să mă gândesc la situație, de vreme ce nu înțeleg de ce am făcut așa ceva. Îmi era mai ușor să mă gândesc la rănilor lui Lord Frayne și la vindecarea lui. Nu m-am gândit niciodată că avea să-l trimită pe Ransom la Londra fără să vorbim măcar o dată despre căsătorie!

- E un om de acțiune, indiferent dacă asta e spre bine sau spre rău. Călătoria aceasta l-a ținut însă pe Ransom deoparte și nu s-a fâțâit pe aici toată săptămâna. Doi bărbați agitați au fost mai mult decât de-ajuns. Judith sorbi din nou din coniac, de data aceasta mai încet. De vreme ce o femeie poate pune capăt unei logodne fără nici o pierdere pentru reputația ei, este destul de ușor să termini cu asta. Ți-ai atins obiectivul și l-ai convins să ne permită să-i salvăm viața. Nu trebuie să-ți petreci restul vieții cu el, desigur.

Vorbele lui Judith erau perfect logice. Atunci, de ce nu o făceau pe Abby să se simtă bine? În loc de asta, gândul că putea să scape de căsătorie o deprima profund. Puse jos paharul de coniac și începu să se plimbe prin cameră.

- Ai destulă dreptate.

Privind-o, Judith spuse:

- Abby, tu *vrei* să te căsătorești cu Lord Frayne? Nu-mi pot imagina că te interesează titlul lui. Nu te-am văzut niciodată prea interesată de dobândirea unui soț.

Abby se opri la fereastră și privi câmpurile pustiite de iarnă. Existaseră bărbați care îi arătaseră un interes măgulitor. Ea nu răspunsese niciodată în același fel.

- Jack Langdon e singurul bărbat care mi-a atras vreodată atenția cu adevărat. La început, nu știam că avea să moștenească titlul; mă atrăgea el însuși. El nu m-a observat niciodată, bineînțeles, cu excepția unei ocazii în care aproape că ne-am ciocnit într-o prăvălie. Avea... un zâmbet plăcut. Nu mi-am imaginat niciodată că aveam să ne mai întâlnim, și cu atât mai puțin că vom avea o relație de orice fel. L-am admirat doar, ca pe un apus de soare sau ca pe o zi frumoasă de primăvară. Apoi, dintr-odată, el era chiar aici, murind pe masa mea din sufragerie.

Abby se întoarse de la fereastră, cu fața spre prietena ei.

- Știam că nu avea multe șanse să fie salvat, dar prezența lui a aprins gândurile acelea vagi pe care le aveam de ani de zile și le-a transformat într-un fel de nesăbuiță.

Eram îngrozită la gândul că aveam să conduc un cerc pentru prima dată. Poate că acea cerere de căsătorie a fost un mod de căpăta curaj, oferindu-mi o răsplată care să merite riscul. Gura ei se strâmbă. Sau poate am fost doar lacomă și egoistă și l-am dorit, așa că am uitat orice noțiune de etică învățată și i-am cerut căsătoria în schimbul vieții lui.

- Nu mă mir că ai devenit puțin cam nesăbuită văzându-l pe bărbatul viselor tale în pragul tău având disperată nevoie de abilitățile tale, spuse Judith gânditoare. Crezi că ți-a fost scris să te căsătorești cu el?

- Aș vrea să cred asta, zise Abby morocănoasă. Inspirația divină sună mult mai bine decât egoismul și ambiția. Dar nu am auzit nici o voce îngerească spunându-mi că Jack Langdon e destinul meu. Doar că... l-am dorit.

Doamne, Dumnezeu, cât de mult îl dorise. Doar acum fu în stare să recunoască cât era de adevărat.

- Există motivații mai rele pentru o căsătorie, spuse crispată Judith. Nu te-am văzut niciodată egoistă și insensibilă, așa că poți să te achiți măcar de acuzația asta. Mi se pare interesant că Frayne nu doar că a fost de acord cu termenii tăi de la bun început, ci și că nu a făcut nici o încercare de a se sustrage.

- După cum ai spus, e o chestiune de onoare. Și-a dat cuvântul și nu s-a mai gândit la asta. Abby caută o analogie potrivită. Ca și cum ai comanda o pereche de ghete. Chiar dacă ar hotărî că nu le mai vrea, le-ar achita fiindcă a spus că așa va face.

Judith râse.

- Cu greu te-aș putea considera o pereche de ghete, Abby! Dacă nu ar fi vrut într-adevăr să se căsătorească cu tine, cred că ar fi spus-o limpede până acum. Poate că mai degrabă îi place ideea. Nici unul din prietenii lui nu pare prea îngrozit, ceea ce e un semn bun.

- Tu ai o oarecare capacitate de a vedea viitorul, Judith. Poți să ne vezi împreună?

Judith privi în gol.

- Cred că v-ați potrivi foarte bine. E un tip prietenos și răbdător, bun din fire, dar... este mânat de demoni

lăuntrici. Are nevoie de o femeie puternică, care să-l poată ajuta să stăpânească acești demoni.

Pentru prima dată, lui Abby îi trecu prin cap că Jack ar fi putut avea nevoie și de vindecare sufletească pe lângă cea fizică și că ea era mai calificată decât multe altele să-i ofere acest lucru.

- Mă simt mai bine când mă gândesc că i-aș putea fi de folos devenind soția lui.

- Nu te căsătorești cu el gândindu-te să-i fii slujnică, spuse Judith cu asprime. Ar fi un bărbat foarte norocos dacă te-ar avea. Ești atrăgătoare, inteligentă, agreabilă și una din cele mai bune vindecătoare din Britania. Ce-și mai poate dori un bărbat?

- În cazul acesta, o femeie fără nici o putere magică. Urăște magia și se teme de ea. Abby se gândi la ceea ce văzuse în noaptea în care Jack avea febră. Nu știu dacă va fi în stare să mă vadă vreodată ca femeie, nu doar ca vrăjitoare.

Ochii lui Judith se micșorară.

- Viața de zi cu zi îndepărtează misterul magiei foarte repede. Ai putea trăi cu cel mai frumos om din lume și după o lună nici nu i-ai mai observa frumusețea. Acțiunile neînsemnate ale vieții sunt cele care contează. E atent? Știe să râdă? Același lucru se aplică și în privința magiei tale. În curând, faptul că ești vrăjitoare va conta mai puțin decât capacitatea de a găsi și de-a păstra o bucătăreasă bună.

Tot ce spunea Judith avea sens. Simțindu-se mai încrezătoare, Abby se așează din nou. Cleopatra se materializă și se frecă de gleznele lui Abby, apoi îi sări în poală. Abby începu să netezească ritmic blana neagră mătăsoasă.

- Așadar, crezi că ar trebui să merg înainte și să mă căsătoresc cu el?

Prietena ei ezită.

- De dragul amândurora, cred că ar trebui să-i oferi șansa de a pune capăt logodnei. Altminteri, târgul acesta cu diavolul va rămâne între voi pentru totdeauna.

Abby ascultă torsul huruitor al lui Cleo. Avea să rămână o fată bătrână înconjurată de pisici. Existau și destine mai rele.

- Foarte bine, așa o să fac. Faptul că m-aș fi putut căsători cu Lord Frayne nu a fost decât un vis ciudat și trecător.

- Să nu crezi că nu o să te vrea, Abby. Fii, te rog, mai încrezătoare.

Abby râse fără umor.

- Ai o imaginație bogată, Judith. Cred că a fost un vis ciudat și pentru el. În curând se va simți destul de bine cât să meargă acasă. Până la primăvară, o să fie în stare să se întoarcă la regimentul lui din Spania, simțindu-se ca nou. Sper că își va purta mai bine de grijă pe viitor.

Se va întoarce vreodată în comitate să vâneze? Bănuia că nu. Nimeni nu se întoarce în locul în care a avut un vis urât.

Prietenii lui Jack îl ajutară să se culce înainte de a pleca. Se întreba cum ar fi dacă ar rămâne în starea de acum. Dacă s-ar întâmpla asta, ar cere să i se facă un pat mai jos. Învăța multe. În timp ce se sprijinea pe perne și își lua rămas-bun de la prietenii săi, se întrebă dacă avea să mai fie el însuși vreodată. Învățase prea multe lucruri pe care nu voia să le știe.

Îl trimise pe Morris să mănânce, apoi ațipi. Se trezi în momentul în care se deschise ușa. Bucurându-se că instinctele ascuțite de bătaie nu îl părăsiseră, privi în sus și o văzu pe domnișoara Barton.

Ea ezită în pragul ușii.

- Îmi pare rău, dormeai? Nu am vrut să te trezesc. Putem vorbi dimineață.

Probabil voia să discute despre nuntă.

- Sunt treaz acum, așa că nu trebuie să mai aștepti. Se foi în pat, împingând pernele în spatele lui și cutremurându-se când își lovi piciorul rupt. Ai stabilit data nunții?

- Despre asta voiam să vorbim. Ea se îndreptă spre pat, așezând pernele din spatele lui. Ca întotdeauna,

atingerea și prezența ei erau liniștitoare. După ce mări flacăra lămpii de lângă pat, alege un scaun unde el o putea vedea limpede. El își dădu seama că acționa întotdeauna în tăcere ca să-i asigure lui confortul. Poate că prietenii lui îl iubeau, dar nu se gândiseră să aleagă scaune care să-i convină și lui.

- Foarte bine, să discutăm problema, spuse el agreeabil. Dar mai întâi vreau să te întreb de ce mă simt atât de obosit. Mi-am mai rupt piciorul o dată, și nu m-am simțit atât de obosit ca acum. E absurd să fiu atât de istovit după o vizită în bibliotecă pe scaunul cu rotile.

- O parte din oboseală e rezultatul procesului de vindecare în sine. Mare parte din forța ta fizică a fost folosită în timpul cercului de vindecare, răspunse ea, părănd bucurioasă de diversiune. Dar adevăratul vinovat e pierderea de sânge. Ai sângerat atât de mult, înăuntru și în afară, încât ar fi fost de ajuns să te omoare dacă rănilile nu ți-ar fi fost tratate prompt. Acum sângele trebuie înlocuit, și asta necesită timp.

- E posibil să crezi sânge prin magie? întrebă el curios. Mă gândeam că e mai ușor decât să repari un gât rupt.

- De fapt, nu este. Fragmentele de os din gâtul tău erau acolo. Trucul a fost să le adunăm și să le sudăm din nou într-un os solid. Deși a necesitat o cantitate uriașă de putere, a fost un proces relativ direct. Înlocuirea sângelui înseamnă crearea unui lucru din nimic, și e mult mai greu.

Asta avea sens.

- Așa că va trebui să-mi recapăt puterea în același ritm în care ar face-o un soldat rănit care a sângerat rău.

- Exact. Îți vei recăpăta vitalitatea obișnuită în câteva săptămâni. Cam tot atunci ți se va vindeca și piciorul rupt.

El încuviință, mai fericit acum că înțelesese.

- Ne vom căsători în ziua următoare întoarcerii tatălui dumitale de la Londra?

Ea își aranjă părul pieptănat impecabil; chipul îi era rece și palid.

- Ai fost de acord să te căsătorești cu mine în condiții de mare constrângere. Nu pot să te oblig la așa ceva. Ești liber să-ți vezi de treburi în continuare, neîmpiedicat de prezența unei soții, Lord Frayne.

El simți un val de șoc, ușurare și - dezamăgire?

- Circumstanțele au fost extreme, fu de acord el. Dar de ce ai cerut căsătoria dacă nu o voiai?

- A fost un impuls ciudat, spuse ea târăganat. Erai pe jumătate înnebunit. Voiam să... să îți atrag atenția. Să te fac să înțelegi cât de mari erau mizele. Iubire și moarte - nu există nimic mai important. Îi adresă o urmă de zâmbet. Și a funcționat. Gândul că te vei căsători cu o vrăjitoare te-a șocat și te-a făcut să-ți vii în simțiri. Poate că ai hotărât că, dacă eu eram dispusă să-mi risc viața cu speranța unei... unei căsătorii avantajoase, dumneata aveai o șansă de supraviețuire. Că merita să lupti pentru viață. Orice ai fi gândit, mi-ai îngăduit să încerc să te vindec prin magie, și pentru asta sunt recunoscătoare. Dar acum asta a rămas în urmă, și dumneata ești liber să pleci.

Străduindu-se să înțeleagă ce simțea, el întrebă:

- Dacă nu vrei căsătoria ca răsplată pentru efortul dumitale, ce ai vrea în schimb? Un cal, o casă sau o călătorie spre America, așa cum vor primi prietenii dumitale vrăjitori?

- Nimic. Măinile ei se strânsă, cu o liniște conștientă. Cum am spus și înainte, exercitarea magiei la nivelul acesta este rară și nu este de vânzare. Am fost privilegiată să mă aflu în centrul unei mari puteri și să mă bucur de satisfacția succesului. Nu îmi datorezi nimic. Pleacă liber și trăiește generos. Asta e de ajuns.

„Pleacă liber.“ Nu își dorise întotdeauna asta? Eliberare de responsabilitățile moștenirii sale. Eliberare de cererile imposibile ale familiei. Eliberare de formalism, de reguli și de neplăcerile vieții zilnice, ignorate în favoarea realităților dezolante ale războiului.

Dar recunoscuse deja că această formă de eliberare era cea a unui băiețuș care fuge de responsabilități și era dispus - silit chiar - să lase asta în urmă. Era

un adult care nu mai trebuia să evite provocările vieții. Asta însemna să-și vândă postul din armată, să-și conducă proprietatea, să-și ocupe scaunul în Camera Lorzilor, fără să țină seama de cât de puțin dorea aceste lucruri. Mai însemna și să-și găsească o soție și să întemeieze o familie.

Se gândi la încântătoarea Lady Cynthia Devereaux, splendida silfidă blondă care cucerise o parte din inima lui atunci când o întâlnise, în primăvara ce precedase întoarcerea lui din Spania. Se gândise atunci că, în momentul în care va fi gata să se așeze la casa lui, avea să-și găsească o soție ca ea. Dacă era gata să se căsătorească acum, de ce să n-o facă cu Lady Cynthia? Era liberă încă – Winslow spusese asta într-un comentariu trecător. Nu i se păruse că ei i-ar fi displăcut atențiile lui, și într-o clipă idealul lui de femeie perfectă.

Și totuși, în scurtul lor flirt, existase ceva ireal – sau măcar artificial. Ea fusese numai râsete în triluri, sfială și gene fluturătoare. Știa foarte puțin despre caracterul ei. Și-ar fi riscat viața ca să încerce să salveze un străin? Ar fi rămas senină în mijlocul haosului? Ar fi spus adevărul cu ochi limpezi ca apa și adânci ca marea?

Da, Abigail Barton era vrăjitoare, și el considera acest lucru profund deranjant. Dar accidentul acesta îl făcuse să-și dea seama în forul lui lăuntric că nu era nemuritor. Erau multe de spus despre faptul de a avea un vindecător înzestrat în casa ta.

O studie, întrebându-se cum s-ar simți trupul acesta feminin voluptuos în patul lui. Gândul îl făcu să-și dea seama, șocat, că nu avusese nici un gând sau vis sexual de la accident. Dumnezeu mare, de asta nu voia să se căsătorească cu el?

- O să mă recuperez complet, inclusiv... inclusiv... Roși și încercă din nou. O să mai fiu capabil de... de relații conjugale?

Ochii ei se luminară de amuzament, dar fu destul de politicoasă încât să-și mențină seriozitatea.

- Dacă erai capabil înainte, vei fi din nou. Pierderea sângelui are multe efecte. O neputință temporară e unul dintre ele.

El oftă ușurat. Se întrebă și dacă în Anglia mai exista o altă femeie cu care un bărbat să poată fi atât de sincer. În sensul acesta, spuse:

- Susții că ai cerut căsătoria îndemnată de un impuls, însă din experiența mea pot să-ți spun că impulsurile nu se nasc din aer. Ai crezut că ți-ar plăcea să fii Lady Frayne, dar acum renunți la posibilitate dintr-un sentiment de onoare?

Fața ei deveni și mai palidă.

- Ești perceptiv, milord. Da, gândul căsătoriei cu dumneata mă atrage, dar constrângerea ar fi o temelie șubredă pentru cea mai intimă relație din viață. Căsătoria cu o vrăjitoare ți-ar complica traiul în multe feluri, și acestea ar complica la rândul lor viața mea. După un moment de tăcere, spuse într-o doară: Poate am putea rămâne prieteni?

Vulnerabilitatea din cuvintele ei îi cutremură inima. Cum era să crești ca vrăjitoare, folositoare unora, disprețuită de alții? Și o țărâncuță voluptuoasă ca ea nu avea silueta subțire la modă, ca să compenseze magia prin înfățișarea ei. Majoritatea bărbaților erau atrași de fete ca Lady Cynthia Deveraux. Dar și el era un vlăjgan înalt și solid, și era ceva să împartă patul cu o femeie fără să se teamă că o poate zdrobi din greșală.

Avea nevoie de o soție, și nu era dispus să suporte neplăcerile unei vânători în înalta societate, printre fete care ar fi putut să se deosebească mult de aparența lor publică bine lustruită. Domnișoara Barton se dovedise deja bună, onestă și cinstită. Ar fi putut să găsească pe cineva mai bun în Londra, dar erau mai multe șanse să nimerească mult mai rău, având în vedere nepriceperea lui în privința femeilor.

Și, în ciuda dispoziției ei de a-l elibera de obligație, îi era în continuare dator. Onoarea era un conducător mai sever decât doamna în sine.

Se mai gândi preț de un moment. Familia lui și mulți dintre prietenii săi aveau să fie îngroziți la vestea că se căsătorește cu o vrăjitoare. Își asuma și riscul de a introduce vrăjitoria în familia Langdon, deși existase deja o izbucnire, altfel nu ar fi ajuns la Stonebridge.

Onoarea conta mai mult decât problemele considerabile cu care s-ar fi confruntat după căsătoria cu ea. Trebuia să se încumete.

- Domnișoară Barton, m-am gândit mult în patul acesta, și am hotărât că a sosit timpul să-mi asum responsabilitățile. Acestea includ găsirea unei soții. Caută cuvintele care să-i descrie cu sinceritate sentimentele. Ai vrea să iei în considerație o căsătorie cu mine? Ești o femeie puternică și de caracter, și cred că ai fi o soție admirabilă. Onestitatea îl îndemnă să adauge: Nu sunt deloc sigur însă că eu aș fi un soț admirabil.

Ochii ei se luminau.

- Vrei într-adevăr să te căsătorești cu mine?

- Într-adevăr. Mi-am dat seama că te cunosc mai bine decât pe orice altă femeie, cu excepția surorii mele. Sunt sigur că acesta este un început bun pentru o căsătorie. El zâmbi strâmb. Bănuiesc că dumneata mă cunoști mult mai bine decât își cunosc soții majoritatea femeilor. Nu știu sigur dacă asta e bine sau rău. Dar, fiindcă ai spus că preferi independența și viața la țară, iar responsabilitățile mele mă vor ține în Londra o mare parte a anului, nu o să ne ciocnim prea des.

Ea îl privi mult timp, iar ochii ei surprinzători păreau să vadă prin el. Trăgând aer adânc în piept, ea spuse:

- Dacă vrei asta cu adevărat, atunci sunt încântată și onorată să-ți accept oferta.

El știa că făcuse un lucru corect. Spera doar să nu ajungă să-l regrete.

capitolul 9

„Ai vrea să iei în considerație o căsătorie cu mine?”
Propunerea lui Frayne nu prea semăna cu materialul

din care se Țes visele unei fete, dar era totuși o propunere. Abby fusese sigură că el avea să fugă de căsătorie ca un iepure hăituit, dar el rămăsese pe loc, cerându-i mâna la modul cel mai serios. Era tot ce-și dorise, deși era o chestiune deprimant de lipsită de sentimente. Era limpede că o voia din cauză că era convenabilă, cunoscută – și fiindcă își dăduse cuvântul.

I se păru important faptul că, deși fusese atât de aproape de moarte în timpul primei discuții despre căsătorie, își amintise că ea spusese că avea să fie o soție independentă și nepretențioasă, ceea ce implica acceptarea unei vieți separate în cea mai mare parte a timpului. Deși își dorea o căsătorie în care soții să fie prieteni apropiați, așa cum fusese cea a părinților ei, prefera să-l aibă pe Jack Langdon o parte din timp decât orice alt bărbat tot timpul.

Avea să fie mai ușor să stea în lumea ei sigură și confortabilă. Dar, când privea trupul puternic al lui Jack și fața lui colțuroasă și onestă, simțea o izbucnire de senzații care nu aveau nimic de-a face cu siguranța. Fusese în siguranță destul timp. Dacă voia mai mult de la viață, trebuia să-și asume riscuri, și Jack Langdon era un risc pe care merita să Ți-l asumi.

Căsătoria lor putea să nu fie un succes. Nu o iubea acum și se putea să n-o iubească niciodată, dar erau pe cale de a deveni prieteni. Poate că asta avea să fie de ajuns.

Și dacă nu – ei bine, viața reprezenta o succesiune de schimbări. Tatăl ei nu avea să trăiască veșnic, fratele ei avea să se căsătorească într-o zi și să preia domeniul. Richard nu avea să o alunge niciodată de la Barton Grange, dar nu voia să-și piardă importanța și să ajungă o mătușă necăsătorită. Prefera să fie o soție de ocazie, dar să știe că avusese curajul să întindă mâna și să apuce ceea ce își dorea.

Susținându-i privirea, îi răspunsese: „Dacă vrei asta cu adevărat, atunci sunt încântată și onorată să-ți accept oferta“. În ciuda cuvintelor ei măsurate, se trezi schițând un zâmbet strălucitor.

Zâmbetul lui fu mai lent, dar păru sincer.

- Cred că vom duce lucrurile la bun sfârșit. Zâmbetul lui păli. Poate ar trebui să-ți spun mai multe despre familia mea, acum, cât mai ai timp să te răzgândești.

Întrebându-se ce îl îngrijora în privința familiei, ea spuse:

- În fiecare familie există și aspecte mai neplăcute. Le trec cu vederea pe ale tale dacă faci la fel cu ale mele. Dar mă întreb cum ne vom aranja viața. Am spus înainte că nu voi fi o soție pretențioasă. Vrei să locuiesc cu tine? Dacă te vei alătura regimentului după vindecare, ar fi mai bine să stau la Barton Grange până te vei întoarce.

El păru uimit.

- Bineînțeles că vreau ca soția mea să locuiască cu mine. Am de gând să-mi vând postul. Am fost un ofițer competent, dar prezența mea nu e necesară pentru înfrângerea francezilor. E timpul să preiau administrarea moștenirii mele și să-mi revendic locul în Camera Lorzilor. Sarcinile acestea vor fi îmbogățite de calitatea mea de om căsătorit.

Ea încercă să și-l imagineze în hermină și catifea. Se simți de parcă ar fi încercat să decoreze un leu: un lucru absurd și inutil.

- O să aduci o doză proaspătă de rațiune acestei poziții.

El își dădu ochii peste cap.

- Ești mai încrezătoare decât mine, dar o să mă îngrijorez mai târziu din pricina Parlamentului. De îndată ce se va întoarce tatăl tău, putem folosi licența specială pe care a procurat-o Ransom cu atâta efort. Am abuzat destul timp de ospitalitatea celor de la Barton Grange, așa că, după ceremonie, ne putem muta peste vale, în pavilionul meu de vânătoare. După ce mă fac bine, putem merge la Londra ca să-ți cumperi un trusou și să te bucuri de plăcerile orașului. Sper că voi fi în stare să călătoresc în curând, nu?

- Dacă nu-ți mai rupi alte oase, o să fii bine în câteva săptămâni. Ea ezită. Ești sigur că vrei să mă iei la Londra? Mă tem că voi fi o complicație pentru tine acolo.

Gura lui deveni o linie încăpățanată.

- S-ar putea să existe o anumită stânjeneală, dar o să treacă. Tradiționaliștii trebuie să accepte că noua Lady Frayne e vrăjitoare. Chiar dacă vei alege să nu mai mergi niciodată la Londra, e important să lași societatea să te vadă măcar o dată.

- E curajos din partea ta că ești dispus să le faci față. Rămase tăcută un moment. Nu sunt sigură că eu sunt un cruciat.

- Aceasta nu va fi o cruciadă, ci o campanie care va hotărî cum vei fi acceptată pentru tot restul vieții tale, spuse el serios. Cel mai bun mod de a începe e cu toate steagurile sus, de parcă nu ți-ar păsa deloc de opinia înaltei societăți.

- Toate steagurile sus - și să evit să fac orice lucru stânjenitor de magic, spuse ea sec. De vreme ce nu sunt o vrăjitoare faimoasă, nimeni nu ar trebui să fie la curent cu ocupația mea bătătoare la ochi, iar eu nu voi insista să o menționez.

El păru ușurat.

- Ai dreptate, nu e nevoie să atragi blamul inutil. Ești o femeie care s-a născut într-o familie bună și de rang înalt, cu totul potrivită pentru a deveni soția mea. Asta e tot ce trebuie să știe toată lumea.

Ea ghici că unii aveau să fie surprinși văzându-l pe Lord Frayne căsătorit cu o fată de la țară cu origine și avere modeste, fără frumusețea izbitoare care ar fi făcut de înțeles o asemenea alegere. Dar aceasta era mai puțin scandalos decât faptul că se căsătorise cu o ursitoare disprețuită. Când avea să iasă la iveală întreaga poveste, avea să fie bănuită că îl vrăjise pe când era rănit și slăbit. După cum spusese el, trebuia să iasă în lume cu mândrie și încredere, fiindcă nu se putea ca meseria ei de vrăjitoare să fie trecută cu vederea mult timp.

În comitate, ea și magia ei erau cunoscute și acceptate, dar în Londra lucrurile aveau să stea altfel. Se întreba

cum era să intri într-o sală de bal și toți cei prezenți să te ignore în mod direct. La gândul acesta, stomacul i se strânse.

Era prea târziu să se răzgândească. Nu era retragerea cea mai înțeleaptă parte a curajului? Nu. Când se uita la Jack, știa că înțelepciunea nu avea de-a face cu această tranzacție. Numai dorința. Și dacă Londra se dovedea imposibil de suportat, nu avea să o mai viziteze în viitor.

Dându-și seama că logodnicul ei părea epuizat, se ridică și se îndreptă spre pat.

- Îți mulțumesc, Jack. Aplecându-se, își lipi buzele de fruntea lui. Pielea avea o căldură sănătoasă, nu febrilă. Acum trebuie să te odihnești.

El o prinse de mână, apoi se relaxă lăsându-se pe perne; părea obosit, dar fericit.

- Cu cât mă gândesc mai mult la căsătoria cu tine, cu atât îmi place mai mult ideea. Prea obosit ca să-și mai ridice capul, îi duse mâna la buze. Mulțumesc că m-ai acceptat, Abby.

Ea rămase pe loc, șocată. Un simplu sărut nu avea cum să-i frigă degetele ca focul!

Ușa se deschise, și o siluetă solidă și familiară intră. Bărbatul cu păr argintiu ridică din sprâncene.

- Ah, așadar asta ascundeai, Abigail.

- Tată! Încântată, se aruncă în brațele lui Sir Andrew, în ciuda stropilor de ploaie care picurau din mantaua și din pălăria lui. Te-ai întors mai repede decât te așteptam!

- Am avut presentimentul că trebuia să mă întorc acasă. Se dădu cu un pas înapoi și o prinse de umeri, cu o privire încordată. Pari fericită. Presupun că acesta este nobilul tău pacient, Lord Frayne?

- Este nobilul meu pacient și logodnicul meu, tată.

- Chiar așa? Sir Andrew se învârti și îl studie pe Jack cu o intensitate sfredelitoare.

- Sir! Jack se luptă să se ridice în pat, uitând de oboseală și cu o privire ușor panicată la ideea confruntării neașteptate cu viitorul lui socru. E o plăcere să vă cunosc, Sir Andrew. Poate că ar fi trebuit să vă aștept

și să vă cer mâna domnișoarei Barton, dar... dar nu m-am gândit cu adevărat la asta.

- Fiica mea e propria ei stăpână, și o cunosc prea bine ca să mă cert cu ea. Sir Andrew păși în față și îi scutură mâna cu o strângere fermă. Când am sosit, mi s-a spus că ai fost rănit grav în timp ce vânai și că ai fost adus aici.

- Da, sir. Domnișoara Barton a adunat un grup de prieteni vrăjitori și a condus un cerc de vindecare pentru mine, spuse Jack. Îi datorez viața.

Sir Andrew se învârti și se zgâi la Abby. Chiar și când era vorba despre fiica lui, avea o privire în stare să treacă prin stâncă.

- Ai condus un cerc de vindecare complet? A fost un risc uriaș, fiica mea!

- Știu. Dar... am reușit. Se simțea recunoscătoare că Jack era de față, și prezența lui reducea probabilitatea unei dojeni. Și nimic altceva nu ar fi fost de ajuns. Te-am observat de suficiente ori și m-am gândit că mă puteam descurca.

- Și ai făcut-o. Colțurile gurii lui se ridicară. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-ți asumi riscul. Îmi doresc doar să fi fost și eu aici. Dar înțeleg că nu era timp de pierdut.

- Fiica dumneavoastră a fost foarte curajoasă, sir, spuse Jack. Nu-mi amintesc multe, dar prietenii mei au fost uimiți cu adevărat.

- Abigail e unul dintre cei mai talentați vindecători din generația ei. Înțelegi pe deplin ce înseamnă asta?

Privirea lui Jack nu șovăi.

- Având în vedere că mi-a vindecat gâtul rupt, apreciez personal abilitățile ei.

- Presupun că o faci. Sir Andrew se întoarse spre fiica sa. Faptul că te vei căsători cu un bărbat care nu este înzestrat nu te va deranja?

- A fost elev la Academia Stonebridge, spuse ea liniștită.

- Chiar așa! Baronetul îl examinează pe Jack cu o intensitate alarmantă. Înțeleg, spuse el rar. Cred că veți avea o căsnicie interesantă.

- Asta nu e o declarație liniștitoare, replică Abby.
Tatăl ei râse.

- Nici nu am intenționat să fie. Căsnicia necesită întotdeauna ajustări. Nici unul din voi nu e copil, așa că presupun că v-ați gândit în ce intrați. Când intenționați să vă căsătoriți?

- De vreme ce ești acasă acum, poate că mâine? spuse Abby șovăielnic. Sau poimâine. Un prieten al lui Jack a făcut rost de o licență specială, așa că nu trebuie să așteptăm. Ne-am putea căsători chiar în camera aceasta.

Jack își dresе glasul.

- Aș prefera o biserică, dacă se poate aranja. Dacă ne vom muta în casa mea de peste vale, nu este vreo biserică în drum?

- De fapt, biserica parohiei noastre se află în direcția aceea, mai mult sau mai puțin, spuse Abby. O să fac aranjamentele pentru poimâine.

Jack încuviință, cenușiu de oboseală.

- Lord Frayne, pari obosit, spuse Sir Andrew. Ne vedem mâine. Abby, vii cu mine?

Se părea că nu putea evita dojana aceea.

- Bineînțeles, tată. Aranjă cuverturile pe lângă Jack și îți permise să-i atingă ușor părul. Somn ușor, Jack.

Ochii lui se închiseră obosiți. Ghici că avea să adoarmă înainte ca ea să iasă din cameră. Tatăl ei o aștepta în fața ușii.

- Ești sigură, Abby? întrebă el liniștit.

Ea zâmbi strâmb în timp ce pășeau de-a lungul holului.

- Sigură că acționez corect? Nu. Sigură că vreau să mă căsătoresc cu el? Absolut. Nu am fost niciodată interesată de o căsătorie cu altcineva, știi doar. Ea ezită, apoi adăugă: Jack mi-a atras întotdeauna atenția, în orice ocazie în care l-am văzut în Melton. Nu e rezonabil, dar măcar așa nu o să stau pentru totdeauna pe capul tău.

Ochii tatălui ei erau plini de căldură.

- Am știut dintotdeauna că într-o zi va veni un bărbat și te va lua. Mă bucur că nu s-a grăbit, fiindcă o să-mi fie teribil de dor de tine când vei pleca. Amintește-ți doar că, dacă acest mariaj nu funcționează, vei avea întotdeauna un cămin aici. O conduse în camera de zi, unde fusese adusă o tavă de mâncare pentru călătorul care se întorsese.

Încruntându-se, Abby se încurajă cu o felie de șuncă în timp ce se așeza în fața tatălui ei.

- Crezi că o să fie un dezastru? Eu am luat în considerație posibilitatea, dar nimeni nu poate ține pe loc un vrăjitor care vrea să plece. Ea se strâmbă. Este mai mare probabilitatea să-i pară rău lui că s-a căsătorit decât viceversa.

Tatăl ei înghiți câteva îmbucături de șuncă și brânză înainte de a răspunde.

- Nu neapărat un dezastru. Tânărul acesta poate părea destul de ușor de mulțumit, dar numai o mică parte din el e vizibilă. Deși este suprimată acum, are destulă magie.

- Știu. A trebuit să apelez la ea în timpul cercului de vindecare, altfel nu am fi avut destulă putere ca să su-dăm oasele rupte de la gât.

Tatăl ei ridică din sprâncene.

- S-ar putea să-i fi activat puterea folosind-o, știi doar. E posibil ca asta să i se pară deconcertant.

- Nu părea să existe altă șansă. Cei doi prieteni care l-au adus aici, domnul Ransom și ducele de Ashby, l-au întâlnit la Academia Stonebridge. Ei s-au alăturat voluntar cercului, altfel nu aș fi încercat.

Cleocatra apărură și îi privi plină de speranță, așa că Abby îi dădu o felie de șuncă. Sprâncenele expresive ale tatălui ei se arcuiră și mai mult.

- Au participat la vindecare? O să fie interesant să urmărim cum evoluează lucrurile.

Abby făcu o grimasă, știind cât de cuprinzătoare era definiția cuvântului „interesant” pentru tatăl ei. Dar accepta ideea căsătoriei cu calm, și nu ar fi făcut-o dacă

ar fi prevăzut o catastrofă. Hrăni cu o felie de brânză pisica, care stătea acum în două lăbuțe și cerșea.

-Nu am văzut niciodată pavilionul de vânătoare al lui Jack. Ne vom muta acolo după nuntă. Când se va simți destul de puternic, mă va duce la Londra, apoi la domeniul familiei lui din Yorkshire.

-La Londra? Sper că o să ai timp să-i vizitezi pe unii dintre membrii familiei noastre, în afară de membrii înaltei societății care fac parte din cercul lui Lord Frayne. Sir Andrew luă o sorbitură de vin, părând gânditor. S-ar putea să ai nevoie de compania unor prieteni care se simt în largul lor cu vrăjitorii.

Cu alte cuvinte, tatăl ei se aștepta să dea peste neazuri. Ei bine, și ea se aștepta la asta. O luă pe Cleo în poală și încurajă pisica să toarcă, mângâindu-i blana mătăsoasă. Era ciudat că nici măcar gândul la foarte posibilele probleme ce o așteptau nu o făcea să dorească să-și schimbe hotărârea.

capitolul 10

Jack plutea, prăvălindu-se deasupra globului, cu brațele întinse înainte și cu vântul răscolindu-i părul. În față erau locuri pe care le cunoștea din Anglia și Scoția, Spania și Portugalia. Era și o întindere de ocean.

Abilitatea lui de a zbura dispăru dintr-odată și căzu neajutorat din cer. Privi resemnat pământul care se apropia cu viteză. Înfruntase o moarte sigură după accidentul de vânătoare. Poate că acum era mai bine pregătit.

Se prăbuși pe o pajiște și sări în sus fără nici o lovitură. Surprins, privi în jur încercând să identifice unde se afla, dar pajiștea nu semăna cu nici unul dintre locurile în care fusese. Florile, păsările, chiar și fluturii erau diferiți de tot ce știa. Mai strălucitori și mai atractivi, dar misterioși în diferența lor. Totuși, în același timp, locul avea o familiaritate ciudată, de parcă îl mai văzuse cândva, demult.

Văzu o siluetă familiară care se depărta de el. Târându-se în patru labe, alergă după el.

– Ashby, tu ești? Unde suntem?

Omul se întoarse și văzu pe cineva care era Ashby, dar în același timp nu era el, însă vocea care spuse „Jack?” era familiară.

Mâna care îi scutura umărul îl readuse pe Jack în stare de trezie. Deschise ochii și îl văzu pe Ashby, care arăta perfect normal și îi repeta numele.

– Cât e ora? întrebă Jack amețit.

– Devreme. Am venit înainte de micul dejun ca să-ți aduc pe sub mână cârjele pe care le-ai cerut. Prietenul lui le arată cu mândrie. Le-am făcut special, așa că nu vor ceda sub greutatea unei matahale ca tine. Tâmplarul care le-a făcut s-a gândit să le pună vată la capete, ca să fie mai ușor de folosit.

Jack se trezi de-a binelea.

– Bun! Nu vreau să mă căsătoresc într-un scaun cu rotile. Se ridică în șezut și își lăsă picioarele peste marginea patului, ținând piciorul rupt întins. Cu o zi în urmă, atelele grele care îi imobilizau întregul picior fuseseră înlocuite cu unele mai ușoare, legate cu fâșii de piele. Fusesse ridicol de emoționant să își poată îndoi din nou genunchiul drept.

Încercă să ridice în cârje, își pierdu echilibrul și sfârși trântit pe spate în pat, înjurând. A doua încercare prudentă avu mai mult succes, și reuși să stea în picioare prin propriile forțe, deși se legăna în față și în spate.

– Se știe deja data nunții? întrebă prietenul lui.

Jack încuviință. Cârjele erau puțin cam scurte, dar aveau să fie în regulă. Lăsându-și greutatea în piciorul stâng, mută cârjele câțiva centimetri în față, pași cu piciorul stâng și fu gata să cadă. Se părea că nu era o idee bună să-și mute piciorul dincolo de linia cârjelor. Ashby îl prinse și îl ajută. Jack era recunoscător că prietenul lui era acolo să-l ajute, deși el era mai înalt și putea să-i târască pe amândoi la podea dacă se prăbușea.

Făcu alt pas, fiind cât pe ce să cadă fiindcă nu calculase grosimea covorului. Era uimitoare diferența pe care o puteau face câțiva centimetri.

Plimbarea cerea și concentrare. Descoperi că nu putea pași și vorbi în același timp. Se opri să zică:

- Sir Andrew Barton s-a întors acasă aseară. Pentru un civil, are o înfățișare mai degrabă înspăimântătoare - cred că datorită ochilor de vrăjitor. Care erau albaștri cu margini întunecate, foarte asemănători cu ochii lui Abby, acum, că se gândea. Din fericire, nu a avut nici o obiecție față de căsătoria noastră. Nunta este stabilită pentru mâine, în biserica din parohia locală. Imediat după aceea, mă voi muta în pavilionul meu de vânătoare împreună cu Abby. Clătinându-se, dar menținându-și poziția, înaintă alți câțiva pași, supraveghindu-și înverșunat echilibrul și locul în care așeza cârjele. Nu mi-am dat seama că e un chițibuș în asta, așa că e bine că pot practica înainte de nuntă.

Ar fi fost mai ușor dacă ar fi purtat pantofi - sau cel puțin un pantof în piciorul drept. Era totuși al naibii de obositor. Se mișcă înainte și înapoi prin cameră, bucuros să fie iarăși pe picioarele lui.

- Ce-ar fi să te odihnești pe scaunul acesta? sugerează Ashby. Plimbatul cu cârjele pare epuizant.

Recunoscând în sinea lui că era aproape dărâmat. Jack se balansă deasupra scaunului, se întoarse anevoie și se așeză, pe jumătate căzând și ciocnindu-și piciorul din nou. La naiba, avea să fie greu să se ridice din scaunul acesta adânc și tapițat. Urma să se ocupe de asta mai târziu. Acum găfăia de parcă alergase.

Ashby luă celălalt scaun.

- Așadar, nunta e fixată. Nu te deranjează că trebuie să te căsătorești fiindcă acesta a fost prețul ei ca să-ți salveze viața?

- De fapt, Abby a venit ieri-seară și m-a eliberat de promisiune. A spus că nu voia să mă forțeze și că a sugerat acest lucru ca să-mi atragă atenția, în primul rând. Jack strânse cârjele și le lăsă în stânga scaunului, întrebându-se cum să explice decizia lui de a merge înainte. Totuși, mi-am dat cuvântul, și, în afară de faptul că este vrăjitoare, ar fi o soție decentă. Nu e o frumusețe, dar e o companie plăcută. Inteligentă. Blândă.

- Nu, nu e o frumusețe, spuse blând Ashby. E magnifică, ceea ce e cu totul altceva. Mă bucur că ai ales să te căsătorești cu ea, chiar dacă nu erai obligat. Are de o mie de ori mai multă substanță decât o domnișoară obișnuită de la Târgul de Mirese.

Jack privi în sus, uimit, dar încântat de aprobarea prietenului său.

- Nu o să-mi întorci spatele fiindcă mă căsătoresc cu o vrăjitoare?

- Asta ar fi nepoliticos, având în vedere că, de la accidentul tău, am alergat prin casa ei ca un ogar domestic, spuse sec Ashby. Pot să ajut în vreun fel cu nunta? Poate aș putea să vizitez casa de vânătoare și să mă asigur că e pregătită pentru o nouă stăpână? Să organizez un ospăț de nuntă modest acolo?

Jack se gândi la lucrurile de care avea nevoie.

- Ambele idei ar fi foarte apreciate. De asemenea, am nevoie de un inel - poate că slujnica lui Abby ți-ar împrumuta unul ca să-i iei măsurile. Și, dacă e posibil, ai putea să găsești niște flori, chiar dacă e iarnă?

- Un duce poate găsi întotdeauna flori, spuse Ashby cu seriozitate. Altceva?

- O să stai alături de mine? Sau, fiindcă Winslow și Ransom sunt în oraș, poate ar fi mai bine să dăm cu zarul. Citind expresia prietenului său, spuse sec: Tu ești cel mai dispus să aprobi căsătoria aceasta, nu-i așa? Deci ceilalți preferă să nu fie întrebați.

- Și lui Ransom, și lui Winslow le place de Abby, dar privesc cu oarecare prudență faptul că te căsătorești cu ea în aceste împrejurări. În special Winslow, spuse ducele plin de tact. Cred că au să fie mulțumiți odată ce au să-și dea seama că faci asta de bunăvoie. E posibil să-ți displacă vrăjitorii în general și să fii îndrăgostit de ei în particular, iar Abby e foarte atrăgătoare.

Jack era bucuros s-o audă, fiindcă nu avea de gând să-și schimbe hotărârea nici dacă prietenii lui ar fi fost îngroziți. Era surprinzător de-a binelea cât era de hotărât să ducă la îndeplinire căsătoria aceasta.

- Gata! Judith păși înapoi și studie vălul de dantelă care cădea pe spatele prietenei ei. Arăți încântător, Abby. Ești o mireasă din cap până-n picioare.

- Inclusiv nervozitatea? Abby atinse mătasea rochiei, de un albastru pal, sperând că mâinile nu îi tremurau vizibil.

- Mai ales nervozitatea. E absolut tradițională. Zâmbetul lui Judith era puțin incert. Mă bucur pentru tine, dar îmi va fi dor de tine, Abby.

- Yorkshire nu e teribil de departe de Leicestershire, spuse Abby. Poți să-mi ții companie atunci când Frayne este în Londra, dezbătând problemele importante ale zilei.

- Tu nu o să fii cu el?

Abby se strâmbă.

- Bănuiesc că, după această vizită, o să mă bucur să pot păstra distanța. În ocaziile în care am mai fost la Londra, am stat în cercul nostru de prieteni - vrăjitori și cei care acceptă magia. De data aceasta va fi altfel, și bănuiesc că va fi mult mai neplăcut decât își imaginează Frayne.

- Londra te poate surprinde, spuse Judith. Prohibiția referitoare la magie a fost întotdeauna mai puternică pentru bărbați decât pentru femei. Din câte am auzit, destul de multe doamne din înalta societate se ocupă, printre altele, și cu magia, ca și cum ar fi vorba despre lecțiile de desen sau muzică.

- Dacă unele dintre ele practică magia în taină, îmi va fi și mai greu, fiindcă voi distra atenția de la propriile lor păcate. Abby luă cartea de rugăciuni și buchetul de flori de portocal care fusese adus în dimineața aceea. Probabil că unul din prietenii lui Jack găsise florile în una dintre serele aflate pe marile proprietăți din zonă. Barton Grange avea o seră, dar spațiul limitat era folosit pentru producerea fructelor și a legumelor în timpul iernii. Era un lux să te bucuri de flori în acest anotimp. Voi înfrunta critici extreme și voi număra zilele până voi pleca din Londra.

Judith o privi țintă, încruntată.

-Vorbind despre numărătoarea zilelor, când ai de gând să nu-i mai dai lui Frayne din forța ta vitală? Ai spus că e ceva temporar, dar îi dai mai mult ca niciodată.

Abby oftă.

-M-am oprit o dată, și a avut o cădere. Am hotărât că e mai bine să reiau fluxul de energie până se va simți destul de bine cât să se descurce singur. Astăzi îi dau un surplus de energie, ca să poată rezista la nuntă și la drumul în trăsură peste vale. O să reduc treptat transferul de îndată ce se așază la casa lui.

-Sper că asta se va întâmpla curând. Ai slăbit și ai cearcăne. Nu poți s-o mai ții mult timp așa, Abby.

-Nu. Nu îmi place să fiu obosită tot timpul. Nici nu avea nevoie să se uite în oglindă ca să recunoască că Judith avea dreptate în privința slăbirii și a ochilor obosiți. Orice urmă de frumusețe pe care ar fi putut-o avea Abby în ziua nunții se datora fericirii, fiindcă arăta mai degrabă epuizată. E timpul să pornim spre biserică.

-Ai dreptate. Judith o îmbrățișă rapid. Să fii fericită, draga mea. Frayne e un om bun, și tu meriți fericirea. Gândește-te și la tine uneori, nu doar la ceilalți.

-Mă crezi mai bună decât sunt. Sunt o femeie egoistă, altfel nu aș fi pus mâna pe Jack atunci când era slăbit și vulnerabil. Zâmbetul lui Abby era strâmb, fiindcă știa că era o parte de adevăr în gluma spusă pe jumătate în serios.

-Prostii! Din experiența mea, bărbații fac de obicei ce vor, și nu ți-ar fi cerut mâna după ce l-ai eliberat de promisiune dacă nu și-ar fi dorit cu adevărat să fii soția lui.

Sperând că Judith avea dreptate, Abby ieși din camera care fusese a ei din copilărie. Majoritatea lucrurilor ei fuseseră deja împachetate pentru a fi duse în pavilionul de vânătoare al lui Jack. Încerca să nu se gândească la tot ce lăsa în urmă. Trebuia să privească spre viitor, nu să jelească trecutul.

Tatăl ei aștepta în capătul scării, gata să le însoțească la biserică. Ceremonia avea să fie restrânsă, doar câțiva

prieteni și rude. În vara următoare, ea și soțul ei – soțul! – aveau să viziteze Melton Mowbray, și tatăl ei putea să găzduiască o serbare în aer liber pentru arendași și vecini.

El ridică privirea și îi adresa un zâmbet care aproape că îi sfâșie inima lui Abby.

- Ești frumoasă, scumpa mea copilă. Mi-aș dori să fie și mama ta aici să te vadă.

Ea înghiți cu noduri.

- Nu mă face să plâng, altfel nu o să mă mai pot opri, nu ar fi un lucru măgulitor pentru noul meu soț.

- Nu-ți face griji, am venit foarte pregătit. Îi întinse o batistă.

Abby râse ușor, își șterse lacrimile care începeau să-i umezească ochii și strânse batista pentru o viitoare folosire. Apoi își luă mantaua, așa cum făcu și Judith, și ieși din casă, îndreptându-se spre trăsura care avea să le ducă la biserică.

Abby nu se mai uită în urmă. Acum o interesa viitorul. Un viitor alături de singurul bărbat pe care îl dorise vreodată.

Jack insistase să ajungă la biserică devreme. Voia să aibă timp să-și revină după oboseala călătoriei cu trăsura. Nu-și dăduse seama niciodată cât de tare se legănau trăsurile. Dar măcar era bine îmbrăcat, mulțumită preceperii valetului. Morris desfăcuse cusătura celor mai buni pantaloni ai lui Jack și cususe o bucată de material în plus, ca să acopere atela de la piciorul drept.

Piciorul îl durea rău până să ajungă la Saint Anselm în the Fields, frumoasa biserică de piatră care deservea parohia din Barton. Ashby și Ransom îl ajutară să coboare din trăsură, iar Winslow asigură ariergarda. Vremea rece de iarnă se mai îmblânzise, și cerul era mai degrabă însorit. Acesta era un semn bun, se gândi el. Calculă cât timp trecuse de la accident și își dădu seama că în curând Parlamentul avea să-și deschidă sesiunile în Londra. Trebuia într-adevăr să-și ocupe scaunul, ca un lord adevărat.

- Uită-te pe unde mergi, spuse Ransom. Pământul e pietros aici.

- Aflu că lumea e plină de riscuri atunci când mergi cu cârjele. Jack se cățără cu neîndemânare pe cele trei trepte care duceau spre biserică și intră pe ușa pe care i-o deschise Ashby.

Umerii și subsuorile îl dureau din cauza exercițiilor pe care le făcuse în taină cu cârjele cu o zi în urmă, dar merita s-o surprindă pe Abby. Rânji, întrebându-se dacă ea avea să zâmbescă încântată văzându-l în picioare sau avea să se încrunte preocupată, gândindu-se că se forțase prea tare. Oricare din aceste expresii era fermecătoare.

Concentrându-se cu greu la dușumea, care era din dale de piatră și nu prea netedă, își croi drum până în partea din față a bisericii. Alături de el, Winslow spuse:

- Dacă ai vreo îndoială, nu trebuie să mergi mai departe. Nimeni nu te poate învinui dacă refuzi să fii obligat să te căsătorești cu o ursitoare.

Jack își întrerupse înaintarea anevoioasă și se uită la prietenul lui.

- Nu am fost obligat și nu am nici o îndoială. Dacă simți că nu mă poți sprijini în acest pas, ești liber să pleci. Mai ai încă timp să te alături partidei de vânătoare de azi, dacă te grăbești.

- Jur că femeia asta ți-a făcut farmece, în ciuda talismanului tău. Winslow își miji ochii. Ai fost nevoit să îi dai permisiunea de a folosi magia ca să te vindece. Poate a profitat de asta și te-a fermecat în același timp.

Jack era gata să explodeze furios, când interveni vocea blândă a lui Ransom:

- Ai grijă, Winslow, ori o să afli ce armă formidabilă poate fi o cârjă. Și s-ar putea ca eu să te țin pentru ca Jack să-ți mai poată da câteva scatoalce în plus.

Întreruperea îi oferă lui Jack timpul necesar pentru a-și redobândi stăpânirea de sine. Aplecându-se spre strana din față, spuse:

- Lucas, ești un măgar, dar te iert de data asta, fiindcă ai intenții bune. Greșite, dar bune. Abby mi-a oferit șansa de a mă retrage, dar am descoperit că nu voiam.

Nu m-a vrăjit. Ezită înainte să adauge, surprins de descoperire: Adevărul e că îmi place. Da, e vrăjitoare, dar nu mă face să mă simt neîndemânatic sau cu limba legată, cum mi s-a întâmplat cu atâtea mari doamne. E bună, inteligentă și cu picioarele pe pământ. Cred că sunt al naibii de norocos că am găsit-o, chiar dacă s-a întâmplat în modul cel mai dificil.

Ashby adăugă:

- Dacă ai fi văzut-o pe Abby în acțiune, nu ai mai avea îndoieli, Lucas. Nu seamănă deloc cu fătucile superficiale care te atrag pe tine, și asta e bine.

Winslow dădu să rostească o replică mușcătoare, apoi se opri.

- Foarte bine, îmi... îmi cer scuze că ți-am pus la îndoială alegerea, Jack. O să încerc să o privesc așa cum o vezi tu. Cât despre sprijinul meu - l-ai avut întotdeauna.

- Mulțumesc, spuse Jack cu o grimasă. O să am nevoie de sprijinul acesta în societate, unde prea mulți vor crede că am înnebunit sau că Abby a folosit magia ca să-mi fure discernământul.

Pe o ușiță laterală a locașului intră un bărbat. Vicarul, după îmbrăcăminte. În timp ce Jack se gândea că i se părea cunoscut, Ransom păși în față cu mâna întinsă.

- Domnule Wilson. Ne-am întâlnit la cercul de vindecare, cred.

Vicarul îi întoarse strângerea de mână.

- Ne-am întâlnit, într-adevăr. Mă bucur să ne întâlnim din nou în împrejurări mai fericite. Se întoarse și strânse mâna lui Jack. Nu trebuie să stai în picioare, Lord Frayne. Arăți bine. Ești un om norocos în mai multe privințe.

- Mulțumesc, sir. Sunt de acord. Jack auzi pași și se întoarse, întrebându-se dacă sosise cortegiul miresei. Nu era Abby, ci șase oameni care se așezară în spate. Un moment mai târziu, o familie cu mai mulți copii intră și se așeză.

Ușa nu se închise bine, că apărură trei bărbați cu nasul la fel de lung, doi din ei ducând viori și al treilea un fluier de lemn. Toți trei se îndreptară spre partea din

față a bisericii. În timp ce vioriștii îl studiau pe Jack cu o curiozitate fâțișă, cel cu fluierul îi spuse vicarului:

- Sir, se spune că domnișoara Abby se căsătorește astăzi. Credeți că i-ar face plăcere să cântăm pentru ea?

Vicarul zâmbi.

- Cred că ar fi foarte încântată, atâta timp cât cântați în timp ce intră și iese și nu în timpul slujbei.

Flautistul încuviință din cap și își conduse tovarășii spre o laterală a bisericii, unde începură să cânte încetisor. Erau aproape buni, deși Jack nu recunoscuse melodia.

În timp ce muzicienii își ocupau locurile, cel puțin doisprezece oameni intraseră în biserică. Majoritatea păreau săteni și lucrători îmbrăcați în haine simple și curate. Perplex, Jack îi spuse vicarului:

- Eu și Abby am plănuit o nuntă foarte restrânsă, cu doar câțiva prieteni. Cine sunt oamenii aceștia?

- Toți au fost ajutați de Abby și de familia ei cu o ocazie sau alta, răspunse Wilson. E limpede că vestea despre nuntă s-a răspândit, și au venit ca să-și arate respectul. De vreme ce biserica e deschisă tuturor, sunt bine-veniți cu toții să participe. Ești un bărbat norocos, fiindcă te căsătorești cu o femeie atât de iubită.

Chiar și Winslow păru impresionat de explicația vicarului. Cu un semn din cap, Wilson se îndreptă spre partea din față a bisericii, ca să vorbească cu o femeie și cu fiica ei. Acestea așezau vase de ramuri cu boabe, ilice, papură și alte plante care puteau fi găsite în anotimpul acela golaș. Aranjamentele erau și ele destul de frumoase. Jack se gândi la parabola cu bănuțul văduvei. Acestea erau ofrandele unor oameni cu bani puțini, dar cu o dorință adevărată de a o onora pe Abby.

O voce rosti emoționată:

- A sosit mireasa!

Cu târșăit de picioare și foșnet de haine, zeci de oameni se ridicară în timp ce ușile duble ale bisericii se deschideau. Soarele ilumina cele patru siluete care pășiră înăuntru. Sir Andrew Barton, Judith Wayne, servitoarea lui Abby - dar el o văzu cu adevărat numai pe Abby. Părea o zeiță. Soarele aprindea văpăi aurii

și castanii în părul ei și licărea pe silueta ei împlinită, feminină. Judith luă mantaua de pe umerii lui Abby, și mireasa lui înaintă în lumină, în timp ce muzica se intensifica și umplea biserica cu melodii înveselitoare.

Ashby avusese dreptate. Abby nu era frumoasă - era magnifică.

capitolul 11

Intrând din lumina strălucitoare a soarelui de afară în biserica întunecoasă, Abby nu văzu aproape nimic. Dumnezeuule mare, cine erau toți oamenii aceștia? Pe măsură ce ochii i se obișnuiau, recunoscui prieteni și vecini cu care crescuse. Vestea nunții se răspândise. Veniseră chiar și frații Mackie să-i cânte. Tom, cel mai mare, își revenise bine după boala de plămâni pe care îl tratase, altfel nu ar fi cântat la flaut cu atâta voieșie melodioasă.

Privirea ei se îndreptă spre altar, și acolo era Jack. Stătea în picioare, sprijinindu-se în cârje! Probabil își determinase prietenii să-i facă rost de ele și să îl supravegheze în timp ce făcea exerciții. Ar fi trebuit să se îngrijoreze fiindcă se ridicase prea repede, dar nu se putu abține să nu strălucească de încântare. Deși nu era pe deplin vindecat, era din nou bărbatul puternic și fascinant care îi atrăsese atenția ani la rând. Și era atât de chipeș în hainele întunecate de gală, încât i se tăie răsuflarea.

Urmărind cu grație ritmul muzicii, Judith păși spre strana centrală, salutând oamenii pe care îi cunoștea și pruncii pe care îi adusese pe lume. Prinzându-se strâns de brațul tatălui ei, Abby o urmă, cu privirea ațintită asupra lui Jack.

Când ajunse la altar, tatăl ei o sărută pe obraz, spunând încetișor:

- Fii fericită, draga mea.

Apoi se dădu înapoi, fiindcă nu mai era cel mai important bărbat din viața ei. Înainte să cedeze amenințării

lacrimilor, Jack se întinse și o prinse de mână, fiind cât pe ce să scape cârja. Ashby îl susținu cu dexteritate.

- Ești încântătoare, fetița mea, șopti Jack, iar vocea lui avu pentru prima dată de când se cunoscuseră un vag accent de Yorkshire.

Ea știu instinctiv că vorbise din inimă. Îi strânse mâna, neîndrăznind să creadă că se căsătoreau cu adevărat. Nu stătuseră niciodată umăr lângă umăr ca acum, așa că nu-și dăduse seama cât de înalt era. Cei mai mulți dintre bărbați erau de înălțimea ei, dar la Jack trebuia să se uite în sus. Umerii lui păreau mult mai lați acum decât în timp ce stătea în pat.

Ochii ei se pironiră în ai lui Jack în timp ce asculta cuvintele străvechi și frumoase care îi uneau. Când domnul Wilson spuse: „cu inelul acesta eu te iau de soție“, Jack luă inelul de la Ashby și aproape scăpă cealaltă cârjă. Ashby era un cavaler de onoare foarte eficient, fiindcă reuși să prindă cârja înainte de a cădea pe dușumea.

Poate că Jack avea probleme cu mânuirea cârjelor, dar inelul pe care i-l strecură pe al treilea deget avea măsura perfectă.

- Cu inelul acesta, te iau de soție. Cu trupul meu te voi adora și cu toate bunurile mele lumești te voi înzestra, spuse el încet.

După ce vicarul binecuvântă cuplul, Jack se aplecă ca să-i dea lui Abby sărutul păcii. Deși atingerea buzelor lui pe obrazul ei fu ușoară, aproape că se topi, străbătută de fiori de încântare.

Apoi ceremonia se termină, și muzica fraților Mackie se avântă într-un marș triumfal. Ea privi spre Jack, strălucind încă, și îl strânse de mână.

- Mulțumesc că ai devenit soțul meu.

El zâmbi trist.

- Aș vrea să fi putut străbate biserica ținându-te de mână, dar nu pot. Dacă aș avea a treia mână, poate aș reuși.

Ea râse și îi puse ușor mâna în zona lombară.

- Cred că e de ajuns așa. Vino, milord.

Văzu ceva schimbându-se în ochii lui atunci când îl atinse. Apoi el se întoarse, făcând pași mici cu ajutorul cârjelor, și începură să înainteze împreună pe culoarul dintre rânduri.

Înaintarea fu încetinită de publicul care striga urări sau se întindea să atingă mâna lui Abby. „O să ne fie dor de dumneata, domnișoară Abby“ și „Dumnezeu să te binecuvânteze și să te păzească“ erau repetate iar și iar, împreună cu mulțumiri pentru anumite vindecări pe care le făcuse. Știuse că era iubită și că talentul ei de vindecătoare era apreciat, dar această revărsare de iubire îi înmuie inima. Cum putea să părăsească valea?

O scurtă privire spre Jack îi aminti răspunsul. Zâmbea și tachina oaspeții, simțindu-se în largul lui printre ei, chiar dacă erau străini din clasele de jos. Se îngrijoră puțin întrebându-se cum avea să-și păstreze echilibrul sub presiunea mulțimii, dar el pășea la fel de cumpănit, încet și sigur.

Ajunseră la prag și se opriră acolo, astfel încât Abby să poată vorbi cu oricine o oprea în drum. Jack se sprijini discret de tocul ușii, până primiră cele din urmă felicitări și îmbrățișări. Când rămaseră doar cei care participau la nuntă, își sprijini din nou greutatea pe cârje, ca să poată pleca.

- Sunt surprins că te-au lăsat să te căsătorești cu mine, Abby. Ești foarte prețuită.

- Din fericire, mai sunt și alți vindecători buni în zonă. Luă mantaua de la Judith și și-o așeză pe umeri. Presupun că nu știi dacă există vindecători pe domeniul familiei tale din Yorkshire?

El făcu o grimasă.

- Mă tem că nu am nici o idee.

Puse cârjele pe treapta din față și se lăsă în jos. Abby îl sprijini în timp ce se clătina, recunoscătoare că prietenii lui vegheau alături, gata să-l prindă dacă ar fi căzut. Din fericire, erau doar trei trepte, și ajunse teafăr jos, fără să se prăbușească. Deși nu lipsise mult.

Trăsura care îi aştepta era decorată cu rămurele şi cu bobite de sezon. Ashby îi întinse mâna să urce, fiindcă Jack nu putea.

- Îţi doresc să fii fericită, Lady Frayne.

- Mulţumesc pentru tot ce ai făcut, spuse ea liniştită. Înseamnă mult pentru mine să ştiu că măcar unul dintre prietenii lui Jack sprijină pe deplin această căsătorie.

Ducele zâmbi strâmb.

- Vezi prea multe, Abby. Dar vor fi de acord şi ceilalţi, după ce te vor cunoaşte mai bine.

Aşa spera şi ea. După ce urcă în trăsură, se strecură spre capătul banchetei. Un moment mai târziu, Jack i se alătură. Ocupa o mare parte din banchetă, iar cârjele erau un adaos incomod. În timp ce le proptea pe diagonală de-a curmezişul trăsurii, el întrebă:

- Ai de gând să mă dojeneşti fiindcă am făcut rost de cârje fără ştirea ta?

- Pari să te descurci bine şi nu ţi-ai rupt alte oase, aşa că ar fi foarte urât din partea mea dacă te-aş dojeni. Ea se încruntă văzându-l că îşi freca umărul. Ți se par incomode cârjele?

- Umerii şi subsuorile mă dor ca naiba. El făcu o grimasă. Îmi pare rău, nu ar trebui să folosesc un asemenea limbaj în prezenţa ta, dar mă tem că o voi face. Regulat. Am petrecut prea mulţi ani în armată. Pot să-ţi ofer o scuză generală pentru toate neregulile prezente şi viitoare din domeniul limbajului?

- Bineînţeles, şi îţi acord acum o iertare generală. Ea chicoti. Am un frate mai mare, ştii, aşa că urechile mele nu sunt atât de gingaşe cum ţi-ai putea închipui. Dar să vorbim despre cârjele astea. Din experienţa mea, e mai bine să laşi cea mai mare parte a greutăţii pe mânerele pe care îţi sprijini mâinile. Dacă îţi ții brațele drepte, o să-ți mai diminuezi presiunea de la umeri.

El se gândi la asta.

- Înţeleg care ar fi îmbunătăţirea. Mulţumesc pentru pont.

Ajutată de Ashby, Judith se urcă în trăsură şi se așază în fața lui Abby, evitând cu abilitate cârjele. De vreme

ce ea și ducele fuseseră martori, călătoreau în aceeași trăsură. După ce li se alătură și Ashby, porniră spre noua casă a lui Abby. Conversația se rezumă la chestiuni generale, lucru pentru care se simțea recunoscătoare. Nu era pe deplin pregătită să fie lăsată singură cu Jack. Până acum, cea mai mare parte a conversației lor se concentrase asupra sănătății lui. Despre ce aveau să vorbească în următoarele câteva decenii?

Vremea fusese atât de secetoasă, încât călătoria de-a lungul văii dură puțin. Când trecură prin porțile domeniului, Abby se aplecă în față și se uită cu atenție pe fereastră.

- Chiar dacă am trăit aici toată viața, nu am văzut niciodată Hill House. E goală de ani de zile. Cât este de mare?

- Are doar șase dormitoare, răspunse Jack. Locul avea nevoie de multă muncă, și majoritatea reparațiilor pe care le-am făcut au fost folositoare, dar neinteresante - ca acoperișul, de exemplu. O privi precaut. Poți să schimbi tot ce vrei.

- Ceea ce încearcă să spună Jack, interveni domol Ashby, este că e o casă mai degrabă grosolană și că are o nevoie disperată de mâna unei doamne.

- Oh, ce bine! Un proiect. Abby îi zâmbi noului ei soț. O să avem despre ce vorbi până ne obișnuim cu căsătoria.

- O sursă de conversație. Nu m-am gândit la asta. Jack râse pe înfundate. Hill House ne va asigura multe conversații.

Așadar, fusese și el îngrijorat cu privire la subiectele de conversație! Informația o făcu pe Abby mai puțin neliniștită.

Trăsura trecu de un șir de arbori, și Abby văzu casa pentru prima dată. Avea un secol, poate, și era căminul unui gentleman de mărimea domeniului Barton Grange. Dar, în timp ce Grange arăta că fusese o fermă la origine și că se dezvoltase cu timpul, Hill House fusese

construită într-un stil palladian grațios și bine proporționat. Era frumoasă, dar păraginită.

- Pentru un pavilion de vânătoare, este foarte impresionantă. O să-mi placă să îți cheltuiesc banii cu ea. Dar nu prea mulți, presupun, de vreme ce nu este locuința ta principală.

- Fă tot ce e necesar. S-ar putea să petrec destul timp aici, din moment ce nu o să stau mult la reședința familială din Yorkshire.

Deși cuvintele lui Jack erau neutre, Abby prinse o licărire de emoție - și nu era o emoție fericită. Presupuse că avea să afle destul de curând care erau problemele familiei.

Când trăsura se opri în fața intrării, doi servitori ieșiră să-i întâmpine. Unul era Morris, valetul lui Jack. Abby recunoscuse în celălalt pe servitorul lui Ashby, un majordom foarte competent. Era evident că ducele făcuse multe pregătiri pe ascuns, ca să se asigure că totul decurgea fără piedici.

Cu ajutorul lui Ashby și al lui Morris, Jack coborî din trăsură și se sprijini în cârje, ținându-și brațele țepene și lăsându-și greutatea pe mânere. Subsuoarele lui aveau să se simtă mai bine, dar învățarea unei noi tehnici de mers îl făcea nesigur. Abby încercă să nu tresară atunci când Jack urcă treptele, cu Morris în spatele lui gata să-l prindă dacă ar fi căzut - deși distanța nu era oricum mortală. Dar, cu cât mai repede i se vindeca piciorul, cu atât mai bine avea să fie pentru nervii ei.

De îndată ce intră în Hill House, înțelese de ce se scuzase Jack în privința locului. Chiar dacă acoperișul era nou, în holul de la intrare se vedeau semne vechi de infiltrații. Mobilele împrăștiate erau vechi și ponosite. Ghici că foștii proprietari luaseră toate mobilele bune cu ei atunci când plecaseră.

Dar holul fusese frecat bine și decorat cu mănunchiuri pleoștite de verdeață, focul trosnea în cămin și mirosuri delicioase de mâncare caldă pluteau în aer. Hill House putea fi păraginită, dar era primitoare. Cât

despre ziua de mâine, casa avea să devină un proiect de-a dreptul satisfăcător.

Deși fusese numit mic dejun de nuntă, sărbătorirea nu începu până târziu după prânz. Majordomul ducelelui organizase o masă splendidă, și mâncarea, băutura și toasturile galante în onoarea miresei și a mirelui durară ore întregi. Cele două duzini de oaspeți formau un grup pestriț, dar aristocrații, vrăjitorii și boiernașii de țară se amestecară cu surprinzătoare ușurință.

Când amurgul timpuriu de iarnă se apropie, Abby hotărî că era timpul să pună capăt petrecerii. Deși Jack se bucura de compania prietenilor săi, Abby simțea cât de scăzută era energia lui – și nici a ei nu era mult mai bună. Se ridică.

- E îngrozitor de necioplit din partea mea, dar o să vă trimit acasă pe toți, ca să puteți ajunge în siguranță înapoi să se întunece cu totul. Vă mulțumesc că ați venit să sărbătoriți nunta noastră.

Jack ridică paharul de vin și trecu în revistă adunarea, privind în ochi pe fiecare oaspete.

- Pentru prietenie, care este sufletul vieții. Vă mulțumesc că ați sărbătorit cu noi astăzi.

Musafirii întoarseră toastul, apoi acceptară cu voie bună concedierea, de vreme ce motivația lui Abby referitoare la apropierea nopții era validă. Dar se auziră totuși destule comentarii ironice referitoare la nerăbdarea stărnită de noaptea nunții ca să o facă pe Abby să roșească. Se bucură că finalul avea să fie amânat și intim.

Ashby, Ransom și Winslow plecară. În mod surprinzător, Ransom îi sărută mâna.

- O vreme, am crezut că Jack nu avea să trăiască destul ca să se căsătorească. Îți mulțumesc.

Ashby îi strânse mâna, neavând nevoie de cuvinte prin care să-și arate sprijinul. Tatăl ei, care plecă ultimul, o îmbrățișă de rămas-bun.

- Mă bucur că vei fi doar peste vale în următoarele săptămâni. Vizitele regulate îmi vor da timp să mă obișnuiesc cu absența ta.

Ea se agăță de el.

- Așa cum și eu am nevoie să mă obișnuiesc să fiu cineva numit Lady Frayne. Când eram mică, nu am visat niciodată că aveam să mă căsătoresc cu un lord. E mai ușor să mă gândesc că sunt doamna Jack.

Tatăl ei râse.

- Jack nu e un lord deosebit de tipic, și vei fi pentru el o lady foarte reconfortantă. Amuzamentul lui se stinse. A sosit timpul și acesta este omul potrivit, Abby. Nu înseamnă că va fi o căsătorie ușoară, dar va merita. Se desprinsese cu blândețe de Abby și se întoarse să coboare treptele spre trăsura care îl aștepta.

Obosită de moarte dintr-odată, Abby se întoarse în sala de mese, unde slujitori ai lui Ashby strângeau masa în tăcere. Jack fusese în centrul atenției într-un fotoliu cu rezemători pentru cap, cu piciorul drept așezat pe o otomană. Îi zâmbi obosit.

- A fost un ospăț de nuntă bun.

- Și i-l datorăm lui Ashby. Prietenii tăi ne-au tratat foarte bine.

- Nimeni nu și-ar putea dori prieteni mai buni. Zâmbetul lui era nostalgic. Când eram băiețandri, ne-am jurat prietenie unul altuia, ca să ne ajute să supraviețuim Academiei Stonebridge. Fiindcă eram tineri și melodramatici, am hotărât să ne numim Sfinții din Stone¹. Numele ascundea multă ironie, fiindcă nici unul dintre noi nu candida la sfințenie.

Sfinții din Stone? Și-i imaginează pe băieții aceia încercând din greu să pară puternici și să nu-și dezvăluie temerile și nesiguranțele în timp ce îndurau un sistem școlar brutal, menit să le suprimе firea adevărată. Sărmanii băieți - deși era sigură că Sfinților din Stone ajunși la maturitate nu le-ar fi plăcut să știe că se gândea la ei cu milă. Nu am văzut casa deloc. Ți-a pregătit Morris un dormitor la parter?

El clătină din cap.

¹ Joc de cuvinte intraductibil: Stonebridge înseamnă podul de piatră, iar Stone Saints ar putea fi tradus cu „sfinții de piatră”. (n.tr.)

- O să stau în camera mea de sus. Suita alăturată pentru stăpâna casei trebuie să fie pregătită pentru tine.

Înspăimântată, ea spuse:

- Vrei să urci scările acelea lungi și abrupte după o zi atât de obositoare? Categorie nu!

- Ard de nerăbdare să dorm în patul meu, spuse el cu blândețe.

- Patul tău ar fi putut fi mutat la parter, în salonașul de dincolo de hol.

- Nu mă îndoiesc, dar vreau să dorm în dormitorul meu. Îmi place cum se vede soarele în zori.

Ea avu o viziune îngrozitoare cu el rostogolindu-se pe scări.

- Ți-ai putea rupe gâtul din nou!

Jack o privi în ochi.

- Abby, ești soția mea, nu mama mea. Voi asculta întotdeauna sfatul tău, dar voi hotărî singur.

Ea roși profund, stânjenită.

- Îmi pare rău. Fiindcă am fost doctorul tău, am devenit cam autoritară. Nu se va mai întâmpla. Se gândi un moment înainte ca sinceritatea s-o îndemne să spună: Cel puțin voi încerca să nu fiu dictatorială. Nu o să am întotdeauna succes.

- Ești o femeie puternică, și mă aștept să ai opinii, spuse el serios. Atâta timp cât nu te aștepti să-ți urmezi întotdeauna sfatul, o să ne înțelegem bine.

Cum el părea dispus să fie sincer, ea spuse:

- Și reversul este adevărat. Îți voi respecta întotdeauna sugestiile, dar... ei bine, deși de-abia ți-am jurat ascultare, cred că voi deveni sperjură în curând.

În loc să se înfurie, el râse.

- Căsătoria o să fie mult mai amuzantă decât m-aș fi așteptat vreodată. Își puse piciorul zdravăn pe dușumea și împinse otomana într-o parte, înainte să-și coboare precaut și piciorul drept. După o noapte bună de somn, o să aștept cu nerăbdare să descoperim ce formă va lua căsnicia noastră. Dar acum... Acoperi un căscat uriaș. Am nevoie de odihnă.

În ciuda amuzamentului, văzu că fața lui era cenușie de oboseală. Dacă încăpățânatul avea de gând să urce scările cu cârjele, Abby ar face bine să-i mai transfere putere, ca să nu-și rupă gâtul din nou. Preț de un moment, se simți amețită când mări fluxul de energie. Se apropia de limita rezervelor de care se putea lipsi păstrându-și în același timp siguranța.

Jack stătea jos, gata să se ridice, dar părea nesigur. Ghicindu-i preocuparea, ea întrebă:

- Ai nevoie de o mână de ajutor ca să te ridici de pe scaun? Fiindcă e atât de moale, s-ar putea să-ți fie greu să te descurci.

El se strâmbă.

- Mi-ar fi de ajutor. E mai ușor să stai jos decât să te ridici.

- Când o să te obișnuiești mai bine cu cârjele, nu o să mai ai nevoie de ele.

Îi oferi ambele mâini. El le prinse, trăgând cu putere de ea în timp ce se ridica de pe scaun. Ea se propti pe picioare ca să nu o răstoarne. Era un bărbat solid. Apoi se aplecă deasupra ei, și ea simți că se topea.

El se întinse după cârje, dar le scăpă pe dușumea.

- Prea mult vin, spuse el jalnic. Te deranjează?

- Deloc. Recuperă cârjele și i le întinse. Mi-am rupt o dată glezna și a trebuit să folosesc cârje câteva săptămâni. Sunt uimitor de incomode.

El se sprijini în cârje.

- Tatăl tău nu ți-a putut vindeca mai repede osul rupt?

- Ar fi putut, dar s-a gândit că durerea și incomoditatea aveau să mă învețe că nu pot zbura construindu-mi aripi și sărind de pe fereastra dormitorului, explică ea.

- Ai fost un adevărat drac împielit! spuse el uimit. Înainte ca Abby să devină prea nervoasă din pricina vorbelor lui, adăugă: Consider că acesta este o calitate minunată la o soție. Atât de multe doamne din Londra sunt îngrozitor de perfecte și... ei bine, prea doamne.

El începu să se îndrepte spre scări, și Abby păși alături de el.

- Eu mai degrabă tind să te stânjenesc din cauza vrăjitoriei, decât să te intimidez cu perfecțiunea mea.

- Și eu te voi stânjeni cu... El se opri, apoi clătină din cap. O să te las să descoperi singură.

Ajunseră la capătul scării, și Abby fu gata să-i sugereze să-l cheme pe Morris să-l supravegheze în timp ce urca. Înainte să spună ceva, Jack se învârti și se lăsă să cadă pe a patra treaptă, cu piciorul drept întins în fața lui.

- Cred că o să meargă. Vrei să-mi aduci cârjele sus?

Folosindu-și brațele și piciorul bun, se înalță spre următoarea treaptă.

- Cred că nu e cel mai demn mod de a merge, dar e sigur. Se ridică o altă treaptă.

- Aș vrea să mă fi gândit la asta atunci când mi-am rupt glezna!

Abby îl urma cu cârjele, însemnându-și în minte că nu trebuia să-și subestimeze noul soț. Își aminti că tatăl ei îi spusese că Jack avea multe adâncimi ascunse. În același fel în care ea avea să-l amuze, Jack avea să-i mențină curiozitatea trează, până când descoperea acele adâncimi.

Când ajunseră la capătul scării lungi, Jack era slăbit, dar mulțumit de el însuși.

- Acum vine partea spinoasă: să mă ridic.

- Ar fi mai sigur pentru tine să nu te ridici până nu te îndepărtezi de capătul scării.

Jack se târî cu amabilitate de-a curmezișul holului până ajunse la o distanță sigură de trepte. Abby sprijini cârjele de perete și îi oferî brațele din nou. De data aceasta se coordonară mai bine, și el se ridică îndeajuns de ușor.

Ignorând cârjele, își azvârli brațul drept peste umerii ei.

- Vrei să fii cârja mea până în dormitor?

- Îmi place să fiu de folos. Ea luă cârjele, apoi se lăsă condusă de el. Greutatea solidă care se sprijinea pe ea transformă cei câțiva pași într-o încântare.

Dormitorul lui era simplu, dar pe grilajul căminului ardea focul, și patul părea confortabil. Morris era

acolo, inspectând meticulos starea garderobei lui Jack. Se întoarse.

- Sir, am crezut că o să sunați după mine ca să vă ajut să urcați scările.

- Nu a fost nevoie. Jack sări în pat cu ajutorul lui Abby, apoi se întoarse și se așeză pe margine.

- Abby, camerele tale sunt dincolo de ușa aceea.

O ușă de legătură, pentru ca stăpânul și stăpâna să se poată reuni fără știrea servitorilor. După cât se părea, noul ei soț se aștepta ca ea să-și petreacă noaptea acolo. Știa că așa era rațional, dar își dorea ca el să fi arătat o oarecare dorință de a o ține aproape. Se opri cu mâna pe clanța de la ușa camerei ei.

- Somn ușor, dragul meu.

Apoi trecu pragul spre noul ei dormitor. La fel ca în camera lui Jack, mobilele erau puține, dar cuvertura de pat uzată din brocart roz părea aleasă pentru o doamnă, și pe birou se afla o vază cu flori de portocal, înmiresmând dulce aerul. Era și un foc, care micșora răceala din cameră.

O explorare rapidă îi arătă că o ușă se deschidea în hol și alta într-un salonaș. Ultima ușă se deschise spre un garderob în care slujnica ei, Nell, cârpea liniștită o pereche de ciorapi. Nell sări în picioare și înclină capul.

- Sunteți gata de culcare, milady?

- O să-mi fie greu să mă obișnuiesc cu *milady* ăsta, comentă Abby. Dar sunt sigură că sunt gata de culcare.

Fu o plăcere să se schimbe cu o cămașă de noapte ușoară și un halat și să o lase pe Nell să-i pieptene părul. Dar, în timp ce Nell îi împletea părul pentru noapte, privirea lui Abby se îndreptă asupra ușii de legătură. Sigur că noul ei soț nu avea să se supere dacă îl vizita ca să-i ureze noapte bună.

capitolul 12

Jack se bucura că reușise să urce scările fără ajutor, dar, până ce Morris îl ajută să-și schimbe hainele de gală cu o cămașă de noapte, piciorul lui era în agonie.

și el era aproape paralizat de oboseală. Nu, nu paralizat. Fiindcă experimentase paralizia reală, nu mai putea folosi cuvântul cu ușurătate, nici chiar în minte.

Morris îl ajută pe Jack să se întindă pe pat - ce bine că era un tip mare și voinic ca un bivol, destul de puternic cât să poată ridica alt mare bivol. În timp ce așeza cuverturile peste Jack, valetul întrebă:

- Să las o lumânare aprinsă pentru Lady Frayne?

- Te rog.

Jack vedea că Morris era curios să știe dacă proaspeții căsătoriți aveau să-și petreacă noaptea împreună, dar sigur că nu întreba. Servitorii aveau să-și dea singuri seama a doua zi dimineța. Întotdeauna o făceau.

După ce valetul plecă, Jack se așază înapoi pe perne, îndurerat și gata să adoarmă. Avea să vină oare Abby să-i ureze noapte bună? Spera că da. Probabil era la fel de obosită ca el, și ziua blândă se transformase într-o noapte rece, dar sigur că ea avea să dorească să spună ceva în noaptea nunții lor.

Ațipi, apoi se trezi tresărind când ușa care făcea legătura cu dormitorul lui Abby se deschise. Mireasa lui stătea în lumina ce venea din dormitor. Materialul vaporos al hainelor de noapte se potrivea cu silueta ei înaltă. Cu părul ei des strâns într-o coadă împletită ce-i cădea pe un umăr, părea o regină medievală.

- Ești treaz? întrebă ea cu voce aproape șoptită. Nu vreau să te deranjez.

- Te rog, deranjează-mă, spuse el, forțându-se să stea în șezut. Oboseala îi scăzu, acum că avea ceva - pe cineva - care să-i atragă atenția. Nu am avut ocazia de a fi singuri toată ziua. Chiar dacă noaptea nunții trebuie amânată, sigur am dreptul la un sărut.

Fața ei se aprinse.

- Sigur că da. O promisiune pentru zilele mai bune care vor veni. Roși în timp ce se apropia. Sau pentru nopțile mai bune. Se opri lângă pat, privindu-i forma piciorului sub cuvertură. Se pare că piciorul te doare rău. Să îți ușurez durerea?

- Te rog s-o faci. În timp ce ea îndepărta cuverturile, el întrebă: Ce vezi când te uiți la o rană? Cum arată durerea?

Sprâncenele ei se încruntară în timp ce își făcea palmele căuș la câțiva centimetri deasupra piciorului rănit.

- Durerea e ca o energie roșie neodihnită. În realitate, nu o văd cu ochii, ci cu mintea. Unii vindecători, cum ar fi tatăl meu, văd de fapt câmpuri de energie numite aure în jurul oamenilor. Aurele sunt lumini care strălucesc în jurul corpului în diferite culori. Poți să spui multe citind aura unei persoane - dacă persoana e calmă sau îngrijorată, mintal sau emoțional. Mi-ar plăcea să fiu în stare să văd aura, dar pentru vindecare e de-ajuns că pot simți culorile în minte.

Se opri din vorbit și se concentră asupra piciorului. Spre uimirea lui, văzu o strălucire subtilă de lumină albă între mâinile ei și piciorul lui. Nu, sigur își imagina lumina fiindcă era obosit și fiindcă ea vorbise despre vederea luminii. Dar, orice ar fi făcut ea, funcționa. Durerile groaznice care îi săgetau piciorul păliră într-o durere surdă, care nici nu merita menționată.

- E mult mai bine. Mulțumesc.

Abby se ridică, și el văzu cât de obosită părea. Fiindcă o văzuse în fiecare zi de la accident, nu observase că strălucirea sănătoasă pe care o avusese în prima zi se atenuase. Asta trebuia să fie din vina lui. Se mișcă spre centrul patului, apoi se întinse și o prinse de mână.

- Vino să-ți primești sărutul, fetiço. Ai făcut multe pentru mine, și nimeni nu a avut grijă de tine.

- Sunt bine. Doar puțin obosită.

Dar se lăsă convinsă să se așeze pe marginea saltelei.

- Mai aproape. Patul e destul de mare cât să încăpem amândoi.

O trase de mână, așezând-o pe pat lângă el. Ea își ridică picioarele pe saltea și își odihni capul pe umărul lui. Se potrivea atât de firesc în îmbrățișarea lui, de parcă brațele lui ar fi așteptat-o dintotdeauna.

Ea respiră încet.

- Mmm, este foarte bine, dar nu vreau să risc să te rănesc.

- Nu o s-o faci. De fapt, acum, că trupul ei prelung și voluptuos era întins lângă el, toate durerile și ostenele fură uitate. Mi-ai alinat tot trupul, nu doar piciorul.

Gura ei se curbă într-un zâmbet și ochii i se închiseră. Pielea ei încântătoare și transparentă era o invitație la atingere, și el nu făcu nici o încercare de a-i rezista.

Obrazul ei era mai catifelat decât părea. Mâna lui mângâietoare continuă spre părul ei. Ar fi fost un deserviciu să-l numești castaniu, fiindcă greaua ei coadă împletită era împeștrită cu o mie de umbre de auriu, roșu și brun-roșcat. El dezlegă panglica care ținea coada, apoi își trecu degetele prin valurile luxuriante. Ea murmură:

- O să trebuiască să-l împletesc din nou înainte să mă culc, altfel o să fie teribil de încâlcit dimineată.

- Poate, dar acum e superb.

El ridică o revărsare de șuvițe și își frecă obrazul de ele. Era o senzualitate amețitoare în textura lor mătăsoasă și în parfumul proaspăt de ierburi.

Era soția lui. Avea voie s-o sărute. Totuși, ezita, profund conștient de puțină lui experiență cu femeile. Îi plăceau femeile - sora lui îi fusese cea mai bună prietenă înainte de a fi trimis la Academia Stonebridge. Învățase tachinările politicoase ale societății și se bucurase de întâlnirile fizice disponibile tinerilor desfrânați care dispuneau de mijloace materiale.

Dar nu trăise niciodată o poveste de dragoste reală. Admirarea doamnelor frumoase din societate într-un mod detașat nu era același lucru. Abby... îl făcea să dorească să fie romantic. Se aplică și își atinse buzele de ale ei. Gura ei era moale și primitoare, și la fel de ezitantă ca a lui.

O sărută din nou, strângându-i mijlocul cu un braț. O simțea minunată, o combinație de curbe bogate și forță suplă. Ritmul inimii lui încetini. Aceasta nu era o lady pe pedestal, ci o femeie. Soția lui.

Încercă să-i atingă buzele cu limba. Gura ei se deschise, și el începu să o îmbrățișeze, îmbătat de feminitatea ei. El se mută înapoi spre mijlocul patului și o luă cu el, în siguranță în brațele lui.

- Rămâi în seara asta, spuse el încet. Mi-ar plăcea să te am aici.

Ochii ei se deschiseră larg. Cum putuse să creadă vreodată că era o femeie ordinară? Genele ei erau lungi și întunecate, un chenar perfect pentru ochii ei surprinzători și expresivi. Cu timiditate, ea spuse:

- Dacă ești sigur că n-o să fiu o bătaie de cap.

- Niciodată. El se rezemă în cotul drept și își trecu mâna peste corpul ei, minunându-se de plăcerea pe care i-o trezea explorarea feminității ei voluptuoase. În întâlnirile amoroase din tinerețe fusese întotdeauna înnebunit de poftă, prea flămând să ajungă la destinație ca să se mai poată bucura de călătorie. O să-mi facă plăcere să împart patul cu tine, murmură el. Ești atât de confortabilă.

Ea râse înăbușit.

- Pernele și saltelele sunt confortabile, așa că nu sunt sigură că e un compliment. Dar mă bucur să fiu răsfatată ca o pisică.

Stârnit de încurajarea ei, îi acoperi sânii cu o mână. Greutatea lor coaptă îi umplea mâna într-un mod îmbătător. Ea inspiră brusc în timp ce el desena plinătatea aceea cu mâna.

- Ceva atât de plăcut este cu siguranță nepermis, găfâi ea.

- Acum suntem căsătoriți. Zâmbi răutăcios. Încep să înțeleg de ce e atât de populară căsătoria.

Se aplecă pentru alt sărut, care deveni mai profund și mai languros decât primul. Nu știuse că sărutul putea fi făcut cu întregul trup, și totuși asta făceau. În timp ce îmbrățișarea se înfierbânta, se răsuciră și își schimbă locurile febril, ca să găsească cea mai bună potrivire. Pelvisul ei fierbinte lipit de al lui, genunchiul lui apăsând între picioarele ei, mâna lui alunecând pe spatele ei ca să cuprindă plenitudinea provocatoare

a șoldului ei. Voia să se îngroape în ea, să se împerecheze așa cum plănuia natura.

Dar nu putea. În trecut, dorința mentală și cea fizică fuseseră atât de strâns împletite, încât păreau una singură. Acum, mintea lui ardea de dorință amețitoare, dar trupul lui blestemat nu o putea aduce la îndeplinire. Deși simțea o umbră de dorință fizică, era incapabil de împreunarea după care tânjea. Îi venea să dea cu pumnii în perne de frustrare.

Se forță să se retragă. După câteva inspirații încete, neregulate, se stăpâni îndeajuns încât să se poată întinde lângă ea.

- Sper că ai dreptate când spui că sângele meu se înnoiește și că o să fiu normal din nou! spuse el șovăielnic.

Ea deschise ochii, părând puțin năucă.

- O să fii. Având în vedere cât sânge ai pierdut, ai făcut mari progrese.

Trebuia să aibă dreptate, fiindcă, atunci când se gândea la perioada bolii lui, nu își amintea s-o fi găsit atrăgătoare deloc pe eficienta domnișoară Barton. O asemenea orbire din partea lui trebuie să fi fost rezultatul faptului că își pierduse jumătate din sânge. De îndată ce se pornise vindecarea, începuse să recunoască senzualitatea ei fascinantă. Acum aproape că își ieșea din minți când o atingea.

O parte a farmecului ei era dat de sensibilitatea ei incântătoare. Modul în care nesiguranța ei se potrivea cu a lui. Modul în care imenșii ei ochi albaștri îl priveau de parcă ar fi fost cel mai chipeș și mai dezirabil bărbat de pe pământ, nu bătrânul și ordinarul Jack Langdon.

Chiar privirea acelor ochi îl făcea să se simtă mai frustrat, dar împlinirea completă trebuia să mai aștepte.

- Ești sigură că îmi voi recăpăta capacitățile normale?

Ea râse ușor găuit.

- Destul de sigură.

- Bine, altfel aș înnebuni, mormăi el. Poate că ar trebui să mănânc numai friptură până mă vindec complet.

- Numai câteva săptămâni, spuse ea liniștitor.

- E prea mult.

Privi în jos, spre silueta ei încântătoare. În ciuda blândeții din voce, buzele ei erau umede, iar ochii - întunecați de dorință.

În zilele lui de școlar, aștepta înnebunit sfârșitul trimestrului de primăvară, ca să poată merge acasă. Acum era nebun după ea și după promisiunea gurii ei coapte și a trupului voluptuos. Își folosi degetul mare ca să-i tachineze sfârcul și simți cum se întărea pe loc chiar și prin hainele de noapte.

Ea oftă cutremurându-se, și ochii i se închiseră din nou.

- Asta e... plăcut. Foarte, foarte plăcut.

Într-un târziu, îi trecu prin cap că, chiar dacă nu era în stare să obțină satisfacție pentru el, putea să facă mai mult pentru ea. Generoasa Abby, care nu cerea nimic pentru ea însăși.

Dezlegă nodul care îi lega halatul la gât și îndepărtă țesătura. Sub mătasea moale era un voal mult mai delicat, pe jumătate transparent. Gulerul era prea înalt ca să îl poată trage în jos fără să sfâșie materialul fragil, dar asta nu-l opri. Se aplecă și îi sărută sfârcul prin voal. Ea se arcui spre el cu un găfâit de surprindere încântată.

Mulțumit, el supse mai tare și simți cu limba reacția instantanee. Din fericire, putea să o guste și să o exploreze toată ziua, un rezultat plăcut al faptului că nu era pe deplin funcțional. În mod normal, ar fi fost nerăbdător să treacă la punctul culminant. Își zise în minte să-și dezvolte răbdarea pe viitor, fiindcă îi plăcea să-i vadă răspunsul. Își frecă nasul de spatele ei și își transferă atenția spre celălalt sân.

Respirația ei se transformase într-un găfâit întretăiat. Ce iar fi plăcut în continuare? Urmări cu degetele coastele și piciorul ei, apoi trase tivul în sus, ca să poată mângâia pielea satinată de pe interiorul coapselor ei. Ea gemu, mișcându-și neliniștită picioarele.

El își mută mâna mai sus, spre pliurile umede și ascunse de la încheietura coapselor. Ea țipă, înnebunită de dorință, și șoldurile ei începură să împingă

împotriva mișcării ritmice a degetelor lui. Dintr-odată, trupul ei se cutremură într-o înfiorare prelungă.

- Jack!

Ea se agăță de el în timp ce se topea sub amestecul de plăcere și șoc. Știa că îl dorea, dar acum înțelegea cât de complet primară și fizică era această dorință. *De asta* îl urmărise pe Jack Langdon de prima dată când îl văzuse. Trupul ei știuse, chiar dacă mintea ei îndepărtase orice legătură dintre ei, catalogând-o drept imposibilă.

Nu era de mirare că îi ceruse să se însoare cu ea în schimbul vindecării. Identitatea ei etică de vrăjitor nu ar fi forțat niciodată un om rănit, și ea își justificase cererea ca fiind un mod șocant de a-i atrage atenția. Dar instinctul feminin neîndurător simțise ocazia de a câștiga perechea pe care și-o dorise întotdeauna. Trebuia să-i fie rușine de ea însăși, numai că era prea exaltată ca să se mai poată rușina.

Treptat, mișcările ritmice intime se diminuează, până când se stinseră și ultimele cutremurări ale trupului ei. Cu fața îngropată în umărul lui, ea spuse șovăielnic:

- Ce... interesant.

El chicoti, părând la fel de satisfăcut ca ea. După ce o sărută pe tâmplă, se întinse în pat, ținând-o strâns.

- Să nu îndrăznești să te gândești să pleci să-ți piepteni părul sau să te miști un centimetru.

Ea râse în timp ce se așeza mai bine în brațele lui.

- Chiar dacă aș vrea, nu aș avea putere.

Ea își strecură genunchiul între genunchii lui și își lăsă capul pe umărul lui. Se simțise vreodată atât de liniștită? Numai când era copil.

Acum voia să fie și el sănătos, ca să-și poată consuma căsătoria pe deplin. Oricât de minunată era intimitatea aceasta, sigur că unirea într-un singur trup avea să fie chiar mai profundă. Înainte de a adormi, ea intensifică fluxul de energie de la ea spre el. Cu cât mai repede se însănătoșea, cu atât mai bine!

Împăcat cu lumea, el închise ochii. Toate durerile dispăruseră, și oboseala era acum istovirea sănătoasă

care urmează după o zi satisfăcătoare de muncă. Simțise plăcerea ei la fel de intens de parcă ar fi fost a lui. Legăturile scurte din trecut fuseseră cu femeii al căror țel era să-i facă lui pe plac. Nu știuse niciodată ce bucurie era în a mulțumi o femeie într-atât încât să uite orice în afara triumfului trupului ei. Categorie, îi plăcea să fie căsătorit.

Zbura din nou, planând peste dealurile englezești ca un soim. Îndreptându-se ca o săgeată spre Langdale Hall, pe care nu îl văzuse de prea mult timp. Căminul pe care îl iubise, pe care îl urase și pe care nu-l mai putea ignora.

Casa era un conac dezlănat, înrădăcinat în piatra veche a văilor din Yorkshire, care străjuia prin poziția ei valea fertilă tăiată de râul Lang, repede și îngust. Când era băiat, privise casa și o văzuse strălucind cu o lumină pură și clară, centrată asupra vechii fântâni sfinte.

Stonebridge ucisese abilitatea aceasta de a vedea natura lăuntrică a oamenilor și a locurilor. Poate că în visul acesta avea să vadă din nou lumina aceea.

Ajungând în vale, se năpusti în jos, cuprins de emoția întoarcerii. Dar încântarea lui se transformă în groază. Lumina strălucitoare, vitală, care definise domeniul era acum neagră precum cenușa. Căminul lui nu mai era un loc al vieții și al creșterii, ci un cavou.

Își spusese că era așa doar fiindcă visa, și viziunea lui era întunecată de temeri. Langdale Hall nu putea să fi ars fără ca el să fie informat. Oricare ar fi fost problema, o putea repara.

Se aplecă deasupra văii, plutind pe curenții ascendenți și căutând semne de viață. Treptat, văzu umbre care umblau, mulgând vacile și păscând oile pe coastele înalte. Oamenii din vale erau încă acolo, însă anxietatea lui îi făcea spectrali. Totuși, nu putea scăpa de îndoieli. Era destul de puternic încât să facă ceea ce trebuia făcut pentru a ridica umbrele de deasupra casei lui? În trecut, nu avusese niciodată puterea.

În timp ce plana asupra văii, schițând o campanie pentru a-și recăpăta casa, înțelese treptat că nu era singur. Altă ființă

plutea alături de el. Nu-și putea vedea tovarășul, dar îi simțea prezența – știa că era o ea – și se simțea mângâiat.

Nu mai era singur.

capitolul 13

Abby se trezi încet, gândindu-se că se încurcase în cearșafuri și acum era înfășurată strâns. Apoi reveni brusc la realitate. Era în brațele noului ei soț, și nu fusese mai fericită toată viața ei.

În lumina palidă a zorilor, examinează de aproape fața lui Jack, roșind în timp ce își amintea de noaptea precedentă. El era soțul ei, și ea dorea să-i fie și iubit, protector și partener. Dorea să-i poarte copiii, să-i aline grijile și să râdă cu el. Cel mai mult își dorea să-l facă fericit, fiindcă, atunci când se apropiaseră, simțise că, sub purtarea lui indolentă, era profund nenorocit.

Deși îi plăceau manierele directe, se gândi că era mai înțelept să aștepte să vorbească el decât să-l întrebe fățiș. Întrebările directe aveau să fie ultima ei resursă.

Întristată, își dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee referitoare la eticheta ce trebuia urmată într-o căsătorie. Trebuia să se scoale în liniște și să se întoarcă în camera ei ca să se spele și să se îmbrace? Să-l trezească cu un sărut? Să adoarmă înapoi?

Înainte de a se putea decide, Jack deschise ochii lui căprui, care băteau în auriu în lumina dimineții.

- Bună dimineața, fetițo. Îi sărută vârful nasului. Căsătoria îmi priește. Mă simt plin de energie astăzi.

Așa și trebuia – beneficia de propria lui energie, plus o bună parte din a ei. Dar nu o deranja să împartă, nu când vedea lumina plină de afecțiune din ochii lui. Până acum nu regreta că se căsătorise cu ea. Își trecu mâna peste brațul lui puternic, încântată că avea voie să-l atingă atunci când dorea.

- E timpul să ne ridicăm și să ne îmbrăcăm pentru micul dejun? Sau să ne întoarcem pe partea cealaltă și să mai dormim, dacă tot e atât de devreme?

- Suntem în luna de miere, așa că trezirea în zori poate aștepta. El chicoti, iar vibrația se transmite plăcut din cutia lui toracică spre Abby. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții trezindu-mă în zori, mai întâi ca elev și apoi ca soldat, dar nu am învățat niciodată să-mi și placă. Și asta fără o femeie caldă și care poate fi atinsă în patul meu.

Ea roși, simțindu-se împăcată cu ea, cu el, cu mariajul lor și cu toată lumea.

- Atunci, hai să lenevim, desigur.

În timp ce mâna lui se strecura spre pieptul ei, ea oftă de plăcere. Ce repede te înveți cu intimitatea fizică!

După ce se treziră târziu, fericiți, Abby și soțul ei se îmbrăcară separat, dar coborâră scările împreună. Jack dovedi că parcurgerea treptelor pe spate mergea la fel de bine ca urcarea lor.

Dimineața era cenușie, și în timpul nopții căzuse un pospai de zăpadă, dar sufrageria era caldă și primitoare. Mâncarea era atât de bună, încât Abby se întrebă dacă ducele le împrumutase bucătarul lui personal celor aflați în luna de miere.

În timp ce își terminau masa, Jack întrebă:

- Ce planuri ai în privința casei?

- Nu prea am avut timp să mă gândesc la asta. Privirea ei străbătu sufrageria, care era monotonă, în ciuda focului vesel. Țesăturile mai vesele, zugrăveala și tapetul ar face o diferență uriașă. Multe dintre piesele de mobilier nu sunt rele, dar au nevoie să fie lăcuite și tapițate din nou. Nu știi dacă există articole vechi interesante în pod?

El rânji.

- Nu am nici cea mai vagă idee. Să mergem să vedem?

- Poate când nu vei mai avea nevoie de cârje, spuse ea, gândindu-se cât de abrupte erau scările de la majoritatea podurilor. Astăzi voi începe să explorez nivelurile de jos. Am văzut numai câteva camere.

În sufragerie intră un lacheu.

- Lady Frayne, a venit să vă vadă o tânără persoană. Spune că e urgent.

Înainte ca Abby să poată spune că avea să-l primească, „tânără persoană“ intră în sufragerie după lacheu. Îl recunosc pe Jimmy Hinton, dintr-o familie de fermieri de lângă Barton Grange.

- Domnișoară Abby, îmi pare rău să vă deranjez tocmai după nuntă, dar tata se simte rău de-a binelea. Puteți veni să-l vedeți?

Tatăl lui Jimmy era de tipul stoic, așa că, dacă era „rău de-a binelea“, starea lui trebuia să fie foarte gravă. Se ridică, bucuroasă că își terminase micul dejun, regretând că nu mai putea sta cu Jack.

- Vin imediat. Jack, putem să luăm trăsura până la gospodăria lui Hinton?

- Bineînțeles. E și trăsura ta. Arătând mai puțin fericit, el îi făcu semn lacheului să comande vehiculul.

Se întrebă cât avea să treacă până să se gândească la ea însăși ca fiind Lady Frayne, stăpâna gospodăriei lui Jack.

- Nu am pus să ni se încheie un contract prenuptial, spuse ea tare. Am uitat complet.

- Și eu. Jack se ridică, folosindu-se de brațele scaunului. Probabil ar trebui să avem unul, de dragul viitoarelor vlăstare.

Ea roși exact ca o mireasă.

- Îmi pare rău că te părăsesc, dar o să lipsesc doar câteva ore.

- O să fie mereu așa, nu? Întrebă el serios. Urgențe pe care nu le poți ignora.

Ea îi întâlni privirea.

- Mă tem că da. Am un dar, și cu el vine responsabilitatea de a-i ajuta pe ceilalți.

- Fiindcă am beneficiat de darurile tale, nu ar trebui să mă plâng. Dar aș vrea să nu trebuiască să pleci în grabă. Se ridică până la cârjele sprijinite de masă și o ocoli ca să o sărute ușor pe obraz. Pe mai târziu, fetițo!

Bucuroasă că Jack accepta necesitatea ca ea să plece la un pacient chiar dacă lui nu îi făcea plăcere, ieși din

sufragerie cu Jimmy Hinton. Soțului ei avea să-i placă și mai puțin când avea să fie chemată în toiul nopții, dar măcar accepta principiul general că avea obligații mai presus de cele față de propria ei familie.

Pașii ei deveniră mai grăbiți. Cu cât îl ajuta mai repede pe domnul Hinton, cu atât mai repede se putea întoarce la Jack. Și era bucuroasă că lui îi păruse rău s-o vadă plecând.

Jack bău altă ceașcă de ceai. Nu-i plăcea deloc că Abby plecase, dar, fiindcă o făcuse, avea să folosească timpul acesta pentru a se testa singur. Sună după Morris și-i ceru să-i aducă haina și pălăria. Vremea era umedă și rece ca naiba, și nu voia să înghețe afară.

În timp ce îl ajuta să-și îmbrace haina, valetul spuse:

- Dorește milord să-l însoțesc la plimbare?

Jack râse.

- Câtă formalitate! Crezi că o să mă bag în belele, nu-iașa? Poate ar trebui să te las aici.

- Sunt sigur că milady ar prefera să vă însoțesc, spuse valetul, cu o expresie impenetrabilă.

- Dumnezeule mare, deja complotați amândoi împotriva mea? Jack își luă cârjele și se îndreptă spre ușă. Abby avea dreptate când spunea că sprijinirea greutății pe traversele de dedesubt era mai puțin dureroasă. Când ați avut timp să discutați? A sosit de-abia astă-noapte.

- Eu și Lady Frayne nu am discutat problema, spuse Morris apăsător. Dar presupun că dorește ca eu să veghez asupra stării dumatiale.

- Cu alte cuvinte, tocmai ți s-a oferit altă scuză pentru a te agita ca o găină bătrână, spuse Jack. Foarte bine, vino. Vreau să-l vizitez pe Dancer.

Morris nu îl învrednici cu un răspuns. Deși crescuse într-o mahala din Londra, putea să adopte niște maniere atât de arogante, încât ar fi făcut cinste unui duce.

Jack reuși să coboare scările exterioare fără incidente. De data aceasta folosi cârjele ca să coboare stând drept în picioare, gândindu-se că ar fi fost incomod să se târască pe spate, bufnindu-se de piatra rece. Dar

se bucura că Morris stătea de veghe dedesubt, pentru orice eventualitate.

Având în vedere că bătea un vânt tăios, se bucură și că drumul spre grajd era scurt. De cum intră Jack, Dancer își ridică fruntea din boxa lui și necheză un salut. Jack propti cârjele de perete ca să-și îmbrățișeze calul cum se cuvenea.

- Cum te simți astăzi, băiete? Tânjești după un galop bun?

Se înțelesese întotdeauna atât de bine cu caii, încât fusese acuzat că citea mintea cabalină. Deși râsese întotdeauna de o asemenea sugestie, avea o abilitate pentru lucrul cu animalele. Dancer părea de-a dreptul extaziat să-l vadă.

- Te-ai temut de ce era mai rău, bătrâne? murmură Jack. Aproape că ne-am omorât amândoi. Amândoi îi datorăm viața unei doamne talentate, așa că poartă-te bine cu ea întotdeauna.

Avea ideea ciudată că Dancer înțelesese și că fusese de acord să o asculte pe Abby așa cum îl asculta pe Jack. Sau poate că animalul avea deja o relație cu Abby, fiindcă beneficiase de unul dintre cercurile ei de vindecare. Observând legătura strânsă de piele de pe piciorul lui Dancer, Jack spuse:

- Presupun că încă nu e gata de călărie.

- Piciorul lui Dancer se vindecă bine, dar trebuie să treacă un timp până va fi din nou el însuși, spuse Morris. Se pare că nu i-a dăunat călătoria de ieri de la Barton Grange. Rândașul de la Barton l-a adus aici fără grabă.

- Alt lucru pe care îl datorez familiei Barton. Jack scărpină pentru ultima oară urechea lui Dancer. Foarte bine, înșeuează-l pe Wesley. E o alegere mai bună pentru revenirea în șa.

- Milord! Sigur nu aveți de gând să călăriți astăzi! spuse Morris, îngrozit. În afară de riscul pe care vi-l asumați dumneavoastră, cum puteți controla un cal când aveți un picior rupt?

- Nu e nimic în neregulă cu coapsa și cu genunchiul meu drept, așa că ar trebui să fiu în stare să mânuiesc un bătrân placid ca Wesley.

Morris părea încăpățânat, calculând evident cât de departe putea merge cu negarea unui ordin direct.

- Lui Lady Frayne nu i-ar plăcea.

- Foarte probabil că nu. Jack își înăspri vocea până la un ton de comandă. Ți apreciez grija, dar o voi face. Îl înșeuzezi pe Wesley sau trebuie s-o fac eu?

Dacă ar fi fost un cal, urechile lui Morris s-ar fi turtit pe spate. Înainte să poată răspunde, vocea familiară a lui Ransom spuse:

- Nu-ți face griji, Morris. Îl înșeuzez eu și o să-l însoțesc pe Frayne călare, ca să nu ai posibilul său deces pe conștiință.

Jack râse în timp ce prietenul lui intra agale în grajduri.

- Te grăbești să vezi cum îmi rup din nou gâtul.

- Râvnesc la Dancer, spuse Ransom. Morris, vei mărturisi că Frayne a spus că pot să am calul dacă el se omoară călărind?

- Crezi că o să permit ca o asemenea namilă neîndemânatică să pună mâna pe Dancer? îl luă în batjocură Jack. I-l dau lui Ashby.

- Ești un om crud, Jack. Ransom îl înșeuă fără să se forțeze pe Wesley, un murg liniștit cu șosete albe. Deși înaintat în ani, Wesley era încă unul dintre caii favoriți de călărie ai lui Jack. Dacă nu o să beneficiaz de pe urma decesului tău, ești sigur că vrei să faci asta?

Deși tonul era frivol, ochii lui erau îngrijorați în timp ce scotea calul din boxă.

- Sunt sigur. Jack îl urmă în cârje, întrebându-se de ce se simțea îndemnat să încerce să călărească din nou atât de curând.

Își dădu seama de răspuns când se îndreptă spre Wesley. Pentru prima dată în viață, se temea să se urce pe cal. Simplul gând îl făcu să transpire în timp ce își amintea dezastruosul lui accident. Căderea neajutorată, necontrolată. Scârțâitul oaselor, agonia urmată de încetarea oricărei senzații...

Asta însemna că, cu cât mai curând se urca pe cal, cu atât mai bine, fiindcă frica de cai era altă formă de invaliditate. Împietrindu-și fața într-o expresie încremenită, lăsă cârja stângă în spatele lui și se pregăti să încalece. Puse piciorul stâng în scări, în timp ce lăsă pe cârja dreaptă o bună parte din greutate. La naiba, era complicat, în special fiindcă avea atât de puțină putere. Dar cu Morris ținându-l liniștit pe Wesley, Jack fu în stare să se cațare fără grație în șa. Ransom îi îndesă piciorul drept în scară.

În timp ce Dancer radia înflăcărare, Wesley era întruchiparea calmului. Jack avea sentimentul ciudat, dar liniștitor că murgul îi simțise frica și urma să aibă grijă de el.

- Sunteți gata, milord? întrebă Morris.

Când Jack încuviință, valetul lăsă frâiele. Pe Jack îl durea piciorul - tare -, dar cu genunchii și cu greutatea propriului corp fu în stare să-și scoată calul afară din curtea grajdului și apoi pe o cărare care urma culmea. Treptat, tensiunea lui scăzu în timp ce amintirile unei vieți de călărie începură să șteargă oroarea accidentului său mortal.

Îl forță pe Wesley să o ia înainte într-un galop liniștit, urmând cărarea care îi conduse pe culmea dintre două dealuri. Vântul era aspru, dar, pe măsură ce se relaxa, începu să se bucure de libertatea pe care o aflate întotdeauna pe spinarea unui cal. Deși Wesley nu era atât de rapid ca Dancer, pasul lui era lin ca mătasea.

Cu un pas în urma lui, Ransom strigă:

- Arăți gata să mergi la vânătoare.

Jack râse.

- Nu încă, și, când o să fiu, bănuiesc că nu voi mai fi călărețul de altădată, care voia totul sau nimic.

- Este bine de știut că ești capabil să înveți din greșelile tale!

Rânjind, Jack îl îndemnă pe Wesley să meargă mai repede. La naiba cu durerea din picior. Adierea vântului în față merita să îndure o oarecare durere.

Pericolul explodează între două bătaii de inimă, atunci când o pasăre țâșni dintr-un pâlc de iarbă uscată de pe marginea cărării. Animalul se ridică speriat.

„Nu!” Incapabil să domine greutatea animalului cu ambele picioare, Jack își pierde echilibrul și se înclină spre stânga, iar scara din dreapta căzu din cauza piciorului rănit. Într-un moment năucitor, pământul întărit și înghețat se înclină în fața lui, așteptând să-i zdrobească oasele. Știu că avea să-și rupă gâtul din nou, de data aceasta fără speranțe de reparare.

Teama se dizolvă într-o izbucnire de energie care îi topi pe Jack și pe Wesley împreună, ca pe o singură ființă. *Era el însuși, dar era și calul frenetic, înspăimântat, dorind totuși să-și slujească stăpânul. Avea patru picioare, era incoerent de teamă, și mai era și o ființă cu două picioare, la fel de înspăimântată.* „Stăpânește-ți teama. Stai liniștit, ești în siguranță, nu te îngrijora.”

Înainte ca Jack să poată pune în ordine haosul din mintea lui, Wesley își regăsi stabilitatea sub el. În mod uimitor, calul sărise într-o parte ca să-i echilibreze greutatea. Deși nu avea încă echilibru, Jack fu în stare să se restabilească și să-și mențină poziția.

Cu inima bătând, trase tare de frâu. „*De unde naiba a venit asta?*”

Năvala aceea de energie care îl făcuse dintr-odată una cu animalul îi îngăduise să învingă teama lui Wesley și să convingă calul să facă singura mișcare care l-ar fi putut salva pe Jack de la cădere. Dar care era sursa acelei puteri sălbatice? Fusesse... ceva aproape magic.

Gândul că își putea controla calul prin magie era mai înspăimântător decât teama de cădere. La naiba, poate că avusese puțină magie cândva, dar nu era vrăjitor. Nici nu voia să fie.

– Dumnezeule, Jack, ce s-a întâmplat? Ransom trecu în goană pe lângă el și își opri calul cu sălbăticie. Nu am văzut niciodată un cal care să facă așa ceva!

– Nici eu. Jack își folosi mâna ca să-și strecoare piciorul drept înapoi în scări, neștiind cine era mai suferat: el sau calul. Cred că Wesley a înțeles că eram

le ananghie și a făcut ceva. O porție în plus de ovăz pentru azi, băiete.

- Ce l-a speriat?

- O potârniche s-a ridicat exact de sub nasul lui. A fost vina mea că nu am fost îndeajuns de atent. Chiar și cel mai liniștit dintre cai sărea când i se ivea în față ceva neașteptat. Dacă aș fi avut piciorul sănătos, mi-aș fi putut păstra echilibrul și l-aș fi controlat pe Wesley, dar nu m-am putut descurca astăzi.

Și fusese aproape de alt dezastru.

- Că tot veni vorba despre piciorul tău, l-ai rănit din nou?

- Doare ca naiba, admise Jack. Dar nu cred că osul a fost deteriorat. Nu sunt făcut din sticlă, Ransom.

- Știu. Ransom își întoarse calul, și începură să se îndrepte spre grajduri la pas. Dar va trece mult până să scape de imaginea ta murind.

Jack simți o împunsătură de emoție atât de puternică, încât nu conștientiză la început că nu venea de la el, ci de la Ransom. Prietenul dur și stăpânit fusese devastat de gândul că Jack avea să moară.

Profund înspăimântat fiindcă simțise emoțiile prietenului său, Jack trase aer adânc înainte de a vorbi.

- Regret că nesăbuiința mea te-a costat atât de mult.

Ransom se cutremură, cu fața mai calmă decât emoțiile.

- Suntem soldați. Moartea este un risc acceptat. Am dansat amândoi cu ea de multe ori.

Da, dar una era să mori slujindu-ți țara, și altceva să ai o moarte lipsită de sens la vânătoare, doar fiindcă Jack se împinsese pe sine și calul său până la limită. Un adult acceptă faptul că acțiunile sale au consecințe nu doar pentru el însuși, ci și pentru familie și prieteni. Viața e prea prețioasă ca să fie irosită. Punându-și calul să galopeze atunci când nu era încă pe deplin capabil, riscase din nou o moarte lipsită de sens.

- O s-o țin într-un pas mai lent până mă vindec pe deplin.

Fusese întotdeauna în acord cu prietenii și cu caii săi. Ceea ce experimentase acum era o simplă prelungire a acestui lucru, probabil un rezultat al sensibilității sale sporite din perioada recuperării. Nu era magie. Nu avea de ce să se îngrijoreze.

Își potrivi pasul după cel al prietenului său.

- Să nu-i spunem lui Abby.

Înainte ca Ransom să poată răspunde, văzură grajdurile. Trăsura familiei Frayne era trasă în față, iar Abby sări pe pământ înainte ca vehiculul să se oprească din mers. În timp ce privirea ei se îndreptă cu precizie spre Jack, Ransom murmură:

- Acum ai dat de necaz.

Ransom avea dreptate: expresia lui Abby îi aminti de teroarea controlată și înghețată pe care o răspândea Wellington. Dar, în timp ce bărbații se opreau în față ei, ea spuse doar:

- Bineînțeles că ar fi prea prostesc să-ți sugerez că nu ești încă pregătit să călărești. Trebuia să-mi dau seama că aveai un aer cam prea nevinovat atunci când am plecat.

Se bucură că simțul umorului îi depășise îngrijorările.

- O să fii încântată să afli că plimbarea de azi m-a făcut mai grijuliu decât m-ar fi făcut orice cuvânt.

În timp ce vorbea, Ransom descălecă și își pripo-ni calul, apoi se apropie de capul lui Wesley, ținând frâul murgului. Odată animalul liniștit, Jack își folosi ambele mâini ca să-și ridice peste cal piciorul drept ce pulsa, apoi lunecă neîndemânatic la pământ, apucându-se de șa ca să-și mențină echilibrul. Având în vedere cât de tare îl dureau fiecare mușchi, era recunoscător că nu căzuse pe bolovani ca un morman de zdrențe.

- Am eu grijă de cai. Ransom îi întinse cârjele, care rămăseseră sprijinite de zid, apoi se retrase prudent spre grajduri cu ambii cai.

În timp ce Jack își potrivea cârjele, privirea lui Abby îl străbătu de sus până jos. Expresia ei se schimbă în timp ce privea spre piciorul drept.

- Să îți reduc durerea?

Propunerea era tentantă, dar Jack clătină din cap.

- Nu, cred că e mai bine să sufăr consecințele nebuliei mele, așa cum tu ai îndurat durerea gleznei rupte atunci când nu ai reușit să zbori cu succes.

Ea zâmbi și își pottrivi pasul după al lui, îndreptându-se spre casă.

- Durerea poate fi educativă. Să-mi spui dacă devine insuportabilă.

- Apropo, cum se simte domnul Hinton al tău? Nu ai lipsit mult.

- Se odihnea liniștit când am plecat. A fost pacientul meu ani de zile, așa că știu cum să-l tratez. Un tratament vindecător cu energie și unul dintre amestecurile mele de ierburi i-au ușurat plămânii. Clătină din cap cu regret. Cred că o să supraviețuiască iarna aceasta, dar fiecare iarnă e tot mai dificilă pentru el.

- Să rămânem la situația din prezent. Privi spre ea. De ce nu mă ocărăști? Te-ai simți mai bine dacă ai face-o.

Ea zâmbi, dar clătină din cap.

- Știu că am promis să-mi înfrânez tendința de-a controla totul, dar, când am plecat de la Hinton, am simțit o clipă că erai într-un mare pericol. I-am spus vizitiului să dea bice cailor spre casă. A fost o mare ușurare să te văd sănătos, călărind la pas domol.

Simțise că fusese aproape de dezastru? Atunci era mai bine ca el să-i mărturisească.

- Ești o soție foarte primejdioasă. Călăream prea repede, și o potârniche mi-a speriat calul. S-a ridicat, și aproape am căzut. Incidentul m-a făcut să-mi dau seama că trebuie să călăresc cu mare grijă până mă fac bine.

- Caii pot fi uimitor de inteligenți. Când eram copil, aveam un ponei mic și dolofan care m-a salvat de multe căderi. Ochii ei străluciră răutăcios. Dacă ai învățat cu adevărat să fii prevăzător, sar peste dojană. Numai dacă nu cumva o vrei cu adevărat?

El râse, gândindu-se că avusese noroc să găsească o asemenea femeie. Poate că nu era atât de rău să-ți rupi gâtul, până la urmă.

capitolul 14

Odată ajunși înăuntru, la căldură, Abby își studie soțul cu ochii întredeschiși. Piciorul drept vuia de energie roșie.

Cercetarea îi confirmă ceea ce se întâmplase afară. *Putea să vadă aura.* Nu mai trebuia să se concentreze pentru a-și imagina tiparele de energie. Acum, când privea spre Jack, vedea o licărire vizibilă de culoare, evazivă, dar care era acolo negreșit.

Și nu văzu doar aura lui Jack. Aura lui Ransom era rece, de un galben palid, profund mentală. A lui Jack era mai verde, cu o nuanță de gri din pricina oboselii. Chiar și caili radiau câmpuri de energie variabile.

Vederea aurei era o capacitate pe care și-o dorise, dar presupusese că nu avea să o dobândească niciodată. Totuși, apariția unor noi abilități nu era ceva nemaivăzut. Probabil că vindecarea intensivă pe care o operase asupra lui Jack dezvoltase un talent latent. Spera că acesta avea să dureze.

- Ai avut o dimineață obositoare. Poate că ar trebui să tragi un pui de somn acum.

Jack păru scandalizat.

- Nu pot să mă culc în miezul zilei!

Ascunzându-și amuzamentul, ea spuse:

- Gândește-te la somn ca la un ajutor pentru o vindecare mai rapidă, nu ca la o dovadă de slăbiciune.

- Asta sună mai bine, admise el. Foarte bine, dar doar un somn scurt.

Se lăsă greoi pe scări și se așeză pe trepte. Când ajunse la capăt, Morris apăruse deja ca să se ocupe de el.

Abby ghici că Jack avea să doarmă câteva ore, așa că acesta era un moment bun pentru a explora podul și a vedea dacă nu găsea niște mobile bune de folosit. După ce se schimbă cu cea mai veche rochie de dimineață, își înfășură un șal gros de lână peste umeri, găsi o lampă și urcă. Scara care ducea spre pod era largă, ceea ce era un lucru promițător. Pe acolo ar fi putut trece mobile mari.

Podul de la Hill House era haotic, dar la modul interesant. Lumina lămpii dezvăluia forme stranii, umbre șocante și dovezi ale prezenței dăunătorilor. Sperând că era prea frig pentru ca șobolanii sau șoarecii să fie activi, Abby hotărî să-și ascută intuiția folosind-o în procesul de alegere a lăzilor, a butoaielor și a cuferelor care merituau a fi explorate.

Intuiția ei lucra bine, în ciuda frigului pătrunzător din pod. Primul cufăr pe care îl deschise conținea perdele atractive din brocart albastru. Aveau nevoie să fie curățate, dar se puteau folosi. Foarte probabil fuseseră croite să se potrivească cu ferestrele existente.

Următoarea alegere a intuiției fu un sul lung și greu de pânză groasă, legat strâns cu câteva sfori. Simți țiuitul unui descântec minor când dezlegă sfoara. Vraja fusese rostită ca să îndepărteze moliile, și păstrase cu succes șase covoare orientale frumoase. Toate aveau nevoie să fie bătute bine ca să li se îndepărteze praful.

Pentru a-și testa intuiția altfel, deschise un cufăr care nu o atrăgea și găsi numai haine atât de ponosite, încât și servitorii le-ar fi disprețuit.

Fericită, își croi drum prin prima cameră a podului spre ușa din față și găsi mai multe perdele și câteva lenjerii. Ușa se deschise spre o cameră mai mare plină ochi de mobile, un amalgam de piese puse una peste alta într-o asemenea învâlmășeală, încât era greu să le vezi formele sau starea.

Agăță lampa de un cui care ieșea în afară dintr-un stâlp cioplit cu toporul și dădu jos un talmeș-balmeș de scaune Windsor din lemn de pe o canapea lungă. Tapiseria canapelei era distrusă – generații de șoareci trăiseră vieți lungi și fericite într-un capăt al ei –, dar liniile erau bune și scheletul părea sănătos. Curățată și retapițată, avea să fie îndeajuns de bună pentru salon.

Scaunele Windsor pe care le luase de deasupra puteau fi folosite și ele. Lemnul era cam ponosit, dar majoritatea zgârieturilor aveau să dispară după o lăcuire. Șterse unul de praf și îl probă. Era atât de comod cum se cuvenea să fie un scaun Windsor bun. Setul era

potrivit pentru salonul unde se lua micul dejun, mobilat în prezent cu scaune desperecheate și incomode.

Mulțumită, Abby își îndreptă căutările spre stivele din interior. Unele mobile erau într-o stare atât de deplorabilă, încât puteau fi folosite doar pentru foc, dar majoritatea erau aproape mulțumitoare – și unele chiar excelente.

În timp ce muta lampa pe alt stâlp, auzi un zgomot fantomatic de răzuială în depărtare. Străbătută de fiori, se opri. Sunetele erau... inumane. Ca niște animale mari, cu mers târșâit, care își căutau prada.

Sunetele de răzuială se opriră și fură înlocuite de un blestem mormăit, apoi de ciocănituri. Cârjele lui Jack.

Amuzată de rapiditatea cu care superstițiile ieșeau la iveală într-un pod întunecat, ridică lampa și îi ieși în întâmpinare.

– Mă bucur că ești tu, nu o fantomă, dar nu cumva renunțaseși la comportamentul periculos?

Zâmbetul lui avu un farmec ștrengăresc în lumina lămpii.

– Urcarea treptelor în fund este nedemnă, dar singurul risc este reacția lui Morris, când o să vadă efectele asupra pantalonilor mei. Cercetă cu interes împreriurile. Nu am fost niciodată sus. Ai găsit ceva demn de interes?

– Sunt câteva piese acceptabile de mobilier și niște perdele bune. Vechi, dar de bună calitate. Bănuiesc că anteriorilor proprietari nu le plăcea mobila veche și au urcat totul aici când s-au mutat, ceea ce ne poate fi de folos. Uită-te la scrinul acesta frumos de nuc. Atinse ușor lemnul mătăsos cu vârful degetelor, întrebându-se cum putuse îngropa cineva în pod o asemenea frumusețe. E probabil din timpul dinastiei Stuart, și mai poate fi folosit câteva secole.

– Foarte aspectuos. Ar arăta bine în holul din față, nu crezi? Jack își croi drum de-a curmezișul încăperii ca să examineze un butoiăș cu obiecte fusiforme care ieșeau în afară. O colecție de bastoane. Mă întreb dacă nu mi s-ar potrivi vreunul. Lăsă deoparte cârja dreaptă

și scoase cel mai lung baston, ca să-i testeze înălțimea. Sunt gata să trec de la cârje la un baston?

Gândindu-se că era o ocazie bună de a-i arăta că nu voia să fie mereu la conducere, ea spuse:

- Cred că tu poți să judeci cel mai bine asta.

Jack lăsă cealaltă cârjă deoparte și făcu un pas cu bastonul. Tresărind, spuse:

- Piciorul drept nu poate suporta încă atâta greutate, dar bastonul are o lungime bună. Își recuperează cârjele.

- O să pun să fie curățat, ca să fie pregătit când o să fii și tu gata. Ea îngenunche ca să investigheze câteva tablouri înghesuie lângă perete. Jack veni și se uită peste umărul ei. Toate erau peisaje sau scene de vânatoare. Nu e cine știe ce artă, dar sunt plăcute, spuse ea, profund conștientă de căldura pe care o iradia el în spatele ei.

- Ce crezi?

- O să acopere plăcut spațiile goale. Îmi plac mai mult peisajele decât portretele mohorâte ale unor strămoși mohorâți.

Vehemența din vocea lui îi sugerează că reședința familiară din Yorkshire avea destule asemenea portrete. Se ridică în picioare, având grijă să nu-l atingă și să-i perturbe echilibrul.

- Aici avem o garderobă foarte drăguță, plus un set de scaune care s-ar potrivi în sufragerie. Mai sunt și niște mese bune.

- Podul acesta e o comoară, fu de acord Jack. Ce e asta sprijinită de perete?

- Nu m-am uitat încă. Abby se strecură printre garderob și o masă așezată pe capre de lemn, plină de cutii, apoi anunță: E un schelet de pat, din aceeași perioadă ca scrinul, cred. S-ar putea să facă parte din același set. Lovi un stâlp sculptat, mai înalt decât ea. Cui îi pasă de modă când e atât de frumos?

- E și mare. Poate că bărbatul care l-a comandat era foarte înalt. Din nou, Jack se mută lângă Abby. Destul de mare cât să ne simțim confortabil amândoi.

Privirile li se întâlniră, și intimitatea din ochii lui o făcu pe Abby să roșească în clipa când se gândi

la împărțitul aceluia pat. Căldura aceasta o făcu să uite de frigul mușcător din pod. Fu ispitită să-și înalțe capul și să-l sărute, dar, fiindcă era îmbrăcată și în picioare, se simți mai timidă decât fusese în patul lui, cu o noapte în urmă. Cu respirația ușor întretăiată, spuse:

- Eu... o să poruncesc să se facă așternuturi noi pentru el.

După sclipirea răutăcioasă din ochii lui Jack, fu evident că știa exact la ce se gândise și că plănuia și el un sărut. După un moment excitant, el se îndepărtă.

- Ce mai trebuie făcut, în afară de mutarea mobilelor decente jos?

Întrebându-se dacă o tachina deliberat, ea răspunse:

- Câteva piese au nevoie de un tâmplar care să le repara, dar în majoritatea cazurilor e de ajuns ca lemnul să fie curățat și lăcuit. Piese de tapițerie necesită mai multă muncă. O să fie nevoie și de mai multe perdele. Dacă mergem la Londra, putem vizita niște depozite de țesături. Privi canapeaua și scaunele, socotind de cât material aveau nevoie. Ce culori îți plac și pe care le urăști? Cum ai vrea să arate Hill House?

- Vreau să fie prietenoasă. Primitoare. Nu prea formală. E o casă de vânatoare, nu o reședință ducală. Se lasă pe canapea, evitând secțiunea roasă de șoareci. Barton Grange e foarte primitoare. Mi-ar place ca Hill House să fie la fel.

- Și mie mi-ar plăcea. Arată spre grămezile și colțurile încă neexplorate din jurul lor. Mobila aceasta veche frumoasă îți va da senzația unui cămin iubit de generații.

- Mi-ar place asta, spuse el încet. Langdale Hall nu... nu e atât de prietenos.

Ea fu tentată să întrebe mai mult, dar nu voia să întrerupă tonul glumeț.

- Ce părere ai despre statuile grecești ciobite? Este una aici deasupra, probabil furată dintr-un templu de pe undeva.

Când dădu să treacă dincolo de Jack, se împiedică de cârjele lui, care nu se vedeau în umbră. În vreme

ce încerca să-și recapete echilibrul, mâinile lui puternice o prinseră în aer.

- Ai grijă! Nu vrem să-ți rupi și tu ceva.

Ea își ținu răsufierea în timp ce el o trăgea în siguranță în brațele lui. Brațele lui foarte, foarte confortabile. Sperând că avea să-și capete sărutul, întrebă:

- Nu te strivesc?

- Fiindcă mi-am rupt partea de jos, nu pe cea de sus, nu îmi faci nici un rău. Brațele lui se strânseseră în jurul mijlocului ei. Nu încerca să te retragi. Îmi place să te țin.

Când își atinse buzele de ale ei, Abby răspunse cu entuziasm. Treptat, observă că plăcerea fizică a îmbrățișării lor era însoțită de culori care pulsau în corpul și în mintea ei. Erau energiile lor, care se învârtejeau și amestecau roșul strălucitor cu rozul delicat și cu verdele crud al unei plante în creștere.

- Văd culori care dansează în jurul nostru, spuse ea visătoare. Pasiune, fericire și redeșteptare.

Mâinile lui se liniștiră, și sfârși sărutul încruntându-se.

- Și eu văd culori. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

- Magie, șopti ea. Un curcubeu de pasiune care răsare când ne apropiem unul de celălalt.

- Culorile vin de la tine, nu de la mine, spuse el brusc. Eu nu sunt vrăjitor.

- Îți lipsește instruirea, dar ai puterea, sublinie ea. De aceea ai fost trimis la Academia Stonebridge.

Tot trupul lui Jack deveni rigid.

- În copilărie, eram prea interesat de magie, dar nu aveam nici o putere.

- Bineînțeles că aveai, spuse ea, uimită că el nega. Am uitat să-ți spun, dar m-am apropiat de magia ta atunci când am făcut cercul de vindecare. Ai contribuit cu ultima cantitate vitală de energie. Fără asta, nu am fi avut destulă putere să te salvăm.

- Nu!

Repulsia de pe chipul lui Jack era mai grăitoare decât cuvintele.

Simțindu-se rănită, Abby sări din brațele lui.

- Știu că te simți incomod în prezența magiei, Stonebridge a avut grijă de asta. Dar m-am gândit că începi să o accepți mai bine. Vocea ei deveni tăioasă. Până la urmă, te-ai căsătorit cu o vrăjitoare.

Gura lui se strânse.

- Mi-ai salvat viața, și eu mi-am dat cuvântul.

- Te-am eliberat de promisiunea aceea. Te-ai căsătorit cu mine doar dintr-un simțământ al onoarei prost îndrumat? întrebă ea, mirându-se că trecuseră atât de repede de la pasiune la prima lor ceartă.

- Nu. Urmă o pauză lungă. Îmi placi și te respect. Dar mi-e mai ușor să nu mă gândesc la abilitățile tale.

Ea își mușcă buzele. Se gândise că el înțelesese și devenise mai receptiv. Era clar că nu.

Înțelesese însă că problema reală nu era ea, ci el. Ostilitatea lui fusese trezită de sugestia că în el exista magie. Se întrebă cât de tare fusese chinuit la Academia Stonebridge. Poate că fusese bătut chiar mai înainte, pe când era un băiețاش care experimenta primele neliniști ale puterii.

Cu multă blândete, îi atinse mintea. Era o violare a eticii magice să sondezi fără să ceri permisiunea, dar nu era nevoie să pătrundă prea adânc. Simpla atingere îi arată cicatricile emoționale pe care le dobândise atunci când părinții lui nu îl acceptaseră așa cum era.

Acest lucru o ajută să își lase deoparte propriile răni. Cu voce calmă, îi spuse:

- O să fie greu să uiți de magia mea. Erai aici de dimineață, când am fost chemată pentru o vindecare. Asta nu se va schimba. Am primit un dar de la Dumnezeu, și ar fi rău să nu-l folosesc ca să ajut acolo unde pot. Nu putem rămâne împreună dacă încerci să mă împiedici să-mi fac munca.

El se foi, incomodat.

- Nu o să-ți cer să te oprești. Eu, mai mult decât oricine, înțeleg valoarea muncii tale. Dar aș prefera să mă gândesc că ajutorul tău se aseamănă cu al mamei mele - că duci coșuri cu mâncare și dulceturi arendașilor suferinzi.

-Nu cred că ești un om care vrea să se ascundă de adevăr.

-În majoritatea situațiilor, nu sunt. Se ridică în cărje, cu o expresie amenințătoare. Terminăm de explorat încăperea aceasta? Cred că văd un birou oarecum drăguț în colțul acela, sub un teanc de perne vechi.

În tăcere, ea ridică lampa, și porniră să investigheze colțul. Era într-adevăr un birou drăguț, în ciuda unei pășări moarte de mult și uscate, întinse deasupra. Curățat, biroul avea să fie bun pentru unul din dormitoare.

Era mai ușor să repari mobila decât soții.

Își petrecu restul zilei supraveghindu-i pe cei mai vânjoși servitori, care duceau mobila treaptă după treaptă, spre dormitoarele nefolosite. Cu ajutorul a două servitoare, Abby începu să curețe mobilele. Până la ora cinei, frumosul scrin Stuart stătea în holul din față, cu un bust al lui Platon deasupra. Așeză un tricorn vechi pe fruntea de marmură a lui Platon. Jack se arătă foarte amuzat.

Dar, când ea veni în camera lui în seara aceea, sperând la o altă noapte senzuală, trupul lui lung era întors cu spatele și dormea.

Sau se prefăcea.

capitolul 15

Abby agăța tapiserii în holul din față când Judith sosi într-un suflet, îmbrăcată într-un costum ponosit de călărie, cu o pălărie ale cărei pene văzuseră zile mai bune și o expresie radioasă care făcea ca vechimea hainelor ei să devină irelevantă.

-Bună, Abby! Mă pregăteam să fiu formală și să-i cer lacheului să-i anunțe prezența mea lui Lady Frayne. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai să treci peste formalitate ca gâsca prin apă.

Abby râse coborând de pe scara de lemn.

-Bine ai venit! Ce crezi despre hol?

Privirea prietenei ei măsură tapiseriile, scrinul din epoca Stuart, băncile solide din stejar și covorul oriental, cu multe desene, dar puțin cam uzat.

- Nu îmi vine să cred că e același loc în care s-a ținut masa de nuntă, cu doar o săptămână în urmă! Ai cultivat o abilitate magică de a invoca mobilele?

- Podurile sunt o comoară de covoare vechi, mobile, perdele, tablouri și chiar și tapiseriile astea, care, deși vechi, sunt foarte drăguțe, explică Abby, gesticulând în jurul ei. Deși casa ar fi avut nevoie de o zugrăveală și de un tapet nou, arăta mult mai bine decât cu o săptămână în urmă. Am cheltuit fără măsură din banii lui Jack, angajând oameni care să repare casa. În sezonul acesta, nu este mult de muncă, așa că nu ducem lipsă de muncitori care să perie, să lustruiască și să dea cu ceară. Unele dintre dormitoare au rămas neatinse, dar camerele în care ne petrecem o bună parte a timpului au fost mult îmbunătățite.

- Mi-ar plăcea să văd ce ai făcut, dar mai târziu. Judith aproape că topăia pe vârfurile cizmelor ei de călărie. Cred că tu i-ai spus lui Lord Frayne că mi-ar plăcea să am propria mea căsuță. E atât de incredibil de generos din partea lui! De cum am primit scrisoarea, m-am gândit care ar fi locul perfect. Vrei să vii cu mine să-l vezi?

Așadar, Jack făcea ceea ce promisese. Nu îi menționase acest lucru soției sale. Abby ezită.

- Am atât de multe de făcut aici.

- Și încă ești în luna de miere, fu de acord Judith. Știu că e teribil de urât din partea mea să-ți cer asta, dar e o zi atât de frumoasă și de caldă, aproape o zi de primăvară. Și mi-ar plăcea să aflu părerea ta.

Abby se uită la lumina soarelui și cedă tentației.

- Așteaptă-mă câteva minute până mă schimb cu hainele de călărie. Jack a ieșit călare, și ar trebui să ies și eu.

- E deja pe cal? Se însănătoșește rapid.

Judith miji ochii în timp ce o studia pe Abby, observând, desigur, că îi transfera încă o parte din energie soțului său. Deși se încruntă, nu spuse nimic.

- E hotărât să-și recapete puterile cât mai repede posibil, spuse Abby ca un soi de explicație indirectă. Ia loc în salon, vin și eu imediat.

Urcă scările cu o viteză nedemnă de o lady, ușurată dintr-odată de aerul proaspăt, de lumina soarelui și de compania unei prietene. O prietenă cu două picioare de data aceasta. Tatăl ei o adusese pe Cleocatra peste vale, ca să locuiască împreună cu ea. Fină cunoscătoare a confortului, Cleo moțăia în patul lui Abby. Abby o scărpina rapid, apoi se schimbă în costumul de călărie, care era aproape la fel de ponosit ca al lui Judith. Deși și-ar fi putut permite unul mai bun, nu i se păruse niciodată că merita să se îmbrace mai bine pentru vaci și ciori.

În cincisprezece minute, cele două femei mergeau la trap peste vale. Abby respiră adânc.

- Îți mulțumesc că m-ai ademenit. Am fost atât de ocupată cu casa, că am neglijat toate celelalte lucruri. Acum spune-mi despre căsuță!

- Ai trecut de multe ori pe lângă Rose Cottage, dar e în spatele gardului viu și al copacilor, așa că s-ar putea să n-o fi observat cu adevărat. E chiar în afara satului. Familia Harris a crescut opt copii sănătoși aici, și asta pare o prevestire bună. Domnul Harris a adăugat o aripă din cauza tuturor copiilor, așa că am destul loc în care să-mi țin pacienții care au nevoie de îngrijiri în plus.

- Sună bine! Incapabilă să reziste zilei însoțite, Abby își îndemnă calul la galop. A murit doamna Harris? Nu am auzit așa ceva.

Judith își îndemnă poneiul să țină pasul cu Abby.

- Trăiește încă, dar nu se simte bine. Cel mai mare dintre fiii ei a luat-o la el. Căsuța a stat goală luni la rând, așa că au hotărât s-o vândă.

- Amplasarea e bună și tu ai nevoie de mai mult spațiu. Sper că Rose Cottage nu are riscul de igrasie pe care îl prezintă actuala ta căsuță!

- Nici urmă de igrasie. Ochii lui Judith străluceau. Abby, e perfectă! Să am casa mea și să nu-mi fac griji în privința chiriei - e mai mult decât am visat.

Abby știa că prietena ei nu fusese crescută cu igrasie sau cu griji legate de plata chiriei. Plătise scump dreptul de a-și folosi magia. Darul ei de moașă făcea din Melton Mowbray unul dintre cele mai sigure locuri de naștere a copiilor din Anglia, dar nu era o chemare bine plătită.

- O să fie nevoie de reparații?

Ajunseră la o răscruce de drumuri, și Judith își roti poneiul solid spre dreapta.

- Are nevoie doar de o văruială și de curățarea grădinii, care s-a sălbăticit de când s-a îmbolnăvit doamna Harris. Lord Frayne a spus că va suporta costul îmbunătățirilor necesare, așa că voi putea să fac tot ce este nevoie.

Jack era generos cu banii lui. Asta n-o surprindea pe Abby. Era zgârcit numai cu emoțiile lui.

Rose Cottage era întocmai cum spusese Judith. Majoritatea mobilelor fuseseră lăsate la locul lor, și camerele fuseseră curățate, așa că era o căsuță primitoare. În timp ce explorau parterul, Abby spuse:

- Ferestrele acestea dinspre sud lasă să intre o lumină minunată. Va fi o casă plină de veselie. Camerele sunt bine împărțite. Poți să faci o ușă la noua aripă pentru pacienți, și vei avea intimitate în partea mai veche a căsuței.

- E o idee bună. Explorarea le aduse înapoi în bucătărie. Judith aprinse cărbunii care așteptau în vatră. Să fac ceai? Am adus puțin cu mine, iar ceainicul și serviciul de ceai al doamnei Harris sunt încă aici.

- Ar fi draguț. Abby se așază pe unul din scaunele simple de lemn. Putem să bem în noua ta casă. Asta dacă nu există alt cumpărător interesat.

Judith clătină din cap.

- Nu, am vorbit cu fiul ei. Căsuța valorează mai mult decât își pot permite majoritatea oamenilor din împrejurimi, așa că sunt singura interesată în mod serios. Ne-am înțeles asupra unui preț corect dacă mă hotărâsc să continui, și mă încadrez în suma pe care mi-a oferit-o Lord Frayne. Am fost sigură că asta este casa

potrivită, dar voiam să o mai vadă cineva și să-mi spună că am dreptate.

Abby râse.

- Mă bucur să-mi îndeplinesc partea în acest proces. E locul perfect pentru tine, Judith. Energia e minunată.

Judith se așează pe un scaun de cealaltă parte a mesei din lemn de brad frecate cu peria.

- Acum, că ne-am ocupat de noua mea căsuță, ce îmi spui despre tine? Ai vreo altă satisfacție dată de căsătorie, în afară de faptul că redecorezi Hill House?

Ochii ei scânteiau. Abby roși.

- Jack a pierdut mult sânge.

Nu era cazul să spună mai mult, fiindcă Judith era și ea vindecătoare.

- Nu e de mirare că e dornic să se recupereze cât mai curând posibil, replică prietena ei. V-ați acomodat unul cu celălalt? Păreați a vă înțelege bine la nuntă și după.

Bucuroasă să se confeseze cuiva, Abby spuse:

- Ne-am înțeles bine la început, până când el a dovedit că are anumite abilități magice. Ideea i s-a părut atât de neliniștitoare, încât s-a retras. E foarte politic, dar distant. Știam că nu e îndrăgostit nebunește de vrăjitorie, dar nu m-am așteptat să aibă sentimente atât de adânci. Gândul că ar putea avea putere el însuși îl dezgustă.

Judith se încruntă.

- Ai încercat să-i explorezi mintea, cu blândețe? În calitate de soție, ai dreptul să o faci dacă este cazul.

- Are un descântec antimagie tatuat pe umăr. Pentru vindecare, mi-a permis să-l tratez. Nu și-a anulat permisiunea până când a început să vadă tiparele de energie, săptămâna trecută. Acum e un zid de piatră.

Cu excepția energiei pe care i-o trimitea ea, care trecea fără probleme prin barierele lui.

- Vrei să mă uit eu? întrebă Judith.

Abby încuviință recunoscătoare.

- Te rog. Nu am claritatea de a o face eu însumi.

Judith închise ochii, și expresia ei se împlânzi în timp ce explora mintal energia din jurul lui Jack și al lui Abby. Când apa din ceainic începu să fiarbă, Abby făcu în tăcere ceaiul, nedorind să-și deranjeze prietena.

Ochii lui Judith se deschiseră.

- Nu mă pot apropia prea mult din cauza descântecului antimagie, dar simt un fel de nod împietrit în mijlocul unei personalități care este, în mare, extrovertită. E posibil să-l fi vrăjit cineva pentru a-l face să urască gândul magiei? Vreau să zic că ura lui o depășește pe cea a majorității bărbaților din clasa lui.

Abby se încruntă.

- Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să ai dreptate. E foarte cooperant în majoritatea problemelor. Părea chiar să se împace cu gândul magiei mele. Dar e aproape altă persoană când vine vorba despre potențialul lui magic. Acum, că ai spus-o, diferența față de felul lui obișnui de-a fi pare nefirească. Crezi că vraja a fost aruncată asupra lui pe când era la școală? Așa s-ar explica de ce a avut atâta succes Academia Stonebridge în purificarea elevilor de dorința de a lucra cu magia.

- Mă întreb dacă părinții aprobă folosirea magiei asupra copiilor lor când ideea e să îndepărteze băieții de o asemenea fărădelege, spuse Judith caustică.

- Marii lorzi nu se dau în lături să angajeze vrăjitori atunci când există beneficii, sublinie Abby. Așa cum angajează croitori, intendenți și slujitori.

Schimbară o privire ironică. Chiar și cei mai disprețuitori aristocrați erau dispuși să folosească vrăjitorii atunci când voiau rezultate magice. Asta nu însemna că le îngăduiau vrăjitorilor să intre în saloanele lor.

- S-ar putea să fi fost vrăjit în școală, spuse Abby. Sau poate că familia lui a făcut-o. Aș vrea să mă pot uita mai bine, dar, dacă nu îmi permite, va fi dificil. Nu vreau să folosesc forța brută ca să-mi croiesc drum prin vraja antimagie.

- Nu l-ar ajuta să se încreadă în tine, încuviință Judith. Oferă-i timp. Dacă puterea lui înăscută se trezește,

o să înceapă să se schimbe singur. Și va avea nevoie de tine, dacă puterea vine dintr-odată.

Abby își înăbuși un oftat. Nimeni nu spusese că avea să fie o căsnicie ușoară. Își sorbi ceaiul și își aminti că erau abia primele zile. Nu trebuia să înceapă asalturi majore asupra minții și spiritului soțului ei.

Dar asta nu însemna că nu putea folosi o abordare de modă veche, non-magică. Era timpul să-l cicălească.

Jack păși în holul din față și privi în jur cu plăcere. Casa arăta mai bine cu fiecare zi, și se gândi că acum holul era complet. Deși Abby îi arătase tapiseriile pe care le găsisese sus, nu bănuise ce strălucire caldă de culoare aveau să aducă într-o cameră care fusese prea mare și expusă curentului pentru a putea fi catalogată drept confortabilă. Acum holul oferea o primire călduroasă, așa cum dorise să găsească întotdeauna în Hill House. Abby avea și alte talente, în afară de vindecare.

Înaintă cu pași cadențați în cameră cu cârjele, obosit de plimbarea lungă, dar fără a mai simți durere în fiecare mușchi. Devenea mai puternic cu fiecare zi. Trebuia doar să se silească să treacă dincolo de punctul în care se simțea gata să cadă.

La jumătatea drumului, schimbă direcția. Poate că era timpul să treacă de la cârje la baston.

În colțul holului, o urnă grecească înaltă adăpostea colecția de bastoane pe care le găsiseră în pod. Îndesă cârjele în urnă și trase bastonul care îi atrăsese atenția cu o săptămână în urmă. Ținându-l în mână dreaptă, făcu un pas prudent. Deși piciorul îl durea, nu era durerea acută care îl făcea să se teamă că aveau să-i pocnească oasele nevindecate. Acum, ghici, oasele erau aproape întregi din nou.

Totuși, piciorul drept nu era încă pregătit să fie atât de solicitat. Scoase al doilea baston lung din urnă și încercă să meargă cu câte unul în fiecare mână. Fu mulțumit să vadă că acele două bastoane îi ofereau sprijinul de care avea nevoie, făcându-l în același timp să se simtă mai agil și mai puțin invalid. Altă fărâmbă de progres!

Dădu încă o dată roată cu privirea prin hol. Soția lui crease cel mai călduros cămin pe care îl văzuse vreodată, și el făcea tot ce putea ca s-o evite. Nu putea s-o țină departe pentru totdeauna prefăcându-se ocupat, dormind sau invitând prieteni la cină în fiecare seară. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se împace cu ea și cu magia care îi invadase viața.

Mai bine mai târziu.

Așa cum făcea în fiecare seară, Abby deschise încet ușa de legătură spre dormitorul lui Jack, ca să-i ureze noapte bună. O lampă arunca o fâșie îngustă de lumină asupra patului în care el respira adânc, regulat. Dormea? Avea îndoielile ei.

Se îndreptă spre pat și îl sărută pe obraz. Pielea lui întinsă se înfioră ușor, dar nu deschise ochii. Avu dintr-odată o dorință puternică de a-și trage soțul laș din pat și de a-l trânti pe dușumeaua expusă curentului. Dar i-ar fi putut face rău.

După un moment de gândire, zâmbi răutăcios și își strecură mâna sub cuverturi ca să-i gâdile talpa piciorului stâng cu degetele ei reci, reci.

capitolul 16

Jack înjură și aproape că sări în sus când degetele înghețate îi gâdilară talpa piciorului stâng. Gata cu preținsul lui somn.

Se ridică în pat, întrebându-se dacă era pregătit să susțină o conversație serioasă cu soția lui. Probabil că nu, dar nu știa când i-ar putea fi mai ușor.

- Ai mâinile reci.

- Nu e ceva surprinzător la începutul lui februarie.

Își înfășură strâns halatul în jurul siluetei voluptuoase și se așează la capătul patului. În lumina slabă, expresia ei era calmă, dar implacabilă.

- Ne vom petrece restul vieții evitându-ne unul pe altul? Dacă e așa, cu cât mai repede ne separăm reședințele,

cu atât mai bine. Ești pregătit pentru Londra, cred. Du-te fără mine. Prefer să stau aici decât să merg în oraș cu un soț care nu vrea să vorbească despre nimic mai personal decât mobila.

Perspectiva de a merge singur în oraș îi aduse o undă trecătoare de ușurare lașă. Viața ar fi fost mult mai simplă dacă nu ar fi trebuit să explice existența unei soții vrăjitoare.

Însă regretul și rușinea se dovediră mult mai mari. Îi plăcea s-o aibă pe Abby în apropiere, chiar dacă păstra distanța.

Și, în toiul unei discuții serioase, îi era greu să nu se gândească la noaptea în care împărțiseră patul, și la cât de cald și de senzual fusese răspunsul ei. Dacă se apleca...

„Gata.“ Trebuia să-și învingă lașitatea și să stea de vorbă cu soția lui.

– Nu vreau să merg la Londra singur. Vreau să merg cu tine. Făcu o grimasă. M-am purtat urât. Problema nu ești tu, sunt eu.

– Bineînțeles că tu ești, spuse ea, neimpresionată de disponibilitatea lui de a-și asuma vina. Ne înțelegeam destul de bine, cred, până când m-ai sărutat și am simțit energia plutind în jurul nostru. Ai magie, dar simpla sugerare a acestui fapt te-a făcut să fugi ca o vulpe urmărită de o haită de câini. Nu știu cât o să te mai poți ascunde de această latură a firii tale, dar bănuiesc că nu prea mult.

– Nu! „M-am apropiat de magia ta.“ I se punea un nod în stomac și numai când se gândea la asta. Nu sunt vrăjitor. Odinioară, am arătat un oarecare interes față de problemele astea, așa cum fac băieții. Poate chiar am avut puțină putere, de vreme ce pretinzi că ai folosit-o în timpul vindecării. Dar mi-am pierdut tot interesul față de magie la școală. Nu vreau să am de-a face cu așa ceva.

– Ți-ai pierdut interesul sau ai fost vrăjit? Expresia ei era serioasă și poate compătimitoare. Reacția ta la gândul că ai putere a fost atât de înverșunată, atât de diferită

de temperamentul tău obișnuit, încât a trebuit să mă întreb dacă nu ai fost supus unui descântec care să te facă să-ți urăști aptitudinile magice. Se foloseau asemenea vrăji la Stonebridge, ca să se asigure că elevii aveau să urmeze calea aleasă de părinții lor? Se opri ca să-și sublinieze ideea. Dacă e așa, vrei ca viața să-ți fie controlată de ceea ce au dorit alții pentru tine?

Panica îl invadează, măturând orice urmă de rațiune. O panică atât de mare, încât puțina judecată care îi mai rămăsese în lăuntrul ființei se minună de intensitatea ei. Abby nu spusese nimic care să-l fi speriat – în afară de cazul în care avea dreptate și cineva chiar legase nodurile în mintea lui.

– Doar bănuiești că cineva m-a vrăjit, zise el gâtuit. Nu poți să știi sigur. Port cel mai sigur descântec anti-magie întipărit pe trupul meu.

Sprâncenele castanii ale lui Abby se arcuiră.

– Nu există nici o vrajă îndeajuns de puternică încât să împiedice mult timp un vrăjitor de talia mea, dacă așa vrea într-adevăr să trec de ea, dar nu am făcut-o. Ar fi foarte urât din partea mea.

Și o trădare atât de mare, încât ar fi pus capăt oricărei șanse de a avea o căsnicie adevărată. Slavă Domnului că fusese destul de înțeleaptă să știe asta, altfel căsătoria lor ar fi fost deja condamnată.

Dar el voia o căsnicie adevărată, și, în ciuda temerii, se întreba dacă ea ar fi putut avea dreptate în privința vrăjii.

– Dacă ți-aș permite să-mi explorezi mintea, cum așa ști că nu sădești o vrajă a ta?

Buzele ei pline se subțiară.

– Ar trebui să ai încredere în mine. Presupun că ți-aș cere prea mult, având în vedere că suntem mai degrabă doi străini. Dar mai există o cale. Poți să-ți explorezi singur mintea. Acum, că ți-am spus că e posibil să fii victima unei vrăji de reprimare, ai putea-o identifica singur.

El se încruntă. Deși ar fi preferat să nu-i fie invadată mintea, se îndoia că ar găsi un lucru pe care să nu-l fi observat în ultimii douăzeci de ani.

- Chiar dacă aş putea găsi dovada unei vrăji de reprimare, ce aş putea face?

- E o ofensă împotriva firii ca o vrajă să blocheze identitatea cea mai profundă a unei persoane, spuse ea târăgănat. Nici cel mai puternic vrăjitor nu ar putea să creeze o vrajă de reprimare care să dureze pentru totdeauna. Mă îndoiesc că ai fi putut fi controlat în felul acesta dacă nu ai fi fost copil când a fost aruncată vraja asupra ta. Ai crescut fără să-ţi dai seama că un aspect vital al spiritului tău a fost reprimat. Acum eşti bărbat. Dacă priveşti înăuntru şi găseşti o asemenea barieră ne-firească, s-ar putea s-o poţi doborî. Sau, dacă mi-ai permite mie, te-aş putea ajuta s-o faci.

El îşi dădu seama că avea încredere în Abby. Mai mult decât în colonelul Stark, care mânuise disciplina la Academia Stonebridge cu atâta satisfacţie profană. Dar...

- Nu vreau ca altcineva să scormonească în mintea mea. Nici măcar tu.

- Înţeleg. Vocea ei era blândă. Eşti îndeajuns de ofensat de ceea ce ţi s-a făcut încât să cauţi singur?

Numai gândul de a-şi sonda mintea căutând intruşi magici îi produse alt atac de panică. Asta însemna că nu avea încotro şi că trebuia să se uite înlăuntrul lui, oricât de dureros avea să fie procesul.

- Mai mult decât îndeajuns de ofensat. Dar cum se studiază propria minte?

- Imaginează-ţi orice fel de scenă, răspunse ea. Poate un loc pe care îl cunoşti şi care ţi se pare tihnit. O paşişte, o casă familiară, poate viaţa pe care ai avea-o dacă ai fi un peşte în mare.

- Un peşte? întrebă el, cu atenţia temporar abătută. Ea zâmbi.

- Ceea ce alegi e doar o metaforă. Mişcă-te pe scena aceasta în imaginaţie şi, dacă ceva ţi se pare greşit, priveşte mai îndeaproape.

Părea destul de simplu. Ce să-şi imagineze?

Dintr-un oarecare motiv, gândurile lui se îndreptară spre o pădure de fagi de pe moşia unui prieten pe care îl vizitase de mai multe ori, în Cotswold. Fagii nu creşteau

în Yorkshire, și fusese fascinat de baldachinul compact de frunze care oprea aproape toată lumina. Din cauza penumbrei adânci, puține plante creșteau, și pământul de sub fagi era acoperit cu un covor gros și moale de frunze căzute.

Pacea și misterul pădurii de fagi îi lăsaseră o impresie durabilă. O visase uneori pe când se afla în Spania, în ajunul bătăliilor. Închizând ochii, își imagină că se afla printre copacii masivi. Totul era așa cum își amintea – la început. Dacă pădurea de fagi reprezenta mintea lui, se simțea confortabil în ea. Și se plimba fără durere, fără cârje sau bastoane.

Apoi simți o zvâcnitură. Încruntându-se, urmă senzația. Copacii maiestuoși făcură loc unor puieti strâmbi, adunați într-o înghesuială nesănătoasă. Trunchiurile erau apropiate ca îngrăditurile unui gard – de parcă ar fi fost sădite ca să mascheze ceva.

Întrebându-se dacă în colțul acesta întunecat din pădurea de fagi ar putea fi ascunsă o vrajă, își croi drum printre puietii strâmbi, împingând trunchiurile cu umărul prin forță brută atunci când era cazul. Nu și-ar fi putut croi drum printre copaci reali, dar lumea lui imaginară avea calitățile unui vis, chiar dacă el era treaz.

Pe măsură ce înainta mai adânc în pădurea deasă și nefirească, aerul era mai rece, respirația lui mai greoaie și temerile mai mari. Înțelegea acum că Abby avusese dreptate. Teamă artificială, creată de ceva din afara lui. Asta nu însemna că nu simțea o teroare nedeslușită și amenințătoare, dar refuza să se lase afectat de ea.

Enervat de încetineala cu care progresa, roti brațul și doborî toți copacii din fața lui. Căzură cu pârâit și lăsară să se vadă două uși de fier așezate într-o râpă, pe o coastă de deal. Ușile erau circulare, de parcă ar fi ascuns gura unei peșteri. Recunoscui răul profund. Cu o siguranță bruscă și feroce, știu că portalul acesta era sursa panicii oarbe care pulsa în el ca o rană mortală, îndemnându-l să fugă ca să-și păstreze judecata.

Înceleștându-și dinții împotriva panicii, studie modelul dăltuit pe uși. Desenul era evaziv, o matrită

schimbătoare de umbre și linii sinuoase, misterioase și seducătoare.

Amețit, își dădu seamă că modelul îl sorbea ca un vârtej. În timp ce cădea în desen, simți ororile care îl așteptau dincolo de ușă. Transpirat, clătină din cap și privi în altă parte, știind că, dacă se uita în continuare la model, avea să-și piardă orice urmă de voință și de hotărâre.

„Abby.“ Simpla ei amintire îl liniști. În timp ce vertijul scădea, își dădu seama că, dacă ar fi găsit vreodată aceste uși în mod întâmplător, modelul vrăjit l-ar fi ținut locul. Poate că fusese de multe ori aici, și de fiecare dată amintirea fusese ștearsă din mintea lui.

Dar de data aceasta fusese avertizat, și nu avea să se piardă în fața descântecului unui vrăjitor. Nu aici, nu în mijlocul propriului său suflet.

Ferindu-și privirea, se întinse și își apăsă palma pe ușă de fier. Energia discordantă era neplăcută, dar se forță să mențină contactul în timp ce analiza mesajele de pe ușă cu pricina.

Înțelese că ușa aceasta – vraja aceasta – fusese creată la Stonebridge, de către nimeni altcineva decât colonelul Stark însuși, cu ajutorul secundului său. Bătrânul diavol întemeiasă o școală în care se suprima vrăjitoria, în timp ce el însuși era vrăjitor!

Adânc în metal, simți un ecou al chinului colonelului. Dăruit cu puteri magice, crescuse fiindu-i scârbă de sine. În mod ironic, se simțise liber să-și folosească magia numai atunci când găsisă o cale prin care să anihileze puterea băieților lăsați în grija lui.

Lui Jack aproape că i se făcu milă de el. Aproape, dar nu chiar.

„Ești îndeajuns de ofensat?“ Abby îl trimisese în întunericul propriei sale minți ca să caute răul, și el îl găsi. Avea oare dreptate și atunci când spunea că era în stare să distrugă singur vraja, fiindcă natura lui magică rânea să fie liberă? Ce putea fi suficient de puternic încât să doboare ușile acestea de fier?

„Furia.“ Deliberat, se cufundă în interiorul lui, căutând mânia.

Învățase de timpuriu să se elibereze de furie, fiindcă nu-i făcea nici un bine, dar acum adună toată furia suprimată din viața lui. Culese nefericirea plină de nedumerire din ocaziile în care tatăl său îl bătuse fără motiv. Mânia întipărită în sufletul său de amenințarea rece a Academiei Stonebridge și chinurile pricinuite de cel mai denaturat dintre monitori. Neliniștea unui băiețel pedepsit pe nedrept și furia violentă din clipa în care îl blestemase pe Dumnezeu pentru că îngăduise moartea fără rost a unor oameni buni.

Când își adună povara de o viață de furie și jigniri, își puse amândouă mâinile pe uși și își lăsă emoțiile să ardă prin palme, ca amestecurile inflamabile explozibile folosite de greci în antichitate. Ușile explodară, iar cioburile albe și fierbinți zburară în toate părțile.

Aproape că nu observă fragmentele distrugătoare ale vrăjii, fiindcă erau fără valoare în comparație cu energia care explodă dezlănțuită din legăturile care o ținuseră în capcană atâta timp. Se clătină sub puterea care curgea în cascadă, simțindu-și pielea pârjolită.

Umărul stâng ardea ca focurile din Hades, mai rău decât atunci când fusese străbătut de un glonț de machedă. Apucă durerea în gheare, frenetic, dar durerea era însoțită de exaltare. O gaură neștiută din sufletul lui fusese umplută. Simți că se apropiase prea mult de o scoică gata să explodeze. Era în inima unui vârtej, căzând în gol într-un mod înspăimântător, neștiind unde avea să aterizeze. Sau cât de tare avea să se lovească.

Ka-bang! Se zdrobi de o suprafață tare, cu un impact care îi trepidă în oase. Amețit, se întreabă dacă acea cădere era reală sau avusese loc doar în mintea lui.

– Jack! strigă o voce. *Jack!*

Vocea lui Abby. Clipi din ochii deschiși și se trezi întins pe spate pe dușumeaua rece. Soția lui îngenunchese lângă el, cu tulburarea întipărită pe chip.

– Abby?

- Te simți bine? Începu să-și treacă mâinile pe deasupra corpului lui, la o distanță de câțiva centimetri. Am simțit cum ți se întorcea energia. Apoi ai început să te zbați și ai căzut din pat. Îmi pare atât de rău că nu te-am putut prinde!

- Nici măcar tu nu mă poți prinde tot timpul! El se ridică în capul oaselor cu o mână, recunoscător că Abby pusese un covor lângă pat. Grosimea lui atenuase puțin impactul. Sunt bine, cred. Lovit, dar fără fracturi.

- Să îndrăznesc să întreb ce s-a întâmplat? zise Abby.

El își trecu degetele prin păr, tensionat.

- Am găsit o ușă închisă care părea în neregulă și i-am pus un explozibil care a deschis-o. Vraja a fost făcută de colonelul Stark, directorul de la Academia Stonebridge. Se gândi ce altceva mai observase la uși. Tatăl meu a cerut vraja de suprimare. Nu cred că era aplicată în mod curent tuturor elevilor.

- Tatăl tău ura vrăjitoria în mod deosebit? Mai mult decât un lord obișnuit?

- Detesta profund magia, în special când era vorba despre fiul și moștenitorul său. Mama nu era atât de neclintită, deși i se supunea lui.

Își dădu seama că acele două propoziții erau tot ce îi spusese lui Abby despre părinții lui. Trebuia să o ajute să înțeleagă mai bine familia în care intrase prin căsătorie. „Mai târziu.“

- Poți să te ridici cu ajutorul meu? întrebă ea. Dacă nu, sun după Morris.

- Nu-i nevoie să-l trezești. Dă-mi mâna.

Ea se propti bine pe picioare și îi întinse ambele mâini. Cu ajutorul ei, reuși să se ridice fără să descopere alte nereguli în timpul procesului. Fiindcă tremura, se așeză pe marginea patului înainte de a cădea din nou. Piciorul drept îl durea, dar nu prea mult, având în vedere căderea.

Când își frecă umărul stâng care pulsa, ea întrebă:

- Te-ai lovit la umăr când ai căzut? S-ar putea să fie dislocat.

Odată, Jack își dislocase umărul la călărie, și durerea fusese diferită de aceasta. Dădu la o parte gulerul cămășii de noapte și privi șocat pielea goală, neatinsă. Deși umărul era înroșit de frecare, nu avea nici un semn.

- Amuleta ta antimagie s-a dus! Abby îi atinse pielea cu degetele reci. Cred că cicatricile s-au vindecat atunci când ți-ai eliberat toată magia zăgăzuită.

- E posibil? El își frecă neîncrezător pielea nepătată. Presupun că asta e dovada, dar nu știam că magia poate îndepărta cicatricile.

Abby se încruntă.

- Nici eu. Poate că semnul trebuia să fie îndepărtat, ca să-ți elibereze magia. Directorul te-a însemnat?

Jack clătină din cap, amintindu-și noaptea de beție în care se alesese cu semnul.

- Am făcut-o singur. Unul dintre prietenii mei a adus niște coniac prin contrabandă, și ne-am îmbătat, devenind atât de lipsiți de judecată cum pot fi numai cei foarte tineri. În fierbințeala momentului, am luat amuleta de fier a unui prieten și am încălzit-o în foc până s-a înroșit. Apoi am apăsas-o pe umăr.

Folosise mănuși groase de piele și clești. Îndepărtarea simbolului șarpelui fusese la fel de dureroasă ca înfierarea lui pe piele. Nu fusese singurul care se însemnase în noaptea aceea.

Abby părea înspăimântată.

- Chiar ți-ai făcut asta singur?

Jack își trase cămașa de noapte peste umărul devenit dintr-odată neinteresant.

- Mi s-a părut o idee bună la momentul acela. Cred că a fost după ce m-a vrăjit colonelul Stark. Altfel nu aș fi urât magia într-atât încât să fac ceva atât de dramatic.

- Poți să-ți creezi acum propriul tău scut. Nu ai nevoie de un șarpe ars cu fierul roșu pe piele.

Avea dreptate. În câteva minute, toată lumea lui se schimbase. Energia se învolbura în jurul lui, lovindu-i simțurile lăuntrice. Dar haosul era mai mic decât la început, și bănuia că până la urmă avea să se liniștească.

Când se uită la Abby, observă silueta ei familiară, dar, privind-o într-un mod diferit, pe care nu îl putea descrie, văzu o strălucire transparentă care se suprapunea peste ea. Descoperi, de asemenea, un mic vârtej de lumină în jurul pisicii ei, Cleo, care stătea cu coada înfășurată peste lăbuțe în ușa dinspre dormitorul lui Abby.

- Mă simt prins într-un putinei. Presupun că tu nu te simți așa tot timpul?

Ea clătină din cap.

- Împrăști scânteii ca un foc de artificii, dar asta doar fiindcă puterea ta naturală a fost reprimată atâta timp. O să treacă. În afară de partea cu putineiul, cum te simți?

- Destul de bine, spuse el, surprins. Foarte bine, de fapt, deși prima explozie de după înlăturarea vrăjii a fost... incomodă.

Rămase tăcut. Abby așteptă în tăcere, fără să spună nimic. Într-un final, șovăielnic, el zise:

- Aveai dreptate când spuneai că teama și dezgustul meu față de magie făceau parte din vraja de suprimare. Nu mă mai tem de ceea ce face parte din mine, dar nici nu îmi doresc magia. Trebuie să folosesc darul acesta nepoftit?

- Nu, dacă nu vrei. Abby își ocupă din nou locul de la picioarele patului. Dar ar trebui măcar să înveți să te aperi singur. Ar trebui să înveți și cum să-ți controlezi puterea, ca să nu pricinuiеști neazuri fără voie. Pot să te învăț tehnicile elementare de control dacă nu le știi. Știi cum să vizualizezi un scut din lumină albă?

El încuviință.

- Am învățat tehnicile magice elementare înainte de a fi trimis la Stonebridge. O să încep să le folosesc din nou. Se concentrează pentru a se înconjura cu lumină albă și fu surprins de rapiditatea cu care se formă scutul. Își aminti de zilele în care, copil fiind, străbătuse călare vâile ca să învețe despre talentele sale. Acelea fuseseră cele mai emoționante zile ale copilăriei sale.

Chiar și după înlăturarea vrăjii de suprimare, nu voia să folosească magia pentru altceva decât pentru propria protecție. Ideea de a deveni un vrăjitor practicant

i se părea deranjantă. Își izgoni cu grijă abilitățile magice în lumina albă. Lăsa pe seama lui Abby genul acesta de preocupări.

Vicarul locului, domnul Willard, îl învățase pe Jack latină, greacă și alte materii pe care trebuia să le știe când avea să plece la școală. În timpul vizitelor la vicariat, Jack împrumutase pe furis cărțile de vrăjitorie ale domnului Willard. De fapt, dintr-o asemenea carte învățase despre protecție și control.

Privind în urmă, ghici că vicarul știuse de împrumuturile lui Jack, dar nu spusese nimic. Domnul Willard nu era doar un om bun, ci avea și el magie, în special empatia profundă atât de folositoare clericilor.

Se întrebă dacă domnul Willard mai era vicar în parohia Langdale din Yorkshire. Avea să afle în curând. Dar acum era mort de oboseală.

Studie fața lui Abby și văzu o epuizare egală cu a lui. Instinctiv, ghici că îl urmase în călătoria care îi întunecase mintea, așteptând să-l prindă în caz că se prăbușea. Soția lui generoasă, un erou liniștit pe măsura oricărui alt erou întâlnit pe câmpul de luptă.

Dădu cuverturile la o parte.

- Vino în pat. Ezită, gândindu-se la cât fusese de laș în ultimele două săptămâni. Asta dacă nu preferi propriul tău pat.

Ea zâmbi ca o madonă obosită.

- Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să stau lângă tine.

În timp ce el se muta în cealaltă parte a saltelei, ea își scoase halatul și se urcă lângă el. El se rostogoli lângă ea și o trase aproape, oftând de plăcere când simți căldura trupurilor lor care se atingeau.

Spre surprinderea lui, își dădu seama că epuizarea se risipea. „Efectul prezenței vindecătoare a lui Abby“, se gândi el. Deși sângele lui nu era încă pe deplin recuperat, dorința se făurea. Îi cuprinse sânul cu palma încet, nevoind s-o trezească dacă dormea.

Ea respiră adânc și se trase mai aproape.

- Îmi place asta.

Încurajat, el o mângâie cu o intimitate crescândă. Gâtul ei îi era la îndemână, așa că suflă ușurel peste pielea netedă. Micul gâfâit de plăcere îl încurajă să presare o ploaie de sărutări croindu-și drum spre intimitatea provocatoare a sânilor ei. Ce bine că avea o cămașă de noapte care se încheia - și se descheia - în față.

- Oh, da!

Unghiile ei se afundară în umerii lui când gura îi atinse sâni și capul i se arcui pe spate. Răspunsul ei inocent și plin de bucurie îl făcu să se simtă mai puternic, aproape destul de puternic încât să se unească cu ea pe deplin.

Aproape, dar nu chiar. Frustrat de neputința lui de a se întări, își aminti că devenea tot mai puternic cu fiecare zi. Avea să vină și vremea lui. Acum trebuia să se concentreze să-și satisfacă soția. Cu buzele, mâinile și limba, îi mulțumi în tăcere pentru tot ce făcuse pentru el.

Picioarele ei se deschiseră la atingerea lui, și el simți cu plăcere coapsele ei care apăsau între picioarele lui. Începură să se frece unul de altul în timp ce mângâierile lui se întetiră, până când ea țipă și se zgudui lipită de el. Simți un ecou al excitației ei în propriul lui trup, un mic climax care îl oglindea pe al ei.

Capul ei căzu pe umărul lui, și trupurile lor se liniștiră, nemișcate, dar încă îngemănate. Când o ținea în brațe, simțea o pace atât de profundă cum nu mai simțise din copilărie. Asta însemna că era timpul pentru următoarea mutare.

- E timpul să mergem la Londra, murmură el. Sunt gata să-mi preiau locul din Parlament, împreună cu toate responsabilitățile unui lord.

O parte din relaxarea ei se evaporă.

- Ești destul de sănătos, așa că nu ai motive de amânare. Unde o să stăm? La un hotel sau ai o casă?

- Am, dar Frayne House e închiriată. Putem să stăm la sora mea, Celeste. Are destul spațiu. Așteaptă să o inițieze pe fiica reverendului Wilson în următorul sezon.

Avea să fie minunat să-și vadă sora - trecuse prea mult timp.

- Celeste e teribil de modernă? întrebă Abby precaută.

- Da, dar e totuși o fetiță bună. O să vă înțelegeți bine. Se opri, apoi se gândi că era mai bine să mai facă o precizare. E ducesă. Dar o ducesă *simpatică*.

Abby începu să râdă, iar trupul ei voluptuos se cutremură încântător.

- Numai asta mai lipsea! Somn ușor, dragul meu. O să avem nevoie de toată puterea la Londra.

Avea dreptate. Cu un suspin mulțumit, îi sărută părul. În seara asta avea să doarmă bine - și nu fusese al naibii de prost că evitase atâta timp compania delicioasă a soției lui?

capitolul 17

În timp ce trăsura huruia spre oprirea din fața vastului conac din Mayfair, Abby se pregăti pentru orice ar fi putut veni. Alderton House avea un aspect extrem de ducal. Un bastion al prejudecății aristocratice împotriva vrăjitoriei, bănuia ea.

- O să le spui surorii tale și soțului ei că sunt vrăjitoare? Sau o asemenea veste m-ar azvârli din casă?

Jack ezită.

- Celeste ar trebui să afle, cred, deși nu înainte de a se putea familiariza cu tine. Cât despre Alderton... E un tip cumsecade, dar mai degrabă tradiționalist.

Abby traduse în minte asta cu „detestă vrăjitorii”. Bănuia că Ashby era singurul duce din Anglia care nu ieșea urlând îngrozit dintr-o cameră în care se afla un vrăjitor, dar el nu era un duce tipic.

- O să-i spui surorii tale despre propria ta putere?

- Nu sunt multe de spus, de fapt, replică Jack. Mă bucur că mi-am scos din minte blestemata de vrajă a lui Stark, dar asta nu mă face vrăjitor.

Răspunsul se potrivea cu purtarea lui recentă. Deși reacția lui Jack față de magia proprie nu mai era una de dezgust irațional indus de vraja colonelului Stark, respingea încă violent puterea nou eliberată. Ea spera

că avea să se împace cu ideea până la urmă, dar ziua aceea nu era prea aproape. Simțea că el își încuia puterea la fel de profund cum o făcuse colonelul Stark. Măcar acum era alegerea lui.

Un lacheu în livrea deschise ușa trăsurii și îi oferi brațul lui Abby.

- Bine ați venit la Alderton House, Lady Frayne.

Nu fu surprinsă când văzu că servitorul unui duce știa să citească blazonul de pe ușa trăsurii. Fără îndoială că personalul fusese instruit cu privire la sosirea în vizită a fratelui ducelui și a miresei acestuia. Jack îi scrisese surorii sale imediat ce hotărâseră că era timpul să plece la Londra, și trăsurile poștei călătoreau mai repede decât orice alt vehicul. În special în mijlocul iernii. Avuseseră noroc că nu îi prinsese o vreme cu adevărat teribilă pe drum. Călătoria fusese doar cenușie, rece și mizerabilă.

Deși majoritatea străzilor din Londra erau mocirloase și smălțate cu gheață, porțiunea din fața casei lui Alderton fusese măturată și treptele de la intrare erau impecabil de uscate. De vreme ce Jack folosea încă un baston, Abby se bucură că serviciul avea un asemenea nivel.

În timp ce cobora din trăsură, el îi adresă un zâmbet incurajator.

- O să-ți placă Londra. Te asigur.

Aceasta nu era o asigurare foarte convingătoare. Vizitase Londra de două ori înainte, și locuiseră într-un cartier departe de Mayfair, împreună cu prietenii lor trăjitori. Șederea aceasta avea să fie foarte diferită.

Își folosi nervozitatea ca pe o scuză pentru a prinde mâna lui Jack. Asta nu o făcea doar pe ea să se simtă mai bine; el o putea folosi ca pe un al doilea baston în timp ce urca scările.

- O să încerc să nu te fac de rușine, spuse ea în șoaptă în timp ce urcau.

Își dorea ca el să o asigure din nou că nu avea să-i fie rușine cu ea niciodată, dar el era prea cinstit pentru asta, așa că schimbă subiectul.

- La cum o cunosc pe Celeste, o să organizeze un bal măreț ca să te prezinte lumii bune din Londra, spuse el cam cu prea mult entuziasm. Îi place distracția.

Aceasta era o perspectivă nouă și alarmantă. Abby se gândi că avea să fie obiectul cercetării atente a elitei londoneze și se trase înapoi cu frică.

- Putem să refuzăm?

Jack zâmbi larg.

- Poate. Las munca de convingere pe seama ta. Fiindcă e sora mea, am învățat de timpuriu să-i ascult ordinele cu supunere.

- Mincinosule! Ușa se deschise larg, dezvăluind o blondă mărunțică. Ai fost cel mai încăpățânat frate pe care mi l-aș putea imagina. Oh, Jack, mi-a fost dor de tine!

Se aruncă în brațele lui și aproape îl răsturnă pe trepte. Abby și lacheul îl salvară cu greu de la cădere.

- Celeste, pacoste ce ești! Jack își îmbrățișă sora cu entuziasm. Vârful capului ei abia atinge umărul lui. Pari hotărâtă să mă omori pe treptele din fața casei tale. Mergem înăuntru, unde e mai sigur și mai cald?

- Îmi pare rău. Sora lui se dădu cu un pas înapoi și își conduse oaspeții în vestibulul înalt de trei etaje. Privirea ei fu atrasă de baston și de mersul lui poticnit. Credeam că te-ai recuperat deja după accidentul acela de vânătoare.

- În cea mai mare parte, da, dar... ei bine, căderea a fost mai gravă decât ți s-a spus. Jack o trase pe Abby în față. Prietenii mei nu au vrut să te alarmeze inutil, dar adevărul gol-goluț e că am fost rănit grav și că aș fi murit fără Abby.

Celeste se întoarse să-și studieze noua cumnată, dezvăluindu-și toată puterea frumuseții. Ducesa era splendidă, de o frumusețe într-atât de desăvârșită, încât ar fi putut să lanseze corăbii, nu doar să inspire poeți. Abby văzu puține asemănări cu Jack, în afara ochilor de culoarea alunei.

În momentul acela, ochii respectivi erau mijiți. Abby aproape că putu auzi gândurile ducesei, în timp ce aceasta se întreba ce fel de țărăncuță uneltitoare îi prinsese

fratele în capcana căsătoriei. Preț de un moment teribil, Abby se văzu așa cum trebuie că o vedea ducesa: prea înaltă, lipsită de grație, fără eleganță, prost îmbrăcată. O femeie necioplită de la țară, care trăsesse cumva sforile și obținuse ca un bărbat onorabil să se căsătorească cu ea atunci când acesta era prea slăbit ca să reziste.

- Celeste, ți-o prezint pe Abby, spuse blând Jack. Abby, ți-o prezint pe Celeste. Sper că veți fi surori cu adevărat.

Hotărându-se să îi acorde acestei creaturi ciudate o șansă de dragul lui Jack, ducesa spuse:

- Bine ai venit, Abby. În ultimii cinci ani, mi-am dorit nespus ca Jack să își ia o soție. Vă doresc să fiți foarte fericiți. Îi oferi un zâmbet orbitor. De vreme ce suntem surori, poți să-mi spui Celeste.

Ce i-ai putea zice unei ducese care ți-a devenit noua cumnată imposibil de frumoasă?

- Îți mulțumesc. Aștept cu nerăbdare să ne cunoaștem mai bine.

Un domn cu părul castaniu, îmbrăcat cu cea mai frumos croită haină pe care o văzuse Abby vreodată, intra în vestibul. Deși avea trăsături banale și o înălțime medie, radia o asemenea putere și autoritate, încât îl identifica pe loc ca fiind ducele de Alderton.

- Frayne. Mă bucur să te văd.

Jack scutură rânjind mâna întinsă.

- Piers, cum reușești să arăți mereu atât de impecabil?

Replica lui stârni un zâmbet șters.

- Meritul îi aparține valetului meu. Mă îndoiesc că ar fi în stare să se descurce într-un cort de campanie, ca Morris al tău, dar nu există valet mai bun în Britania. Ducele se înclină în direcția lui Abby. E o plăcere să vă cunosc, Lady Frayne.

Expresia lui nu trăda nicidecum dacă spunea adevărul sau era doar politicos. Energia din aura lui era la fel de greu de citit precum fața. Abby ghici că vorbele lui erau o simplă dovadă de politețe. În jurul ducelui plutea un aer de vagă tristețe. Bănuia că nu era atât de interesat să o întâlnească pe noua soție a cumnatului său.

Privirea ei trecu de la duce la doamna lui. Cu aerul de putere și importanță și cu frumusețea ei, formau o pereche remarcabilă. Probabil schimbaseră o privire dintr-un capăt în celălalt al unei săli înghesuite de bal și hotărâseră că erau făcuți unul pentru altul.

Și totuși... în timp ce cele două perechi schimbau politețuri legate vreme și călătorie, Abby observă că ducele și ducesa aproape că nu se priveau. Nu existau priviri intime, nici nu se apropiau unul de celălalt așa cum fac adesea cuplurile fericite. Chiar și Abby și Jack, care erau proaspăt căsătoriți și încă în stadiul în care se cunoșteau reciproc, împărtășiră un zâmbet și se așezară alături. Ceva nu mergea bine în ducatul de Alderton.

- Piers, te vei bucura să afli că intenționez să-mi ocup scaunul în Camera Lorzilor, spuse Jack. Când o să ai timp, mi-ar place să discutăm procedura.

- O să fiu destul de ocupat zilele următoare, dar am ceva timp acum. Alderton se întoarse spre soția lui și spre Abby, fără să-și încrucișeze privirea cu a lui Celeste. Doamnelor, ne scuzați dacă ne retragem în biroul meu pentru o afacere bărbătească?

- Bineînțeles, toarse ducesa. Abby, te rog să mi te alături în salonul meu personal pentru ceai. Abia aștept să avem o discuție ca între surori.

Abby se gândi că nici unul din bărbați nu păru a remarca aluzia răutăcioasă ascunsă în tonul dulce al ducesei. Dar trebuia să o înfrunte pe sora lui Jack mai devreme sau mai târziu și voia o ceașcă de ceai, așa că încuviință.

- Dă-mi câteva minute ca să mă revigorez. Poți să trimiți o cameristă să mă conducă?

O strălucire de umor apărui în ochii ducesei.

- Te duc eu în camera ta. Când vei fi gata, o slujnică te va aștepta în fața ușii. Eu am avut nevoie să fiu condusă câteva săptămâni după ce m-am mutat aici. În timp ce o conducea pe Abby pe scara spiralată, Celeste o întrebă: Ai o cameristă?

- Am avut, dar, când a auzit că trebuie să părăsească Meltonul, iubitul ei a cerut-o în căsătorie, explică Abby. Trebuie să gălesc alta.

- Slujnica pe care o trimit să te conducă te poate ajuta. E un fel de Abigail¹ pentru musafirele noastre. În timp ce păseau pe coridorul de sus, sprâncenele ducesei se apropiară. Va trebui să folosesc alt termen decât Abigail pentru slujnicele doamnelor, după cum văd. Deschise o ușă. O s-o trimit pe Lettie sus. Dacă ai nevoie de ceva, cere.

Ducesa se retrase cu grație, lăsând-o pe Abby să-și exploreze noul domeniu. Dormitorul se dovedi a fi parte dintr-o serie de încăperi, cu alt dormitor pentru Jack, două garderobe și un salon privat. Mobilele și perdelele abundau și tavanele erau atât de înalte, încât toată căldura se ducea probabil în partea de sus, lăsând restul spațiului înghețat. Se trezi regretând tavanele moderate și mobilele uzate, dar prietenoase recuperate din mansarda de la Hilltop House.

O servitoare atârănase deja rochiile ei. Hainele greoaie și demodate nu erau o priveliște impresionantă. Abby fusese întotdeauna mai interesată de caracterul practic decât de stil, și era atât de ocupată, încât rar găsea timp să-și facă haine noi. Jack spusese că trebuia să se răsfețe cu modistele din Londra, dar, pentru moment, Abby avea să arate ca o provincială demodată, ceea ce și era.

Nu avea ce face. Poate că ducesa avea să devină mai jovială dacă se simțea superioară. După ce se spală, camerista promisă apărui. Tânăra și eficienta Lettie o ajută pe Abby să se pieptene și să se schimbe cu o rochie simplă de un albastru-închis și un șal italian călduros. Apoi conduse musafira în salonul personal al lui Celeste.

Abby ar fi știut că încăperea îi aparținea ducesei chiar dacă cealaltă femeie nu ar fi fost prezentă. Mobilele grațioase și feminine, țesăturile și covoarele erau un cadru perfect pentru splendida Celeste. Gazda ei se ridică de la birou.

¹ Numele propriu Abigail era folosit de societatea vremii ca nume generic pentru servitoare. (n.tr.)

- Camerele tale sunt comode, sper.

- Sunt magnifice. Jack stă de obicei la tine când vine la Londra?

- Da, și asta nu se întâmplă destul de des. Ducea se îndreptă spre masa de ceai, pe care așteptau un serviciu de argint și un platou cu prăjituri. Frayne House e închiriată de ani de zile. Mama mea și soțul ei nu vin niciodată în oraș. Cum ți se pare ceaiul?

Deci văduva Lady Frayne se recăsătorise. Întrebându-se dacă din cauza aceasta evita Jack să vorbească despre căminul copilăriei lui, Abby ceru lapte la ceai și acceptă o prăjitură franțuzească delicioasă. Discutară despre călătoria dinspre Leicestershire până când ducesa umplu ceștile.

Obosită de banalități, Abby spuse:

- E timpul pentru interogatoriu, Celeste? Ca să simplific lucrurile, familia mea e una respectabilă. Tatăl meu, Sir Andrew Barton, e baronet și deține o proprietate frumoasă în apropiere de Melton Mowbray, fratele meu e ofițer în Spania și am o zestre mare pentru oamennii de rând, dar care, fără îndoială, i s-ar părea neînsemnată unui membru al nobilimii. Adăugă o bucată de zahăr în plus în ceai și amestecă. Cu alte cuvinte, Jack ar fi putut alege mult mai bine. Sunt de acord că merita ceva mai bun. Cu toate astea, suntem căsătoriți. Sper că acest fapt nu te supără prea tare, fiindcă Jack nu ar vrea să fii nefericită.

Ceașca de ceai a ducesei îngheță în aer un moment, înainte să o așeze din nou cu grijă pe farfurie.

- Ești remarcabil de directă, Abby. Îmi place destul de mult asta, deși s-ar putea să dorești să fii puțin mai reținută în societate. Presupun că nu ai mințit în legătură cu faptele pe care mi le-ai prezentat, de vreme ce sunt ușor de verificat. Așa că te voi întreba despre singura problemă cu adevărat importantă, și cred că și răspunsul acesta va fi cinstit. Îl iubești pe fratele meu?

Abby nu se așteptase la așa ceva. Se concentrează asupra ceaiului, amestecând mai mult decât era nevoie.

- Da. Chiar dacă știu că lumea ne va considera o pereche inegală, jur că voi fi o soție bună pentru el.

- Excelent! Ducesa îi adresează un zâmbet sincer și părul mult mai puțin amenințătoare. Fratele meu e o pradă bună, și e mult prea nepăsător ca să se apere de uneltirile debutantelor și de mamele lor încă și mai uneltitoare. Dacă nu ar fi fost în armată în ultimii ani, m-aș cutremura gândindu-mă la genul de femeie care l-ar fi prins în capcana căsătoriei înainte ca el să-și dea măcar seama. Sorbi gânditoare din ceai. Dacă s-ar fi consultat cu mine în privința unei posibile soții, i-aș fi spus să caute o femeie cu picioarele pe pământ și o relație bazată pe afecțiune autentică. Pare să fi făcut exact așa. Nu degeaba i se spune Jack Norocosul. Întinse mâna. Bine ai venit în familia Langdon, Abby.

Abby luă mâna ducesei. Strângerea acesteia era surprinzător de fermă pentru o ființă atât de delicată.

- Sunt onorată, Celeste. Dar, ca să fiu sinceră, sunt surprinsă de aprobarea ta. Jack are anumite responsabilități, ca proprietar și membru al Parlamentului. Nu știu dacă îi voi face multă cinste în societate. Privi în jos, la rochia ei simplă.

Ducesa flutură din mână.

- Ai prezență, familie bună și inteligentă, și acestea sunt cerințele esențiale pentru a fi Lady Frayne. Lustrul orașului e ușor de obținut. Dar spune-mi despre accident. L-ai salvat într-adevăr viața lui Jack?

Povestea completă avea să dezvăluie darul lui Abby, dar nu putea să o mintă pe sora lui Jack. Întrebându-se dacă avea să distrugă părerea bună a ducesei, Abby spuse fără menajamente:

- A avut o cădere teribilă și și-a rupt gâtul. Când l-au adus prietenii lui în casa noastră, era paralizat și în pragul morții. Prietenii lui nu voiau să-i anunțe familia până nu i se decidea soarta. Am organizat un cerc de vindecare, și împreună am fost în stare să reparăm cele mai grave prejudicii. S-a recuperat cu o viteză remarcabilă. Peste două săptămâni, nu o să mai aibă nevoie de baston.

Expresia celeilalte femei se schimbă.

- Ești vrăjitoare?

Deci ducesa nu era de acord cu magia. Măcar nu o numise ursitoare.

- Toți membrii familiei mele sunt dăruți cu o putere excepțională. Ea nu menționează magia lui Jack. Asta era ceva între frate și soră. Darul meu este vindecarea.

Ducesa se aplecă în față, iar ochii ei de culoarea alunei străluciră.

- Poți să vindeci sterilitatea?

Așadar, nu dezaprobarea schimbase expresia lui Celeste într-un mod atât de vizibil.

- Nu știu, răspunse Abby. Sterilitatea are multe cauze. Poate că am cum să ajut, dar nimeni nu poate garanta vindecarea.

- Știu că nu există garanții. Cu un efort vizibil, Celeste se așează înapoi pe scaun. Am consultat deja cei mai buni doctori și am fost în taină și la vindecători, dar nu am avut succes. Dar, dacă i-ai putut salva viața lui Jack după ce și-a rupt gâtul, poate că ai cum să reușești acolo unde alții au eșuat.

- Nu am făcut-o singură, Celeste. Era ușor să folosească numele ducesei acum, când conversația devenise atât de personală. Am avut un cerc de vindecare complet, format din vrăjitori talentați. O magie atât de puternică e cea mai potrivită atunci când trebuie să vindeci răni sau boli grave. Problemele fizice mai neînsemnate au nevoie de o atingere mai ușoară și poate de talente magice într-o câțva diferite.

- Știu toate astea. Dar... te rog, vrei să încerci?

Rugămintea fătășă din ochii lui Celeste era de-a dreptul dureroasă. Abby văzuse de multe ori o asemenea disperare. Nu rămăsese niciodată indiferentă.

- O să încerc. Și sper să nu mă urăști dacă dau greș.

Ducesa îi zâmbi strâmb.

- Nu i-am urât pe nici unul dintre cei care au dat greș. Oricare ar fi rezultatul, voi fi recunoscătoare că i-ai salvat viața fratelui meu. Și mă voi ruga ca tu și Jack să nu suferiți niciodată acest gen de iad.

Piese se potriviră dintr-odată.

- Asta e cauza înstrăinării dintre tine și soțul tău, nu-i așa? Eșecul de a-i oferi un moștenitor.

Celeste își ținu răsuflarea.

- Ești foarte perspicace. Presupun că face parte din darurile tale. Da, suntem căsătoriți de aproape zece ani, și nu am rămas niciodată însărcinată. Nu din cauză că n-am fi încercat. Toți doctorii au spus că sunt o femeie sănătoasă și că e sigur o chestiune de timp. Mâinile i se încăleștară în poală, lipsite acum de eleganță. Au trecut mai mult de trei mii de zile și nopți, iar eu nu am fost în stare să-i ofer un copil soțului meu.

- Ducele nu îți poate ierta eșecul?

Gândul acesta nu o făcea pe Abby să-l îndrăgească.

- Bineînțeles că e profund dezamăgit, dar mi-a acceptat sterilitatea, poate mai bine decât mine. Privirea lui Celeste străbătea încăperea, fără să vadă nimic. Înstrăinarea dintre noi e rezultatul faptului că i-am spus că aș fi de acord să-și ia o metresă dacă vrea și să prezinte copilul ca fiind al meu. Sugestia mai că l-a făcut să leșine. El... el m-a acuzat că vreau să-și ia o metresă ca să justific faptul că îmi iau și eu amanți. Relația noastră nu și-a revenit încă.

Abby își ținu răsuflarea.

- Ce trist e că ai făcut o ofertă care te-a costat atâta durere și că respingerea ei te costă încă și mai multă durere.

Celeste oftă.

- Nu trebuia s-o fac. Piers e cel mai onorabil bărbat din regat, și ia în serios jurămintele de la nuntă. Dar m-am gândit că după toți acești ani ar fi recunoscător să aibă un moștenitor care să fie măcar al lui, dacă nu poate fi al meu. În loc de asta, crede că eu... că eu nu-l iubesc.

- Cu siguranță că, în timp, o să-și dea seama că sugestia ta a fost dovada unei mari iubiri, spuse Abby.

- Dacă nu o face, nu mai există nici o șansă de a avea un copil.

Așadar, ducele și ducesa nu mai împărtășeau nici un fel de intimitate. Nu era de mirare că erau amândoi nefericiți.

- Celeste, de ce îi vorbești atât de liber unei femei pe care de abia ai întâlnit-o? Sper că sunt demnă de încrederea ta, dar sunt surprinsă de candoarea ta.

- De obicei nu sunt atât de apropiată. Dar...

Ducesa zâmbi confuz și făcu un gest rapid cu mâna dreaptă. O minge strălucitoare de lumină se formă în palma ei.

- Cerule mare, bolborosi Abby. Ești vrăjitoare!

- Nu chiar, spuse Celeste, deși păru încântată de acea bănuială. Puterea mea naturală e modestă și nu am avut o instruire corespunzătoare. Am învățat de timpuriu că magia îți aduce dispreț, așa că mi-am ascuns abilitatea. A fost o ușurare să-mi dau seama că pot fi eu însumi cu tine, fiindcă amândouă avem multe de ascuns.

Așadar, ducesa îi oferea un pact al tăcerii. Abby își dădu seama că îi părea foarte rău de cealaltă femeie, care fusese forțată să ascundă o parte vitală a naturii ei. Deși era frumoasă, de familie bună și deținea un titlu nobiliar, nu avusese parte de libertatea și de sprijinul de care se bucurase Abby.

- Nu o să te trădez, dar e posibil ca faptul că sunt vrăjitoare să ajungă în curând la urechile tuturor. Familia mea e cunoscută în comitate, și mulți bărbați vânează acolo, așa că veștile vor ajunge în curând la Londra.

- Presupun că ai dreptate. Ducesa își miji ochii, dar expresia ei era prietenoasă. Cu cât întâlnești mai mulți oameni înainte de a se afla că ești vrăjitoare, cu atât mai bine. E greu să lovești într-o femeie pe care ai cunoscut-o. Din fericire, contaminarea magiei nu a fost niciodată prea severă pentru sexul nostru. Trebuie să organizez cât mai curând un bal prin care să te prezint în societate.

Abby sări ca arsă.

- Te rog, e necesar? Nu-mi place deloc ideea de a fi expusă ca o vacă premiată.

- Înțeleg, dar un bal e într-adevăr necesar. Te-ai căsătorit în lumea bună. Jack e gata să-și ocupe locul printre oamenii de seamă ai Angliei. Tu nu trebuie să fii o gazdă faimoasă sau o frumusețe tulburătoare înconjurată

de un grup de domni care să flirteze cu tine, dar trebuie să fii cunoscută, acceptată și respectată. În afara Londrei poți să nu fii la modă, dar aici ești datoră să faci un efort de dragul lui Jack.

Abby oftă.

- Am spus că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a fi o soție bună, așa că îmi voi face datoria. Dar o să am nevoie aproape disperată de ajutorul tău. Stilul meu de a dansa e la fel de provincial ca garderoba.

Privirea lui Celeste o măsură pe Abby din cap până-n picioare.

- Iartă-mi lipsa de tact, dar te îmbraci atât de șters fiindcă vrei să fii acceptabilă dar nu memorabilă?

- Mă tem că da. În parte e din cauza a ceea ce fac. O înfățișarea prea elegantă ar cere timp și efort și m-ar putea face să par inaccesibilă. Nu vreau ca oamenii care au cea mai mare nevoie de mine să se teamă să-mi ceară ajutorul. Ezită, apoi adăugă: Și, ca să fiu sinceră, moda pur și simplu nu mă interesează. Îmi place să mă simt confortabil și să mă asortez. În afară de asta, sunt lucruri mult mai interesante de făcut decât să stau țeapănă în timp ce mi se pun ace de siguranță.

- Asta merge foarte bine la țară, dar nu la Londra. Ducesa bătu gânditoare cu degetele în brațul fotoliului. Ai o osatură bună, și bănuiesc că sub șalul și rochia asta simplă se ascunde o siluetă decentă. O modistă și o corsetieră bună vor face minuni. Nu e nevoie să mergi la un salon public - o să le chem aici. Zâmbi larg. Aproape că aștept momentul.

- Mă bucur că una din noi îl așteaptă! spuse Abby, dar zâmbi.

Câștigase o aliată în Londra - și credea că și o prietenă.

capitolul 18

Ducele închise ușa biroului după ei, apoi deschise o cutie de lemn frumos incrustată.

- Un trabuc?

- Mulțumesc.

Jack fuma rar, dar adoptase de ani de zile acest ritual atunci când era împreună cu cumnatul lui. Le dădea timp să se relaxeze și să se obișnuiască din nou unul cu celălalt. Dumnezeu știa că nu existau oameni mai diferiți, dar se înțeleseseră întotdeauna bine.

Ducele aprinse trabucurile cu un sfeșnic, apoi îi arătă lui Jack unul dintre scaunele adânci îmbrăcate în piele.

- Felicitări pentru căsătorie. Mireasa ta pare o femeie cu judecată.

- Este. Jack trase în piept fumul parfumat, apoi îl expiră încet. Piers avea cele mai bune trabucuri din Londra. E o Barton. Familia e foarte respectată în Midlands.

- Te vei întoarce în armată?

- Îmi vând postul. Vizitarea unui comisionar se află pe lista mea de sarcini.

- Bine. Ducele privi serios capătul aprins al trabucului. Cu cât mai repede îți duci soția în nord și reclami Langdale Hall, cu atât mai bine. Treburile nu sunt bune, Jack. Aș vrea să-mi fi oferit mai multă autoritate și să mă fi putut ocupa de ele.

Deși treburile obișnuite ale domeniului fuseseră supravegheate de un avocat, Piers fusese atent și la avocat, și la domeniu cât timp Jack fusese în armată.

- Trebuie să-mi rezolv singur problemele. Cât este de rău?

- Venitul e mai puțin de jumătate din cât ar trebui să fie. Au fost boli printre vite și tăciune în recolte. Arendașii au plecat și nu au fost înlocuiți, ogoarele au rămas pârloage și am auzit că arendașii care au mai rămas sunt atât de nefericiți, de parcă ar fi trecut prin ciumă. Se încruntă. Nu înțeleg de ce s-a ajuns la o asemenea stare. Sir Alfred Scranton nu e prost, și domeniul lui merge bine. Nu există nici o dovadă că ar prăda proprietatea sau că ar administra-o necinstit în mod voit. Totuși, Langdale Hall nu prosperă.

- Domeniul e blestemat de când s-a căsătorit mama cu omul acesta.

Ducele păru dezgustat.

- Sunt sigur că nu crezi în blesteme.

Amintindu-și opiniile tradiționaliste ale celuilalt, Jack spuse:

- Nu într-un blestem la modul literal. Vreau să spun că nimic nu a mers bine din momentul în care Scranton a convins-o pe mama să se mărite cu el.

- Nu prea am înțeles niciodată căsătoria asta, mormăi ducele.

- Orice alte defecte ar avea, Scranton o adoră, spuse Jack în silă. Și mama lui era o femeie care avea nevoie să se simtă adorată. Omul e o pacoste, dar nu e hoț.

Era de datoria lui Jack să-i ceară lui Scranton să plece, chiar dacă asta însemna să-și scoată din casă propria mamă. Și de asta evitase să meargă în Yorkshire ani la rând. Odinioară, i se păruse că erau alegeri imposibile. Acum, că se căsătorise cu Abby și înlăturase vraja lui Stark, alegerile nu mai păreau atât de imposibile. Erau doar foarte dificile. Nedorind să discute mai mult, întrebă:

- Cum te tratează lumea, Piers?

Ducele ridică din umeri.

- Destul de bine.

Ceea ce era o minciună, acum, că Jack îl privea mai îndeaproape. Cumnatul lui părea cenușiu și nefericit. Mai bătrân decât ar fi trebuit. Cenușiul se vedea pe fața lui și în strălucirea slabă a energiei din jurul lui.

După ce dă rămase ușa din fier din mintea lui, Jack aflase că putea vedea aura, în ciuda încercărilor conștiente de a-și îngropa magia. În cea mai mare parte a timpului, era o neplăcere care îi distrăgea atenția, dar trebuia să admită că uneori era convenabilă.

Nici Celeste nu arăta prea bine, deși nu observase acest lucru de la început, din pricina întâmpinării ei entuziaste. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că între sora și cumnatul lui existau probleme, dar nu era ceva despre care să poată întreba. Piers era foarte reținut. Și, ca să fie cinstit, Jack nu ar fi știut cum să facă față problemelor maritale ale altora, nu când nu-și înțelegea propria căsătorie.

Ducele îi întinse un teanc subțire de hârtii.

- Aici e rezumatul dărilor de seamă referitoare la domeniul tău; uită-te peste ele înainte de a te întâlni cu avocatul.

- Mulțumesc. Jack știa din experiență că rezumatul cumnatului său avea să fie concis, atingând miezul oricărei probleme. Am avut noroc că ai fost dispus să-mi supraveghezi afacerile.

- Administrarea proprietăților este singurul meu talent, așa că mă bucur să mi-l exercit, spuse sec celălalt bărbat. Dar acum e rândul tău.

Jack se uită peste rezumatul domeniului, cutremurându-se la vederea venitului total. Cea mai mare parte a venitului fusese reinvestit, în încercarea de a reda domeniului prosperitatea, dar până acum nu prea se vedeau rezultate. Noroc că Jack nu trăia pe picior mare.

- Am de gând să petrec doar câteva săptămâni în oraș. Doar cât să-mi ocup scaunul, să-mi vând postul și să o introduc pe Abby în cercurile înaltei societăți. Apoi o să am timp pentru Langdon.

- Bineînțeles că ești bine-venit să stai aici cât dorești.

- Apreciez asta. A trecut atâta timp de când n-am mai fost în Frayne House, încât am uitat cum arată. Acum, că voi veni regulat în oraș la întrunirile Parlamentului, o să trebuiască să o iau în stăpânire de îndată ce expiră contractul de închiriere. Probabil locul are nevoie de renovare după ce a fost închiriat atâta timp. Respectabilitatea cere multă muncă. Și e și scumpă. Lăsă socotelile deoparte. Poți să-mi împrăștăzi memoria spunându-mi cum se ocupă un loc în Parlament?

- Trebuie să-ți comanzi o ținută protocolară. Ducele zâmbi palid. Fii recunoscător că vremea e încă rece; altfel, toată catifeaua și hermina sunt al naibii de sufocante. După ce ești prezentat Camerei de doi lorzi care au același rang ca tine, depui un jurământ de loialitate față de rege și de țară.

- Trebuie să țin un discurs?

Celălalt bărbat clătină din cap.

- Discursul tău de inaugurare vine mai târziu, când o să te simți pregătit. Se obișnuiește să rostești o scurtă

cuvântare care să nu stârnească controverse și pentru care vei fi felicitat, oricât de rea ar fi. Aceasta este singura ocazie în care poți să fii sigur că ceilalți membri te vor complimenta pentru ceea ce spui.

Jack nu studiase niciodată retorica, dar își ținuse partea lui de discursuri ca ofițer al armatei. Știa cum să-și stăpânească vocea și să-și impună punctul de vedere, așa că urma să fie pregătit atunci când avea să sosească timpul. Spre surprinderea lui, constată că avea opinii – chiar multe – despre cum trebuia guvernată țara. Poate că îndeplinirea îndatoririlor aferente rangului său avea să fie mai amuzantă decât credea.

Ducele stinse ce îi mai rămăsese din trabuc și apoi se ridică.

– Îmi pare rău că plec în grabă, dar trebuie să asist la o întâlnire. Ne vedem mai târziu.

Jack își trase bastonul și se ridică.

– O să urc în budoarul lui Celeste, să văd cum se înțeleg doamnele. Nu sunt sigur dacă se vor plăcea sau vor sări una la beregata celeilalte.

– Sper că mireasa ta știe cât de ascuțite pot fi ghearele celor din oraș, spuse Piers în timp ce ieșeau din birou. Pentru o fată de la țară, societatea poate părea alarmantă.

Întrebându-se dacă nu cumva cumnatul său sugera că lui Celeste îi crescuseră gheare, Jack urcă scara largă care ducea la nivelul de sus. Devenise adeptul urcării scărilor, în special când aveau o balustradă solidă de care să se țină. Cu bastonul în mână dreaptă și cu mâna stângă pe balustradă, putea s-o facă. Avea să ajungă un expert în cârje și bastoane înainte să scape de ele.

În timp ce bătea în ușa de la salonașul lui Celeste, auzi un hohot de râs dinăuntru. Gândindu-se că suna promițător, intră în cameră.

– Se pare că vă înțelegeți bine.

– Chiar așa este. Fără să se mai deranjeze să-l întrebe dacă voia ceai, Celeste îi turnă o ceașcă, adăugă lapte și îi puse în față o farfurie de prăjituri. Îți mulțumesc

că te-ai căsătorit cu Abby, în locul acelei îngrozitoare femeiuști Devereaux cu care flirtai anul trecut.

- Nu ți-a plăcut Lady Cynthia? întrebă el surprins. Credeam că era genul de tânără lady pe care o aprobai. De familie bună, cu purtare plăcută și drăguță.

- E o mătă șmecheră. Sora lui îi zâmbi lui Abby. Trebuia să am mai multă încredere în judecata ta.

Expresia lui Abby deveni satirică, dar nu comentă.

- Cred că a fost norocul, nu judecata mea. Ocupă scaunul dintre soția și sora lui, puse alături bastonul și se aruncă asupra ceaiului și a prăjiturilor. Cine a câștigat bătaia legată de bal?

- Celeste m-a convins că balul este necesar. Din fericire, e dispusă să se ocupe de toată munca grea pe care o implică. Abby privi spre noua ei cumnată. Te-ai hotărât dacă menționezi problema despre care am discutat înainte?

Panica rapidă a lui Celeste se transformă în hotărâre.

- Jack, nu aș fi îndrăznit să-ți spun niciodată, dar am o doză de vrăjitorie în mine. Ridică mâinile, și un glob de lumină se formă în palma ei dreaptă. Turnă lumina în stânga, cu o ușurință lichidă.

- Cerule mare! El se zgâi la sora lui. Nu știam că poți face asta.

- Nu e ceva neobișnuit ca darul magiei să treacă de la unul la altul într-o familie.

Vocea lui Abby era neutră, dar el recunoscuse sugestia indirectă din vocea ei. Era limpede că ea credea că era timpul ca fratele și sora să fie sinceri unul cu altul, și avea dreptate.

- Puterea trece de la unul la altul în familie, Celeste. Poate că erai prea tânără ca să-ți dai seama, dar am fost trimis la Stonebridge fiindcă dădeam semne de putere magică.

- Deci asta s-a întâmplat, spuse gânditoare sora lui. Știam că țelul academiei era suprimarea magiei, dar, fiindcă eram atât de mică, nu-mi puteam aminti dacă făcuseși ceva magic sau dacă erai pur și simplu prea

interesat de subiect. Uneori credeam că inventasem amintiri cu tine făcând magie ca să mă simt mai bine.

Sora lui avusese nevoie să se simtă mai bine? Nu-i plăcea să știe că, sub aparența ei strălucitoare și fericită, Celeste își ascunsese dureros talentul, chiar și de el. Ar fi trebuit să fie un frate mai bun. Gândindu-se că s-ar fi bucurat să știe cât de multe aveau în comun, întinse mâna și își imaginează o minge de lumină în palma lui.

- Mă întreb dacă pot să fac asta.

Efortul făcu să-i vibreze tâmplesle, dar strălucirea apăru.

- Oh, bravo, Jack! aplaudă Abby.

Jack închise palma peste lumină, ștergând orice urmă.

- Magia face parte din mine. Dar asta nu înseamnă că o vreau sau că o voi folosi vreodată.

- Adevărat, dar e mai sănătos să-ți accepți talentul, chiar dacă alegi să-l ignori. Privirea ei se mută de la Jack la Celeste. Ați suferit amândoi fiindcă a trebuit să vă suprimați abilitățile.

- Jack mai mult decât mine, spuse Celeste. O dată sau de două ori am fost prinsă practicând magia, și, chiar dacă am fost certată aspru, nu am fost bătută niciodată, așa cum s-a întâmplat cu Jack.

Abby miji ochii.

- Erai bătut?

- Regulat, zise el cu ton plat.

Unele amintiri meritau să rămână îngropate. Și totuși... Altă amintire de mult îngropată răsări, și, fără să se gândească, se întinse mintal după una dintre prăjiturile umplute cu cremă de lămâie și o trimise zburând spre sora lui.

- *En garde!*

Prăjitura scăpă dintr-odată de sub controlul lui mintal și se întoarse în aer peste masă, îndreptându-se brusc spre Jack. Se opri exact lângă nasul lui și pluti în aer. Sora lui exclamă:

- Doamne, Dumnezeuule, obișnuiam să facem asta în odaia copiilor! Uitasem.

- Și eu. Jack se zgâi cruciș la prăjitură, uluit că atât el, cât și Celeste erau în stare s-o facă să zboare. Cât de multe am uitat? Și e o uitare naturală sau am fost vrăjiți? Abby, poți să ne spui?

Apucă prăjitura din zbor și o înghiți dintr-o mușcătură. Simțea nevoia să mănânce ceva dulce.

Abby părea tulburată.

- Singurul mod în care aş putea fi sigură este să intru în mintea voastră. Având în vedere dezgustul tatălui vostru față de magie, este posibil și chiar probabil să vă fi vrăjit pe amândoi. Nu e ceva neobișnuit ca oamenii din clasa lui să arunce o vrajă blândă de suprimare asupra copiilor care dovedesc că au abilități magice. Dacă vraja nu a fost destul de puternică și ai continuat să experimentezi magia, se explică de ce i s-a cerut colonelului Stark să arunce o vrajă mult mai puternică asupra ta. Dacă asupra ta a fost aruncată o vrajă mai blândă, Celeste, probabil s-a învechit după câțiva ani și ai putut să lucrezi din nou cu magia.

- În timp ce eu m-am calificat pentru vraja mai puternică a lui Stark fiindcă eram fiul și moștenitorul. Ce norocos. Jack întinse mâna și se trezi frecându-și umărul pe care fusese înfierată vraja antimagie. Celeste, crezi că ai fost vrăjită? Îmi amintesc doar că aruncam lucruri în aer în camera copiilor pe când eram foarte mici.

- Se pare că ne-am oprit și am uitat. Asta s-ar potrivi cu o vrajă blândă de suprimare. Sora lui zâmbi melancolic. Până acum, primele mele amintiri despre magie datau de când aveam doisprezece sau treisprezece ani. Dar subiectul m-a interesat chiar și înainte, se pare. Obişnuiam să împrumut cărți de la domnul Willard.

- Și tu? Oh, Celeste, am ascuns prea multe unul de celălalt! Jack se întrebă dacă viața lui ar fi fost mai ușoară dacă ar fi înțeles că se putea încrede în sora lui. Posibil. Poate că atunci nu ar fi îngropat atât de mult din el.

- Cred că amândoi ați fost tratați abominabil, spuse Abby crispată. Mă întreb cine a rostit vrăjile. Vrăjitorii care au etică nu ar face un asemenea lucru unor ființe

care nu bănuiesc nimic. Dar se găsesc întotdeauna lucrători magici dispuși să facă orice dacă sunt bine plătiți.

- Sunt câțiva vrăjitori specializați în rostirea unor asemenea vrăji asupra copiilor de familie bună, spuse Celeste aspru. Am auzit alte femei discutând despre ei și despre ce vârstă trebuie să aibă copiii atunci când sunt vrăjiți, dar nu mi-a trecut prin cap niciodată că aș fi putut fi și eu o victimă.

Abby clătină din cap.

- Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am fost crescută printre boiernașii de țară și că nu am fost supusă unor asemenea restricții. Fiindcă proveneam dintr-o familie de vrăjitori, am avut tot sprijinul și toată instruirea pe care și le-ar putea dori cineva. Trei tarte zburară în aer și plutiră amenințător în fața fiecăruia dintre ei.

- Faci paradă, spuse Jack rânjind.

Ea râse.

- Puțin. Dar sunt niște tarte foarte frumoase. O trase pe a ei din aer și o mănca. Jack și Celeste îi urmară exemplul.

Abby își termină ceaiul.

- E bine știut că darurile magice trec de la unul la altul într-o familie. Amândoi aveți daruri semnificative. E nevoie de o putere reală ca să poți ridica obiecte fără să le atingi. Deși nu este imposibil, ar fi neobișnuit ca amândoi să aveți abilități importante fără să existe alt magician în familie. Așadar, de unde vine puterea voastră? De la mama sau de la tata? De la un bunic?

Privirea lui Jack o prinse pe cea a surorii lui, și văzu un șoc care se potrivea cu al lui. În toți acești ani, nu se întrebase niciodată de unde venea blestemata lui de magie. Să fi fost și lipsa aceasta de curiozitate rezultatul unei vrăji?

Existase un vrăjitor în familia lor, care modelase subtil copilăria amândurora.

- Tata. Își trecu limba peste buzele uscate. Trebuie să fi fost el.

- E imposibil, șopti Celeste, cu ochii măriți. Tata ura magia.

- E și mai imposibil să fi fost mama.

Transparentă, sociabilă și necomplicată, mama lor nu avusese umbre ascunse.

Simțind că se sufoca, se ridică de pe scaun și păși furios prin cameră, oprindu-se la fereastra ce dădea spre Grosvenor Square. Minteia lui se umplu dintr-odată de amintiri care erau la fel, și totuși se deosebeau complet.

„Nu trebuie să folosești magia. E un lucru rău. Dezgustător.“ Bătăile, rânjetul tatălui lui, chipul implacabil. Deși Jack fusese biciuit mai tare la Stonebridge, bătăile de acolo nu fuseseră niciodată atât de dureroase ca acelea primite de la tatăl lui.

Un braț se strecură în jurul mijlocului lui, și Jack își dădu seama că Abby i se alăturase. Înțeleaptă, nu spuse nimic. Folosea magia vindecătoare ca să-i dizolve mânia dureroasă sau oferea doar magia simplă și umană a compasiunii? Îi cuprinse umerii cu brațul, trăgând-o mai aproape de el.

- Tata era unul dintre cei care au ordonat vraja de la Stonebridge, spuse el aspru. Cred că el a rostit vrăjile mai blânde asupra mea și a lui Celeste. Pot... aproape că îl văd cum mă vrăjea. Este ca o amintire pe care n-o pot atinge.

- Era rușinat de partea lui magică, spuse blând Abby. Nu voia să suferi așa cum suferise el, așa că a încercat să-ți îndepărteze chiar și conștiința puterii tale. Cred că a procedat profund greșit, dar a făcut-o fiindcă te iubea.

El își dădu seama că ea avea dreptate. Tatăl lui fusese un om chinuit, în special atunci când era vorba despre magie.

- Mă bucur că nu a fost atât de aspru cu Celeste. Nu cred că ar fi putut îndura să-și rănească îngerașul.

Un hohot de râs fragil răsună în spatele lor.

- Uitasem că mă numea îngerașul lui, spuse Celeste. Am uitat atât de multe.

Abby îi întinse bastonul.

- Și tu ai uitat asta când te-ai ridicat.

Uitase, într-adevăr, și piciorul îl durea din cauza suprasolicitării. Ghicind că Abby îi sugera să se ducă

la sora lui, traversă încăperea. Celeste stătea pe scaun cu grația ei obișnuită, cu mâinile în poală și cu spatele drept. Numai urmele lacrimilor de pe față dezvăluiau chinul ei lăuntric.

- Lumea tocmai s-a schimbat, Celeste, spuse el liniștit. Totuși, nu e cu nimic diferită, cu excepția minților noastre.

- Aceasta e o excepție semnificativă. Ea se ridică și îl cuprinse cu brațele într-o îmbrățișare plină de tristețe. Când te gândești că tata era vrăjitor! Nu l-am cunoscut niciodată.

- Nici eu.

Se simți apropiat de sora lui, așa cum nu mai fusese de când erau doi copii în camera de joacă. Privi în sus și o văzu pe Abby care stătea liniștită la fereastră, îngăduindu-i să petreacă un timp cu sora lui.

Ridică un braț și o îndemnă să li se alăture în îmbrățișare. Fără ea, nu ar fi existat acea nouă înțelegere. Și, chiar dacă experiența regăsirii era dureroasă, se bucura să afle că trecutul său căpătase în sfârșit sens.

capitolul 19

După ce Jack plecă, îndopat bine cu prăjituri, Abby o întreabă pe ducesă:

- Când vrei să te examinez? Mâine-dimineață, poate?

- Acum? Celeste râse trist. După zece ani, știu că o zi în plus sau în minus nu contează cu adevărat, dar aș vrea să știu ce crezi.

Abby recunoscuse în Celeste nevoia unui miracol. Din fericire, deși puterile ei vindecătoare erau încă sub limita normală din cauza energiei pe care i-o transfera lui Jack, acest lucru nu îi afecta capacitatea de vizualizare.

- O să fac o examinare preliminară. Asta îmi va oferi informații pe care i le voi scrie prietenei mele, doamna Wayne, care are mare experiență în problemele de sănătate feminină.

- Dacă ai nevoie de ajutor, o să vină la Londra?

Abby clătină din cap.

- Nu dacă are pacienți care au nevoie de îngrijiri speciale, cum se întâmplă de obicei. Nu ar părăsi o femeie în pericol, nici măcar pentru o ducesă.

Celeste își micșoră ochii, gânditoare.

- Atunci pot să merg eu la ea, dacă tu crezi că ar fi de ajutor. Dar mai întâi trebuie să mă examinezi.

- Întinde-te pe canapea și relaxează-te.

Cealaltă femeie se îndreptă spre mica și eleganta canapea franțuzească și se întinse cu capul pe o pernă de brocart. Părea mai degrabă o școlăriță decât o ducesă, deși avea probabil vârsta lui Abby sau chiar mai mult.

Abby își liniști mintea și își adună toată sensibilitatea necesară scanării și diagnosticării. Când fu gata, studie aura lui Celeste. Culoarea de bază era rozul. Ghici că nuanța avea strălucirea ce trăda o personalitate tandră, iubitoare și plină de compasiune, dar acum era marcată de tonuri cenușii și de străluciri întunecate, albăstrui, deprimante. Căută un semn de boală. În ciuda greutății din aură, ducesa era perfect sănătoasă.

- Cotul tău drept pare rănit, observă ea. Are nevoie de tratament?

- Nu, e doar o zgârietură de când m-am izbit de birou din greșeală, spuse Celeste. Dar sunt impresionată că ai aflat asta fără să mă atingi măcar.

- În jurul cotului tău drept se vede o strălucire roșie, explică Abby. Relaxează-te, și vom vedea ce mai putem afla.

Ducesa închise ochii ascultătoare și făcu tot ce putea ca să stea liniștită, deși trupul ei era în continuare încordat. Sperând să găsească o problemă care se putea rezolva, dar conștientă că alți vindecători nu o identificaseră, Abby își trecu încet mâinile pe deasupra trupului ei, la o distanță de câțiva centimetri.

- În afară de nervi, ești bine, sănătoasă, spus ea. Ți place să călărești și să faci plimbări energice, nu-i așa?

- Ai dreptate din nou. Ochii lui Celeste se deschisera larg. Asta îmi poate afecta capacitatea de a rămâne însărcinată?

- Deloc. Femeilor sănătoase și active le este mai ușor să poarte copii. Abby se concentrează mai profund asupra fluxului de energie care înconjură organele feminine, dar nu găsi și nici nu simți vreo neregulă. Nu simt nici o problemă evidentă. Acum, că te-am examinat, o să-i scriu lui Judith Wayne. Poate că o să aibă ea niște sugestii.

Cu disperarea întipărită pe chip, ducesa se ridică.

- Aveam așteptări prea mari crezând că vei putea să mă lecuiești pe loc. Poate ar fi mai bine să-ți cer un farmec de dragoste, care să-mi ademenească soțul înapoi în pat.

- Cred că frumusețea și iubirea ta sunt mai puternice decât orice descântec magic, spuse blând Abby.

Celeste își ținu răsufierea, cu ochii sclipind de lacrimi.

- Sper că ai dreptate. Ciudat, nu-i așa? Cele mai multe femei ar crede că am cea mai bună viață din Londra, cu sănătate, bogăție și un soț minunat. Obişnuiam să cred și eu asta, și eram recunoscătoare. Dar acum totul s-a stricat.

Abby se așază pe scaunul de lângă sofa și îi oferi ducesei o batistă curată.

- Nu pot să-ți promit un copil, dar sunt sigură că mariajul tău se poate reface. Îți iubești soțul și el te iubește. Trebuie doar să afli cum poți rezolva această neînțelegere temporară.

Celeste folosi batista ca să-și șteargă ochii și își suflă nasul, arătând încântător chiar și așa înlăcrimată.

- Dar cum? Primesc cu recunoștință orice sugestie.

Abby se gândi la ceea ce știa despre această situație.

- Spui că Alderton crede că nu-l mai iubești. Are un alt motiv să creadă asta, în afară de sugestia ta de a-și lua o amantă?

- Bineînțeles că nu! Celeste păru scandalizată. Bărbații roiesc de obicei în jurul meu la evenimentele sociale, dar eu nu trec niciodată de simpla politețe. Sunt sigură că nu le-am oferit nici o încurajare. Piers e singurul bărbat pe care îl doresc.

Buzele ei începură să tremure înainte ca ea să le strângă într-o dungă subțire.

Urmându-și instinctul, Abby spuse:

- Ești o femeie extraordinar de frumoasă, în timp ce soțul tău are o înfățișare destul de obișnuită. E posibil să-i vină greu să creadă că l-ai putea iubi și pentru altceva în afară de titlu și bogăție?

- Piers e cel mai atrăgător bărbat pe care îl știu! Celeste părea de-a dreptul jignită. Apoi, expresia ei deveni gânditoare. Dar simt asta fiindcă îl iubesc. Crezi că, din cauză că înfățișarea mea e admirată, el presupune că nu îmi pasă cu adevărat de el?

- E posibil. Abby știa din experiență că o înfățișare mediocră nu te făcea să te simți mai încrezător și mai dorit. În întunericul nopții, se întreba Alderton oare dacă soția lui iubită se căsătorise cu el doar pentru poziția pe care o ocupa și îl mințise în tot acest timp? Era un gând trist. Când iubim, devenim mai vulnerabili și ne lăsăm pradă gândurilor negre cu mai mare ușurință. Chiar și ducii.

Celeste se încruntă în timp ce își răsucea verigheta de pe deget.

- Ești și o vindecătoare a minții, nu doar a trupului, Abby. Mă voi gândi cum pot face ca să-mi asigur din nou soțul de sentimentele mele. Îți mulțumesc.

Abby nu se îndoia că Celeste putea să-și farmece soțul și să-l aducă înapoi în brațele ei. Problema copilului era însă altă treabă.

În noaptea aceea, Jack fu prea nerăbdător ca s-o mai aștepte pe Abby să i se alăture, așa că își luă bastonul și intră el în dormitorul ei.

- Patul meu e atât de larg, încât mă simt singur, explică el, admirând modul în care lumina scăzută a nopții îi sculpta formele.

Ea se opri din împletitul părului și dădu la o parte învelitoarea, zâmbind.

- E destul loc aici.

El își sprijini bastonul de masa de lângă pat și se urcă. După un moment, cu părul împletit legat cu o panglică care se legăna, Abby se urcă în partea cealaltă. El se rostogoli pe o parte și o cuprinse în brațe.

- S-a ridicat Londra la nivelul celor mai rele temeri ale tale?

Ea se relaxă în brațele lui, cu un oftat ușor și mulțumit.

- Până acum e bine. Celeste părea alarmant de frumoasă și perfectă înainte să-mi dau seama că, de fapt, îți seamănă mult.

El râse tare.

- Și eu nu sunt nici frumos, nici perfect?

- Nu asta am vrut să spun!

- Știu.

El îi înălță capul strecurându-și un deget sub bărbia ei și o sărută. Doamne, ce gust bun avea. O trase mai aproape, astfel încât curbele ei voluptuoase să se lipească de el. Spre încântarea lui, simți excitație în părți ale trupului care nu lucraseră bine de la căderea lui. Poate că aceasta era noaptea cea mare?

Nu, nu încă. Nu era pregătit. Ar fi fost foarte umilitor pentru el și supărător pentru Abby dacă nu ar fi fost în stare să termine ceea ce voia să înceapă. Mai bine să aștepte până era sigur. Pentru moment, era desul să mângâie trupul ei cald și senzual și să-i împlinească dorințele.

Cu un râset găuit, ea puse capăt sărutului și își lăsă capul pe umărul lui.

- Avem multe de discutat în seara aceasta, și multe sunt despre familia ta. Știai că Celeste și soțul ei au probleme serioase?

- Am ghicit că ceva nu merge bine.

Căpătase obiceiul ca, atunci când se culcau împreună, să discute cu Abby despre cum își petrecuse fiecare ziua. El se bucura de aceste discuții, care îl ajutau să se relaxeze și să-și pună în ordine gândurile, dar și să aprofundeze legătura cu soția lui. Însă, dacă subiectul era incomod, nu avea unde să se ascundă.

- Presupun că nu l-ai întrebat pe Alderton despre asta, fiindcă bărbații nu discută asemenea lucruri, spuse ea pragmatică. Celeste s-a arătat mai disponibilă. Există probleme superficiale, dar problema fundamentală e că nu a avut un copil. Motivul pentru care ne-am împrietenit atât de repede a fost că m-a întrebat dacă îi pot trata sterilitatea.

- Poți să vindecii asta? întreabă el, incapabil să-și stăpânească speranța din glas.

Deși nu discutase niciodată problema cu sora lui, știa că sterilitatea ei o rănea. Fusesse cel mai credincios corespondent al lui pe când era în armată. În zile de început, vorbise cu înflăcărare despre momentul în care avea să aranjeze o odaie pentru copii împreună cu Piers și făcuse speculații în legătură cu primul copil: avea să fie băiat sau fată? Treptat, optimismul pălise, înlocuit de o tăcere chinuită.

- Pot să încerc, dar nu știu dacă voi avea succes. Dacă dau greș, poate că Judith va fi în stare să o ajute. E foarte bună la tratarea unor asemenea probleme. Abby oftă. Uneori, vindecarea face minuni, dar de multe ori nu. Aș vrea să pot să fac mai mult.

- Dacă ai fi putut vindeca toate neregulile cu care te-ai confruntat, ai fi murit de epuizare într-o săptămână. O bătu ușurel pe tors, gândindu-se că i se simțeau și mai tare coastele și că asta nu era o îmbunătățire. Faci deja prea mult. Dacă ai avea mai multă putere, pur și simplu ai epuiza-o mai grabnic.

- Ai dreptate. Acesta este pericolul cu care se confruntă întotdeauna vindecătorii. Trebuie să ne pese, dar să ne acceptăm limitele. Eu nu sunt bună la asta.

Vocea ei era tristă, dar resemnată.

- Va exista întotdeauna altă persoană disperată care să te implore să-i vindecii sterilitatea, sau gâtul rupt, sau o boală de plămâni. Eu nu sunt mai bun decât alții. Vreau să te protejez, dar sunt profund recunoscător că mi-ai salvat pielea inutilă și nu pot să nu sper că vei fi în stare s-o ajuți și pe Celeste.

- De aceea vindecătorii nu își fac munca în public, de obicei. Nici cel mai bun dintre noi nu poate face de-ajuns. După un moment de tăcere, Abby întrebă: Cum a murit tatăl tău?

- Într-un accident de călărie. Gura lui Jack se curbă. A încercat să sară peste un zid de piatră prea înalt și a fost aruncat atunci când calul nu a putut trece. Și-a zdrobit țeasta. Accidentele de călărie revin în familie.

Abby își ținu răsufierea.

- Ești sigur că moartea lui a fost un accident?

Blestemată femeie. Trebuia să-și fi dat seama că avea să pună întrebarea fără răspuns.

- Nu știu. M-am întrebat uneori dacă a fost nesăbuit cu bună știință, dacă nu cumva și-a depășit limitele până când a ajuns prea departe. Jack nu fusese niciodată atât de profund conștient de asemănările dintre el și tatăl lui. Avea un soi de melancolie. Dacă se afla în una dintre perioadele lui întunecate, e posibil să fi căutat uitarea în ziua aceea. Nu știu și nici nu vreau să știu.

- Poate că nu mai putea trăi suprimându-și adevărata natură, spuse încet Abby. Odihnească-se în pace.

Jack fu zguduit de cea mai ciudată senzație, de parcă o mână de stafie - sau de înger - i-ar fi atins repede pieptul. Nu, inima; energia trecea drept prin el, și era dureros de familiară.

- Ce ciudat, răsufală el. Simt că e aici și că și-a găsit cu adevărat pacea, în cele din urmă.

Era din cauză că ei, copiii tatălui lor, învățaseră să se accepte? Dacă așa stăteau lucrurile, totul i se datora lui Abby. O sărută pe frunte.

- Nu mi-ai vorbit niciodată despre mama ta. Sau despre tatăl tău vitreg.

- Chiar când mă gândesc ce femeie minunată ești, ridici altă problemă imposibilă, spuse el, pe jumătate amuzat și pe jumătate iritat.

Mâna ei se odihni pe pieptul lui, chiar acolo unde îl atinsese mâna îngerului.

- O să mergem în curând în Yorkshire. E mai bine să știu la ce să mă aștept.

Avea dreptate, așa cum avea de obicei. Nu-și trimisese niciodată oamenii să înfrunte un posibil pericol fără să-i pregătească atât cât putea.

Când își puse în ordine gândurile, fu surprins să afle că îi venea mai ușor decât și-ar fi închipuit să discute despre familia lui.

- Mama mea, Helen, e ca o femeie sociabilă și strălucitoare. Frumoasă și mereu gata să danseze în razele soarelui. Bărbații s-au îndrăgostit probabil de ea de când era în leagăn. Are o fire veselă. Nu am întâlnit pe nimeni care să nu fie fermecat de ea. Se gândi la copilăria lui. Mama lui avea o nepăsare care îl frustrase pe când era copil, dar, în felul ei delăsător, își iubise copiii. Era fiica unui cleric din Yorkshire - familie bună, nici o zestre. Însă, datorită farmecului și frumuseții ei, a avut de unde să-și aleagă pețitorii. L-a ales pe tata.

- Dacă pot să te întreb asta fără să fiu prea lipsită de delicatețe, l-a iubit sau crezi că a iubit mai mult ideea de a fi Lady Frayne?

- M-am întrebat și eu asta, admise el. Cred că a fost câte puțin din fiecare. Ea și tatăl meu păreau să se potrivească bine. Putea să-l facă să zâmbească chiar și în timpul perioadelor lui întunecate. Ea a fost cea care l-a calmat după ce eu am cumpărat un post împotriva dorinței sale. Nu voia ca moștenitorul lui să moară de febră sau de gloanțe în vreo țară străină. Ceea ce părea rațional, bineînțeles, dar eu eram hotărât.

- De ce te-ai înrolat în armată? întrebă Abby curioasă. E rar ca unicul fiu al unui pair să facă așa ceva. Erai înnebunit după armată?

- Oarecum. Dar, în principal, am făcut-o pentru că voiam să-mi enervez tatăl, spuse el sec. Mama a făcut mari eforturi ca să-l convingă să accepte ceea ce făcusem. După ce și-a stăpânit firea, am început să corespondăm. La puțin timp după aceea, a murit. M-am bucurat că ne împăcaserăm.

Nu se așteptase niciodată ca tatăl lui să moară în floarea vieții. Fusesse o lecție amară despre imprevizibilul vieții.

- Pare un bărbat cu care nu a fost ușor să trăiești, dar care a făcut tot ce a putut ca să-și îndeplinească responsabilitățile, așa cum le vedea el. Dacă ar fi fost în stare să-și accepte propria putere... Abby își strecură talpa sub piciorul lui. Călcâiele îi erau reci. Înțeleg că nu ești în relații prea bune cu tatăl tău vitreg.

- Prefer să mă gândesc la el ca la soțul mamei mele, spuse Jack, incapabil să-și controleze amărăciunea din voce. Nu a fost niciodată un tată pentru mine. Nici nu vreau să fie.

- Povestește-mi despre el. Și părțile bune, și pe cele rele. Cu siguranță că există și ceva bun.

Jack încercă să facă tot ce-i stătea în puteri ca să fie corect.

- Nu îl cunosc bine pe Sir Alfred Scranton, fiindcă nu a moștenit domeniul vecin decât după ce am plecat din Langdale. Dar este un proprietar respectat în Yorkshire și ține ca un nebun la mama mea, mai mult chiar decât tata.

- Când s-a căsătorit cu mama ta?

- La un an de la moartea tatălui meu. Mama a renunțat la doliu și a luat buchetul de mireasă.

El se gândise vag că ea avea să se recăsătorească. Doar că nu se așteptase să se întâmple așa repede.

- Ți-a dispăcut de la început?

- Nu, m-am bucurat că mama a găsit pe cineva care să se îngrijească de ea. Nu-i place să fie singură. Părea o pereche potrivită, fiindcă Scranton e un bărbat puternic și important. Dar s-a dovedit a fi o pacoste pe pământ. Literal. Langdale Hall s-a deteriorat încontinuu de când s-a mutat el.

- Nu locuiesc pe domeniul lui? întrebă Abby surprinsă.

- Mama nu a vrut să plece din casă, așa că s-a mutat el cu ea. Eu nu am obiectat. Fiindcă eu eram în armată și Celeste se căsătorise, plecaserăm amândoi din Yorkshire. O casă se păstrează mai bine atunci când este locuită, și sigur că eu nu voiam ca mama să se simtă nepoftită

în casa în care a fost stăpână timp de douăzeci și cinci de ani.

- I-ai vizitat în Yorkshire atunci când ai primit prima permisie?

- Da. Aproape imediat ce am intrat pe ușă, mama mi-a spus că trebuia să închiriez Frayne House, de vreme ce nu mai aveau de gând să meargă la Londra. Și asta mi s-a părut ciudat, fiindcă mamei îi plăcuse dintotdeauna să meargă în oraș.

Vizita fusese foarte ciudată, și cu greu își putuse ascunde dorința frenetică de a pleca înapoi în campanie. Mai bine gloanțele decât vecinătatea tatălui vitreg. Și totuși, nu se putea gândi la un motiv bun care să justifice sentimentul acela atât de puternic. Aranjase ca intendentul de încredere al tatălui său să se ocupe de domeniu și fugise ca un mare laș.

- Am simțit că nu mai aveam ce căuta la Langdale Hall, așa că nu i-am mai văzut de atunci. Corespundez cu mama, bineînțeles.

- Bineînțeles, murmură Abby. Cu alte cuvinte, căsătoria aceasta îți displace atât de mult, încât i-ai permis tatălui tău vitreg să te scoată efectiv din propria ta casă. Dacă e atât de înspăimântător, nu te temi că ar putea s-o trateze rău pe mama ta?

- În scrisorile ei nu apare nici un indiciu că s-ar purta rău. De fapt, ea pare foarte fericită. Prea fericită, se gândise el uneori. Ea era ca un copil care nu a văzut nicio dată întunericul. Egocentrismul ei vesel nu se deosebea prea mult de felul în care se purtase întotdeauna. Sau se deosebea?

- Ce crede sora ta despre această căsătorie?

- Celeste îl urăște pe Scranton aproape la fel de mult ca mine, dar, de dragul mamei noastre, a mers în vizită la Langdale. Nu a văzut nimic care s-o facă să se teamă pentru bunăstarea mamei. Spune că Scranton e extrem de protector și bănuiește că vrea s-o țină pe mama numai pentru el, motiv pentru care nu vin la Londra. Nu socializează nici măcar cu vecinii, dar mama pare mulțumită cu viața lor tihnită. Celeste nu a putut nici

măcar s-o ia să viziteze Alderton Abbey, sediul familiei lui Piers, care se află la doar o zi distanță.

- Atunci de ce îl urăști pe Scranton atât de mult?

Gura lui deveni o linie fermă în timp ce se hotăra să-i spună adevărul despre ceea ce simțea.

- E un om rău. Chiar de când s-a mutat la Langdale Hall, pământul și oamenii au avut de suferit. Totuși, nu a făcut nici măcar un lucru vizibil care să se dovedească greșit.

Aproape că se aștepta ca Abby să spună cu blândețe că asta era nu avea sens, probabil din cauză că era gelos pe atenția mamei lui, dar, în schimb, ea spuse seriosă:

- Dacă instinctul îți spune că Scranton e un om rău, probabil ai dreptate. Firea ta e prea generoasă ca să fi bănuitor fără nici un motiv.

- Ești prea bună, Abby, spuse el aspru. Adevărul este că am stat departe de Langdale din cauză că mă tem că l-aș putea omorî pe Scranton dacă l-aș vizita, și apoi aș fi spânzurat, și asta ar fi o supărare pentru toată lumea. Uneori visa că-l ucidea pe Scranton cu mâinile goale. Pe îndelete. Așa că am stat deoparte și am permis ca arendașii să sufere răutatea acestui om. Sunt un laș care și-a evitat responsabilitățile. Nu sunt potrivit pentru a fi lord la Langdale.

Așadar, asta era - soția lui știa acum ce era mai rău despre el. Jack aproape că se aștepta ca ea să se retragă. În schimb, ea se apropie mai mult, și căldura ei curse prin el.

- Nu ești laș, Jack. În Langdale Hall există ceva profund rău, și tu ai simțit-o, chiar dacă erai sub vraja colonelului Stark.

Nu știuse cât de intens tânjise după înțelegerea ei până nu simți ușurarea cuprinzându-l ca apele unui râu purificator.

- Deci nu sunt nebun. Uneori mă întrebam...

- Având în vedere modul în care a fost folosită magia ca să-ți deformeze mintea, e de mirare că ești atât de sănătos!

Abby clătină din cap, și el îi simți mișcarea în umăr.

- Urmele magiei rele se văd în toată situația aceasta. Dacă ai fi fost lăsat în pace, ți-ai fi dezvoltat magia naturală și ai fi avut o apărare puternică. Dar ai avut aplicate vrăji de suprimare, și asta ți-a deformat abilitatea. Bănuiesc că a fost folosită altă vrajă ca să-ți întărească dezgustul de a te întoarce în Yorkshire.

El își frecă umărul stâng, care purtase atât de mult timp semnul șarpelui.

- Amuleta mea antimagie nu trebuia să mă protejeze de alte vrăji?

- Nu neapărat. Amuleta ta avea puterea să te protejeze de magia de zi cu zi. Nici un hoț nu ar fi putut să te ia prin surprindere rostind un descântec care să te zăpăcească și nimeni nu te-ar fi putut înșela la jocurile de cărți. Dar un vrăjitor cu adevărat puternic putea trece peste amuletă fără știrea sau permisiunea ta.

- Tu ești destul de puternică ca să faci asta, dar n-ai fi făcut-o.

De asta era sigur.

- Ar fi o încălcare de neiertat a eticii și încrederii. Ea oftă, și răsuflarea ei îi mângâie gâtul deasupra cămășii de noapte. Puțini oameni trebuie să se îngrijoreze din cauză că ar deveni ținta vrăjitoriei serioase, dar tu ești bogat și puternic, așa că alții pot dori să te controleze. Dacă Scranton e posesiv cu mama ta, e destul de posibil să vrea ca tu să stai departe. Din ce mi-ai spus despre el, nu ar ezita să angajeze un practicant al magiei negre care să planteze o vrajă de respingere în mintea ta, ca să te țină la distanță.

Jack dădu drumul unui șir de blesteme care îi ridica părul în vârful capului. Când reuși să-și controleze mânia, spuse:

- Teoria ta explică multe. De la ultima vizită la Langdale Hall, m-am întrebat ce era în neregulă cu mine de nu puteam să mă duc acasă! Și mă uram pentru lășitatea mea.

- Dacă Scranton ți-a făcut asta, merită să fie împușcat, și așa face-o eu însămi, spuse vehement Abby. Mintea ta are nevoie de o curățenie completă. Prea mulți

oameni au folosit magia ca să-și impună voința asupra ta, și, fiindcă puterea ta a fost forțată, nu ai fost în stare să te aperi. Nu îți vei putea controla pe deplin viața și puterea până nu sunt îndepărtate toate vrăjile.

El se gândi la ce spusese ea și văzu o singură concluzie. Deși nu-i plăcea ideea de a-și folosi magia, ura mai mult gândul de a fi victima puterii altcuiva.

- Poți să intri în mintea mea și să înlături rămășițele vrăjilor care au fost aruncate asupra mea?

- Da, dacă ai încredere în mine. Ea îi mângâie fruntea cu blândețe. Când vei fi pregătit.

Degetele ei liniștiră pulsațiile din capul lui.

- Nu în seara asta. Am avut deja toate revelațiile pe care le pot îndura într-o singură zi. Dar în curând. Foarte curând.

capitolul 20

Abby se trezi când Jack o sărută pe frunte.

- Îmi pare rău că te trezesc atât de devreme, dar sunt multe de făcut astăzi, murmură el. Probabil nu o să mă întorc până la cină.

Ea clipi somnoroasă spre ceas.

- Chiar vrei să te ridici din pat la ora asta într-o dimineață de iarnă? Nu ai putut dormi?

- Am dormit somnul celor nevinovați, pe care n-l merit. O sărută din nou, de data aceasta pe gât, prelung. Dar mă trezesc întotdeauna la ora pe care o hotărâsc cu o seară înainte.

Ea se cutremură de plăcere sub apăsarea buzelor lui calde.

- Asta e o deprindere bună. Magică, chiar.

El o privi inexpressiv.

- Nu m-am gândit niciodată la ea în felul acesta.

- Multe lucruri magice sunt neînsemnate. Ea mângâie bărbia lui delicios de aspră, dorindu-și ca el să poată sta mai mult. Dar prefera să nu încerce să-l convingă decât să dea greș. Încearcă să nu te forțezi prea tare.

- Nu o s-o fac.

El o mângâie pe obraz cu dosul palmei, apoi plecă. Ea îl privi întorcându-se în propria lui cameră, dureros de conștientă de existența neîntreruptă a unui motiv pentru care să continue să-i transfere energie. Poate că acum se putea retrage. Totuși, ura să se gândească la el prăbușindu-se epuizat undeva în Londra. Dar avea să se oprească foarte curând. Căscând, se ghemui și adormi la loc.

Se trezi din nou la o oră civilizată, după două ceasuri, când Lettie intră încet ca să aprindă focul. După câteva minute, slujnica îi aduse o tavă cu ciocolată fierbinte și un corn proaspăt. În timp ce își sorbea ciocolata, Abby își dădu seama că acasă își putea permite luxul de a se trezi la asemenea ore, dar că era întotdeauna prea ocupată ca să mai zacă în pat. Avea să fie interesant să aibă timp de leneveală aici în Londra.

Răgazul dură până se îmbracă și coborî la micul dejun. Ducea își termina propriul dejun.

- Oh, ce bine, te-ai trezit. Modista și corsetiera mea vor sosi în câteva minute. Cred că salonașul meu personal ar fi un loc bun de lucru.

Abby își turnă o ceașcă de ceai.

- Atât de curând?

- Nu avem timp de pierdut. Ai nevoie de rochii de bal, rochii de dimineață, un costum nou de călărie, mantii, pălării, papuci - garderoba unei lady din Londra.

- Toate astea? întrebă Abby demoralizată.

- Trebuie să te îmbraci conform rangului tău. Nu o să fie atât de rău cum îți imaginezi, spuse Celeste zâmbind. Deși poate că fi mai corect să spun că s-ar putea să urăști toată frământarea și probele, dar eu o să mă simt minunat tiranizându-vă pe tine și pe croitorese.

Abby nu-și reținu râsetul în timp ce se așeza ca să-și mănânce ouăle și pâinea prăjită.

- Măcar ești sinceră. Va trebui să-ți urmez sfatul, fiindcă nu am nici cea mai vagă idee legat de ceea ce îmi trebuie. Sper că nu te vei distra împopoțonându-mă!

- Nu i-aș face asta soției lui Jack, nici dacă nu mi-ai fi plăcut, o asigură cealaltă femeie. Nici modista nu ar permite-o. Are mândria ei.

După micul dejun, Abby se îndreptă spre salonașul personal al ducesei și îl găsi fremătând de activitate. Modista și corsetiera sosiseră cu șase ajutoare și munți de țesături, pene, tipare și cărți de modă.

- Lady Frayne, îngăduie-mi să ți le prezint pe Madame Ravelle, cea mai bună modistă din Londra, și pe Madame Renault, cea mai bună corsetieră, zise Celeste.

Abby clipi spre cele două femei. Amândouă erau înalte, cu părul argintiu și foarte demne. Și nu erau doar asemănătoare, ci efectiv identice.

- Sunteți surori?

- Gemene, milady, spuse modista. Era îmbrăcată în albastru. Abilitățile noastre se îmbogățesc reciproc, așa că lucrăm împreună.

Madame Renault, care era îmbrăcată în gri, adăugă:

- Fără un fundament adecvat, chiar și cele mai frumoase rochii vor cădea prost. Ochii ei străluciră în timp ce o studia pe Abby. Și dumneavoastră, milady, aveți grozavă nevoie de abilitățile mele.

După cum se părea, artiștilor talentați li se permitea o asemenea mojie. Din fericire, Abby nu era prea vanitoasă, fiindcă surorile și ducea începură să discute despre înfățișarea ei cu o franchețe care îi ridica părul în vârful capului. Abby fu dezbrăcată și întoarsă, măsurată până la detalii uimitoare, înfășurată în legături de stofă și analizată de parcă n-ar fi fost prezentă.

În timp ce Madame Ravelle se întorcea să consulte o copie din *La Belle Assemblée*, Abby o întrebă pe cumnata ei:

- Mi se îngăduie să am vreo opinie în legătură cu ceea ce voi purta?

- Puține, spuse veselă Celeste. Dar ți se vor oferi doar alegeri bune, așa că, orice ai purta, va arăta nemaipomenit.

- Într-adevăr, milady are o siluetă magnifică, spuse Madame Renault. Cu înălțimea și formele dumneavoastră

naturale, e o crimă modul în care vă ascundeți sub rochii banale și corsete inferioare.

- Dacă magnific înseamnă prea umflat, ai dreptate, spuse Abby aspru. Chiar când aveam treisprezece ani nu aveam silueta elegantă a ducesei.

Madame Ravelle clătină din cap.

- Există mai multe feluri de frumusețe, Lady Frayne. Înălțimea Sa este întruchiparea eleganței eterice. Bărbații și femeile se bâlbâie când o văd. E ca o regină a zânelor care vizitează pământul pentru o scurtă perioadă, ca să le ofere muritorilor de rând o străfulgerare a frumuseții ei veșnice.

Celeste răsse.

- Asta e o flatare absurd de umflată, Madame Ravelle.

- Umflată, poate, dar întru totul exactă.

Madame Renault se întoarce spre ea.

- Frumusețea dumneavoastră este mai pământescă, mai senzuală, milady Frayne. Când intrați într-o sală de bal, femeile vor vedea o femeie bine îmbrăcată și vor continua ceea ce fac. Bărbații se vor zgâi, vor tânji și se vor gândi să-l provoace pe soțul dumneavoastră la duel ca să vă câștige atenția.

Lui Abby îi căzu fața.

- Sper că abilitatea dumneavoastră de a face rochii o egalează pe aceea de a flata. Nu sunt genul care să trezească gânduri geloase, senzuale. Nu cred că aş vrea să fiu.

- Așteaptă și vei vedea, spuse Celeste. Nu cred că vei fi nemulțumită de rezultate. Ridică un balot de mătase albastră și desfășură câțiva metri, apoi îl drapă în jurul lui Abby. Uită-te în oglindă. Ce crezi despre materialul acesta pentru rochia de bal?

Abby se întoarce spre oglinda înaltă, și i se tăie răsuflarea. Mătasea licărea într-o mie de nuanțe de albastru care îi scoteau în evidență ochii. Și ce fină era! Ridică un colț și îl frecă de obraz. Era cel mai senzual și mai somptuos material pe care îl atinsese vreodată.

- E minunat. Orice femeie s-ar simți frumoasă purtând asta.

- Asta face parte din magia hainelor frumoase, Abby, spuse Celeste serioasă. Dacă te simți frumoasă, ești frumoasă. În copilărie eram un mic băiețoi bățaios, care avea întotdeauna rămurile în păr și pete de grăsime pe fuste. Puteam fi considerată un copil drăguț, dar nu am devenit frumoasă până nu mi-am pus în minte să fiu. Privirea ei deveni distantă. Asta a fost în perioada în care mama s-a hotărât că trebuia să își asume responsabilitatea pentru mine. Ea m-a învățat că frumusețea începe în minte. Se întoarse spre surori. Am început bine, doamnelor. De abia aștept să văd ce veți crea.

Croitoresele și ajutoarele lor își strânsesă rapid țesăturile, acele, ruletele de măsurat și celelalte marafeturi și se retraseră. O fată o ajută pe Abby să se îmbrace din nou cu vechea ei rochie de dimineață. Nu i se păruse niciodată atât de comună.

Când rămase singură cu Celeste, Abby se prăbuși pe sofa.

- Sunt epuizată, și tot ce am făcut a fost să stau nemșcată în timp ce ele mă tratau ca pe o păpușă bună de îmbrăcat.

- Bineînțeles că ești obosită - s-au scurs mai mult de patru ore. O să te simți mai bine după ce o să luăm o gustare ușoară. Celeste trase frânghia clopoțelului, ca să cheme o servitoare. Între timp, gândește-te la noua ta garderobă ca la o armură care să te apere de ghearele societății.

- Sper doar că nu l-am ruinat pe Jack, murmură Abby.

- Nu chiar. Crede-mă, va considera că a meritat fiecare bănuț.

Abby își îngădui o scurtă fantezie în care Jack se uita la ea cu ochi plini de uluială și de dorință. Chiar nu credea că avea să se întâmple cu adevărat. Dar era o fantezie frumoasă.

După-amiaza lăsa loc serii când se întoarse Jack la Alderton House. După ce se scutură de ploaie, urcă

în camera lui și îl chemă pe Morris să-l ajute să-și dea jos cizmele. Apoi porni în căutarea soției sale.

O găsi pe Abby moțâind sub o plapumă pufoasă. Lăsă jos bastonul, se dezbracă de haină și de papuci, apoi se strecură sub plapumă lângă ea.

Ea era culcată pe o parte, așa că el își arcui trupul lângă ea, cu fața la spatele ei. Ea murmură somnoroasă:

- Ești rece.

O femeie sensibilă s-ar fi îndepărtat de trupul lui înghețat, dar ea îi trase brațul stâng și îl puse peste mijlocul ei. Mușchi cu mușchi, el începu să se relaxeze.

- Uitasem ce obositoare e Londra.

- Acum, că magia ta a fost eliberată, o să fie și mai obositor. Faptul că ești înconjurat de atâția oameni îți stoarce puterea ca o gaură într-un butoi de bere.

- Orașul va fi mereu atât de obositor? întrebă el alarmat.

- După câteva zile, te adaptezi. Ea căscă. Eu trebuie să trag câte un pui de somn în primele două zile petrecute în oraș. Din fericire, Celeste nu vrea să fiu văzută în societate înainte de bal.

El se ridică într-un cot și studie fața lui Abby, observând cercurile întunecate de sub ochii ei. Părea complet epuizată.

- De vreme ce ea și Alderton vor ieși în oraș cu diferite treburi în seara asta, mi-a sugerat să cinăm în camerele noastre.

- Ce idee minunată! Ochii ei se deschiseră. Îmi place cu adevărat sora ta, Jack.

- Și mie. Fusesse cel mai constant și de nădejde membru al familiei sale. Singura care se bucura întotdeauna să-l vadă. Sper că tu sau Judith veți putea face ceva pentru ea.

- I-am scris lui Judith în după-amiaza asta. Ar trebui să primesc vești de la ea într-o săptămână. Abby se învârti, iar rotunjimile încântătoare din spatele ei îl apăsă. Ce ai făcut astăzi de te-ai trezit atât de devreme? Eram atât de adormită, că am uitat să te întreb.

- Am început cu comisionarul regimentului, ca să-mi scot oficial postul la vânzare. Apoi am vizitat un croitor specializat în hainele oficiale de stat, ca să fiu pregătit pentru ocuparea scaunului. O strânse de mijloc mai tare. Ai nevoie și tu de un rând. Nu se știe când o să fie o înmormântare regală sau vreun alt eveniment la care membrii și membrele nobilimii trebuie să defileze cu ținute de gală.

- Mi-am petrecut jumătate de zi schilodită de modiste surorii tale și de brigada lor veselă, spuse Abby posomorâtă. Sunt sigură că rezultatele vor fi excelente, dar nu pot să spun că mi-a plăcut întregul proces.

El chicoti.

- Eu am făcut același lucru după-amiază. Ashby s-a întors în oraș și m-a târât la croitorul lui. A stat cu mine tot timpul fiindcă nu are încredere în gustul meu și se temea că puteam s-o șterg.

Ea râse încet.

- Amândoi am devenit victimele modei.

- Ca să fiu sincer, m-am bucurat să-l am alături, odată ce a acceptat regulile mele de bază: nici o haină cu care să nu mă pot îmbrăca sau dezbrăca singur. Ce rost are o haină care necesită ajutor? Nimic nu poate face un dandy dintr-un bou mare ca mine, chiar dacă aș fi dispus să port asemenea haine.

- Ashby e un dandy?

- Nu, e culmea eleganței masculine. Are silueta potrivită. Eu nu o am, și e mai bine să mă opresc la un stil simplu și la o croială simplă, care nu atrage atenția.

- Mi-ar place să fac la fel, fiindcă am și eu o siluetă destul de generoasă, dar nu știu dacă mi se va permite să fiu atât de practică. Oftă melodramatic. Nu sunt nici măcar sigură că voi fi în stare să respir în noile mele corsete. Corsetiera avea o strălucire periculoasă în ochi.

El râse.

- Păstrează-ți curajul, fata mea. O să supraviețuim și o să fugim înapoi la țară peste câteva săptămâni. Întinse mâna și îi cuprinse pieptul într-un gest plăcut. Dar acum o să dormim.

Și așa făcură.

capitolul 21

Bucătarul lui Alderton făcu asemenea pregătiri pentru cina ușoară din acea seară, de parcă ar fi fost un banchet pentru Prințul Consort. Abby se gândi că era aproape indecent să se bucure de o asemenea masă în halat, în loc să fie îmbrăcată într-o rochie protocolară. Dacă era așa, vota în favoarea indecenței.

După ce lacheul luă tăvile și farfuriile goale din salonul lor, Abby întrebă:

- Crezi că ar fi o încălcare a eticii vrăjitoarești dacă l-aș ferma pe bucătarul surorii tale să lucreze pentru noi?

- Probabil că da, și Celeste mi-ar scoate ficatul. Sprâncenele lui se uniră. Știu că glumești, dar asta mă face să înțeleg cât de irezistibilă poate fi tentația.

Ea făcu o grimasă.

- Orice zi oferă tentații de a folosi magia în folosul personal. E un noroc că farmecele protectoare sunt atât de obișnuite. Ele reduc tentația de a încerca să-i manipulezi pe ceilalți.

- Manipulare. Jack se strâmbă. Am zis că îți voi spune când sunt pregătit pentru curățarea minții. Acum mă simt pregătit. Vreau să aflu cine sunt atunci când nimeni nu încearcă să mă modeleze după voința lui.

- Ești sigur? întrebă ea cu gravitate. Să intri în mintea cuiva e o acțiune foarte intimă. Nu-mi oferi permisiunea dacă nu te încrezi în mine pe deplin.

- Nu-mi place ideea că îmi vei vedea cele mai rușinoase gânduri, dar nu e nimeni în care să am mai multă încredere, Abby. Dă-i drumul.

- O să caut numai vrăji, spuse ea liniștitor. Mintea e complicată. Nu înseamnă că îți voi putea citi gândurile. Când intri în mintea cuiva, e ca și cum ai umbla printr-o mansardă aglomerată, căutând lumânările. Orice strălucire de lumină îmi va atrage atenția, dar toate celelalte vor fi ca niște grămezi de cutii și cufere. Nu o să am nici o idee legată de conținutul lor.

- Atâta timp cât nu deschizi vreun cufăr și nu te uiți înăuntru! Ce trebuie să fac?

- Așază-te pe sofa într-o poziție confortabilă și relaxează-te. Dacă vrei, poți să-ți descriu ce aflu.

- Ar fi bine.

Jack se îndreptă spre sofa și se așază într-un colț. Abby stinse majoritatea luminilor și puse niște cărbuni pe foc, ca să mențină căldura din încăpere. Apoi așază un scaun în fața lui Jack și se așază atât de aproape, încât genunchii li se atingeau. Un moment, fu distrasă de apropierea lor, fiindcă masculinitatea lui vădită și absolută îi făcea simțurile să vibreze.

Dar însărcinarea din seara asta era mult mai importantă decât dorința discretă pe care i-o trezea soțul ei.

- Spune-mi dacă simți ceva ciudat sau supărător. Îi luă mâna între mâinile ei. Pot să mă opresc oricând.

Ochii lui de culoarea alunei îi întâlneau pe ai ei, fără șovăială.

- Prefer să continuăm până faci tot ce e de făcut.

Ea închise ochii și își concentră puterea înainte de a-l atinge pe Jack. După cum îi spusese, când intrai în mintea unei alte persoane, te simțeai ca atunci când vizitai o mansardă ciudată plină de obiecte întunecate și amestecate. Dacă se oprea să examineze o structură anume, putea să-și facă o idee generală despre ceea ce însemna și cu timpul o putea interpreta destul de bine.

Dar treaba ei era să afle ce nu își avea locul acolo - constrângerile și silirile care îi fuseseră impuse de alții, nu gândurile personale ale lui Jack.

Își acordă magia să caute ceea ce era străin. Aproape imediat, descoperi un nod furios de energie. Ura ideea de a se apropia, așa că se forță să se uite mai bine.

- Aici e ceva, murmură. Categorie, o vrajă făcută cu ani de zile în urmă. Să vedem ce urmărește. Se încruntă în timp ce o analiza. Da! După cum bănuiam, e o vrajă de respingere, care te face să vrei să eviți un loc anume. În cazul acesta, Yorkshire.

- Poți să-mi spui cine a făcut-o?

- Poate. Atinse nodul furios cu mintea ei și îl inundă cu energie neutralizatoare. După ce petrecuse ani de zile în locul acela, vraja era rigidă, dar și sfărâmicioasă.

Când intensifică fluxul de magie vindecătoare, tiparul urât se crăpă și se dizolvă.

Jack înjură și apăsă tare mâna lui Abby. Ochiul ei se deschisese.

- Ai simțit asta?

- Da, și sunt gata să călăresc până în Yorkshire în noaptea asta. Cum am putut sta atâta timp departe de casă? Vocea lui era neliniștită. Sub vraja aceasta, sufletul meu a tânjit ani de zile după casă. Am fost ca un copac smuls din rădăcini. Respiră întretăiat. Ai identificat sur-sa vrăjii?

Ea studie rămășițele de energie.

- Un bărbat și un practicant al magiei negre price-put, dar nu îi știu numele. Probabil că oricum nu l-am recunoaște - magicienii de genul ăsta preferă să evite a se face cunoscuți. Cât despre mersul în Yorkshire - mai întâi trebuie să terminăm treburile din Londra. Dar în curând ne vom îndrepta spre nord.

- Știu, spuse el în silă. Câteva săptămâni nu însem-nau o diferență prea mare, dar avea să fie greu să aștep-te. Măinile lui își relaxară apăsarea. Mai e ceva?

- Cred că da. Ea închise ochii și începu să caute din nou. Treptat, deveni conștientă de o energie neagră care pulsa cu o amenințare ursuză. Era sigur o vrajă, dar nu recunoștea acel tip.

Se apropie cu precauție de energia întunecată, conști-entă că era posibil să crezi vrăji care explodau într-o fla-cără magică periculoasă dacă cineva încerca să le rupă. După ce o studie cu atenție, hotărî că nu era o capcană, ci doar o vrajă neobișnuită. O atinse cu magia ei și scoa-se un sunet surprins.

- Ce ai găsit?

- E cu adevărat ciudat. Cred că e o vrajă menită să... să te facă nesăbuit, spuse ea rar. Efectul ar fi să dorești cu înfocare emoțiile puternice, chiar dacă pericolul este copleșitor. Nu am văzut niciodată așa ceva.

- Dumnezeu mare! Vrei să spui că e menită să mă încurajeze la activități în care să pot muri de tânăr? izbucni Jack. Ca înrolarea în armată?

- Da, deși nu știu dacă vraja e destul de veche cât să fie responsabilă pentru asta. Abby o studie cu mintea. Cred că a fost creată de același vrăjitor care te-a vrăjit să stai departe de Yorkshire. Scranton nu te-a dorit doar departe, ci mort, dacă se putea. Zâmbi fără pic de umor. Până la urmă, puține femei își iubesc soții mai mult decât fiii, așa că erai un competitor la favorurile mamei tale.

Mâna lui Jack se strânse din nou, cu o forță dureroasă.

- Este posibil ca tata să fi fost subiectul unei vrăji similare?

- Imposibil să știm după atâta timp. Dar, dacă Scranton a însărcinat un vrăjitor care să arunce o asemenea vrajă asupra tatălui tău, nu e doar un ticălos, ci un criminal, spuse Abby cu înverșunare.

- Mi-am dobândit porecla de Jack Norocosul când m-am aruncat într-o încăierare cu niște soldați francezi însetați de sânge și am reușit să recuperez steagul regimentului după ce stegarul fusese ucis și steagul capturat. Toată lumea a spus că trebuia să mor, dar nu am murit. Vocea lui Jack era tensionată. A fost așa-numitul meu curaj rezultatul unei vrăji menite să mă distrugă?

Ea clătină din cap.

- Ai curaj din belșug - nu a trebuit să mă uit prea atent în mintea ta ca să descopăr asta. Dar probabil că vraja ți-a afectat aprecierea sortilor de supraviețuire, trimițându-te în situații în care moartea părea aproape sigură.

El răsuflă greoi.

- De ce sunt încă în viață, Abby? Dumnezeu știe că nu am dus lipsă de ocazii în care să mor din cauza nesăbuității mele.

- Poate că apărarea ta naturală a fost destul de puternică încât să se opună vrăjii. Sau... așteaptă un moment. Ea continuă să studieze energia care pulsa. Vraja e înconjurată de o rețea subtilă de delimitare magică, atât de apropiată, încât e aproape invizibilă.

- Altă lucrare de magie neagră?

-Nu, vraja aceasta are o natură complet diferită. E o peticire de fragmente mici de putere, de parcă ar fi fost făcută de un amator. Abby sondă mai departe, apoi fluieră ușor de mirare. Rețeaua a fost creată de Celeste și a neutralizat în mare vraja de nesăbuiță. Nu în întregime, dar aproape.

-Sora mea a făcut asta? întrebă el neîncrezător. Spune că nu are nici o instruire și puțină putere. Cum a putut să identifice o vrajă periculoasă făcută de un maestru vrăjitor și cum a știut în ce fel să o contracareze?

Abby atinse una dintre șuvițele din peticire. Îi studie cu atenție natura în minte.

-Nu a făcut-o, nu cu bună știință. Rețeaua e formată din rugăciuni. În rugăciuni există magie, știi, fiindcă invocă divinul. Ani la rând, ea s-a rugat pentru siguranța ta, și rugăciunile ei au fost atrase spre vraja aceasta urâtă și periculoasă. Puterea iubirii le-a neutralizat puterea de distrugere. Cred că ți-a salvat viața, probabil iar și iar.

-Nu am știut nimic. El clătină din cap, uimit. Îi datorez mai mult decât îi pot înapoia.

Abby stoarse și neutraliză energia apăsătoare a vrăjii de nesăbuiță, ajutată de peticirea magică a lui Celeste. Era recunoscătoare pentru energia aceea suplimentară, fiindcă puterea ei scădea.

-O să mă uit în jur să văd dacă mai sunt alte vrăji ascunse. Mai există alte domenii în care ai simțit că purtarea ta nu a fost în acord cu înclinațiile tale naturale?

El se gândi un moment, apoi clătină din cap.

-Nu cred. Dar în momentul acesta nu mai sunt sigur care sunt înclinațiile mele naturale.

-Atunci o să mă asigur că studiez totul în detaliu. Abby își continuă scanarea și găsi o vrajă neîndemânică de atragere.

-Se pare că o doamnă din Spania a reușit să-ți atragă atenția cu cel mai grosolan descântec afrodisiac.

Jack roși.

-Nu era o doamnă.

Abby zâmbi răutăcios, capabilă să se amuze fiindcă vraja arăta că între Jack și dubioasa doamnă existase

doar o legătură dintre cele mai banale. Cu toate acestea, șterse urmele vrăjii ca să reducă probabilitatea de a-l vedea prețuind amintirea dragă a unei târfe.

- O să fac o ultimă scanare ca să văd dacă nu mai găsesc alt lucru nelalocul lui.

Își schimbă focalizarea mentală și se mișcă printre tiparele complexe ale minții lui Jack.

Din cauza puterii vrăjii antimagie pe care o purtase atâția ani, se părea că nu avea nici un fragment din vrăjile minore care se aflau în majoritatea minților. Vraja spaniolă de atracție nu ar fi funcționat dacă nu ar fi întărit o acțiune spre care era deja înclinat. Părea să nu mai existe altceva.

Simți o pulsație liniștită de energie care nu îi aparținea lui Jack. Nu părea să fie o vrajă, dar avea destulă putere ca să-l influențeze. Se uită mai aproape și roși puternic când văzu o imagine senzuală, voluptuoasă a ei însăși.

Când reuși să se uite mai aproape, văzu că imaginea ei purta doar o cămășuță - una mult prea transparentă! - și că părul îi cădea liber pe umeri. Buzele ei erau întredeschise într-un zâmbet provocator și privirea ei era languroasă. Dumnezeu mare, avea sânii și șoldurile atât de generoase în comparație cu mijlocul?

Faptul că el o vedea așa era cel mai stânjenitor lucru pe care îl trăise vreodată. Și cel mai satisfăcător. Nu doar fața i se înfierbântase.

Imaginea ei îi făcu cu ochiul! Și mai stânjenită, Abby se adună și se retrase din mintea lui Jack.

Întrebându-se dacă imaginea aceea era doar un semn al oboselii, dădu drumul mâinilor lui Jack și își îndoi degetele.

- Mintea ta îți aparține din nou, Jack. Cum te simți?

După un moment prelung, el deschise ochii și îi zâmbi într-un fel care o unse pe suflet.

- Mă simt bine. Se ridică și își îndreptă spatele, întinzându-și brațele ca un leu care se trezește din somn. Oftă într-un mod delicios. Hai să aflăm acum cum e să-mi stăpânesc singur mintea.

Privirea lui își pierdu concentrarea preț de câteva clipe îndelungate. Apoi își veni în fire și spuse cu o furie periculoasă:

- Ce naiba îmi faci?

capitolul 22

Abby se dădu înapoi în fața furiei lui Jack.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

El arătă spre linia subtilă și strălucitoare care îi lega plexul solar de cel al lui Abby.

- Lucrul acesta care ne leagă. Să mă ia naiba dacă îți permit să înlocuiești vrăjile lui Stark și ale practicantului de magie neagră cu vrăjile tale.

Ea își mușcă buzele.

- E energie vitală, nu o vrajă. Uită-te mai bine. Ar trebui să fii în stare să vezi că nu e magie.

El se concentrează asupra firului strălucitor și încercă să-l analizeze. Energia curgea de la ea spre el, și ea avea dreptate, nu arăta și nu se simțea ca o vrajă. Puritatea caldă era normală pentru forța vitală. Transferarea forței vitale necesita abilități magice, dar energia în sine nu era magie.

- Pari să spui adevărul, dar de ce faci asta? întrebă el bănuitor.

- Fiindcă erai atât de slăbit, ți-am transmis energie imediat după accident. Ea își dădu părul pe spate cu un gest nervos. Atunci când m-am oprit, ai suferit o recidivă și a trebuit să alerg la tine în mijlocul nopții. Mi s-a părut mai înțelept să continui să suplimentez forța ta vitală până te vindecăi complet. Ai făcut atât de multe lucruri care necesitau energie. Nu voiam să te rănești întrecându-ți limitele, așa că ți-am mărit puterea și vitalitatea.

El se încruntă, încercând să înțeleagă.

- Așadar, energia aceasta e vitalitatea ta personală?

Ea încuviință.

- Toate lucrurile vii au forță vitală, chiar și cel mai mic fir de iarbă. Vindecătorii știu cel mai bine cum s-o găsească și s-o folosească. Energia e... e ca o lumânare aprinsă. Înainte de accident, străluceai ca un candelabru din balconul regal. După aceea, forța vitală era doar o pâlpâire. Chiar și după cercul de vindecare, vitalitatea ta era periculos de scăzută, și de aceea ți-am mărit-o.

- Sunt sigur că aveai nevoie de energia aceasta pentru tine!

Privirea ei îl evită.

- Nu ți-am dat decât vitalitatea de care mă puteam lipsi.

În ciuda asigurării ei, el avea încă îndoieli. O studiere, văzând semnele oboselii adânci care se acumulaseră treptat. Pierduse în greutate de la căsătoria lor. Oasele obrazelor erau mai proeminente și avea cearcăne întunecate sub ochi. Mai rău, strălucirea energiei din jurul ei era mată și slabă.

- Ți-ai subminat propria sănătate ca să mă ajuți pe mine, spuse el, incapabil să-și stăpânească furia. Asta nu poate fi corect.

Ea își dădu părul pe spate cu un gest obosit.

- Judith m-a dojenit pentru asta. Dar voiam ca tu să fii bine.

Își sacrificase sănătatea pentru el vreme de săptămâni întregi. Aceasta venea ca o dovadă a faptului că era vindecătoare? Sau că era o persoană prea dezinteresată de propriul ei bine?

- Nu pot permite ca acest lucru să continue.

Își închise mâna peste firul strălucitor de energie, trăindu-l în mintea lui. Diafragma lui zbârnâi ca o grindă retezată.

- Ai dreptate, spuse ea, fără să reziste acțiunii. Este timpul să te bazezi pe propriile tale resurse. Ești aproape complet vindecat acum.

Aura ei străluci în timp ce el tăia legătura, dar părea încă slabă. Cât despre el, se simți pierdut. Energia lui Abby îi dăruise o căldură care îi lipsea acum. Chiar și atunci când o evitase în Hill House, la un oarecare nivel

ar fi trebuit să știe că erau conectați. Acum se simțea rece, gol – și furios. Dorea căldura aceea înapoi, dar nu furându-i ei viața.

Se ridică de pe sofa și începu să umble prin salon, cu bastonul lovind dușumeaua la fiecare pas.

– La naiba, Abby, m-am săturat să fiu tratat ca un copil! Starea mea nu a mai fost critică de săptămâni întregi. Dacă mă apropii de o recidivă din pricina nesăbuiței, merit să mă prăbușesc, dar o să-mi revin destul de repede. Ca să previi acest lucru, te-ai lăsat să sângerezi încet până la moarte. El se învârti și șchiopătă spre ea cu o privire feroce. Ultimul lucru pe care îl vreau e o blestemată de soție martir!

Ea îi înfruntă privirea liniștită, cu ochii transparenți ca apa.

– Nu am vrut să mă martirizez, dar ai dreptate, ți-am dăruit energie prea mult timp. Rămase tăcută un moment îndelung, iar cercurile de sub ochii ei se văzură limpede pe pielea palidă. Ca să fiu sinceră, cred că îmi plăcea legătura aceasta cu tine. Nu făceam parte din clasa ta și îmi disprețuiam talentele magice, dar, dacă îți dăruiam în taină o parte din esența mea, puteam să simt că eram vitală pentru tine. Nu este o explicație demnă de admirație.

Onestitatea ei dureroasă îi străpunse inima. Se încruntă. Ura să știe că luase atât de mult de la ea. Era timpul să-i înapoieze ceva din energia ei. Nici măcar scăderea în greutate și oboseala profundă nu puteau elimina senzualitatea ei înnăscută, așa că o prinse de mână și o trase lângă el. Apoi o sărută cu putere, mânat de un amestec volatil de furie și dorință. Dorința câștigă. O dorea și, în cele din urmă, pe Dumnezeul lui, avea să o aibă.

După o clipă de uimire, gura ei se deschise sub gura lui și brațele ei îl cuprinsesă. Oboseala care o copleșise săptămâni întregi se transformă într-o flacără de dorință. De la căsătoria lor, făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să înăbușe pasiunea pe care i-o trezea el, dar acum

nu mai era nevoie. El ardea de forță bărbătească, și ea se desfătă cu el.

Îmbătută de sărutul care se adâncea, ea se repezi la cordonul halatului lui și i-l desfăcu, apoi îl dezbrăcă până rămase doar cu cămașa de noapte. Pielea lui era fierbinte sub țesătura subțire. Ea îi frectionă spatele și coapsele, simțind pulsația sângelui în mușchii lui tari. Și nu doar sângele pulsa.

El trase cu putere de halatul ei, astfel că acesta ateriză la picioarele lor, contopindu-se cu halatul lui. Se strânsă unul în altul, separați doar de cămășile de noapte. Oriunde ar fi atins-o, sângele ei se trezea. Energia plutea în jurul lor și prin ei în curcubeie strălucitoare de lumină.

El trase de gulerul cămășii ei de noapte. Nasturii săriră, dezvăluindu-i gâtul. El mușcă pielea gingașă, aprinzându-i în vene un foc întunecat.

Imaginea ei pe care o văzuse în mintea lui îi străluci în imaginație, umplând-o cu un sentiment de putere feminină. Ridică bărbia și îi prinse gura din nou, dorind să-l consume, să-i inhaleze esența.

El aruncă halatele cu piciorul și o împinse cu spatele spre dormitorul ei. Se împleticiră neîndemânatici, lovindu-se de tocul ușii fiindcă nici unul nu voia să pună capăt înclăștării sălbatice de buze și limbi.

Ea își dădu seama că ajunseseră la pat atunci când lovi cadrul cu partea din spate a picioarelor. Smulse brusc cuverturile, și se prăbușiră amândoi pe saltea, culcați de-a curmezișul. Bazinul lui îl apăsa pe al ei, în timp ce trupurile lor încercau să se împerecheze prin hainele care le rămăseseră.

El îi trase cămașa de noapte cu o palmă mai jos, iar nasturii pocniră în timp ce îi elibera sânii.

- Magnific, murmură el. Trupul tău e la fel de generos ca spiritul tău. Bogat, plin și tentant, oferindu-i unui bărbat tot ce și-ar putea dori.

Buzele lui prinseră și traseră un sfârc. Ea își arcui spaatele, cu un găfăit ascuțit.

Cuvintele lui erau la fel de excitante ca atingerea. Visase că într-o zi avea să o dorească la fel de mult pe cât îl dorea ea. Acum, gura lui presantă, trupul încordat și respirația îngreunată îi spuneau că o dorea.

Mâna lui mângâietoare continuă să coboare spre pân-tecele ei, în timp ce îi suga celălalt sfârc. Când îi atinse încheietura coapselor, picioarele ei se încolăciră.

- Pari să fii... recuperat bine? spuse ea, sperând cu disperare că aveau să se poată uni deplin.

- O să aflăm cât de bine, spuse el cu un râs răutăcios.

Judecând după presiunea fierbinte care îi apăsa coapsele, rezervele lui de sânge păreau a se apropia de normal. Doamne, spera că da!

Ea gemu în timp ce palma lui o atingează ușor în sus, sub cămașa de noapte. Cum putea să simtă atâtea senzații glorioase în același timp? Se împinse în mâna lui atunci când el găsi locul acelei nevoi umede și fierbinți.

- Nu te opri, gâfâi ea. Nici dacă se prăbușește cerul.

- Nu o să mă opresc până nu vei fi moale și sătulă și până nu îți voi restaura energia vitală. El mângâie mai adânc, iar degetele lui se strecurară înăuntru, tachinând și lărgind intrarea ascunsă. Acum, să vedem...

Se ridică balansându-se în genunchi deasupra ei. O clipă, ea se temu că își rănea piciorul rupt, dar asta trebuia s-o hotărască el. Era bărbat, soțul ei, nu pacientul ei. Egoistă, dorea cu ardoare tot ce-i putea el oferi.

El își folosi amândouă mâinile ca să-i sfâșie cămașa de noapte până la tiv, expunându-i tot trupul privirii lui avide. Deși știa că aerul nopții era rece, ardea de urgența dorinței lui.

Propria lui cămașă de noapte se desprinsese după o încăierare rapidă și febrilă, și în cele din urmă reușiră să se atingă piele de piele. Doamne, Dumnezeule, dar era splendid, cu oasele lui puternice învelite în mușchi tari și fierbinți! Textura trupului lui o fermecă, și își îngropă degetele în spatele, și în fesele, și în membrele lui lungi.

El se ridică pe genunchi din nou, cu trupul conturat în lumină. Apoi se lăsă în jos, astfel că trupurile lor

se striviră unul de altul, pieptul lui apăsându-i sânii, picioarele lui puternice strecurându-se între picioarele ei. Gura lui îi captură din nou gura, în timp ce lancea lui se așeza în fierbințeala alunecoasă a despicăturii ei. El se legăna înainte și înapoi, iar fricțiunea trimatea cascade de plăcere nebună prin ea.

Era cât pe ce să atingă punctul culminant, când el își trase șoldurile înapoi, apoi folosi o mână ca să se apropie de ușa secretă a trupului ei. Legănându-se delicios între excitare și durere, ea își ridică șoldurile spre el, ignorând disconfortul de a fi întinsă până la punctul de a se rupe. Acum, *acum...*

Apoi, el ajunsese dintr-odată înăuntrul ei, umplând-o cu intimitatea după care tânjise. Își legănă coapsele într-o încântare uimită.

El respiră întretăiat.

- Eu... eu nu știu cât pot rezista.

- Destul de mult.

Ea își împinse din nou coapsele, stimulată insuportabil în locuri nenumite. Brațele ei îi cuprinseseră mijlocul, de parcă s-ar fi putut contopi într-un singur trup.

Nebunia izbucni, involburându-i într-o mișcare sălbatică în timp ce el se afunda mai adânc. Magia, pasiunea, dorința nebună și împlinirea se năpustiră asupra ei ca valurile unui ocean irizat. Cădea în el, învărtindu-se prin învelișurile spiritului lui, în timp ce împărțeau cel mai intim sanctuar al sufletului ei. Nu știuse că era posibilă o asemenea intimitate a trupului și a sufletului.

O clipă nesfârșită, se contopiră într-o singură ființă înainte ca energia aprinsă și transformatoare să înceapă să scadă. Se răsuci spre pământ ca o frunză, profund conștientă de greutatea lui, de răsuflarea ei întretăiată, de durerea profund satisfăcătoare dintre coapsele ei și de faptul încântător că erau încă uniți cu tandrețe.

Iar fi plăcut ca el să rămână deasupra ei pentru totdeauna, dar mai era și problema respirației. Cu regret, se strecură de sub el și trase cuverturile peste trupurile lor epuizate. Aerul era mușcător de rece, acum că fierbințeala pasiunii se consumase în flacăra ei proprie.

Se atinse, potolind durerea lentă și oprind sângerarea minoră cauzată de unirea lor. Apoi se strânse din nou lângă el, acoperindu-i pieptul larg cu brațul.

El scoase un oftat prelung, trepidant.

- Cred că ți-am înapoiat toată energia pe care mi-ai dat-o și ceva în plus. S-ar putea să nu mă mai mișc niciodată.

Ea râse cu răsuflarea care-i mai rămăsese.

- Încă ești furios pe mine?

Mâna lui lungă începu să-i maseze umerii goi.

- Nu am putere pentru ceva atât de consumator de energie cum e furia. Dar, dacă te întrebi dacă mă supără încă faptul că te-ai pus în pericol pentru mine, răspunsul este da. Mi-ai salvat viața, și, dacă ai crezut la început că aveam nevoie de o rezervă de vitalitate, probabil ai avut dreptate. Dar nu ai nici un drept să pui în pericol viața soției mele dăruind mai multă forță vitală decât îți permiți.

- Da, domnul meu soț, spuse ea supusă.

Pieptul lui se cutremură de râs.

- Crezi că o să mă poți face să cred că ai devenit dintr-odată ascultătoare?

- Nu, dar sunt de acord că ai dreptate în cazul acesta.

Rămaseră tăcuți, în timp ce mâna lui mângâia încet pielea ei goală. După o vreme de leneveală, el spuse:

- Lacheul a lăsat două pahare și o jumătate de sticlă din vinul acela destul de bun, în eventualitatea că am vrea să-l terminăm. Să le găsesc?

Ea se întinse voluptuos.

- Să bei vin în pat. Ce delicios de decadent ar fi. Nu întârzia mult.

El își coborî picioarele spre dușumea, în timp ce ea admira simetria puternică a spatelui său muscular. Ea îi făcuse zgârieturile acelea? Gândul o făcu să roșească.

- Fiindcă am fost distras, mi-am lăsat bastonul în cealaltă cameră.

Păși cu precauție pe piciorul drept, apoi se opri. Alertată dintr-odată, Abby se ridică în pat.

- E ceva în neregulă?

- Dimpotrivă. Făcu alt pas, apoi merse într-un cerc strâns. Mi-a trecut orice durere! Piciorul meu e complet vindecat!

- Cerule mare! Mă întreb cum s-a întâmplat. Ea studie silueta lui puternică profilându-se în lumina venită din salon. Toate urmele de energie roșie dureroasă pieriseră și aura lui pulsa de vitalitate. Ești o imagine a sănătății desăvârșite.

El se aplecă în față și o sărută exuberant pe buze.

- Evident, e rezultatul faptului că am devenit iubiți. Toată energia minunată pe care am generat-o a terminat de vindecat piciorul. Tu cum te simți?

Ea se gândi.

- Minunat, acum că mă întrebi. Nu doar mulțumită, ci înfloritor de sănătoasă.

Nu se simțise atât de bine de dinainte de cercul de vindecare.

- Și arăți bine. O cercetă cu o privire critică. Cearcănele întunecate de sub ochii tăi au pălit, și arăți strălucitoare. Forța ta vitală a crescut extraordinar.

Sprâncenele ei se uniră.

- Există un element magic în pierderea virginității. Poate că acest fapt a produs destulă energie ca să ne facă pe amândoi cât se poate de sănătoși?

- Pare rațional, și nici nu contează dacă nu e asta explicația corectă. Ceea ce contează e cum ne simțim. O prinse de mână și își împleti degetele cu ale ei. Să ne îmbrăcăm și să facem o plimbare. Nu eram sigur că aveam să mai pot merge vreodată normal, așa că vreau să sărbătoresc printr-o plimbare.

- E rece afară!

El îi sărută vârful nasului.

- Îmbracă-te cu ceva călduros.

Râzând, ea se predă și coborî din pat, ducându-se ținută la garderob. Își trase peste cap cea mai groasă cămașă din finet, apoi scoase niște ciorapi groși împlețiți.

- Patul meu călduros arată foarte bine acum!

- O să arate și mai bine mai târziu. Jack se întoarse în dormitorul lui ca să îmbrace, revenind la timp ca să-i încheie rochia. Ea își înfășură în jurul gâtului un șal

scoțian din lână moale, încântată de nesăbuința ideii de a ieși în mijlocul unei nopți de iarnă.

La fel de prostesc și de distractiv fu ajutorul pe care și-l oferiră la îmbrăcare, râzând de degetele lor neîndemânatic și de săruturile furate. Ea înveli gâtul lui Jack cu altă eșarfă călduroasă, gândindu-se că ar fi fost ușor să sune un servitor să-i ajute, dar că era mai distractiv așa. În momentul acela, orice făceau împreună era distractiv.

În timp ce Jack îi așeza pe umeri cea mai călduroasă manta, ea spuse:

- Poate ar trebui să-ți iei bastonul, în eventualitatea că frigul ar face să te doară din nou piciorul.

El râse.

- Ești îngrijorată, nu-i așa? Foarte bine, o să iau bastonul chiar dacă nu am nevoie de el.

El își încheie paltonul și își luă o pălărie, apoi îi oferî brațul lui Abby. Ea îl acceptă cu o ridicolă plăcere posesivă, simțindu-se cu adevărat căsătorită.

Un lacheu stătea la ușa din față, așteptând ca ducele și ducesa să se întoarcă acasă după treburile lor.

- Nu vom lipsi mult, Williams, spuse Jack.

Lacheul făcu o plecăciune, și doar un spasm al feței lui trădă surpriza de a-i vedea pe fratele ducesei și pe mireasa lui dorind să iasă la plimbare într-o noapte rece de iarnă.

- Ninge! spuse Abby încântată în timp ce coborau pe trepte.

- Așa este. Jack îi adresă un zâmbet pieziș. Un sfârșit magic pentru o seară magică.

Ea îl strânse de braț mai tare. Da, ceea ce împărtășiseră fusese magic, dar o magie profund umană. Și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru asta.

capitolul 23

Căzuseră doar câțiva centimetri de zăpadă, destul cât să glazureze străzile cu un alb virginal. Lumina reflectată

facea drumul mai vizibil, deși Jack se trezi bucurându-se că avea bastonul cu care să se apere de eventualele alunecări. Câteva lumini străluceau la ferestre ici și colo, dar aveau noaptea doar pentru ei. Asta avea să se schimbe mai târziu, când trăsurile începeau să aducă lumea bună acasă. Până atunci, picioarele lor lăsau singurele urme de pe albeața moale.

Nu-și amintea să fi fost mai fericit vreodată.

Ce bine că Abby nu era vorbăreată. La fel ca el, se mulțumea să se bucure în tăcere. Fulgii cristalini se prindeau în genele ei ca niște stele și înghețau pe pălăria ei călduroasă. Deși aerul era rece ca gheața, hainele călduroase îi ajutau să se simtă confortabil. Era ușor să uite că ea era vrăjitoare. Conta doar faptul că era soția lui.

Își întrepătrunse degetele cu ale ei și înfundă mâinile lor unite în buzunarul stâng al paltonului lui gros. În apropierea lor era o intimitate delicioasă, care nu se mănă cu nimic din ce experimentase alături de o femeie. Își imagină că învățase unul sau două lucruri despre ceea ce însemna *romantismul*.

- Socotesc că, după vreo jumătate de oră de recuperare, o să fiu pregătit să fac din nou dragoste cu tine, așa că hai să ne întoarcem la Alderton House până atunci, murmură el.

Ea îi aruncă o privire delicios de vicleană cu colțul ochiului.

- E doar opinia ta că ești pregătit. O să vedem.

- Dacă mi s-a vindecat piciorul, la fel s-a întâmplat și cu sângele, spuse el categoric. De fapt...

Se opri și se întoarse spre ea pentru alt sărut, de data aceasta unul profund și tacticos. Erau singuri în inima Londrei și dorea să-și sărute soția. Ea îi umplea brațele, minunat de satisfăcătoare.

Ea oftă de plăcere când li se separară buzele, iar răsufletarea ei lăsă o dâră palidă în noapte.

- Dacă dăm ocol clădirii acesteia și ne întoarcem, o să ajungem la Alderton House la timp? Sau ar trebui să ne întoarcem chiar acum?

El chicoti.

- Fetișcană nesătulă. O să dăm ocol și apoi ne întoarcem.

Merseră agale pe lângă cele două laturi ale clădirii și tocmai se întorceau, când el observă o mișcare tainică cu colțul ochiului drept. Alertat pe loc, el se întoarse în dreapta ca să se uite mai bine.

Cineva era în spatele lui. Înainte de a putea reacționa, un bărbat se izbi de el din spate, o greutate solidă însoțită de mirosuri râncede.

Jack se clătină, gata să cadă. Brațul lui Abby și bastonul îl ținură în picioare. Lăsându-i mâna, pași în fața ei și se învârti ca să-i înfrunte pe atacatori.

Doi - nu, trei - hoți apăruseră de pe o alee îngustă și se adunară în semicerc la un braț distanță de Jack.

- Dă-ne banii și bijuteriile și poți s-o ștergi, mârâi una dintre siluetele din umbră, ridicându-și mâna ca să arate lama strălucitoare a unui cuțit.

Cel din centru spuse:

- Ai grijă, e un animal mare! Mai bine...

Rapid ca fulgerul, Jack ridică bastonul și-l înțepă cu vârful în gât, înainte de a-și termina propoziția. Ținta lui scoase un sunet gălgăitor teribil și se clătină spre spate. Sângele țâșni din gâtul lui, în timp ce se prăbușea în zăpadă.

Cu o mișcare rapidă, Jack roti bastonul și smulse cuțitul din mâna celui alt bărbat. Acesta căzu la pământ, strălucind în lumină. Înainte ca arma să atingă caldărâmul, Jack lovi cu bastonul în atacatorul din spate. Un urlat de agonie dovedi că își atinsese ținta.

- Ticălosule!

Celălalt bărbat râcăi în zăpadă căutându-și cuțitul, apoi se mișcă în față, urmărind precaut bastonul. Fiindcă privirea hoțului era ațintită asupra bastonului, Jack îl lovi cu pumnul stâng într-un croșeu care reuși să-i spargă nasul cu un scârțâit sonor. În timp ce sângele țâșnea, hoțul încercă să se retragă, dar alunecă pe zăpadă și căzu cu zgomot. Capul lui se lovi de pământ cu un bufnet, și ticălosul rămase nemișcat.

Bărbatul lovit în gât zăcea și el nemișcat, iar sângele lui forma o pată întunecată pe zăpadă. Cel care îl atacase pe Jack din spate era ghemuit, gemând în timp ce mâinile încrucișate îi protejau rana dintre picioare.

Jack respiră adânc, tremurând, acum că nu mai era nevoie de acțiune.

- Ești în regulă, Abby?

- Sunt... sunt bine. Ea stătea țeapănă, cu mâinile încheștate. Nu m-au atins.

- Ce bine că ai sugerat să-mi iau bastonul. A fost o armă bună. Își privi cu atenție soția. Ești sigură că te simți bine?

- Zgu... zguduită. Ea se adună, cu un efort vizibil. Nu m-am gândit cu adevărat la viața ta în armată. Ești foarte bun la luptă.

El ridică din umeri.

- Viața în armată nu prea implică luptă efectivă. De fapt, sunt multe zile lungi în care prinzi muște și încerci să-ți ferești oamenii de belele. Dar, când e nevoie să lupți, nu există a doua șansă, așa că trebuie să-ți iasă bine din prima.

- Știai că omul acela era în spatele lui sau a fost o lovitură norocoasă?

El se gândi la asta.

- Cred că știam. L-am lovit fără să mă gândesc, dar, chiar și așa, știam că aveam să-l ating unde era mai vulnerabil.

- Cunoști întotdeauna locația inamicului atunci când lupți? Dacă e așa, ar putea fi o abilitate magică. Una valoroasă.

Uluit, el chibzui. I se părea neliniștitor gândul că era posibil să fi folosit magia ani la rând.

- S-ar putea să ai dreptate, spuse el șovăielnic. De obicei, acțiunea e atât de rapidă, încât nu am timp să mă gândesc, dar, dacă am știut cine era în jurul meu, probabil că asta m-a ajutat să supraviețuiesc. Dar asta nu e neapărat magie. E mai degrabă instinctul de soldat.

- Spune-i cum vrei, dar faptul că vezi ce e în spatele tău e, categoric, un dar.

El ridică din umeri, simțindu-se stânjenit.

- Toată lumea are un strop de magie. Acest lucru e obișnuit printre soldații care supraviețuiesc un timp. Dorind să schimbe subiectul, studie oamenii căzuți, ale căror trupuri întunecau zăpada. Acum trebuie să hotărâm ce facem cu ticăloșii ăștia. Cred că e un post de gardă alături.

- O santinelă patrulează la distanță de o clădire în spate și se îndreaptă în direcția asta. Îmi imaginez că Mayfair e cel mai bine protejat din împrejurime. Vocea ei se stinse în timp ce arăta spre omul pe care îl lovise în gât. Nu e nevoie să se mai grăbească pentru acesta. Este mort.

Vocea ei era lipsită de inflexiuni. Jack rămase tăcut un moment.

- Nu am vrut să-l omor, dar nu pot să spun nici că regret. Se gândi la furia resimțită față de atacatori. Ne-ar fi tâlhărit, poate chiar ne-ar fi ucis dintr-un capriciu.

- Și e posibil să mă fi violat mai întâi. Știu. Abby își frecă tâmplele. Nu sunt oameni buni. Dar, când cineva moare, mai ales atât de brusc, eu... eu o simt.

- Îmi pare rău. Jack se întreabă cum simțea moartea cineva ca Abby. Ca pe un gol dureros? El nu observase nimic, dar nu era vindecător. Mă întreb dacă atacul a fost un simplu ghinion sau dacă vrăjile de pericol din mintea mea i-au atras pe oamenii aceștia spre noi.

- S-ar putea să ai dreptate, spuse ea încruntându-se. Se poate ca vrăjile acelea să-i fi atras pe ticăloși în apropierea ta. Dacă nu am fi ieșit la plimbare în seara aceasta, i-ar fi putut ataca pe alții, acum că vrăjile au fost îndepărtate. Sper că asta nu se va întâmpla din nou!

Bărbatul al cărui nas fusese rupt scotea un sunet bo-borosit și își împingea mâna spre pământ, într-o slabă încercare de a se ridica. În timp ce Jack se apropia, Abby spuse aspru:

- Nu-l lovi din nou. Cred că pot să-i țin adormit până vine santinela.

- Ar fi bine.

Deși Jack ar fi făcut tot ce trebuia, nu era adeptul lovirii oamenilor căzuți.

Ea îngenunche în zăpadă și puse o mână pe tâmpla omului care gemea. După un moment, el căzu brusc la pământ din nou. Ea se întoarse spre celălalt supraviețuitor și făcu același lucru în timp ce Jack se gândea la cele întâmplate. Ucisese și altă dată, dar nu i se păruse niciodată un lucru atât de serios. Era bine că renunța la armată, fiindcă un om nu se poate gândi prea mult la rezultate în timp ce luptă pentru viața lui.

Nu mai era omul care fusese. Acesta era alt gând neliniștitor. Dar nu însemna că era vrăjitor.

Santinela apără, după cum prevăzuse Abby. Jack îi făcu semn.

-Sunt Lord Frayne și aceasta este Lady Frayne. Oamenii aceștia ne-au atacat.

Paznicul era lat în spat și cam bătrâior, dar avea un aer competent care arăta că era un sergent în retragere. Examină rapid hoții.

-Au fost și alte atacuri pe aici în ultimul timp. Se pare că le-ați pus capăt. Se ridică scârțâind din încheieturi și îi adresă lui Jack o privire curioasă. Dumneata l-ai doborât pe toți trei?

-Zece ani de armată ca ofițer, spuse Jack lapidar. Pot să-mi duc soția acasă? Locuim la Alderton House. Sunt fratele ducesei, și mă poți găsi acolo dacă ai nevoie de o declarație referitoare la acest incident.

-Plecați și aveți grijă de doamnă, milord. Cineva va veni mâine la Alderton House pentru o declarație. Ați făcut un serviciu orașului în seara aceasta. Santinela și atinse pălăria, apoi scoase cătușele din buzunar.

Jack o luă pe Abby de mână, și se întoarseră spre casa surorii lui. Cheful lor de joacă dispăruse. În timp ce urcau scările de la Alderton House, Abby întrebă:

-Ce se va întâmpla cu cei doi oameni care au supraviețuit?

-Probabil vor fi transportați spre New South Wales.

-Se spune că e o colonie caldă și însorită, așa că s-ar putea să fie recunoscători până la urmă.

Încercarea ei de a glumi fu subminată de un fior.

El o cuprinse pe după umeri, fără să-i pese de ce gândea lacheul care îi lăsase să intre.

– A fost o zi plină, fetiço.

Și o zi care se terminase într-o notă sobră. Se întoarse-ră în camerele lor, se schimbă cu cămășile de noapte și se urcă în pat fără să schimbe prea multe cuvinte. El o atrase pe Abby în brațele lui și se simți mai bine când ea se cuibări, cu un oftat mulțumit. Aproximarea era confortabilă. Bănuia că ar fi fost și mai confortabil dacă ar fi făcut dragoste, dar nu trebuia să fie vrăjitor ca să-și dea seama că mireasa lui nu era într-o dispoziție pasională.

În ciuda faptului că o ținea pe Abby în brațe, somnul lui fu tulburat.

Plutea deasupra dealurilor năpăstuite și a văii din Langdale, cu inima strânsă de durerea de dedesubt. Perechea lui zbura cu el, deasupra și puțin în spate, păzindu-i călătoria.

Abby spusese: „Cunoști întotdeauna locația inamicului atunci când lupți?”

Inamicul lui era jos, în Langdale Hall. Sir Alfred Scranton nu era doar o rudă nesuferită, ci inamicul adevărat al lui Jack. Bătălia pentru sufletul domeniului Langdale nu avea să se sfârșească până când unul din ei nu avea să moară.

Transpirat, Jack se cutremură, trezindu-se. Privi țintă în întuneric, strângând-o încă în brațe pe Abby. Să fi fost visul lui o profeție sau o înfățișare a celor mai rele temeri? Era oare posibil să-l separe pe Scranton de mama lui fără să-i frângă inima acesteia? Ea îl adora pe acel bărbat, scrisorile ei vorbeau aproape numai despre el. Totuși, Scranton trebuia să plece.

Cea mai simplă rezolvare a problemei ar fi fost să-l evacueze pe Scranton din Langdale Hall, interzicându-i să se întoarcă vreodată. Probabil că mama lui Jack avea să-și însoțească soțul și să se amărase din pricina felului în care fiul ei îl tratase pe Scranton.

Jack știa prea bine că soluția nu putea fi atât de simplă. Erau implicate prea multe influențe întunecate. Totuși, când avea să vină criza, nu avea să aibă de ales. Era ofițer în armată și lord, și ambele roluri îi cereau

să-i protejeze pe cei de care era răspunzător - chiar și cu prețul fericirii mamei sale.

Într-o străfulgerare, o văzu în minte pe mama lui, luându-l de mână și râzând în timp ce fugeau spre casă, ca să se adăpostească de stropii de ploaie. Avea poate cinci sau șase ani. Îl înfășurase într-un șal, apoi organizase o petrecere cu ceai pentru zile ploioase cu el și Celeste, care fusese foarte mândră să își asume responsabilitatea de-a umbla cu o ceașcă delicată de porțelan. Ziua aceea scosese la lumină cea mai bună parte a mamei sale.

Dacă îi distrugea soțul, avea să-l urască pentru totdeauna.

Gura lui se arcui. Având în vedere cât de mult se înstrăinaseră, nu urma să se deosebească mult de situația din prezent, dar măcar acum nu-l ura.

Cu un oftat, închise ochii și se forță să adoarmă, mângâind umărul lui Abby cu o mână. Va face ceea ce trebuia să facă - și Dumnezeu să-i ajute pe toți.

Abby se trezi încet, simțindu-se atât de confortabil în îmbrățișarea soțului ei, încât îi era greu să se miște. Se întâmplaseră prea multe în ziua care trecuse. Curățase mintea lui Jack de vechile vrăji, și el își ieșise din fire. Apoi își consumaseră căsătoria.

Își văzuse pentru prima dată soțul omorând un om.

Totuși, când deschise ochii, el dormea în pace, iar chipul lui arăta la fel ca totdeauna. Puternic, plin de voioșie, tolerant. Percepția ei era cea care se schimbase. Era recunoscătoare că avea un soț capabil s-o apere, dar se simțea de parcă una dintre pisicile ei se transformase în tigru.

Nu conta. Era soțul ei, dar era și soldat, iar soldații omoară când sunt nevoiți. Avea încredere că el avea să facă întocmai ceea ce trebuia.

Își dădu seama că acum o privea printre ochii deschiși alene.

- Bună dimineața, murmură el. Mă întreb ce o să ne aducă ziua de azi.

Ea se întinse ca o pisică, reușind să se mute mai aproape de Jack.

- Celeste o să-mi dea lecții de supraviețuire în lumea bună, completate cu diagrame despre cine pe cine urăște și care sunt cei mai răi bârfitori. Se gândi la asta fără pic de plăcere. Dar tu?

- Alderton și Ashby mă vor târî în cluburi ca să mă prezinte diverselor căpetenii politice. El oftă. Nu aștept asta cu prea mare nerăbdare.

- Să vedem. White e căpetenia partidului Tory, Brooks e căpetenia partidului Whig. Tu cărui partid îi aparții?

- Ambelor. El rânji. Prefer să-i las pe toți să-și dea cu presupusul. În plus, nu sunt complet de acord cu nici unul din partide. Cred că voi fi independent și disprețuit universal de ambele părți.

- Pot să vin și eu și să zăpăcesc politicienii cu tine? Sună interesant.

- Crede-mă, nu va fi.

Ea chicoti auzindu-i vehemența.

- Ți-am menționat faptul că Celeste a aranjat ca amândoi să luăm lecții de dans trei zile la rând?

Jack păru îngrozit.

- Eu mă recuperez de pe urma unor răni groaznice! Nu trebuie să dansez.

- Nu mai ești invalid, sublinie ea. Dacă nu-ți poți convinge sora că ești în agonie sau olog, trebuie să iei parte la lecțiile de dans.

- Celeste e un tiran, spuse el sumbru.

- Însă face asta pentru binele tău, oftă Abby. Și eu aș prefera să evit dansul, dar Celeste spune că, dacă o fac, voi atrage mult mai multă atenție decât dacă m-aș împiedica și aș cădea lată. Nu trebuie să fii strălucită, doar ireproșabilă. Presupun că pot obține asta după lecții care să mă învețe ce e la modă, ca să nu par prea provincială.

- Când o să vină timpul să pornim spre nord, vom fi gata amândoi să fugim din oraș, prezise el. Mâna lui o trase în jos cu fermitate blândă. Cât despre acum...

Când o sărută, ea îi răspunse la sărut cu un real interes. Era încă oarecum timidă, dar asta se schimba repede. Spre surprinderea ei, Jack o prinse de mijloc și o ridică, așa că rămase cu picioarele desfăcute deasupra lui.

- Ce e?

El rânji.

- Folosește-ți mintea ta ascuțită.

Ea se relaxă și se uită în ochii lui calzi de culoarea aluneii, trezindu-se că îi plăcea să simtă sub ea trupul tare și masculin. El icni când ea își roti încet șoldurile. Încurajată, ea începu să descheie încet nasturii de la cămașa ei de noapte. Ochii lui se întunecară privind-o, până când o prinse de umeri și o trase aproape ca să-i poată săruta sânii.

Excitarea explodă în ea, aducându-i la viață fiecare fibră a trupului într-un mod imperios. Se așază și începu să-și folosească mintea ascuțită.

Printre altele.

capitolul 24

Fiecare zi în Londra era cât se poate de plină, dar treptat puterea lui Abby și rezervele ei magice își reveniră după săptămânile de solicitare și epuizare. Trebuia să fie pregătită pentru orice avea de oferit Yorkshire.

Chiar și lecțiile de dans fură mai puțin înspăimântătoare decât se așteptase. Abby află că Jack era, de fapt, un dansator abil. Nu avea de ce să fie surprinsă, având în vedere capacitățile lui atletice. Chiar dacă începuse lecțiile cu o expresie chinuită, în curând ajunse să se bucure.

Lecțiile erau una dintre puținele ocazii în care se vedeau în timpul zilei, fiindcă Jack era la fel de ocupat ca ea. Din fericire, se întâlneau noaptea - și ce nopți! Abby începea fiecare zi cu un zâmbet prostesc și fericit.

La fel făcea și Jack. Asta era o sursă de mare satisfacție pentru ea.

La o săptămână de la sesiunea inițială de măsurători și alegere a țeșăturilor, formidabilele croitorese gemene se întoarseră pentru proba finală și puseră stăpânire pe dormitorul lui Abby. În timp ce Celeste își citea atență corespondența în salon, Abby fu expediată în dormitor, însoțită de cele două surori. Începură prin a așeza părul într-o învâlmășeală lucioasă și elegantă în vârful capului.

Se retrase după un paravan de dragul decenței atunci când i se spuse să se dezbrace până la piele. Mai întâi i se înmână o cămășuță. Abby o trase peste cap. Bumbacul moale îi mângâie pielea ca mătasea.

- Ce frumos! Broderia e minunată. Abby nu era prea îndemânică la lucrul de mână, dar recunoștea calitatea când o vedea.

Madame Renault își permise un mic zâmbet de satisfacție în timp ce îndepărta paravanul.

- Fetele mele fac cea mai fină rufărie din Anglia. Acum corsetul, milady. Existau mai multe tipuri de corsete, și acesta era unul lung, menit să-i alungească linia soldurilor și a pieptului și să-i ridice sânii.

Abby se oțeli în timp ce femeia o ajuta să intre în corset și începea să o încheie în spate.

- Corsetele acestea sunt confortabile! exclamă ea. Chiar mai confortabile decât corsetele mele vechi.

- Bineînțeles, milady. Un corset bine făcut trebuie să se potrivească perfect cu trupul, subliniind, dar nu forțând atributele feminine într-o formă imposibilă. Ea studie căderea hainei cu ochii mijiți. Multe femei au nevoie de săni falși ca să arate bine, dar dumneata ai fost binecuvântată cu o siluetă splendidă, milady. În cele din urmă, lumea o va ști.

Abby nu știa sigur cum să se simtă, dar nu avu timp de gândire fiindcă Madame Ravelle se apropie cu o rochie de bal. Nu era mătasea albastră pentru balul ducesei, ci o rochie frumoasă din mătase roz pal. Cu pantofi asortați.

În timp ce madame și ajutoarele ei se agitau cu tivul, Abby privi spre corsajul decoltat, îngrozită.

- O să mor de aprindere la plămâni!

- Dansul vă va ajuta să vă încălziți, și nu veți duce lipsă de parteneri niciodată. Nu atâta timp cât vă veți mândri cu înfățișarea dumneavoastră. Sunt femei scunde care ar uide ca să aibă asemenea înălțime și prezență. Madame Ravelle spuse cu un aer distins: Acum înfățișați-vă Excelenței Sale.

Abby deschise ușa care separa dormitorul de salonul particular. La intrarea ei, ducesa își ridică privirea de la birou.

- Oh, bună treabă, doamnelor! Abby, fratele meu va fi invidiat de toată lumea bună pentru soția pe care și-a găsit-o.

- M-aș mulțumi să nu fie obiectul batjocurii. Abby arătă spre vasta întindere de piele palidă, descoperită de rochie. Ești sigură că asta e modern, nu vulgar?

Celeste râse și își întoarse fața spre oglinda cu ramă poleită de deasupra căminului.

- E culmea eleganței. Uită-te la tine, draga mea.

Abby clipi spre imaginea ei. Deși nu avea să fie niciodată elegantă precum Celeste, arăta impresionant. Arăta a... femeie. Cu siguranță că un corset bine croit făcea o diferență substanțială.

- Cred că prefer rusticul înzorzonării, spuse ea nesigură.

- Arăți măreț, nu înzorzonată, dar nu vei mai fi în stare să pretinzi că ești o fată banală de la țară. Nu ai fost niciodată, dar ai făcut tot ce ai putut ca să lași impresia aceasta. Celeste își dădu capul într-o parte. Ți-ai deprecia deliberat înfățișarea? Sau ai fost doar neinteresată de modă?

- Câte puțin din amândouă. Nu voiam să atrag atenția asupra mea. Fiindcă sunt destul de masivă, însemna că trebuia să mă îmbrac șters. Abby tăcu înainte să adauge un adevăr mai profund. M-am maturizat devreme. Atenția bărbaților era... nedorită.

Trebuise să folosească magia odată ca să apere de atențiile nedorite ale unui tinichigiu beat. Fugise acasă gâfâind și plângând, dar nu spusese nimănui nimic

fiindcă păcătuisese folosind magia pentru a lăsa un bărbat inconștient.

- Ah. Celeste aprobă înțeleghătoare. E tulburător să atragi bărbații la o vârstă fragedă, mai ales dacă frumusețea ta e mai mult senzuală decât diafană. Așa că ai adoptat penajul șters al unei țărăncuțe, în locul culorilor strălucitoare ale unui pescăruș.

Oare cum de nu văzuse Abby niciodată legătura dintre silueta ei generoasă și dorința de a trece neobservată? Probabil din cauză că nu se gândea niciodată mult la îmbrăcăminte. Dar, în timp ce își studia imaginea în oglindă, hotărî că era posibil să-i placă penele mai colorate.

Ușa dinspre hol se deschise, și ea se întoarse și-l văzu pe Jack, care se întorcea mai devreme de la treburile lui. El intră, spunând:

- Bună, draga mea. Apoi se opri din drum, cu gura căscată. Abby?

Celeste râse.

- Intră, Jack. Și încearcă să te stăpânești.

În timp ce Abby roșea, Jack îi dădu ocol, admirativ.

- Arăți splendid, Abby. Nu că nu ai fi arătat întotdeauna drăguț, dar acum... Dacă regimentul meu ar fi aici, te-ar saluta cu o șarjă de artilerie.

- Mă bucur că ești de acord. Lumina din ochii lui Jack îndepărtă toate îndoielile pe care le simțise Abby față de noua ținută. Toate meritele îi aparțin suorii tale și doamnelor Ravelle și Renault. Eu doar am urmat ordinele.

- Acum, că ai admirat-o pe Abby, șterge-o, Jack. Mai sunt multe ajustări de făcut, și nu e o priveliște potrivită pentru un gentleman. Ochii lui Celeste scânteiară. Mai ales pentru un gentleman care pare să dorească să-și ducă soția într-un loc intim.

Comentariile lui Celeste îi făcură pe Abby și pe Jack să roșească. După ce se retrase grăbit, doamnele reluară probele. Numărul de rochii și accesorii părea nesfârșit, dar Abby constată că era mult mai răbdătoare decât fusese în trecut. Era mai ușor să fie răbdătoare acum, când descoperise că avea să-i placă să fie bine îmbrăcată.

Până să plece croitoresele și ajutoarele lor, se scursese deja jumătate din după-amiază. Abby și Celeste se prăbușiră în salonul lui Abby, după ce ducesa sună și ceru o gustare. În timp ce devorau o varietate de sendvișuri și dulciuri care o făcură pe Abby să se gândească din nou să-l vrăjească pe bucătarul lui Alderton, lacheul se întoarse cu o tavă de argint pe care se aflau două grămăjoare de scrisori, câte una pentru fiecare doamnă.

- Mulțumesc, Williams.

Abby primi cu entuziasm scrisorile, bucurându-se de veștile de acasă. Împreună cu Celeste, își sorbiră ceaiul în vreme ce își citeau corespondența, până când Abby spuse:

- Ah, un răspuns de la Judith.

Celeste privi în sus nerăbdătoare în timp ce Abby studia scrisoarea. După veștile generale din Melton Mowbray și progresul câtorva pacienți, Abby găsi informația pe care o aștepta: „referitor la problema despre care m-ai întrebat, m-am gândit și mi-am consultat însemnările despre pacienți și i-am scris și doamnei Lampry din Birmingham, care are mai multă experiență decât oricine în asemenea probleme“.

În timp ce continua să citească, Abby se încruntă. Incapabilă să reziste tensiunii, Celeste spuse:

- Doamna Wayne spune că nu se poate face nimic pentru mine?

- Nu, răspunse Abby șoptit. Ea spune că, în cazurile asemănătoare cu al tău, în care nici un doctor sau vindecător nu a putut găsi nimic în neregulă la soție, e logic să te întrebi dacă nu cumva soțul este cel cu problema.

Celeste își pierdu răsuflarea, cu ochii larg deschiși.

- Nu s-a gândit nimeni că ar putea fi o... o slăbiciune a lui Alderton.

- În general, femeile sunt cele învinuite atunci când un cuplu este steril, spuse sec Abby. Și bineînțeles că nimeni nu sugerează că un duce ar putea fi imperfect. Dar învinovățirea nu este potrivită. Infertilitatea e o problemă fizică, nu un păcat.

- Înțeleg. Celeste își mușcă buzele. Problemele masculine pot fi vindecate?

- Uneori, mai ales dacă problema este un bloc minor. I-ar îngădui Alderton unui vindecător să-l examineze? După cum știi, nu există nici o durere și nici un disconfort.

Ducesa clătină din cap.

- Disprețuiește vrăjitoria. Nu ar primi bine nici sugestia că ar avea o anume deficiență. Nu ar fi posibil să-l examinăm fără știrea lui?

Abby se încruntă.

- Asta nu ar fi etic. Și probabil nu ar fi nici folositor, fiindcă îmi imaginez că ducele are o amuletă puternică împotriva vrăjilor.

- Are. Celeste strângea ceașca de ceai atât de tare, încât Abby se temu că avea s-o spargă. De abia mai vorbim unul cu altul. Nu pot să mă imaginez întrebându-l dacă îi permite unui vindecător să-l examineze ca să vadă dacă e în stare să conceapă un copil.

- Aici sunt două probleme, replică Abby. Dacă pot să vindec înstrăinarea și să deveniți intimi din nou, înva va fi mult mai ușor să vorbești cu el despre examinare.

- Ai dreptate. Dumnezeu știe că prima problemă e dificilă, dar e mai simplu decât dacă aș încerca să rezolv amândouă problemele odată. Ochii lui Celeste se mijă ră. Crezi că un afrodisiac m-ar ajuta?

- Nu l-aș recomanda. Sunteți soț și soție, nu o fată neliniștită care încearcă să atragă atenția unui băiat din partea locului. „Sau o târfă spaniolă care încerca să atragă privirile unui ofițer englez generos.“ Relația voastră e mai profundă și mult mai complicată. Încrederea a fost deja forțată, fiindcă bănuiește că nu ai avut motive sincere atunci când l-ai încurajat să-și ia o amantă. Dacă încerci să-l manipulezi cu o poțiune de dragoste și el descoperă, o să se enfurie de-a binelea. Trebuie să-ți rezolvi problemele cu onestitate, nu cu înșelătorie.

Celeste oftă.

- Știu că ai dreptate, dar aș vrea să existe o soluție simplă.

Abby învățase multe despre bărbați în ultimele câteva zile.

- Ce s-ar întâmpla dacă ai merge în camera lui într-o noapte purtând mătase transparentă și nimic altceva?

Cealaltă femeie privi în altă parte.

- Am încercat. El... el mi-a încuiat ușa.

Abby se cutremură, ghicind cât de dureroasă trebuie să fi fost respingerea aceasta.

- Se pare că soluția voastră trebuie să vină prin cuvinte.

- Atunci când intră în starea aceasta, și o stâncă este mai vorbărească decât soțul meu. Dar voi încerca. S-a mai retras și înainte, dar până la urmă se înmuia. O să trebuiască să-l aștept. Celeste își privi mâinile. Deși pare imaginea întruchipată a unui duce, a fost al treilea fiu, ignorat în cea mai mare parte a timpului, până când tatăl și frații lui au murit de o febră virulentă. Poate ar fi avut mai multă încredere în el dacă ar fi fost crescut ca moștenitor.

Abby își îndreptă atenția spre duce și realizează tipul acele de citire rapidă care putea fi făcut cu orice persoană care purta o amuletă de protecție. Celeste avea dreptate. Soțul ei învățase să joace rolul unui duce, dar în inima lui era încă un fiu inutil.

- Asta explică multe. Are nevoie să simtă că e iubit, nu doar premiul dintr-o vânătoare de soți care a avut succes.

- Știu, dar uneori nu-mi amintesc lucrul acesta atât de bine cum ar trebui, spuse Celeste încet. Sunt recunoscătoare că ai venit în oraș împreună cu Jack și că îmi distrageți atenția. Altfel, aș fi fost pe jumătate ne bună de supărare până acum.

- Atunci eu trebuie să fiu recunoscătoare pentru stările lui, fiindcă ai fost o mană cerească, făcându-mi mai ușoară vizita în Londra. Abby se gândi la ceea ce realizase până atunci și la ceea ce îi mai rămăsese de făcut. Mai trebuie doar să vadă cum își ocupă Jack scaunul, ceea ce nu ar trebui să fie chiar greu, și să supraviețuiască balului, ceea ce va fi mai puțin ușor. O să mă descurc.

- Și apoi o să plecați amândoi spre Yorkshire. Duceți părea gânditoare. Mă întreb cum se va descurca Jack cu Sir Alfred.

- Ce crezi despre tatăl tău vitreg?

- E soțul mamei mele, nu tatăl meu.

- Exact asta a spus și Jack. Cum trebuie să mă port eu cu Sir Alfred? Știu ce crede Jack despre el. Mi-ar plăcea să știu ce crezi tu.

Celeste se gândi ce să spună.

- E rece ca granitul scoțian, cu excepția momentelor în care se uită la mama mea. Atunci... arde. Poate că ar trebui să consider devotamentul lui romantic, dar mi se pare mai degrabă nesănătos.

Dacă Scranton era atât de obsedat de văduva Lady Frayne încât aruncase vrăji ca să-i rănească primul soț și fiul, era mai mult decât nesănătos. Era o amenințare. Poate chiar un ucigaș. Dacă așa stăteau lucrurile, trebuia să fie oprit înainte de a răni pe altcineva.

Vizita la Yorkshire se anunța interesantă.

Ocuparea scaunului din Camera Lorzilor se dovedi mult mai puțin chinuitoare decât se așteptase Jack. Menținându-și dorința răutăcioasă de a evita expunerea orientării politice, fu patronat de un viconte Whig și de un viconte Tory.

Când ieși din vestiar cu garanții săi, cercetă pe fură încăperea și le găsi pe Abby și pe Celeste în galerie, privind-l cu o aprobare strălucitoare. Abby purta una dintre rochiile ei noi, una modestă și cu gulerul înalt. Părea drăguță și pe deplin acomodată cu Londra. Hainele făceau într-adevăr o diferență. În hainele sale de gală, Jack aproape că se simțea aparținând Camerei Lorzilor.

Alderton orchestrase ceremonia, și aceasta se desfășură fără nici un incident. Jack fu neașteptat de emoționat când jură loialitate regelui și țării. Fusesse în slujba lor ani de zile - ar fi putut cu ușurință să le dea și viața. Totuși, era diferit să se angajeze să fie loial și să-și îndrepte toate eforturile spre guvernarea națiunii sale. Era mai ușor să mori decât să faci legi bune.

Langdonii din Langdale fuseseră pairi de secole, cultivându-și pământurile și făcându-și datoria. Familia își oferise partea de soldați și clerici, ba chiar câțiva diplomați. În secolul al XIII-lea, un Langdon se înfățișase alături de ceilalți baroni la Runnymede, ținându-i piept regelui Ioan.

Cu voia lui Dumnezeu, Jack avea să se întoarcă în camera aceasta an după an, ca să dezbată probleme mari și mici. Simpla lui ședere acolo îl făcea să se simtă mai dogmatic. Dar îi insufla și dorința de a găsi un teren de mijloc. asistase îndeajuns la război. Discuțiile erau mai bune.

Winslow, care era unul din garanții săi, murmură:

- Zguduitoare, nu-i așa? Mi-am ocupat scaunul la douăzeci și unu de ani, și încă nu mi-am revenit.

Jack încuviință, bucuros că prietenul lui înțelegea. Strânse mâna lordului cancelar, apoi fu escortat spre băncile rezervate vicenților, unde avu parte de alte străngeri de mână și felicitări și urări de bun venit în Camera Lorzilor. Jack îi cunoștea personal pe unii pairi, iar pe alții îi știa după reputație. În ziua aceea, cel puțin, toți se arătau binevoitori.

Tocmai îi spunea o glumă lui Ashby, când auzi un bărbat zicând în spatele lui:

- Se spune că Frayne s-a însurat cu o ursitoare de țară.

Altă voce spuse:

- S-a *însurat* cu ea? Urmă un râs atotștiutor. Târfele răzbitoare sunt amante al naibii de bune, dar nu trebuie să te căsătorești cu ele.

Jack simți o rafală de furie pură. După ce trase aer adânc în piept de câteva ori ca să se stăpânească, se învârtise și întrebă agreabil:

- Mi-am auzit numele menționat?

Ceva de pe fața lui schimbă expresia celor doi bărbați.

- Ne bucurăm să te avem aici, Frayne, spuse grăbit unul din ei. Ai făcut o treabă a naibii de bună în peninsula.

- Chiar așa, chiar așa, spuse celălalt. Experiența din armată îți va fi de folos aici. E bine că ți-ai ocupat locul.

După aceste remarci, cei doi pairi se retraseră. Jack îl recunoscuse pe unul ca fiind baronul Worley, din estul Angliei – sau cel puțin așa credea. Celălalt era străin.

Nu că ar fi contat cine erau, fiindcă opiniile lor erau obișnuite pentru locul acesta. În săptămânile care urmaseră accidentului, Jack stătuse printre oamenii care acceptau magia. Deși era stânjenit încă de puterea lui și probabil că așa avea să fie pentru totdeauna, era mult mai dispus să accepte vrăjitorii. Aproape că uitase cât de mulți aristocrați considerau magia demnă de dispreț, o ocupație pentru oameni inferiori.

Nu pentru prima dată, se întrebă de ce se împotriveau clasele superioare atât de mult vrăjitoriei. Bănuia că motivul era faptul că magia reprezenta un talent care nu ținea seama de clasă. Nici o sumă de bani nu putea cumpăra abilitățile magice. Cei mai mulți vrăjitori buni erau de origine umilă.

Nu era de mirare că aristocrații disprețuiau magia. Era o putere pe care nu o puteau controla, așa că se temeau de ea. Și teama era, de obicei, rădăcina urii.

Jack nu știa când avea să-și rostească discursul inaugural. Cu siguranță nu înainte de următoarea sesiune a Parlamentului. Dar, când avea să sosească timpul, nu avea să abordeze un subiect sigur și necontroversat. Avea să pledeze pentru toleranță și acceptarea vrăjitorilor pe motivul că erau și ei britanici și nu se deosebeau de ceilalți. „Dacă ne înțepi, nu sângerăm? Dacă ne gâdili, nu râdem? Dacă ne otrăvești, nu murim?”¹

Zâmbi amintindu-și cuvintele din *Neguțătorul din Veneția*. Puteai să-i lași lui Shakespeare grija de a spune primul toate lucrurile importante.

capitolul 25

Slujnica personală a lui Celeste legă ultima panglă din părul lui Abby și trase cu grijă de fâșiile înguste

¹ Shakespeare, *Neguțătorul din Veneția*, actul III, scena I (n.tr.)

de mătase albastră întunecată ca să se onduleze peste umărul ei drept.

- Gata, milady. Sunteți perfectă.

Abby își studie imaginea reflectată în oglinda din dormitor. Nu era perfectă. Nu avea să fie niciodată atât de frumoasă precum Celeste, ale cărei trăsături erau atât de splendide, încât îi tăiau răsuflarea.

Dar, pentru o femeie cu o înfățișare medie, arăta foarte bine. Mătasea albastră și sclipitoare a rochiei îi făcea ochii electrizanți și sublinia nuanța juponului brodat, de culoarea florii de neghină. Corsetul doamnei Renault îi modela silueta transformând-o într-o clepsidră senzuală, iar părul ei castaniu strălucitor scânteia cu scipiri roșcate și aurii într-o sofisticată coafură înaltă.

Slujnica nu era răspunzătoare de faptul că expresia lui Abby era cea a unei femei pe care o aștepta spânzura-toarea. Își aminti că trebuia doar să îndure seara fără să se facă de râs pe sine, pe Jack sau familia lui Jack. Putea să facă asta.

- Îți mulțumesc, Lasalle. Ai făcut o treabă minunată. Acum du-te la stăpâna ta.

Slujnica înclină capul și se retrase. Fiindcă trebuia să îmbrace două doamne în seara aceea, venise la Abby devreme. Acum Abby avea prea mult timp în care să se simtă și mai nervoasă. Având nevoie de ceva care să-i distragă atenția, ieși din camera ei, traversă salonul și bătă la ușa dormitorului lui Jack.

- Pot să intru?

- Sigur, fetițo, strigă el. Vreau să te văd în toată splendoarea.

Intră și îl găsi pe Jack îmbrăcat cu uniforma stacojie a regimentului său. Era o priveliște care ar fi luat ochii celei mai împietrite inimi feminine. Abby își ținu răsuflarea, uitându-și nervozitatea pentru un moment. Nu era de mirare că târfa din Spania folosise un afrodisiac ca să-i stârnească interesul!

Deși Abby admirase întotdeauna înfățișarea lui Jack, acum își atinsese adevăratul potențial. Se acceptase

pe sine și poziția pe care o ocupa în viață, și rezultatul era o autoritate puternică, ce țintuia privirile.

- Arăți magnific! Nu te-am văzut niciodată în uniformă. Cred că ai lăsat o grămadă de inimi zdrobite în toate locurile în care ai fost.

- Nu prea. Amintește-ți, toți ofițerii purtau uniformă și mulți erau mai arătoși și mai galanți cu doamnele. Trase cordonul cât să se așeze perfect. Morris va duce dorul uniformei. Spune că îmi avantajează umerii și compensează astfel lipsa mea de eleganță. A fost destul de generos să spună că, deși e greu să îmbraci un bărbat mare astfel încât să fie elegant, măcar nu sunt gras. Jack rânji. E un supraveghetor aspru. Era mai ușor când eram în Spania, unde standardele erau mai coborâte.

- Slujnica lui Celeste a făcut tot ce a putut mai bine, dar am auzit-o gândind că preferă să-și îmbrace stăpâna, care este o reclamă perfectă pentru abilitățile unei slujnice.

Jack își plecă ușor capul într-o parte.

- Poți să citești gândurile?

- Nu, dar i-am putut citi sentimentele. Făcea tot ce-ștătea în puteri, dar era recunoscătoare că avea s-o îmbrace pe Celeste în curând. Abby zâmbi trist. Din punctul de vedere a lui Lasalle, eu sunt datoria, iar Celeste e plăcerea.

- Prostii! Arăți splendid, fetițo, spuse el cu căldură.

- Și tu la fel.

El îi zâmbi.

- Nu mi-a plăcut niciodată să port uniforma atunci când nu eram la datorie, dar, fiindcă sunt aproape scos din armată, mi-am dat seama că ar putea fi ultima șansă de a mă înfățișa așa.

- O să-ți fie dor de armată? întrebă ea șoptit.

El se cutremură exagerat.

- Dumnezeu, nu! Mâncare proastă, cantonamente și mai proaste, ordine stupide și riscul de a muri prosteste într-un loc străin. Nu-mi va fi dor de nimic din toate astea.

- Dar sigur au fost și lucruri bune.

După o tăcere îndelungată, el spuse:

- Oamenii. Prietenii mei, vii și morți. Trupele mele. Modul în care războiul poate transforma un om care nu ți-ar fi prieten niciodată în viața obișnuită într-o persoană mai apropiată decât un frate. Lucrurile acestea sunt neprețuite.

Ea inspiră adânc înainte să spună:

- Nu trebuie să-ți vinzi postul, să știi. Nu ți-ai cere așa ceva.

Jack ezită, apoi clătină din cap.

- Deși vânzarea nu e alegerea mea, e timpul să-mi preiau responsabilitățile. Netezi șiretul auriu care tinea haina lui stacojie. O să regret pierderea uniformei totuși. Nu există nici un bărbat pe lumea aceasta care să nu arate cel mai bine în hainele regimentului său.

- Bănuiesc că uniformele sunt create cu acest scop. Trebuie să convingă bărbații să se înroleze. Regreta faptul că el ar fi preferat să rămână în armată dacă ar fi fost posibil, dar măcar vânzarea postului era hotărârea lui. Îi trecu prin minte o idee. Drept cadou de nuntă, aştepta să fie pictat un tablou al tău în uniformă. Cred că Celeste mi-ar putea spune numele unui pictor demn de această însărcinare.

- Va trebui să mă uit la mine însumi pe vecie? Întrebă el precaut.

- Dacă nu o să-ți placă portretul, o să-l pun în budoarul meu. Presupunând că voi avea unul. După ce noi vom pieri, va fi comoara familiei Langdon. Ea zâmbește șmecherește. Numai din cauză că uniformă este atât de splendidă.

- Sunt de acord cu portretul dacă ești și tu. Vreau să am un tablou cu tine, așa cum arăți astă-seară.

Ea roși de încântare.

- Mi-ar plăcea asta, fiindcă nu am arătat niciodată mai bine.

El își lăsă ușor capul într-o parte.

- De ce ești atât de îngrijorată? În majoritatea chestiunilor, ești neînfricăată, așa că de ce te temi de societatea

londoneză? E un simplu bal. Care e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla?

- Arzi, vrăjitoare, arzi! i-o trânti ea. Se opri, șocată de ceea ce spusese. Nu mă gândesc la asemenea lucruri în fiecare zi, dar faptul că voi merge între oameni ostili la ceea ce sunt trezește temeri străvechi. Chiar dacă vrăjitorii au fost tolerați după Moartea Neagră, nu este neobișnuit să auzi că cineva a fost ucis într-un colț întunecat și superstițios de țară. Acum două sute de ani, femeile ca mine puteau fi arse dacă aveau o casă sau un ogor la care râvnea vreun bărbat. Tot ce trebuia să faci era să le acuze că le-au blestemat copiii sau vitele, și ele se vedeau nevoite să fugă ca să-și salveze viața. Temerile acestea sunt săpate în sufletul familiei mele, Jack.

- Pot să înțeleg că așa ceva te face prudent, dar în sala de bal a familiei Alderton nu vor fi arderi în seara aceasta. Cel mai rău lucru care ți s-ar putea întâmpla ar fi să ți se întoarcă spatele direct. El miji ochii. Și oricine ar face așa ceva ar avea de furcă cu mine.

- Ce se va întâmpla în viitor dacă se află că ai magie și ți se va întoarce spatele? întrebă ea, cu sinceră curiozitate.

El se încruntă.

- Nu m-am gândit la asta. Magia mi se pare în continuare un lucru rezervat altora. Dar, dacă voi fi condamnat vreodată din pricina abilităților magice... ei bine, naiba să-i ia de fanatici!

Abby își dorea să fi avut și ea o asemenea încredere. Avea să vină vreodată ziua în care toți bărbații și femeile să poată trăi liberi, fără teama că aveau să fie persecutați dacă erau diferiți? Dorea să creadă că acest lucru urma să se întâmple, dar nu în timpul vieții ei.

- De-a lungul anilor, situația s-a îmbunătățit. În zilele acestea, majoritatea oamenilor acceptă magia și sunt dispuși să apeleze la un vrăjitor sau la un vindecător atunci când este nevoie.

- Poate că vei aduce lumii bune capacitatea de a accepta mai multe. Până la urmă, acum ești și una dintre ei, nu doar o vrăjitoare.

Ea oftă.

- Asta face parte din temerile mele. E o simplă chestiune de timp până să se afle că Lady Frayne face magie. S-ar putea întâmpla în seara aceasta, și nu ar fi benefic pentru balul surorii tale.

- Dacă se întâmplă, ține capul sus și arată-te egală cu orice bărbat sau femeie din Britania. Zâmbi mânzește. Dar poate că acum te-aș putea relaxa, fiindcă e prea devreme ca să cobori.

Panglicile albastre ca miezul nopții care cădeau ispititor din părul ei începură să strălucească senzual pe pielea ei goală. Când se unduiră în despicătura dintre sâni, ea icni șocată, uluită de încărcătura erotică a atingerii lui magice, deși el se afla în celălalt capăt al încăperii.

- Parcă nu erai adeptul folosirii puterii.

- Sunt dispus să fac o excepție pentru o cauză bună, replică el. Să vedem ce mai pot mișca.

În timp ce unul din capetele panglicii îi mângâia partea de sus a sânilor, celălalt capăt se ridică atingându-i gura cu o promisiune evidentă. Instinctiv, ea își linse buzele, imaginându-și ce gust ar avea sărutul lui.

Sfârcul ei drept fu apăsător de rășchior de corsetului. Apoi stângul. Ea își duse mâinile spre sâni, dorind cu ardoare atingerea lui.

- Jack! Dacă ne băgăm în pat și îmi distrug rochia și coafura, Celeste și slujnica ei nu mă vor ierta niciodată!

- Nu te îngrijora, rochia ta e în siguranță.

Cu sprâncenele încruntate de concentrare, el strânse corsetul în dreptul ambelor sfârcuri deodată. Acestea se întăriră, fremătând imperios.

- Ești sigur că e înțelept? spuse ea șovăielnic.

- Probabil că nu.

Privirea lui intensă coborî mai jos pe trupul ei. Sub rochia de mătase, țesătura diafană a cămășuței alunecă ușor peste coapsele ei. Plăcerea licări peste pielea ei, stimulându-i trupul în zone intime uimitoare.

- Nu mă îngrijorează balul acum, reuși ea să spună. În loc de asta, tânjesc după tine. E mai bine?

- Mult mai bine, fiindcă pot liniști dorința aceasta. El se apropie și se aplecă să-i sărute gâtul chiar deasupra colierului de safire moștenit de la mama ei.

Focul se aprinse în ea, inundându-i șalele. Amețită, se prinse de umărul lui ca să se poată restabili.

El îi cuprinse mijlocul cu o mână și îi ridică fusta cu cealaltă, atent să nu șifoneze mătasea. Ea gemu când mâna lui puternică și pricepută se strecură între coapsele ei. Când atinse căldura umedă dintre picioarele ei, ea începu să se frece de el, scuturată de spasme înnebunitoare. Ar fi căzut dacă el nu ar fi sprijinit-o. El umplea lumea ei, iar tandrețea era mai cutremurătoare decât îndemânarea lui pasională.

Când trupul i se liniști, se trezi cu fruntea sprijinită de umărul lui. Deși o susținea, trupurile lor nu se atingeau.

- Ai cruțat rochia, spuse ea chicotind. Dar tu cum ești?

Mâna ei se îndreptă spre trupul lui, ispititoare.

El îi prinse mâna și și-o duse la inimă.

- Îmi voi lua răsplata mai târziu, spuse el, iar vocea lui fu un murmur somptuos. Acum ești relaxată în privința balului?

- Atât de relaxată, încât de abia mă țin pe picioare.

- O să fii măreață, fetiço.

O sărută apăsător pe gură. Ea simți puterea care curgea din el în ea - și, odată cu ea, o parte din încrederea lui.

Se simți *pregătită*.

Misiunea mondenă de a sta în picioare într-un șir de primire și de a fi prezentată unei mulțimi care părea să formeze jumătate din Londra elimină ultimele urme de nervozitate din mintea lui Abby. Membrii înaltei societăți pe care îi cunoscuseră erau plăcuți, în cea mai mare parte. Și dacă majoritatea bărbaților îi studiară silueta cu admirație sinceră - ei bine, nu era atât de rău, nu când îl avea pe Jack stând protector lângă ea.

- Lady Cynthia Devereaux. Numele anunțat captă atenția lui Abby. Nu era aceasta fata pe care o admirase

Jack? Abby își concentrează atenția asupra doamnei Castle-reagh, soția ministrului de externe, care îi ura bun venit în Londra, însă privi cu coada ochiului spre femeia care se apropia de el.

Lady Cynthia arăta... exact precum Celeste. Nu, nu exact ca ea - trăsăturile și expresiile lor erau diferite. Dar amândouă erau blonde mărunțele, îmbrăcate minunat, arătând de parcă tocmai coborâseră de pe piedestal. Lângă Lady Cynthia era o blondă mai întunecată și mai înaltă - probabil sora ei -, care era aproape la fel de atrăgătoare.

În timp ce Lady Castlereagh își înclina capul și pleca, Abby o auzi pe Lady Cynthia spunându-i tovarăsei sale:

- Văd că Frayne s-a hotărât să ia de soție o ditamai iapa.

Cealaltă femeie chicoti malițios.

- Probabil are o zestre uriașă. Nu ar putea exista alte motive care să-l împingă să se căsătorească cu o asemenea creatură.

Cuvintele fură ca un stilet în inima lui Abby. Se temuse de un asemenea dispreț aproape la fel de mult pe cât se temuse că identitatea ei de vrăjitoare avea să fie dată în vileag.

Oare comentariile acestea fuseseră spuse ca să fie auzite? Nu avea multă experiență când venea vorba despre răutatea gratuită. În Melton Mowbray, toată lumea o plăcea sau își ascundea dezgustul. Bun venit în înalta societate!

- Lady Cynthia, mă bucur să te văd. Arăți foarte bine, după cum observ. Probabil că Jack nu auzise comentariile, fiindcă zâmbea prietenos. Și, Lady Jane, și dumneata atragi toate privirile. Cred că am văzut un anunț al logodnei dumitale în ziarul de săptămâna trecută?

- Da, mă voi căsători în curând cu Lord Mortensen. Zâmbetul lui Lady Jane părea să-i trădeze satisfacția. Câștigase un premiu mare la Târgul Căsătoriilor și urma să se căsătorească înaintea surorii ei. Abby se întreba dacă Mortensen știa că logodnica lui era atât

de răutăcioasă. Poate că nu-i păsa, fiindcă era de familie bună și drăguță.

Mai important era dacă Jack încă ținea la Lady Cynthia. Nu observă nici un semn de interes special pe fața lui sau în aura lui. Salutul lui era cel al unui vechi prieten.

Șirul se mișcă. În timp ce Lady Jane și Jack schimbau alte câteva cuvinte, Lady Cynthia păși spre Abby.

Cum trebuia să se poarte? Să aibă o atitudine superioară; n-avea să-i fie de folos propriei reputații dacă o scuipa pe mica obrăznicătură în față. Se forță să etaleze cel mai cald zâmbet.

- Lady Cynthia, am auzit atâtea despre dumneavoastră. Mă bucur atât de mult că ați reușit să veniți în seara aceasta.

- Nu aș fi pierdut ocazia de a o vedea pe soția lui Jack, toarse Lady Cynthia, iar folosirea numelui sugera o profundă intimitate. Deși cuvintele și tonul ei păreau politicoase, în ochii ei sclipea răutatea. Am auzit că a fost rănit în comitate și că dumneavoastră l-ați îngrijit.

Ochii ei licăriră disprețuitor. Fără să spună un cuvânt, sugera că Abby profitase de slăbiciunea lui Jack și îl prinsese în cursă.

- A fost adus în casa tatălui meu după accident. Abby adăugă o lumină magică zâmbetului, dorind să demonstreze profunda satisfacție maritală, în pat și în afara lui. Felul în care ne-am descoperit unul pe celălalt a fost ca un miracol.

Lady Cynthia își strânse buzele într-o linie subțire, și în cuvintele ei fu foarte puțină politețe:

- Ce noroc pentru amândoi.

Energia mentală care îi satura cuvintele era atât de intensă, că Abby înțelese într-o străfulgerare ce se întâmplase. Cu un an înainte, Lady Cynthia așteptase o ofertă de la alt bărbat, un marchiz care era o pradă mai bună, dar încurajase atențiile lui Jack și îl considerase o bună opțiune secundară. Presupusese că ea era cea care trebuia să hotărască dacă îl voia.

Dar nu avusese succes cu prima alegere. Jack nu mai era disponibil, și rămăseseră puțini bărbați bogați și cu titlu. Deși era frumoasă, fiecare sezon aducea noi frumuseți în oraș, și perspectivele ei nu erau atât de încurajatoare cum păruseră cu un an în urmă. Bineînțeles că o ura pe Abby.

Simțind că îi era mai degrabă milă de ea, Abby spuse blând:

- Un adevărat noroc. Sper că vă veți bucura de bal, Lady Cynthia.

Preț de un moment, furia izbucni pe chipul celeilalte femei. Apoi își forță trăsăturile să exprime un farmec superficial și plecă. În timp ce se întorcea spre următorul musafir, Abby se întreabă câți ani aveau să treacă până ca spiritul acela mânios să se întipărească pe fața ei și toată lumea să vadă cum arăta Lady Cynthia în realitate.

După câteva minute, ducesa anunță:

- Cred că majoritatea oaspeților au sosit, așa că putem dansa!

Era uimitoare, într-o rochie albă cu cristale strălucitoare, care oglindeau strălucirea diamantelor din părul și de la gâtul ei. Dar Abby observă că ea și soțul ei tot nu se uitau unul la celălalt.

Alderton purta o haină neagră și pantaloni impecabil croiți, cu o vestă albă cu broderii albe, dar expresia lui era sobră. De-a dreptul tristă. Deși fusese întotdeauna politicos cu Abby, ea nu simțea că îl cunoștea cu adevărat. Nu fu capabilă să reziste unei atingeri mentale ușoare prin care să-i citească personalitatea, dar simți scutul puternic al amuletei antimagie. Să încerce să se uite mai bine ar fi fost o invadare a intimității - și o operațiune deplasată pentru un bal.

Jack privi spre ea, cu ochii de culoarea alunei sclipind în auriu. Doamne, îți lua ochii cu uniforma aceea! Alt motiv pentru ca Lady Cynthia s-o urască pe femeia care devenise Lady Frayne.

- Dansăm, fetiço?

- Mi-ar plăcea foarte mult. Melodia pentru care se forma deja șirul era un dans tradițional, în care bărbații

și femeile stăteau unii în fața altora. Partenerii nu puteau conversa cu ușurință, dar dansul era foarte distractiv și unul dintre preferatele ei. Jack se mișca cu o ușurință surprinzătoare pentru un bărbat atât de mare, și era evident că se distra.

La sfârșitul cântecului, Abby se îmbujorase, râdea și era plină de încredere. Ar fi trebuit să știe că balul acesta nu putea fi atât de rău cum se temuse. Când Ashby îi ceru următorul dans, acceptă cu plăcere în timp ce Jack se îndreptă spre sora lui, invitând-o să se îl însoțească.

- Numai în Londra pot să dansez cu doi duci în aceeași seară, îi spuse ea lui Ashby în timp ce își ocupau locurile pentru următoarea piesă.

El râse.

- Alderton e un dansator mai bun decât mine. Te bucuri de șederea ta aici, Abby? Jack nu pare doar vindecat, ci de-a dreptul fericit.

- Știu, spuse ea cu satisfacție. Ca să fiu sinceră, îmi făceam griji în privința acestei vizite, dar totul e bine. Sora lui Jack e minunată, și la fel e și modista ei.

- Într-adevăr. Ashby își plimbă privirea peste ea cu o profundă apreciere masculină, genul de apreciere pe care i-o arată un bărbat onorabil soției celui mai bun prieten.

Muzica începu, și Ashby se dovedi un dansator mai bun decât pretindea. Seara târziu, Abby dansă alături de Alderton, care dansa într-adevăr minunat. Se întrebă zăpăcită dacă erau prezenți și alți duci, ca să-l poată încerca și pe al treilea. Probabil nu trebuia să spere așa ceva - majoritatea ducilor erau în vârstă și ținuiți de gută.

Nu conta. Erau destui alți bărbați care voiau să danseze cu ea. După cum prezisese Madame Ravelle, Abby dansă fiecare piesă și nu fu în pericol de a se alege cu o aprindere de plămâni, în ciuda decolteului ei.

Ocazional, o zărea cu coada ochiului pe Lady Cynthia Devereaux. Micuța blondă nu ducea lipsă de parteneri. Poate că fuseseră prea multe balurile care o lăsaseră istovită, fiindcă gura în formă de boboc de trandafir îi trăda

irascibilitatea. Deși reușea să facă bosumflarea să arate drăguț, Abby putea simți acreala din spatele acesteia.

Ultimul dans dinaintea supeului se sfârși, și Abby se uită în jur după Jack, fiindcă plănuiseră să mănânce împreună. El nu se vedea nicăieri, și oaspeții forfoteau în jur, căutându-și partenerii pentru supeu, așa că hotărî să rămână pe loc și să aștepte s-o găsească el. Avea presimțirea că el părăsise sala balului, așa că îi trimise o chemare mentală.

La câțiva pași mai încolo, Lady Cynthia vorbea cu un bărbat de vârstă mijlocie. El spuse ceva care o făcu să-și piardă răsuflarea de surprindere și să privească spre Abby. Încântarea de pe chipul ei era alarmantă.

Abby se retrase, simțind înțepături în ceafă. Unde naiba era Jack?

După alt schimb rapid de replici cu bărbatul, Lady Cynthia se apropie și blocă drumul lui Abby. Cu o voce menită să răsună în toată sala de bal, ea întrebă:

- Lady Frayne, e adevărat că sunteți ursitoare?

capitolul 26

„Arzi, vrăjitoare, arzi.“ Cuvintele răsunară în mintea lui Abby, accentuate de expresia oamenilor din jur. Lady Cynthia radia de satisfacție răutăcioasă în timp ce fețele celorlalți oaspeți trădau șoc, teamă și curiozitate avidă. Cel mai rău dintre toate, ducele de Alderton se uita fix la Abby cu o expresie înspăimântată.

Simțind că i se face rău, Abby se întrebă dacă ducele avea să o arunce afară din casă. Musafirii se depărtaseră pe furii și sala balului era sinistru de tăcută, în timp ce toți așteptau răspunsul ei.

Într-o clipă de lașitate, Abby fu tentată să mintă și să pretindă că zvonul despre vrăjitorie era incorect. Ar fi vrut să dea ceasul înapoi cu un minut, când era o proaspătă mireasă obișnuită care se distra de minune la primul ei bal din Londra.

Dar nu avea rost să mintă într-o situație în care adevărul avea să iasă rapid la iveală. Nu avea să nege ce era.

- Termenul politicos este vrăjitor, Lady Cynthia, răspunse ea, sperând că vocea îi era calmă. Da, sunt vindecătoare.

Abby putea simți starea de spirit a mulțimii, și era schimbătoare. După cum spusese Jack, nu aveau să existe ruguri în sala de bal, dar era posibil să nu se mai poată mișca niciodată liber în aceste cercuri sociale. Unde era Jack? Avea o nevoie urgentă de el, să vină lângă ea și să arate că își sprijinea soția.

Lady Cynthia își miji ochii, nedorind să scape subiectul.

- Abilitatea de vindecătoare îi oferă unei femei ocazii minunate de a-i ferma pe bărbați, atunci când se află într-o stare de extremă slăbiciune.

- Nu e nevoie de nici un farmec atunci când femeia e frumoasă, încântătoare și bună. Vocea lui Jack bubui în sala de bal în timp ce venea de pe terasă și se așeza lângă Abby, aducând cu el mirosul proaspăt al înserării. Îi atinse partea de jos a spatelui cu o tandrețe posesivă. Abby mi-a salvat viața. Faptul că a fost de acord să devină mireasa mea a fost un bonus care mă uimește încă.

Lady Cynthia se pierdu cu firea sub privirea lui neclintită, înțelegând probabil că sacrificase orice urmă de cordialitate pe care el i-ar fi putut-o arăta. Străduindu-se să salveze aparențele, spuse:

- E o poveste foarte romantică. Cuvintele păreau să i se blocheze în gură. Vă doresc să fiți foarte fericiți.

Abby observă că Jack nu menționase propriile lui capacități magice. În împrejurările acestea era un lucru bun. Ceea ce conta era faptul că sârise în apărarea ei.

Celeste păși în față și se așeză lângă fratele ei.

- Nu e minunat că acum avem un vindecător în familie? Îl privi afectuoasă pe Jack. Începuse să mă cuprindă disperarea văzând că fratele meu nu-și lua destul timp liber din armată ca să-și găsească o soție. Abby a venit ca un dar.

Zâmbetul ducesei era strălucitor și netulburat, dar Abby văzu că aura ei zăngănea de tensiune. Își risca propria reputație în societate sprijinindu-și în public cumnata vrăjitoare. Oare acceptarea ei avea să o protejeze pe Abby – sau Abby avea să pângărească poziția lui Celeste?

Ashby ieși agale în față și li se alătură.

– Un dar, într-adevăr. Voi regreta întotdeauna că, până să am eu timp să plănuiesc să-i fac curte, Lady Frayne era deja promisă altuia. Îi zâmbi lui Abby, iar ochii lui verzi erau plini de căldură. Cu viitoarea ocazie când voi întâlni o vindecătoare frumoasă, mă voi mișca mai repede.

Ea știa că el juca un rol, că nu avea nici un interes romantic față de ea, dar îi veni să plângă de recunoștință văzând gestul lui prietenos.

Starea de spirit a mulțimii deveni mai puțin volatilă. Un duce și o ducesă își declaraseră sprijinul, și, după cum mergea treaba cu vrăjitoria, vindecătorii erau mai folositori decât majoritatea vrăjitorilor. După seara aceasta, Abby avea să fie probabil mai mult sau mai puțin acceptată de către lumea bună. Era groaznic că fuse-se nevoie de sprijinul unui viconte, al unei ducese și al unui duce ca să se întâmple asta, dar era un pas înainte pentru cauza acceptării vrăjitoriei.

Jack îi oferi brațul lui Abby.

– Nu e timpul pentru supeu? Tot dansul acesta mi-a făcut destulă poftă de mâncare.

– Am comandat tartele tale favorite cu homari pentru seara aceasta, spuse Celeste. Nu vor rezista prea mult, așa că e timpul să o luăm spre sufragerie.

Făcu semn muzicienilor din galerie, și aceștia începură să cânte o muzică liniștită, potrivită pentru cină. Apoi luă celălalt braț al lui Jack și îi escortă personal pe el și pe Abby în sala de alături, unde fuseseră puse mesele și bufetul pentru cină.

Găsiră o masă potrivită într-o parte, și Jack se îndreptă spre bufet ca să ia ceva de mâncare. În șoaptă, Abby spuse:

- Îmi pare rău că balul tău a fost ruinat, Celeste. Știam că era posibil să apară așa ceva, dar nu mă așteptam să se întâmple atât de devreme.

- Dimpotrivă, mâine balul acesta va fi tema de discuție din toată Londra. Ducea oftă. A fost naiv din partea mea să mă gândesc că vei trece neobservată o vreme, când ești din Melton Mowbray și atâția bărbați merg la vânătoare. Lady Cynthia a aflat cine ești de la un vânător.

- Și sigur a fost încântată să mă demaște.

- Încercarea ei de a-ți face necazuri a avut un efect contrar. Ai fost o lady. Ea părea o pisică malițioasă, cum și este, de fapt. Celeste clătină din cap. Gândul că Jack i-a acordat interes din neatenție primăvara trecută îmi provoacă coșmaruri. Cât despre faptul că puterea ta a fost descoperită în seara aceasta... Ea ridică din umeri. Pe termen lung, probabil nu contează. Ai fost înțeleaptă să spui că ești vindecătoare, fiindcă vindecătorii sunt cei mai acceptați vrăjitori.

O femeie elegantă și subțire, de vreo treizeci de ani, se apropie de masă. Deși avea o expresie controlată, ochii ei albaștri aveau o expresie chinuită.

- Lady Frayne, vreți să vorbiți cu mine o clipă, în particular?

Femeia avea nevoie de vindecare, pentru ea sau pentru cineva apropiat. Abby nu era surprinsă. De îndată ce i se aflau abilitățile, oamenii disperați apăreau ca albinele care zboară spre flori. Fiindcă nu o cunoștea, Abby privi spre Celeste, cerându-i călăuzirea.

Ducea încuviință ușor.

- Îți amintești că ai întâlnit-o pe contesa de Roreton mai devreme, nu-i așa? Are patru copii, cei mai frumoși pe care i-ai văzut-o vreodată. Un moment, se văzu nostalgia pe chipul lui Celeste. Du-te, și o să fac tot ce-mi stă în putere ca să nu-l las pe Jack să mănânce toate tartele cu homari.

Abby se ridică, recunoscătoare că Celeste îi spusese numele femeii.

- Ieșim pe terasă, Lady Roreton? Îmi imaginez că e goală acum, când se servește masa.

Lady Roreton încuviință și o urmă pe Abby prin sala de bal pustie și afară pe terasă, prin ușile franceze. Frigul era mușcător, în special pentru cineva în rochie de bal. Abby se cutremură, dar cealaltă femeie păru să nu observe. Abby îi studie aura, care era de un portocaliu întunecat, vărgată cu un albastru tulbure.

- Aveți nevoie de ajutor, cred.

Trupul subțire al doamnei Roreton începu să se cutremure de suspine tăcute, jalnice.

- Îmi pare rău, nu este timpul potrivit, dar, când am auzit că sunteți vindecătoare, eu... trebuia să vă vorbesc. Mâna ei se întinse spre sânul drept. Am un nodul aici. Copiii mei sunt atât de mici, Lady Frayne. Au nevoie de mine. Ce se va întâmpla dacă nu voi putea fi alături de ei?

- Nu toți nodulii sunt periculoși. Abby o călăuzi pe femeie spre capătul ușilor franceze, ca să nu fie văzute dinăuntru. Deși contesa avea dreptate și acesta nu era un loc potrivit, îi venea greu să refuze pe cineva care avea atâta nevoie. Dacă vreți, vă pot face o examinare rapidă.

- Oh, vă rog, dacă puteți, vă voi fi veșnic recunoscătoare. Voiam să merg la un vindecător, dar familia mea a fost îngrozită când am sugerat așa ceva. Aș fi mers oricum, dacă aș fi știut unde să găsesc unul bun. Femeia își mușcă buzele. Nu vă temeți să îmi spuneți adevărul. Dacă e vestea cea mai rea, voi avea nevoie de timp ca să mă asigur că îmi las copiii bine îngrijiți.

- Unde e nodulul?

Lady Roreton își atinse o parte a pieptului.

- Aici, deși nu se simte bine prin corset.

- Îmi permiteți să vă ating într-un mod mai degrabă intim?

Contesa respiră adânc.

- Faceți ce trebuie.

Abby se concentrează, adunându-și percepțiile vindecătoare. Când simți că își echilibrase puterea, își strecură

ușor degetele în corsajul contesei. Decolteul adânc era bun la ceva. Găsi nodulul cu ușurință. Era voluminos, cu o ușoară elasticitate. Îl scană adânc, nevoind să facă o greșală.

Când fu sigură, păși înapoi.

- Nodulul nu e canceros, ci un chist plin de lichid. Deși poate fi incomod, nu vă va face rău.

- Oh, mulțumesc lui Dumnezeu. Lady Roreton își îngropă fața în palme și plânse din nou, de data asta de ușurare. Aura ei se luminează considerabil, iar albastrul tulbure se înseninează într-o oarecare măsură.

- Dacă vreți să încerc, s-ar putea să fiu în stare să-l micșorez.

- V-aș fi recunoscătoare pentru orice ați putea face. Gura contesei se curbă. Chiar dacă nodulul nu e periculos, prezența lui e... deranjantă.

De data aceasta, Abby atinse ușor exteriorul rochiei trandafirii a contesei. Scanând profund, găsi un punct slab în peretele chistului. Cu o explozie scurtă și focalizată de energie, subție peretele până îl distruse. Fluidul începu să se infiltreze. În curând avea să fie absorbit înapoi în corp.

- Într-o zi sau două, o să dispară.

Lady Roreton controlează delicat zona, apoi scoase un ușor oftat de încântare.

- E mai mic deja. Sunteți o făcătoare de minuni. Am trăit în teamă luni de zile. Doctorul familiei a recomandat să mi se ia sânge, dar asta nu a salvat-o pe prietena mea, care a avut o problemă similară. Acum pot să încep să trăiesc din nou. Zâmbi radios. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru bunătatea dumneavoastră, Lady Frayne. Cum vă pot, oare, răsplăti?

- Să-i vorbiți de bine pe vrăjitori, spuse Abby. Nu vreau ca gazdele mele să sufere pentru faptul că m-au primit ca oaspete.

- O să fac asta. Lady Roreton își schimbă expresia, teama fiind înlocuită de hotărâre. Nu sunt lipsită de influență în societate.

- Voi fi recunoscătoare dacă veți exercita influența aceasta în favoarea mea și a noii mele familii. Abby se cuprinse cu brațele, tremurând. Jack spusese că avea să se înhame la o campanie de acceptare, și ea știa din experiență că toleranța trebuia câștigată pe rând, din om în om. Acum să intrăm, până nu înghețăm!

Râzând, se întoarseră în casă. Abby nu știa dacă Lady Roreton devenise sau nu prietena ei - dar îi era sigur o aliată, ceea ce pentru moment era chiar mai bine.

Jack se simți ușurat văzând-o pe Abby că se înapoia liniștită la masa pe care o împărțeau cu Celeste.

- Ești în regulă?

- Foarte. Abby își plecă privirea spre mâncare. Una din astea e a mea, sper.

El așează o farfurie în fața ei.

- Am adus câte puțin din toate, fiindcă nu suntem căsătoriți de suficient timp încât să fiu sigur de gusturile tale. Dar tarteles cu homari sunt divine.

- E generos din partea ta că le împarți. Abby mușcă dintr-una, apoi închise ochii, în extaz. Celeste, trebuie să mărturisesc că m-am gândit în repetate rânduri să îți farmec bucătarul și să ți-l fur.

Ducesa o privi încruntată.

- E mai bine să nu glumești cu magia în locul acesta.

- Nu glumeam!

- Asta e și mai rău. Celeste zâmbi ușor. Ai ajutat-o pe Alice Roreton?

Abby încuviință în timp ce înghițea restul tartei cu homari.

- Da, era necăjită, și am reușit să-i liniștesc mintea. Sa oferit să mă ajute, contracarând dezastrul social al prezenței mele.

- Excelent, spuse Celeste, ușurată. E considerată un model de modestie și purtare respectabilă, așa că poate face multe pentru a domoli lucrurile.

În timp ce Jack lua o plăcintă cu brânză, ducele de Alderton veni la masa lor.

- Frayne. Doamna mea. Privirea lui trecu de la Jack la soția lui, ignorând-o pe Abby. Vreau să vă vorbesc în particular. Acum.

Vocea lui nu s-ar fi auzit de la câțiva pași, dar vibra de furie cu greu controlată.

Expresia lui împietrită și limbajul formal nu prevesteau nimic bun. Jack se ridică, gândindu-se că Abby avusese dreptate atunci când dorise să evite acest bal. Noaptea aceasta stârnea mult prea multe consecințe.

- Abby? Ea inspiră adânc și se ridică, cu expresia unei femei care se așteaptă la probleme serioase.

- Nu am invitat-o, mârâi Alderton.

- E soția mea și, presupun, cauza acestei discuții. Privirea lui Jack era provocatoare. Alderton avea dreptul să-i pedepsească și să le ceară să plece din casa lui, dar nu avea dreptul de a acționa de parcă nu ar fi cunoscut-o pe Abby.

- Foarte bine, spuse Alderton neîndurător. Dar nu o să fie încântată de ceea ce am de spus.

În timp ce părăsea masa, însoțit de cele două femei, Jack privi cu regret farfuriile aproape pline, bănuind că nu aveau să se mai întoarcă la ele. Învățase să se îngrijească de hrana lui în armată, așa că înșfăcă două tarte cu homari, mâncând una și oferindu-i-o pe cealaltă lui Abby, în timp ce îl urmau pe duce. Zâmbetul lui Abby fu nesigur, dar luă tarta și o mănă în timp ce urcau scările de la etaj.

Una dintre primele reguli ale războiului era să mănânci bine atunci când aveai ocazia. Mai ales când o bătălie sângeroasă era iminentă.

capitolul 27

Ducele îi conduse în biroul lui personal, o cameră liniștită din spatele casei. Era bine luminată de lumânări și de foc și părea amăgitor de primitoare.

Alderton închise ușa în urma lor, apoi se întoarse spre Jack și dădu frâu liber furiei.

- Cum îndrăznești să aduci o ursitoare în casa mea când știi ce simt față de asemenea creaturi?! Credeam că suntem prieteni, Frayne, dar m-ai trădat.

Jack își stăpâni propria mânie.

- Nu am adus o ursitoare, mi-am adus soția. Abby e o tânără de familie bună, cu reputație impecabilă, care se întâmplă să fie binecuvântată cu darul vindecării. Nu mi-am dat seama că, aducând-o în casa ta, trădam prietenia noastră. Sau crezi că a fost o trădare din partea ei că mi-a salvat viața?

Gura lui Alderton se curbă.

- Dacă nu ți se părea nimic în neregulă, de ce nu mi-ai spus de la început, în loc să mă lași să fiu umilit în fața a jumătate din Londra?

Ducele marcase un punct valid. Jack știuse că Alderton avea să fie stânjenit de magia lui Abby. Dar nu se așteptase la o asemenea furie, altfel nu ar fi venit niciodată să stea la sora lui.

- Abby mi-a spus de îndată ce a sosit, Piers, interveni Celeste. Jack e fratele meu. Cu siguranță că el și soția lui sunt bine-veniți în casa mea.

Expresia ducelui deveni indescifrabilă.

- Deci m-ai trădat din nou. Soția mea, târfa, care tânjește după alți amănți și pe care nu o deranjează să adăpostească o vrăjitoare sub acoperișul meu.

Celeste își ținu răsuflarea, apoi izbucni cu o furie care sclipi în aura ei, de un roșu incandescent.

- Naiba să te ia, Alderton! Nu ai nici un drept să spui așa ceva! Nu am vrut niciodată să-mi iau un amant. Se cutremură, silindu-se să se controleze. Uram gândul acesta. *Îl uram!* Crezi că am făcut în viața mea ceva mai dificil decât să-ți sugerez să-ți găsești o amantă care să-ți ofere un copil? Dar prima datorie a unei ducese este să-i dea soțului ei un moștenitor, și eu am eșuat. Eram dispusă să-mi sfășii inima ca să-ți dau ceea ce voiai și ceea ce îți era necesar.

- Voiam și aveam nevoie de o soție credincioasă care să știe că nu trebuie să îngăduie o blestemată de ursitoare în casa mea! mârâi ducele.

- Atunci ai face bine să mă arunci afară acum! șuieră ea.

Un lăntișor de argint alunecă de sub cămașa ducelui, împins de o răbufnire de magie atât de puternică, încât îi cutremură pe Jack și pe Abby. Atârnată de lăntișor era o amuletă antimagie deosebit de puternică.

- Ai idee de câte ori mi-a ars pielea amuleta aceasta, atunci când făceam dragoste? izbucni ea, cu lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji. Sunt tot ce disprețuiești, Piers. O vrăjitoare neinstruită care s-a temut prea tare să spună propriului soț ce era.

Amuleta se smuci din lanț, pocnind verigile, apoi se năpusti în cameră, lovindu-se de peretele din față.

Înspăimântat, ducele privi amuleta deșirându-se, apoi se uită ținută la Celeste, de parcă n-ar fi văzuto niciodată.

- Ești vrăjitoare!

- Magia reapare de multe ori în aceeași familie, Alderton, spuse Jack în timp ce păsea protector spre sora lui. Nu credea că soțul acesteia avea de gând să o lovească, dar pentru moment nu putea fi sigur. Amintește-ți că eu am fost trimis la Academia Stonebridge fiindcă dovedisem prea mult interes față de vrăjitorie. Acolo m-au învățat să mă urăsc pe mine însumi, dar nu mi-au putut schimba natura esențială.

Ezită un moment, înainte de a continua. Ura să-și proclame magia, dar nu putea suporta să-l lase pe Alderton să le vorbească urât lui Abby și lui Celeste. Ridică mâna și creă o minge de lumină sclipitoare.

- Dacă trebuie să ocărăști vrăjitoria, aruncă-ți veninul asupra mea. Eu sunt cel care s-a căsătorit cu Abby și a adus-o aici, gândindu-mă că vei fi măcar politicos, și sosirea noastră a convins-o pe sora mea să-și accepte talentele. Lăsa să i se vadă furia. Am crezut că prietenia noastră era mai puternică decât asta, Piers.

- E mâncat de viu de durerea lui, spuse liniștită Abby. Uită-te la aura lui. Furia lui izvorăște din teama că Celeste nu-l iubește, și teama aceasta îl otrăvește, începând de la inimă. Fiindcă se teme, îi este ușor să ne urască.

Alderton se albi când auzi cuvintele lui Abby.

- De aceea sunt urâți ursitorii, spuse el rigid. Fiindcă fură secretele din sufletul omului.

- Ți-am arătat iar și iar cât de mult te iubesc. Ce altceva pot spune? Întrebă Celeste, iar mânia ei se schimbă în neliniște în timp ce pășea între soțul ei și țintele furiei sale. De ce nu vrei să mă crezi?

- Poate că îl iubești pe ducele de Alderton. El se uită țintă la soția sa, atât de fermecat de frumusețea ei diafană, încât Jack și Abby ar fi putut să nu existe. Dar te-ai fi căsătorit cu mine pe când eram Lord Piers, al treilea nu cu o avere modestă? Ceea ce am dorit și ceea ce mi-a lipsit întotdeauna ai fost tu, Celeste. Cu mult mai mult decât un moștenitor. Am nevoie de o soție care să mă iubească pe mine, nu pe ducele de Alderton. Nu am fost niciodată convins că am găsit o asemenea soție.

- Vrei să fii iubit pentru tine însuși, nu pentru că ești duce, ripostă Celeste. Dar tu m-ai iubi pe mine dacă nu aș fi frumoasă? În ce măsură sunt sentimentele tale influențate pe aspectul meu și de părul blond pe care îl prețuiești atât de mult?

Alderton e simți lovit pe la spate.

- Nu e același lucru!

- Seamănă îndeajuns de mult, spuse ea aspru. Frumusețea mi-a modelat viața și a devenit o parte din ceea ce sunt. Nu aș fi aceeași femeie dacă aș fi ștearsă. Dar nici tu nu ai fi același bărbat dacă nu ai fi devenit duce. Vocea ei se îmblânzi. Iubesc totul la tine, Piers, și asta implică și demnitatea, imparțialitatea și dreptatea pe care le exerciți în calitate de duce de Alderton. Cred că te-aș iubi oricare ar fi poziția ta în viață, dar acesta este singurul fel în care te-am cunoscut. Poți să spui același lucru? Mi-ai fi cerut să dansez cu tine în acea primă ocazie dacă aș fi fost ștearsă, timidă și prost îmbrăcată?

- Eu... eu nu știu, spuse Alderton cu o sinceritate dureroasă. Dar Londra e plină de femei frumoase, și mult prea multe dintre ele încearcă să atragă atenția unui duce. Rareori am cerut un al doilea dans. Se întinse și atinse părul ei strălucitor, cu o expresie tensionată.

Cu tine - nu mă mai săturam de compania ta, și nu era doar din cauza frumuseții.

În timp ce se priveau în ochi, aerul începu să zumzăie de tensiune sexuală.

- Poți să mă iubești chiar dacă am putere magică? șopti ea, așezându-și mâna peste a lui. Pot să refuz să folosesc, dar tot este parte din mine.

- Dacă e adevărat, spuse el răgușit, atunci voi învăța să iubesc magia, fiindcă te iubesc cu adevărat.

Cu lacrimile șiroindu-i pe față, ea păși spre el. Autocontrolul lui începu să se sfărâme, și o trase lângă el într-o îmbrățișare strivitoare, de parcă sărutându-și ar fi putut amesteca sufletele. Mâna lui Celeste se infipse în spatele lui, ținându-l strâns, ca pentru a-l împiedica să se mai distanțeze vreodată.

Cu terminațiile nervoase zumzând din pricina energiei care pârljolea camera, Jack prinse brațul lui Abby și o îmbrânci în hol, trântind ușa în urma lor.

- Cred că puterea generată de cearta aceasta ar fi putut face să zboare toți porumbeii din Londra!

- Nu doar porumbeii.

Pupilele lui Abby erau întunecate și obrazii ei înroșiți de o promisiune senzuală. El nu-și putea lua privirea de la umflătura magnifică a sânilor ei.

- Nu trebuie să fiu afectat de asta, spuse el răgușit, cu sângele bubuindu-i în vene. E sora mea.

- Camera aceasta cuprinde destulă pasiune ca să-ți facă pe călugări să-și încalce jurămintele. Sursa nu contează. Cu ochi strălucitori, Abby îi trase capul în jos, sărutându-l sălbatic. Și eu nu sunt sora ta.

Dorința brută îl pârljoli. În timp ce gurile li se uneau într-un sărut imperios care nu cunoștea sfârșit, el o propti de perete și dibui nasturii pantalonilor, ca să se elibereze. Nebun de dorință, îi ridică fustele, și de data aceasta nu se mai gândi să nu șifoneze țesătura.

Trupul ei era fierbinte și pregătit, și ea țipă când Jack intră în ea, iar gura lui înghiți sunetul. Se zgudui în jurul lui aproape imediat. În timp ce culorile curcubeului se dezlănțuiau în jurul lor, el împinse iar și iar.

vărsându-se în interiorul ei, încercând să se contopească fizic cu o intensitate ce despuia orice conștiință, până când dorința frenetică se fărâmiță într-o ușurare uluitoare.

Când nebunia trecu, fruntea lui se sprijinea de perete, iar brațele se țineau de trupul deosebit de provocator al soției sale.

- Nu e de mirare că lumea se teme de puterea magiei sexuale, gâfâi el. Dacă n-ar fi peretele, cred că ne-am prăbuși amândoi.

- Foarte probabil. Ea zâmbi strâmb. Mare parte din magie a venit de la tine, cred, fiindcă eu nu am fost niciodată atât de tare afectată.

- E bine că nu a apărut nimeni pe holul acesta. Deși cred că ar fi putut trece o cireadă de elefanți în galop și noi nu i-am fi observat. Cu o mână tremurătoare, îi dădu drumul și se îndreptă, aproape mirat că putea sta în picioare. În timp ce se încheia la pantaloni, întrebă: Ce s-a întâmplat? În afară de ceea ce pare evident, adăugă el în grabă când văzu zâmbetul răutăcios al lui Abby.

- Cred că Celeste și soțul ei și-au suprimat pasiunea de ceva timp. Acceptă batista pe care i-o oferă el și se șterse. În timp ce se certau, toată dorința suprimată a explodat, intensificată de magia lui Celeste. Fiindcă noi ne aflăm exact acolo și am fost implicați în ceartă, am fost prinși într-o furtună arzătoare de dorință. Mă întreb dacă nu or fi simțit-o și alții din casă.

Jack ridică din umeri.

- Sper că nu, altfel o să găsim o orgie în desfășurare atunci când ne întoarcem în sala de bal.

- Trebuie să ne întoarcem la bal? Ea făcu o grimasă. Presupun că da, fiindcă suntem oaspeți de onoare.

- Iar amfitrionul și amfitrioana nu cred că vor mai apărea. Arăt respectabil?

- Suficient pentru stadiul acesta al serii. Dacă ai fi arătat așa mai devreme, oamenii ar fi bănuțit ceva mai mult decât un dans energic. Ea își netezi rochia cu palmele. Eu cum arăt?

- Arăți de parcă ai fi dansat foarte energic, spuse el grav. Dar nu mai mult decât atât, cred. Îi oferi brațul. Coborâm?

Ea își mușcă buzele.

- Am făcut ceva ce nu trebuia. Când Celeste i-a smuls amuleta lui Alderton, l-a lăsat neprotejat contra magiei. Eu... am făcut o scanare profundă a trupului său și cred că am găsit cauza eșecului lor de a avea copii. Era un simplu blocaj, și l-am reparat. Cred.

El se uită țintă la ea, imaginându-și cât de intimă trebuie să fi fost scanarea.

- Ai lucrat rapid.

- Unele probleme sunt simple și pot fi vindecate rapid. Ea oftă. Ce am făcut a fost incorect, dar totuși nu pot să regret. Chiar dacă evenimentele din seara aceasta l-au făcut pe Alderton mai tolerant față de vrăjitorie, cred că va mai trece mult până să-i îngăduie unui vindecător să-l examineze și să-l trateze.

Avea dreptate. De dragul lui Celeste și al lui Piers, spera că avusese succes.

- Poate că nu a fost etic, dar răsplata succesului va fi enormă. Dacă ai eșuat - ei bine, nu va ști nimeni, în afară de mine.

- Dar e ceva ce n-ar trebui să-l fac din nou.

- Nu, și mai ales nu mie!

- Nu ar fi nevoie, spuse ea. Pot să-ți vorbesc și știu că mă vei asculta.

În timp ce se îndreptau spre sala de bal, el își dădu seama că abilitatea de a vorbi unul cu celălalt era o binecuvântare chiar mai mare decât pasiunea uimitoare dintre ei.

Prietenii lui aveau dreptate. Era un bărbat foarte norocos.

Abby se trezi și se întinse, și trupul îi foșni plăcut frecându-se de silueta solidă a soțului ei.

- Trebuie să ne dăm jos din pat astăzi?

- Cred că da. Dar nu încă. El se trase mai aproape, cu brațul pe după mijlocul ei. Cu o seară în urmă

nu reușiseră să se îmbrace cu cămășile de noapte, așa că se bucura de goliciunea ei delicioasă.

- Mă întreb cât de multe flori vor sosi alături de bilețele în care lumea își exprimă speranța că ducesa și-a revenit de pe urma bolii care a silit-o să părăsească de vreme balul. Abby zâmbi gândindu-se la minciuna politicoasă pe care o inventaseră în noaptea precedentă, ca să explice dispariția amfitrionului și a amfitrioanei. Și câte femei vor invidia faptul că are un soț îndeajuns de atent încât să stea cu ea...

- Am îndoieli serioase referitoare la statul acesta, spuse Jack amuzat. Cu puțin noroc, și-au aplanat neînțelegerile, dar situația ar putea fi stânjenitoare azi. Nu e prea târziu, și ar fi mai bine să plecăm acum, în loc să mai așteptăm până mâine. Amândoi ne-am cam împachetat lucrurile, nu?

- Nu știu, spuse Abby gânditoare. Pe când ne așteaptă mama ta?

- Nu ne așteaptă.

Când văzu sprâncenele arcuite ale lui Abby, el spuse:

- Mi s-a părut mai înțelept să nu-i dau lui Scranton ocazia să se pregătească. Doar nu trebuie să îmi anunț întoarcerea în propria mea casă.

- Mă întreb ce ne așteaptă acolo. Abby încercă să simtă evenimentele care aveau să se desfășoare, dar fără prea mare succes. Cred că va fi... complicat.

- Poate chiar periculos. Expresia lui Jack era gravă. Dacă avem dreptate, este ceva de-a dreptul malefic în Scranton.

- Amândoi putem să triumfăm asupra unui tată vitreg netrebnic.

Jack încuviință, dar nu păru liniștit. Schimbând subiectul, întrebă:

- Poți simți dispoziția lui Celeste și a lui Piers?

- Simt o satisfacție profundă, dar nu vreau să mă uit mai îndeaproape. Am intervenit destul deja.

Mâna lui începu să-i mângâie circular stomacul.

- Înțeleg tot mai bine ispitele periculoase ale magiei. Pare atât de ușor să urmărești emoțiile oamenilor. Să faci mici schimbări pentru binele lor.

- Exact, spuse ea, bucuroasă că el înțelegea. E un noroc că atât de mulți oameni poartă amulete antimagie. Acestea nu opresc un vrăjitor puternic și hotărât, dar, când dai peste scutul produs de o amuletă, îți amintești că ai mers prea departe.

- Și în punctul acesta, etica vrăjitorească îți cere să te retragi. Cercurile pe care i le făcea pe stomac se transformă în mișcări ritmice prelungi deasupra pântecelui. Câți dintre vrăjitori se poartă etic?

- Cu cât mai puternică e magia, cu atât mai mari sunt șansele de a fi etic. Cele mai puternice vrăji cer disciplină, și consecințele unei purtări greșite devin mai grave. Ea se arcui sub mâna lui mângâietoare, ca o pisică. Cei mai periculoși vrăjitori sunt șarlatanii care au doar o umbră de talent și nici un scrupul. Ei ne fac un nume rău tuturor.

- Îmi pierd interesul față de subiectul vrăjitoriei, murmură el. Și mă gândesc cât de înțelept ar fi să ne simțim prea obosiți ca să călătorim în dimineața următoare unui bal.

- Ești obosit? întrebă ea cu prefăcută inocență, în timp ce mâna ei începea propria explorare.

Măinile lui se așezară pe sânii ei.

- Prea obosit ca să mă urc într-o trăsură și să călătoresc toată ziua. Dar nu și ca să stau în pat - asta e ușor.

Ea fu străbătută de un fior. Era într-adevăr ușor să stai în pat, dar și obositor într-un mod delicios.

Abby se simți mai mult decât prudentă în momentul în care coborâra pentru un mic dejun întârziat. Nici ea, nici Jack nu mâncaseră mult în seara precedentă, așa că era lihnită. Fu o ușurare să vadă că erau singuri în sufragerie. În timp ce își termina ouăle, pâinea prăjită și ceaiul, apărură Celeste. Ducea avea cearcăne sub ochi, dar expresia ei era radioasă.

- Totul e bine? întrebă Jack.

- Totul e minunat! Se aplecă din zbor peste fratele ei și îl îmbrățișă cu patos, apoi se întoarce și făcu același lucru cu Abby. Nu pot nici măcar să regret săptămânile de nefericire, fiindcă eu și Piers ne înțelegem mult mai bine unul pe altul acum. Căzu pe un scaun de lângă Abby, întrebând în șoaptă: Abby, este posibil ca o femeie să știe că e însărcinată din momentul în care se întâmplă?

Uluită, Abby studie aura lui Celeste. În jurul abdomenului părea să existe o strălucire în plus.

- Am cunoscut femei care au făcut asemenea declarații și au avut dreptate.

- E prea curând ca să spun cuiva, dar, în inima mea, știu. Celeste coborî și mai mult vocea. Ai făcut ceva? Am văzut cât de atent îl studiai pe Piers în timpul acelei discuții îngrozitoare.

Abby roși.

- Am făcut o scanare rapidă și am găsit o mică anomalie, pe care am corectat-o. A fost greșit din partea mea, dar în momentul acela mi s-a părut o ocazie ce nu putea fi ratată.

Ochii lui Celeste, de culoarea alunei, străluciră de recunoștință.

- A fost, și îți mulțumesc din adâncul inimii că ai profitat de ea.

Înainte ca Celeste să poată spune mai mult, ușa se deschise și intră ducele de Alderton. Abby înlemni, și Jack se ridică precaut.

- Putem să plecăm numaidecât dacă asta vrei, îi spuse el cumnatului său.

- Nu e necesar. Ducele se uită direct la Abby. Îmi cer scuze, Lady Frayne. Eram supărat și irațional și m-am purtat foarte rău cu toată lumea, în special cu dumneata. Sper că mă poți ierta.

Precauția ei se risipi.

- Bineînțeles. Toți ne purtăm rău uneori. Spera că grosolănia lui față de ea răscumpăra faptul că ea îl vindecase fără permisiune. Când am venit, mi te adresai cu Abby. Sper că o vei face din nou.

- Mulțumesc, Abby. Sper să o putem lua de la capăt.

Ducele nu mai părea același om ca în ziua precedentă. Întinericul și furia din aura lui fuseseră înlocuite cu o mulțumire calmă. Aceasta era adevărata lui natură, când nu era înnebunit de îndoieli și de temeri.

Jack întrebă fără menajamente:

- Ce simți acum față de magie?

Alderton ezită.

- Destulă stânjeneală încă, dar am înțeles că, dacă las deoparte ideile preconceptuate cu care am fost crescut, nu am nici un motiv să-i disprețuiesc pe toți cei care lucrează cu magia. În special fiindcă asemenea puteri sunt mai comune decât credeam. Zâmbi plin de căință. Lucrez la acceptare. Sper că voi reuși.

Asta era un lucru bun, considera Abby, fiindcă avea presentimentul puternic că mult-doritul moștenitor al lui Alderton urma să aibă talent pentru vrăjitorie.

De abia aștepta să afle.

capitolul 28

- Aproape am ajuns. Jack se aplecă și privi pe geam, cu o expresie încordată. Porțile de la aleea principală sunt chiar după următoarea cotitură.

- E timpul să o pun pe Cleo înapoi în coș. Abby mută pisica somnoroasă din poală în coșulețul căptușit și acoperit pe care îl cumpărase pentru ca prietena ei felină să poată călători în siguranță. Nu dorise să o vadă pe Cleopatra sperându-se și sărind din trăsură la vreo oprire.

În călătoria spre nord, se opriseră trei nopți în Melton Mowbray. Pe lângă vizitele la familie și prieteni, îl luaseră pe Dancer. Calul lui Jack se vindecase de rănilor de la vânătoare și acum galopa din nou în urma trăsurii, într-un ham.

Noaptea precedentă și-o petrecuseră în Leeds, orașul cel mai apropiat de Langdale Hall. Astăzi, trăsură urcase

Penninii, șirul de dealuri abrupte care despart Britania în nord.

Chiar și într-o zi cenușie și sub amenințarea ploii, peisajul era spectaculos, cu țărături stâncoase și cascade care săltau peste dealuri înainte de a se vărsa în văile fertile pe care localnicii le numeau vâlcele. Putea să învețe să iubească ținutul Yorkshire, constatase Abby.

- Primăvara vine devreme anul acesta. Chiar și aici, în nordul extrem, am văzut narcise. În curând, ținutul va reveni la viață.

Trecură de cotitură, și trăsură se opri în fața unor porți din fontă, care duceau spre domeniu. Jack deschise geamul și strigă:

- Hei, Ned! Mai ești aici?

Văzând că nu apare nici un străjer, Jack mormăi o injurătură și sări din trăsură ca să deschidă singur porțile. Un bătrân zbârcit ieși din gheretă, târșându-și picioarele.

- Ned! Jack îi întinse mâna printre barele de fier. Mă bucur să te văd din nou.

Bătrânul ignoră mâna întinsă.

- V-a luat mult timp să ajungeți acasă, milord.

Titlul fu atașat fără nici o urmă de încântare.

- Am fost ocupat luptându-mă în bătăliile Britaniei, Ned, spuse Jack, lăsându-și mâna să cadă.

Bătrânul fornăi elocvent, lăsând să se înțeleagă că bătăliile străine nu contau pentru el. În timp ce deschidea porțile, spuse:

- Multe s-au schimbat, milord.

- În ce fel?

- O să aflați.

Ned închise porțile în spatele trăsurii și păși apăsător spre gheretă.

De cum intrară cu trăsură pe proprietatea Langdon, se simți o modificare subită și uimitoare de energie. Abby crescuse în aerul înviorător din Yorkshire și într-o atmosferă de viață muntoasă robustă. Acum, că intrase în Langdale, simți o greutate sufocantă și monotonă care îmbiba atmosfera.

- Simți diferența? întrebă Jack.

- Dramatic, răspunse Abby în timp ce trăsura intra pe aleea principală. Aceasta străbătea valea și ajungea atât de departe, încât Abby nu putu să vadă casa de la capătul ei. Ai ales străjerul ca să sperie oamenii?

- Ned era mult mai prietenos. Jack se încruntă. Ai mult mai multă experiență decât mine în citirea auri. Ce ai văzut în aura lui?

- Părea un om care se luptă ca să supraviețuiască, strângându-și energia în jurul lui.

- Asta am perceput și eu. Se simțea rău. Jack bătu în panoul dinspre vizitiu ca să-i facă semn să oprească trăsura. Simt că totul merge rău.

Când trăsura se opri, Jack țâșni afară.

- Durează doar un minut.

Abby așteptă în timp ce minutul se transforma în mai multe. Cu nervii încordați, deschise portiera și coborî. Jack stătea în picioare la o distanță de o sută de metri, lângă un crâng de copaci cu ramurile desfrunzite. În timp ce se îndrepta spre el, începură să cadă primele picături reci de ploaie. Dorind să fi avut boneta, ea spuse:

- Ce cauți?

- Aici era un strat cu bulbi de narcise, și numărul lor creștea cu fiecare an. Florile acopereau pământul ca o pătură aurie strălucitoare. Acum nu mai încolțește nici una.

Avea dreptate. Acum, că intraseră în Langdale, toate semnele de primăvară dispăruseră. Nici un lăstar nu ieșea din pământ, și mugurii frunzelor din copaci erau atât de strânși și de tari, de parcă ar fi fost mijlocul iernii. Știind că narcisele erau faimoase pentru vigoarea lor, ea întrebă:

- E posibil să fi scos cineva toți bulbii?

- Nu-mi imaginez de ce. Jack se așeză pe vine și scormoni pământul cu un băț. Aproape imediat, găsi un bulb și îl eliberă din pământ.

Abby se uită atent la bulbul zbârcit.

- Nu pare mort, dar arată ca un bulb în luna decembrie, nu în martie. Ar fi trebuit să răsară până acum. Poate chiar să înflorească.

Jack se ridică.

- Asta dovedește că nu există doar în mintea mea gândul că ceva merge rău.

Abby cercetă peisajul sterp. Vântul gemea printre copaci și ploaia se întetă.

- Pământul acesta e adormit. Abia dacă trăiește.

- Blestemat?

- Nu cred, dar nu sunt sigură, spuse ea rar. E nevoie de un vrăjitor cu o putere de neînchipuit ca să blesteme o zonă atât de mare, și blestemele trezesc o senzație diferită, deformată. Pământul acesta pare să fi fost secătuit de viață, până nu a mai rămas aproape nimic.

- Blestemat, secătuit de viață - totuna. Pământul meu e aproape mort, și eu nu știu cum să-l vindec. Împinse bulbul la loc, îndesând pământ reavăn peste el. Nici Ned nu pare mai viu. Am visat că Langdale Hall era degerat, dar nu mi-am dat seama că asta este cruda adevăr.

- Crezi că renegarea aceasta a vieții vine de la tatăl tău vitreg?

- Probabil. Sper să aflu cu certitudine când voi da ochii cu el. Jack reveni în trăsură. Oare uciderea unui om poate risipi blestemele sale?

- Sper că glumești, spuse Abby, demoralizată de aplecarea lui soldățească spre violență.

- Nu chiar. Privirea mohorâtă a lui Jack străbătu de-a lungul. Langdale e responsabilitatea mea. Acum, că m-am întors, voi face tot ce trebuie ca să-i redau sănătatea.

- Crima nu o să dejoace trucul, spuse ferm Abby. Chiar dacă a angajat un practicant al magiei negre care să blesteme pământul, moartea lui Scranton nu va pune capăt blestemului. Nici măcar moartea magicianului respectiv nu i-ar pune capăt. Dacă există un blestem, blestemul este să îl contracarezi cu magie vindecătoare puternică. Așa că nu face nimic necugetat! Nu vreau să te vad atârnat la Tyburn.

Jack nu răspunse. Cu o claritate glacială, ea înțelese că Jack avea să facă într-adevăr orice socotea că era necesar ca să pună capăt lipsei acesteia ciudate de viață. Instruit ca soldat, nu ca vrăjitor, el nu înțelegea cu adevărat că luarea unei vieți ar face pământul chiar mai lipsit de armonie. Trebuia să-i păstreze echilibrul, dacă se putea. În timp ce o ajuta să coboare din trăsură, ea spuse liniștită:

- Te rog să nu faci nimic necugetat fără să vorbești mai întâi cu mine. Împreună, putem descoperi adevărul și vom găsi o soluție.

Alarmată fiindcă el nu-i răspundea, ea spuse aspru:

- Jack?

El încuviință șovăielnic.

- Nu o să-l omor pe Scranton fără să te anunț pe tine mai întâi.

- E o consolare destul de slabă, replică ea în timp ce încerca să-și netezească părul ud.

- Sper să nu se ajungă la asta. Dar mă furcă pielea de la răul de aici.

Abby putea să-l simtă și ea, și efectul era probabil mai acut în cazul lui Jack, fiindcă era casa lui. Înțelegerea acestui lucru nu o liniști.

- Există o soluție. Trebuie să ne oferim timp să o găsim.

- Mă tem că soluția va fi să o aruncăm pe mama din casă, spuse Jack, cu o expresie de încordare pe chip. Cum se face așa ceva?

- Gândește-te că îl scoți din casă pe tatăl tău vitreg, sugeră ea. Mama ta poate rămâne sau poate pleca, după cum dorește. Ea alege, până la urmă. Poate pleca alături de soțul ei pe domeniul acestuia, care e exact alături. Sau poate rămâne la Langdale Hall fără el. Sau își poate folosi partea de moștenire ca să stabilească în altă parte, de exemplu în Londra sau la Bath.

- Ai dreptate. Nu e ca și cum aș trimite-o la un azil. El se încruntă. Dar va fi dificil să-i cer să se mute. Mă vei ajuta, Abby?

Ea se temuse de asta.

- Bineînțeles. Vrei să-i spun eu să plece? Oricum o să-i fiu antipatică, așa că aş putea juca rolul personajului abominabil.

- Sună tentant, dar eu trebuie să rostesc ultimatumul. El oftă. Tu doar... doar să mă sprijini. Nu mă lăsa să renunț și să evit să fac ceea ce știu că trebuie făcut.

Într-un fel, asta era mai greu decât să rostească ea ordinele.

- O să fac tot ce-mi stă în puteri. Dar trebuie să fii convins de ceea ce vrei să faci. Dacă ești nesigur, va fi dificil să fii atât de ferm cum este necesar.

- Sunt sigur că vreau să restaurez Langdale Hall. Sper că acest fapt îmi va oferi hotărârea necesară ca să-l pot alunga pe Scranton de aici.

- Dacă el este sursa înghețului, scoaterea lui de pe domeniu ar putea fi un bun început pentru îndreptarea lucrurilor. Dacă avem noroc într-adevăr, poate nici nu va mai fi nevoie de altceva.

- Atunci voi scăpa de el. Jack zâmbi crispat. Cred că ar fi mai ușor să-l împușc. Puștile presupun mai puțin efort decât conversațiile dificile.

- Nu mă îndoiesc. Dar nu sunt cea mai bună soluție pe termen lung.

Restul drumului până la casă decurse în tăcere. Abby ținea coșulețul Cleocatrei în poală, odihnindu-și o mână pe blana mătăsoasă a pisicii. Având în vedere cât de nervoasă fusese Cleo de când intraseră pe domeniu, nu știa sigur cine avea mai multă nevoie de alinare.

Conacul care se ivi era un amestec interesant de stiluri vechi și mai vechi. Trăsura trase sub un portic situat în partea dreaptă, care îi apăra de ploaia care turna acum cu găleata. Jack o ajută să coboare din vehicul.

- Se spune că cea mai veche secțiune din Langdale Hall datează din secolul al XIII-lea. Diferiți membri ai familiei Langdon au adăugat părți noi când au avut chef, fără să ia în calcul ce exista deja.

- E un fel de ghiveci, admise ea. Dar e fermecător.

- Miști bine, spuse el cu o licărire de zâmbet.

- Nu mint. Ea arată spre amalgamul de turnuri, fațade și ferestre desperecheate. Exista o parte drăguță în stil Tudor, și chiar o aripă Palladiană din ultimul secol. Garantat, locul arată de parcă ar fi fost construit de un tinichigiu orb, dar fragmentele merg bine împreună. Piatra cenușie frumoasă face conacul să pară că a crescut din oasele dealurilor din Yorkshire.

Expresia lui se împlânzi.

- Și eu am crezut dintotdeauna asta.

În timp ce se îndreptau spre ușa care se deschidea din portic înspre casă, Abby se ținea de brațul lui Jack cu o mână și ducea coșulețul lui Cleo în cealaltă. Jack trase de clopoțel. Fură lăsați să aștepte din nou.

De data aceasta ușa fu deschisă de un lacheu elegant în livrea și cu perucă pudrată. Ochiul lui se lărgiră când îl văzu pe Jack.

- Nu vă așteptam, Lord Frayne.

Jack ridică din sprâncene.

- A ajuns, oare, domeniul într-un asemenea hal încât să trebuiască să dau de știre înainte de a-mi aduce mireasa acasă?

- Nu, milord. Lacheul se înclină după ce privi rapid spre Abby. Mă bucur să vă văd din nou, milord. Bine ați venit la Langdale Hall, milady.

- Ești Jenkins, nu-i așa? Fiul cel mare al majordomului?

- Da, milord. Fața tânărului se umbri. Tata s-a dus acum două ierni.

- Îmi pare rău, nu știam, spuse Jack grav. A fost un om bun.

În timp ce pășea în urma lui Jack, Abby se întrebă de ce nu îi scrisese mama lui despre asta. Sigur că moartea unui vechi servitor al familiei ar fi meritat o propoziție într-o scrisoare.

Se scuturau de ploaie în holul de la intrare, când o făptură blondă, purtând un cățeluș în brațe, trecu de ușa deschisă care ducea în casă. Văzându-i pe oaspeți, se opri.

- Jack, cât mă bucur să te văd. Te așteptam?

Aceasta era, evident, femeia care consacraseră gustul lui Jack pentru blondele micuțe. Helen, Lady Scranton, se apropia probabil de cincizeci de ani, dar era încă zveltă, cu păr strălucitor și trăsături perfecte. Într-o încăpere aglomerată, putea fi confundată cu Celeste. Câțelul ei de companie, mic și dolofan, avea o panglică albastră întunecată care se potrivea cu tivul de la eleganta rochie de dimineată a stăpânei.

- Mamă! În ciuda sentimentelor complicate pe care i le inspira mama lui, Jack traversă încăperea și o îmbrățișă cu plăcere, atent să nu dea peste câine. Voiam să-ți fac o surpriză. A trecut prea mult timp.

- Mult, mult prea mult. Și a cui e vina? Ochii ei erau albaștri, nu de culoarea aluneii, ca cei ai lui Jack și ai lui Celeste. Se întoarse spre Abby, legănând câțelul la piept. Ea cine e? Doar nu ai angajat o însoțitoare pentru mine! Știi că nu îmi trebuie, nu când îl am pe dragul meu Alfred.

Jack o prinse pe Abby de mână și o trase în față.

- Bineînțeles că nu am făcut așa ceva. Nu-ți amintești că ți-am scris despre căsătoria mea? Permite-mi să ți-o prezint pe soția mea, Abby, cea mai nouă Lady Frayne.

Sprâncenele femeii se ridicară.

- Chiar? Credeam că te vei căsători cu cineva mai drăguț.

Abby roși puternic, dureros, iar fragila încredere în sine pe care o căpătase la Londra se risipi. Se simți ca o vită mare și dizgrațioasă. Una care călătorea de câteva zile, purta o rochie veche și era udă până la piele din cauza ploii.

Mâna lui Jack apăsă puternic mâna lui Abby.

- E groaznic să-i spui așa ceva despre noua stăpână de la Langdale Hall, replică el cu asprime. Cred că te vei scuza pentru că te-a luat gura pe dinainte.

Mama lui ridică din umeri, fără nici o urmă de căință.

- Credeam că îți plăceau blondele elegante, dar nu te-am văzut de atâția ani, așa că nu-ți mai cunosc deloc preferințele.

Oare noua ei soacră era în toate mințile? Abby nu-și putea închipui cum putea exista atâta indiferență la o femeie care își vedea copilul după atâta timp. Încercând să pară calmă și amabilă, Abby spuse:

- Fiindcă Jack nu a putut găsi o blondă atât de frumoasă ca dumneavoastră și ca Celeste, s-a hotărât să ia de soție o brunetă. Mă bucur să vă întâlnesc, Lady Scranton.

- Lady Frayne, te rog, o corectă cealaltă femeie. Am ales să-mi păstrez titlul. Cu permisiunea dragului meu Alfred, bineînțeles. El spune că îi place să fie căsătorit cu o vicontesă.

Abby știa că nu era ceva neobișnuit ca o femeie să-și păstreze titlul mai înalt atunci când se căsătorea cu un bărbat de rang inferior, dar putea fi zăpăcitor să ai două Lady Frayne sub același acoperiș. Spera că situația nu avea să dureze mult.

Câinele de companie al lui Helen se agita să coboare, așa că aceasta lăsa animalul pe dușumea. Potaia veni la Abby și începu să sară pe ea.

- Homer nu te place, rosti tăgănat Helen. E foarte discriminatoriu.

- Cred că miroase pisica mea. În timp ce câinele se înălța, dinăuntru coșului veni un sâsăit profund. Abby vru să controleze încuietoearea coșului, dar capacul se desfăcu, descoperind-o pe Cleocatra, cu mustățile albe tremurătoare în contrast cu blana neagră moale.

Homer începu să scheaune și să sară. Abby se trase îndărăt, dar câinele reuși să atingă cu lăbuța capacul coșului, răsturnându-l. Cu un mârâit furios, Cleo sări pe dușumea. Fiecare fir de abanos de pe trupul ei stătea drept, făcând-o să arate de două ori mai mare decât câinele.

Homer se aruncă spre pisică. Șuierând ca un dragon, Cleo își trecu rapid ghearele peste botul câinelui. Homer urlă și o luă la goană, fugind spre holul de la intrare de parcă ar fi fost urmărit de demoni.

- Ce bestie oribilă! exclamă Helen. Trebuie să scăpați de ea imediat!

În timp ce Abby o ridica pe Cleo și o liniștea, Jack spuse:

- Abby locuiește aici acum, și la fel și pisica ei. Homer ar putea fi educat să-și îmbunătățească manierele.

- Homer nu e niciodată problematic! Pisica asta mizerabilă e problema.

- Ca majoritatea pisicilor, Cleo e imaculată, spuse Jack, amuzat. Aș vrea ca soldații mei să se spele măcar pe jumătate cât se spală ea.

În timp ce ei vorbeau, Abby studie aura lui Helen. Sub exteriorul lustruit se ascundea un egoism monstruos. Deși părea bucuroasă să-l vadă pe Jack, reacția ei era moderată, semănând mai degrabă cu salutul adresat unui văr îndepărtat decât cu primirea singurului ei fiu. Față de noua noră nu arăta nici un interes. Chiar și insultele fuseseră întâmplătoare. Era aceasta adevărata fire a lui Helen sau era purtarea ei un alt semnal al răului din Langdale?

O prezență întunecată intră în cameră. Helen spuse mângâietor:

- Dragule! Uite cine a venit.

Bărbatul înalt și slab cu păr argintiu trebuia să fie maleficul tată vitreg al lui Jack. Deși avea o frumusețe convențională și era meticulos de bine îmbrăcat, Sir Alfred Scranton stârnea senzația de rău. Lui Abby nu-i trebui mai mult de un moment ca să-și dea seama că era aproape lipsit de aură. Cei mai mulți oameni erau înconjurați de o energie colorată subtil, dar nu și Sir Alfred. În loc să radieze energie, părea să o absoarbă din jurul lui. Era întunericul personificat.

În timp ce îl studia, Abby simți o smucitură în câmpul ei de energie. Își întări instinctiv scuturile, ca să nu-l lase să-i secătuiască forța vitală. Nu știa dacă el era conștient de modul în care energia lui negativă sorbea din tot ce îl înconjura. Ca în majoritatea cuplurilor căsătorite, între el și soția lui exista o legătură plină de energie, dar chiar și culoarea acesteia era dată de un simțământ tulburător de posesiv.

Întorcându-se dinspre Helen, se înclină politicos.

- Mă bucur să te văd, Frayne. Trebuia să ne anunți că vii, ca să ne putem pregăti pentru vizita ta.

- Nu e o vizită. Am venit acasă cu adevărat și mi-am adus soția. În timp ce Jack făcea prezentările, ochii lui Sir Alfred se micșorară. Expresia lui semăna atât de mult cu a unui șarpe, încât Abby mai că se așteptă să vadă o limbă bifurcată atunci când vorbe.

Obosită și incomodată de tensiunea din încăpere, Abby spuse:

- Aș putea să merg în camera mea ca să mă revigorez? A fost o călătorie lungă.

- E o idee bună. Jack își puse mâna pe spatele ei. Mamă, poți să ordoni servitorilor să aprindă focul și să facă patul în apartamentul stăpânului?

Ea e arătă șocată.

- Acelea sunt camerele noastre.

Sprâncenele lui se ridicară.

- La vizita mea anterioară, erați în apartamentul albastru. Sunt surprins că v-ați mutat în camera mea fără să mă consultați.

- Nu erai niciodată aici! Privi spre fiul ei cu un aer de tristețe tragică. Sigur nu vrei să o scoți pe propria ta mamă din patul ei!

Jack ezită, și Abby îl simți șovăind. Privi spre el, încercând să-i amintească mintal că îi ceruse să îl ajute să-și ducă până la capăt deciziile. El încuviință ușor, arătându-i că înțelesese.

- O să discutăm la cină chestiunea aceasta și alte probleme, spuse el. Acum, eu și soția mea avem nevoie de un loc în care să ne revenim puțin.

Abby o puse pe Cleo înapoi în coș, conștientă de faptul că prima salvă fusese trasă. Îi așteptau bătălii mai mari.

capitolul 29

Lui Jack și lui Abby li se dădură două camere de oaspeți cu o ușă de legătură. Lăsându-l pe Morris

să despacheteze, Jack intră direct în camera lui Abby și o cuprinse în brațe în timp ce Cleo, recent eliberată din coș, explora împrejurimile.

- Știam că avea să fie dificil, spuse el în timp ce îi absorbea căldura și judecata sănătoasă, dar nu mă așteptam ca mama să te insulte pe față.

Abby își lăsă capul pe umărul lui Jack.

- Așa a fost întotdeauna?

Întrebarea îl ajută să-și recapete obiectivitatea.

- Nu, a fost întotdeauna frivolă și poate puțin ego-centrică, ca o libelulă sclipitoare. Dar avea o inimă bună. Nu am auzit-o niciodată să spună ceva atât de nepoliticos.

- Așadar, e cuprinsă și ea de răul de pe domeniu, spuse Abby gânditoare în timp ce se desprindea din brațele lui și își scotea mantaua.

- Aș vrea... Jack se opri. Mi-ar plăcea să vorbesc cu cineva care cunoaște situația, și tocmai mi-am dat seama că e posibil. Vicarul, domnul Willard, a fost profesorul meu, și are și câteva abilități magice, în afară de înțelepciune. Este încă devreme. Te deranjează dacă trec acum pe la el? Satul nu e departe, chiar în afara domeniului. Mi-ar plăcea să vorbesc cu el înainte de a cina cu mama și cu soțul ei. Presupunând că se află încă aici, bineînțeles.

- Ia-mă și pe mine. Abby făcu o grimasă. Aș prefera să nu rămân aici singură.

El își aminti de visul în care zbura peste câmpurile distruse din Langdale, alături de perechea lui.

- Dacă nu ești prea obosită, mi-ar face plăcere să vii. Cred că este mai bine să rămânem împreună, pe cât posibil.

- Unde-s doi puterea crește?

- Exact.

Putea să simtă năpasta care pulsa în jurul lui ca o ceață otrăvită, gata să intervină și să-i slăbească spiritul. Domnul Willard ar fi putut fi un aliat în bătălie.

Aveau nevoie de toți aliații pe care îi puteau găsi.

Turnul pătrat al bisericii normande se ridica ferm la un capăt al străzii principale din Langdale. Vederea lui familiară îl făcu pe Jack să se simtă ușurat. Alături se afla vicariatul, o structură incoerentă construită din pietre cenușii de Yorkshire așezate unele lângă altele. Câte lecții primise Jack în biroul vicarului? Sute, și fuseseră unele dintre cele mai plăcute ore ale copilăriei lui, deși pe atunci se plângea amar că era nevoit să învețe latina, greaca și filosofia.

În timp ce coborau din trăsură, Abby spuse:

- Soția vicarului se pricepe la grădinărit. Narcisele și brândușele ei îmbobocesc și câțiva dintre arbori sunt gata să înfrunzească.

- Totul e mult mai sănătos aici, comparativ cu domeniul, recunosc Jack în timp ce bătea la ușă. Doamna Willard se pricepea la grădinărit, dar a murit acum câțiva ani. Era o femeie încântătoare, care avea întotdeauna o plăcintă cu ghimbir sau o felie de prăjitură sfărâmicioasă cu care să astâmpere foamea unui elev lihnit după clasici.

Ușa fu deschisă de o slujnicuță. Făcu ochii mari când văzu că vizitatorii erau de neam ales.

- Sir? Madam?

- Lord și Lady Frayne îl caută pe domnul Willard, zise Jack. E acasă?

Fata îi invită în salon, apoi plecă să îl cheme pe vicar. Jack simți o izbucnire de fericire când apăru silueta familiară, înaltă și subțire, a domnului Willard. Arăta exact cum trebuia să arate un vicar, dar sub aerul lui blând și detașat de lume se ascundeau un umor sec și o minte ageră.

Willard le zâmbi vizitatorilor, și aura lui era lumina senină, strălucitoare și aurie a spiritualității.

- Jack! Sau, mai degrabă, Lord Frayne. Ce plăcere să te văd din nou.

- Domnule Willard! Jack traversă încăperea și prinse mâna vicarului între mâinile lui. Sau schimbat atât de multe. E o binecuvântare să văd că dumneata ești același. Zâmbi ștrengărește. Vei fi mulțumit să auzi

că latina cu care m-ați tot bătut la cap s-a dovedit folositoare. M-am trezit citindu-i pe Cezar, pe Cicero și pe alți romani în timpul campaniei din Spania.

- Ai citit și din greci? Întrebă vicarul cu interes.

- Mulțumiți-vă cu succesul la latină. Jack îi făcu semn lui Abby să înainteze. Soția mea era nerăbdătoare să vă cunoască.

Devenea mai bun la cititul energiei; în timp ce rostea prezentările, văzu limpede că Abby și domnul Willard erau spirite înrudite. Ochii lui cenușii se aprinseră când întâlniră privirea ei.

- Ați apărut în sfârșit. Bine ați venit în Langdale, Lady Frayne.

- În sfârșit? spuse ea ironic. Aveți abilitatea de a vedea viitorul?

- Am o fărâmbă de Vedere. De obicei, e mai degrabă o neplăcere. Le făcu semn să se așeze pe sofa. Dar, de ceva timp, am simțit că e posibil să vină salvarea pentru Langdale, și că urma să fie adusă de doi oameni.

- Deci există speranță. Bucuros că nu trebuia să piardă timp cu obișnuitele politețuri, Jack se aplecă în față. Spuneți-mi ce s-a întâmplat acolo.

Vicarul aruncă o lopată de cărbuni pe foc.

- Declinul a început odată cu recăsătorirea mamei tale. De cum s-a mutat Scranton la Langdon Hall, domeniul a început să decadă. Mulți arendași și angajați au plecat, chiar dacă slujbele bune sunt rare în împrejurimi. Cei care au rămas au devenit posaci și bănuitori. Se așeză pe un scaun, în fața oaspeților săi. Mama ta s-a schimbat cel mai mult.

- Pare foarte diferită, încuviință Jack. Domeniul a fost blestemat?

- Nu cred. Vicarul se încruntă. Dar cred că mama ta a fost vrăjită. O cunosc de foarte mult timp. Femeia care trăiește în conac e ca o copie înghețată, scânteietoare. Farmecul și dulceața care o caracterizau au dispărut treptat.

Vorbea de parcă ar fi pierdut un prieten vechi și drag.

Urmă o pauză în conversație, timp în care tânăra slujnică aduse o tavă cu ceai și prăjituri. După ce fata se retrase, Abby întrebă:

- Domnule Willard, a mai investigat cineva cu puteri magice problemele de aici?

- De-a lungul anilor, mai mulți vrăjitori pricepuți m-au vizitat și au încercat să detecteze problemele, dar nici unul nu a avut succes, răspunse vicarul. Unul era un episcop cu mare experiență în domeniul stafiilor, al blestemelor și al posedării spirituale. Nici măcar el nu a putut să găsească motivul declinului din vale. Se pare că nu e implicată magia, așa că majoritatea oamenilor au acceptat că problemele sunt consecințe naturale, ca plăgile biblice.

- A formulat cineva o teorie care să ne poată sluji ca punct de plecare? întrebă Abby.

- Eu am ținut un jurnal al evenimentelor și al speculațiilor, dacă vreți să vedeți așa ceva.

- Eu vreau. Măruntaiele lui Jack se încordară când se gândi că avea să citească un jurnal al propriilor sale slăbiciuni. Chiar dacă aflase despre vraja desemnată să îl țină departe de casă, nu se putea simți liber de responsabilitate. Dar poate că jurnalul avea să aducă soluții folositoare. Ați fost vrăjitorul cel mai apropiat de declinul domeniului. Care este opinia dumneavoastră personală?

Vicarul ezită.

- Bănuiesc că problema se află chiar în pământ. Există magie în pământ - magie și viață. Magia aceasta aproape că a dispărut de pe domeniu. Rămășițele care mai sunt de abia pot susține viața.

- Problema nu e neapărat magică, spuse Abby gânditoare. Uneori, domeniile trec prin perioade de ghinion. Dacă așa stau lucrurile, atunci personalitatea inerent negativă a lui Scranton a intensificat ghinionul, dar nu ea a fost cauza. Zâmbi slab. Jack e cunoscut pentru norocul lui. Poate că prezența lui poate întoarce norocul domeniului Langdale.

- Prezența lui Sir Alfred ar fi putut intensifica toate aspectele negative, admise domnul Willard. Nu părăsește niciodată domeniul.

- Niciodată? întrebă Abby uluită.

- Poate merge uneori pe propriul său domeniu, traversând granița dintre cele două proprietăți. Dar nu știu sigur.

- Dar mama? întrebă Jack. Știu că nu a fost la Londra de ani de zile și că nu o vizitează nici măcar pe sora mea. Dar ea pleacă probabil de pe domeniu, chiar dacă o face numai ca să vină în sat.

- După căsătorie, nu a mai luat parte la serviciile divine. Vicarul părea trist. M-am oferit să fac vizite pastorale la conac, dar ea a refuzat.

Jack clătină din cap.

- Mamei i-a plăcut întotdeauna să iasă și să umble. Îi plăceau slujbele de duminică, fiindcă erau o ocazie numai bună de a-și arăta noile haine și de a-i vizita pe vecini.

- Cunoscut cazuri în care bărbații posesivi nu își pierdeau din ochi soțiile, de teamă să nu-și piardă controlul asupra lor, spuse Abby. Adesea, băteau femeile ca să le mențină ascultătoare. Dacă Scranton e genul acesta de om, s-ar explica de ce mama ta nu-și mai vizitează nici propria fiică.

Jack înjură. Auzise și el despre asemenea cazuri. Uneori se terminau cu moartea soției, ucisă de soț.

- Nu pot spune ce e mai rău - să știu că mama este trăjită sau că e bătută.

Abby tresări când îi văzu expresia. Evident, nu intenționase să îl incite pe Jack la omucidere.

- Nu am văzut nimic care să arate că mama ta ar fi bătută. Pare foarte fericită cu soțul ei.

Vicarul încuviință.

- Mama ta și Sir Alfred nu au ochi decât unul pentru altul. Nimeni altcineva nu pare să conteze.

Aceasta includea copiii plecați de mult. Reacția ei la îmbrățișarea lui fusese nepăsătoare.

- Nu va fi ușor să-l alung pe Scranton de pe domeniu, spuse Jack aspru. Dar trebuie să o fac. Acesta ar fi cel mai rapid mod de-a afla dacă el este sursa problemelor din Langdale.

Sprâncenele vicarului se arcuiră.

- O să-i ceri tatălui tău vitreg să plece? Dacă o faci, ai mare grijă. E bogat și are legături înalte, și mă tem că va face tot posibilul ca să-și mențină poziția în Langdale.

Cu cât adunau mai multe informații, cu atât mai bine.

- Permiteți-mi să spun ce a făcut deja, zise Jack. Poate că asta vă va ajuta să vă dați seama care este practicantul de magie neagră de care se folosește. Asta ne-ar ajuta să-i contracărăm răutatea.

Toți trei împreună puteau fi mai puternici decât un om obsedat și negativ care își permitea să angajeze oameni înclinați spre magia neagră. Cel puțin așa spera.

Abby și Jack vorbiră cu vicarul toată după-amiaza. Când se întoarseră la Langdale Hall, era timpul să se schimbe pentru cină. Abby avu deosebită grijă la înfățișarea ei în timp ce se pregătea pentru prima ei masă la conac. Deși știa că mama lui Jack fusese probabil vrăjită, Abby nu își putea scoate din minte cuvintele ei înepătoare referitoare la înfățișarea sa. În ciuda insultei, Abby trebuia să țină situația sub control, pentru ca Jack să nu explodeze și să-și omoare tatăl vitreg. Nu credea că așa ceva era probabil, însă nu era nici imposibil.

Rochia albastră precum cerul pe care o alegea era una dintre cele mai bune creații ale doamnei Ravelle și se potrivea foarte bine cu o cină în familie la țară. Își puse și safirele, fiindcă bijuteriile rețineau ceva din energia protectoare a mamei sale. Când le avea în jurul gâtului, se simțea mai în siguranță.

O bătaie în ușa de legătură anunță sosirea lui Jack. Se întoarse și văzu că purta din nou uniforma. Avea să-i fie dor să-l vadă în ea - și fără ea! - când avea să-și împacheteze hainele regimentului.

- Arăți minunat de neînfricat.

- Vreau să-i amintesc mamei și lui Scranton de ceea ce am făcut în ultimii câțiva ani. Privirea lui o studiez pe indelete. Arăți splendid. Cât timp avem până trebuie să coborâm?

- Nu destul pentru așa ceva, zise ea amuzată, deși privirea lui îi acceleră pulsul. Mai târziu. Își privi pentru ultima oară reflexia, bucuroasă că forma corsetului ascundea efectul privirii lui aprinse asupra sânilor ei. Am hotărât să nu permit nici unuia din ei să mă irite.

El zâmbi larg.

- Faptul că refuzi să te înfurii o să-l irite pe Scranton, și probabil că și pe mama. O să încerc să-ți egalez auto-controlul. Dacă nu îmi stăpânesc cu fermitate temperamentul, voi fi ispitit să-mi aduc pistoalele la cină.

Vrând să ia replica lui ca pe glumă, Abby spuse:

- Dacă ai pistoalele cu tine, am încredere că le vei lăsa în cameră.

- Le am, și o voi face. Este mai bine să nu port nici o armă în seara asta.

- Folosește-ți percepția magică, îl sfătui ea, gândindu-se că avea nevoie de ceva cu care să-și ocupe atenția în timp ce mâncau. Nu cred că tatăl tău vitreg ar fi în stare să ne otrăvească, dar uită-te atent la mâncare și nu mănca nimic care pare în neregulă, în orice fel. Ideal ar fi să mănânci doar din felurile din care se servește toată lumea.

Jack clipi.

- Ce gând deprimant. Nu mă tem fizic de Scranton - instinctele mele de a evita asalturile criminale sunt excelente. Dar nu știu dacă asta se extinde la o posibilă otrăvire în propria mea casă.

- Există riscuri pretutindeni, spuse Abby obiectivă. Campania noastră trebuie să continue cu toată grija și chibzuiala necesare.

- Sunt mult mai bun când e vorba să-mi flutur sabia și să atac, dar mă voi strădui să mă controlez. Jack îi oferă brațul, și coborâră împreună în salonaș, ca să bea ceva înainte de cină. El spuse liniștit: Casa pare păraginită. Neîngrijită. Poate că au plecat prea mulți servitori.

- Iar cei care au rămas sunt complet descurajați. Abby se încruntă. Presupun că nu e surprinzător că locuința reflectă aceleași probleme ca pământurile.

Încetară să vorbească în clipa când intrară în salon, unde îi găsiră pe Helen și pe Scranton. În lumina lumânărilor, legătura de energie dintre cei doi era foarte clară.

- Vin de Xeres? întrebă Scranton, preluând rolul gazdei.

Abby văzu ușoara încordare din privirea lui Jack când îl observă pe tatăl lui vitreg asumându-și rolul de stăpân al casei, dar el nu îl provocă pe bărbatul mai vârstnic. Un soldat veteran învață să-și aleagă bătăliile.

- Da, mulțumesc.

Abby acceptă și ea un pahar. Scranton folosi aceeași carafă pentru toate patru paharele și nu făcu nici o încercare de a-i influența pe Abby sau pe Jack în alegerea paharelor. Dacă avea să folosească otrava în seara aceasta, nu era în vin. Dar ca să fie sigură, Abby scană băutura. Nu era nimic în neregulă cu vinul.

Helen arăta minunat într-o rochie albă-argintie, mult prea sofisticată pentru ocazia aceea. Deși frumoasă, era ușor demodată. Femeia în vârstă își miji ochii invidioasă, în timp ce studia ținuta modernă a lui Abby.

- Pare să fie creația lui Madame Ravelle. Face rochii pentru oricine e dispus să-i plătească prețul.

- Da, și asta e o filosofie foarte inteligentă, spuse Abby veselă. De ce să lucrezi pentru cineva care nu te plătește?

- Gândești ca un negustor.

- Păi, mulțumesc, spuse Abby, cu ochi mari și inocenți. Hotărârea ei de nu se lăsa momită funcționează, fiindcă Helen se încruntă și schimbă subiectul.

Avea să fie o seară lungă.

capitolul 30

Conversația din timpul cinei fu artificială. Cei doi membri ai cuplului în vârstă își vorbeau mai mult unul

altuia și nu arătară nici un interes față de aventurile lui Jack sau de proveniența soției sale. Jack nu era sigur dacă mama lui își amintea măcar că fusese rănit serios, deși știa că Ashby îi scrisese după ce trecuse pericolul.

După servirea celui de-al doilea fel, mama lui întrebă relaxată:

- Sunt confortabile camerele voastre?

Privirea ei rapidă îi arătă lui Abby că știa că își trata nora ca pe un oaspete, nu ca pe noua stăpână.

- Sunt minunate, spuse Abby cu o expresie neutră.

Mama lui se relaxă.

- Bine. Aș prefera să nu mă mut din camerele mele.

Era timpul ca Jack să vorbească. El inspiră adânc.

- Nu are nici un rost să schimbi camerele când o să te muți din nou peste câteva zile.

Declarația câștigă atenția deplină a lui Scranton și a mamei sale. Ea păru încurcată și vulnerabilă, iar Scranton se încruntă.

I-ar fi fost mai ușor să înfrunte o brigadă de francezi bine înarmați decât pe propria sa mamă. Se oțeli singur.

- Nu ai cum să spui un asemenea lucru cu tact. Mă bucur că nu ai lăsat casa goală ani la rând, dar acum, că m-am întors cu o soție, e timpul să plecați. Fiindcă mobilele aparțin conacului Langdale, va trebui să mutați doar hainele și obiectele personale. O săptămână ar trebui să fie de ajuns. Până atunci, eu și Abby putem sta în camerele de oaspeți.

Mamei lui i se tăie răsuflarea.

- Nu putem părăsi conacul! Alfred, dragule, explică-i lui Jack că ar fi imposibil. Lacrimile se adunară în ochii ei. Nu pot să cred că singurul meu fiu mă scoate din casa mea!

În fața lacrimilor ei, Jack trebui să facă un efort ca să-și poată păstra vocea liniștită.

- Dacă ai fi fost o văduvă singură, bineînțeles că nu ar fi pus problema să pleci, mamă. Dar nu ești singură. Ești căsătorită cu un gentleman de frunte din Yorkshire, un om care are o casă minunată la o distanță de doar câțiva kilometri de aici. Adevărata problemă este

că nu v-ați stabilit mai demult reședința sub acoperișul soțului tău.

Mama lui își roti capul, uitându-se feroce la Abby.

- E numai vina ta! Tu i-ai otrăvit mintea fiului meu împotriva mea!

Jack interveni înainte ca Abby să poată răspunde:

- Soția mea nu are nimic împotriva ta. Decizia este a mea. De astăzi în două săptămâni, după ce vă veți fi mutat și vă veți fi stabilit în Combe House, o să fii bucurată. E un loc minunat, mai modern și mai confortabil decât acesta, și va fi doar *al tău*.

- Nu vrea să meargă, spuse Scranton, cu ochii strălucind de furie. Nu vreau ca mama ta să fie nefericită, Frayne.

Amintindu-și că trebuia să fie calm și plin de tact, Jack spuse:

- A fost foarte grijuliu din partea ta să te supui dorinței mamei și să nu o iei din casa care a fost a ei atâția ani. Dar nici o casă nu e îndeajuns de mare pentru doi stăpâni și două stăpâne.

Mama lui se bosumflă ca un copil adorabil. Deși era exasperat de atitudinea ei, nu putea să o disprețuiască așa cum îl disprețuia pe Scranton. Avea prea multe amintiri dragi despre cum fusese ea cândva.

- Cu cât vă stabiliți mai curând la propria voastră reședință, cu atât mai bine, mamă. Meriți să fii stăpâna propriei tale case, și la fel și Abby.

- Nu înțelegi. Nu putem pleca.

Se ridică de la masă și ieși ca o săgeată din cameră, plângând. Scranton se ridică s-o urmeze.

- Nu face asta, Frayne, amenință el. Vei regreta.

Jack se ridică, și statura lui înaltă îi permise să se uite de sus la bărbatul mai vârstnic.

- Nu face lucrurile mai dificile decât trebuie, Scranton. Aveți o săptămână ca să plecați în pace. Dacă nu o faceți, vă dau afară personal, dacă va fi nevoie.

Expresia din ochii lui Scranton te îngheța. Tatăl lui vitreg l-ar fi vrut mort.

- De dragul lui Helen, o spun pentru ultima oară - nu face pe nebunul, Frayne.

- Decizia mea a fost luată, și nu mă pot gândi la nici un motiv bun pentru care să nu vă mutați înapoi în casa ta.

- Motivele rele ar trebui să te îngrijoreze, spuse Scranton cu o blândețe letală, înainte de a ieși țațos din încăpere.

Jack inspiră nesigur, apoi se așază din nou.

- Nu pot să spun că a mers teribil de bine.

Abby se întinse peste masă și îi luă mâna.

- E greu să-ți imaginezi cum ar fi putut să decurgă mai pașnic. Mă întreb de ce e atât de sigură mama ta că nu pot pleca. Pare să simtă un atașament nefiresc de puternic față de această proprietate. Crezi că Scranton ar fi putut arunca o vrajă asupra ei, creându-i convingerea că nu poate pleca?

- Opusul vrăjii care m-a făcut pe mine să stau departe? E posibil, sigur, spuse Jack, bucuros că avea ceva la care să se gândească, în afară de privirea plină de reproș a mamei lui. Ai putea s-o studiezi și să îndepărtezi orice vrajă, dacă găsești ceva?

Abby se încruntă.

- Are o amuletă antimagie foarte puternică. Aș prefera să nu intru cu forța în mintea ei, împotriva amuletei. Asemenea tactici trebuie să rămână ultima resursă.

El îi apăsă mâna.

- Cred că ne apropiem rapid de ultimele resurse.

Ea oftă.

- Tot asta cred și eu, dragul meu. Tot asta cred.

După confruntarea cu mama lui și cu soțul acesteia, nici Jack, nici Abby nu mai avură chef să facă dragoste, dar fu minunat să-i cuprindă în brațe trupul cald în liniștea patului lor. Făcându-și loc lângă el, ea spuse somnoroasă:

- Cred că ar trebui să redecorăm camerele stăpânului și ale stăpânei înainte să de a ne muta în ele.

- Și poate să le exorcizăm, adăugă el sec.

Ea râse.

- Cel puțin putem să ardem niște tămâie și să trasăm un cerc protector, pentru ca energia să fie curată și limpede atunci când ne vom muta.

- Crezi că vor pleca fără scandal, fetițo?

Ea respiră ușor pe pielea lui.

- Cred că Scranton își va chema magicianul ca să creze o vrajă cu adevărat urâtă împotriva unuia din noi sau chiar a amândurora. Poate mai mult decât o vrajă. Trebuie să fim atenți. Ți-ai ridicat scutul de protecție?

El încuviință.

- Sper că magicianul acesta locuiește la distanță de mai mult de o săptămână, ca să nu aibă timp să facă necazuri. Mă îndoiesc însă că vom fi atât de norocoși.

- E mult mai bine să te aștepti la ce-i mai rău.

Abby căscă și ațipi în timp ce Jack zăbovea în teritoriul incomod dintre somn și trezie. Cuvintele lui Scranton fuseseră amenințătoare, dar ce formă avea să ia amenințarea? Omul acesta îl scosese deja pe Jack din Yorkshire și îl făcuse să iubească riscul - și posibilitățile erau mult prea multe. Dar acum o avea pe Abby alături de el. Liniștit, ațipi și el în cele din urmă.

În întunericul cel mai adânc al nopții, Jack se trezi brusc, cu fiecare fibră saturată de disperare. Ce era rău?

Totul. Mintea lui implacabilă specifică toate eșecurile lui, cu detalii amare. Își abandonase familia și devenise un ofițer mediocru în armată, unul a cărui poziție ar fi putut fi ocupată de soldați mai buni. De alt ofițer care să fi pierdut mai puțini oameni. În ororile de după miezul nopții, sângele soldaților pierduți de Jack îi păta sufletul.

Era și alt sânge, un râu întunecat de sânge, de la bărbatii pe care îi omorâse personal și de la cei care muriseră în urma ordinelor lui. Francezi onorabili care doreau să trăiască, a căror singură crimă fusese uniforma pe care o purtau. Cât de mulți zăceau putrezind pe câmpuri străine din pricina lui? Mai mulți decât îndrăzne să numere.

Deși nu împușcase nici un locuitor din Langdale, trădarea față de oamenii lui cauzase moartea, din pricina nefericirii și a lipsurilor. Amintirea tuturor celor care muriseră din cauza lui era o durere istovitoare ce mocnea în el, care nu avea să poată fi vreodată vindecată.

Agonia îl inundă, prea chinuitoare ca să poată fi îndurată. Răsuflarea lui se transformă într-un găfâit aspru, și inima îi bătea de parcă voia să-i iasă din piept. Cu frenezie, își dori o cale de a pune capăt acestui chin.

Pistoalele lui.

Faptul că exista un leac pentru durerea lui îl umplu de o ușurare detașată. Se strecură tăcut din pat, având grijă să n-o trezească pe Abby. Ea era un alt eșec al lui, o femeie frumoasă și talentată care se legase de un monstru. Avea să-l disprețuiască dacă ceda naturii sale violente și îl omora pe Scranton. Iar fi fost mult mai bine fără el.

Și-o imagine în Londra, Lady Frayne, văduva bogată. Fiindcă fusese acceptată în lumea bună, își putea alege orice soț voia. Da, și ei i-ar fi fost mai bine fără el, deși chiar și gândul de a o vedea alături de alt bărbat era ca o sabie în măruntaiele lui. Ce bine că îi ceruse unui avocat din Londra să redacteze actele de căsătorie adecvate. Viitorul ei era asigurat, și Hilltop House avea să treacă direct la ea.

Pășind cu picioarele goale pe dușumeaua rece ca gheața, merse tiptil în dormitorul alăturat. Știa exact unde să găsească lădița cu pistoalele. Își deschise cuțărul și se aplecă asupra lui, găsind pe pipăite cutia de lemn lustruit. Pistoalele erau franțuzești, foarte frumoase. Le luase din cortul unui ofițer francez, mort în bătălia de la Talavera.

Încărcarea pistoalelor ar fi fost mai ușoară pe lumină. Pocni din degete peste lumânarea de la capătul patului, și mukul se trezi la viață. În timp ce privea flacăra care se aprindea și se mărea, se gândi cum ieșise la suprafață răul din natura lui. În ultimele săptămâni, Jack reușise să se convingă singur că magia era inofensivă, uneori

chiar utilă, dar în întunericul nopții îi recunoștea răutatea. Tatăl lui i-ar fi fost rușine cu el.

Doamne, Dumnezeuule, dacă pământurile erau sterpe din cauză că le secătuisese de putere ca să-și păstreze viața inutilă în timpul anilor de armată? Gândul i se părea insuportabil.

Degetele lui erau amorțite și reci, și scăpă vergeaua de metal după ce turnă praful de pușcă în butoiaș. Trebui să ingenuncheze și să pipăie dușumeaua după vergea, fiindcă vederea îi era ciudat de încetoșată.

Ah, aici era. Împinse glonțul în cameră și trase siguranța. Repetă procedeul cu al doilea pistol, fiindcă un bărbat are nevoie întotdeauna de un al doilea glonț disponibil, pentru orice eventualitate.

Salvarea era la îndemâna lui.

Sperând că moartea avea să fie o ispășire suficientă pentru crimele lui, ridică pistolul la tâmplă. Era important ca arma să țintească bine. Mâna îi tremura atât de rău, încât butoiașul îi lovi brusc pielea.

Se așeză la capătul patului și își ridică mâna dreaptă ca să stabilizeze arma. Nu voia să rateze împușcătura și să sfârșească asemenea unei ființe patetice, cu creierul deteriorat, incapabil să se îngrijească pe sine.

– Jack! Ce faci? strigă îngrozită o voce de femeie.

El privi în sus. În ușa de legătură era o femeie înaltă în cămașă de noapte, cu niște ochi mari și șocați care îi străpunseră sufletul. O femeie – da, Abby. Soția lui.

– Fac asta pentru tine, încercă el să spună, într-o șoptă aspră.

Trase trăgaciul.

Abby simți că se sufocă de groază când văzu degetul lui Jack pe trăgaciul pistolului. Disperată, aruncă energie în armă, ca să submineze procesul de tragere. Da, să îndepărteze pulberea acum.

Ciocanul se izbi în butoiașul de praf de pușcă gol. În locul unei detunături asurzitoare, se auzi doar un clic metalic. Rateu.

În timp ce ea traversa camera în goană, Jack lăsă jos arma și o privi încruntându-se nedumerit. Apoi așeză pistolul pe măsuta de la capătul patului și ridică un pistol identic.

Îndepărtă din nou praful de pușcă din butoiaș, dar nu era pe deplin convinsă că împușcătura nu urma să mai aibă loc. Apucă pistolul, sperând să i-l poată lua, dar el era prea puternic. În timp ce se lupta să-și păstreze arma, ochii lui erau larg deschiși și priveau țintă, de parcă ar fi fost în transă.

- Doamne, Dumnezeule, Jack, țipă ea. Ce faci?

- Nu e treaba ta! Pistolul oscila între ei, și pentru o clipă țeava se răsuci spre Abby.

- Abby? Expresia lui Jack se schimbă atât de brusc, de parcă ar fi fost udat cu apă rece. Se uită țintă la ea, cu o neîncredere îngrozită. Abby!

Lăsă dintr-odată pistolul din mână, și Abby se trase înapoi, împleticindu-se. În timp ce se lupta să-și păstreze echilibrul, Jack se aplecă și își apăsă mâinile pe tâmpile, bolborosind:

- Ce nebunie e asta?

Ea lăsă pistolul deoparte și îi cuprinse capul în palme. Nu îi fu ușor să găsească destul calm cât să îi transmită energie vindecătoare, dar, după câteva momente lungi, reuși să canalizeze energia și să îi reducă durerea mentală și emoțională.

Expresia lui se îmblânzi și tensiunea îi părăsi corpul.

- Ai mâini de inger, fetițo, răsuflă el. Am fost sub influența unei vrăji? M-am trezit cuprins de cea mai adâncă disperare pe care am simțit-o vreodată. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să pun capăt durerii.

- Trebuie să fi fost vreo formă de magie neagră, deși nu am recunoscut-o. Slavă Domnului că m-a trezit zgomotul. Fiindcă nu erai în pat, am venit să investighez. Ți-am aranjat ușor părul încâlcit și îți luă mâinile de pe el. Inima îi bătea încă nebunește, din cauza groazei care o cuprinsese când îl văzuse cu pistolul ațintit spre cap. Nu ai niște coniac aici?

El arătă spre cufăr.

- Trebuie să fie o sticlă acolo.

Ea găsi fără probleme butelca și desfăcu capacul. Sperând să-și liniștească mâinile tremurătoare, luă o înghițitură bună înainte de a i-o da lui Jack. Arsura coniacului o ajută să-și limpezească gândurile.

- Nu bea prea mult. Trebuie să ne gândim la modalitatea în care a fost făcut acest lucru. Următorul atac ar putea avea șanse mai mari de reușită.

El sorbi o gură plină de coniac, tuși, apoi luă o înghițitură mai mică.

- Să ne gândim în patul nostru cald și plăcut.

Se ridică și puse dopul butelcii, apoi o cuprinse cu brațul pe Abby, și se întoarseră în celălalt dormitor. În timp ce ea așeza pernele, el creă o minge de lumină și o agăță de baldachinul patului, deasupra capetelor lor. Se sprijiniră de pernele îngrămădite la căpătâi, și el trase cuverturile peste ei, până la piept. Dumnezeu, picioarele lui erau reci ca gheața! Binecuvântată fie Abby, care își puse picioarele calde peste ale lui.

- De unde începem, în afară de faptul că mi-ai salvat din nou viața? Cum a intrat diavolul acela în mintea mea?

- Cred că am făcut o greșală când am presupus că Scranton a angajat un magician care să facă vrăjile de până acum, spuse Abby. Cred că trebuie să le fi creat el însuși. Nu e un vrăjitor obișnuit - așa fi simțit dacă era. Dar cercetările tatălui meu au descoperit că există talente vrăjitoarești ciudate, care nu sunt cunoscute sau studiate bine. Având în vedere ceea ce știm despre Scranton, cred că are genul acesta de talent deformat.

- Ar putea avea capacitatea de a trage viața direct din pământ? izbucni Jack. Poate că din pricina asta suferă domeniul. A secătuit toată energia pământului pentru el însuși.

- Cred că ai dreptate! Abby se așază mai drept. Când l-am întâlnit, prima mea impresie a fost că sorbea energie din tot ce-l înconjura. Am simțit că încerca să soarbă chiar și din mine. Talentul lui deformat poate folosi energia aceasta ca să creeze anumite tipuri de vrăji.

Cred că puterea lui e insuficientă, și face parte dintr-o categorie foarte limitată. În trecut, a fost în stare să te izgonească din Yorkshire și să te facă nesăbuit. În seara aceasta ți-a secătuit sentimentul de bunăstare și te-a făcut să dorești să-ți pui capăt vieții. Acestea sunt forme inerente de magie negativă.

- Așadar, el nu vindecă și nu construiește, ci ia și distruge, spuse Jack. Magia aceasta ciudată ar putea trece dincolo de apărarea mea fundamentală. Există vreo protecție care să poată fi mai eficientă?

Abby își mușcă buzele.

- Ar putea fi. Se strecură jos din pat, se îndreptă spre fierul de călcat și se întoarce cu un ac. Cred că asta te va ajuta.

Înfipse acul în degetul arătător de la mâna ei stângă, apoi trase cuverturile și săltă cămașa lui de noapte până la piept. Aerul rece al nopții îi gădilă diafragma. O să desenez un simbol de protecție pe plexul tău solar.

- Cu sânge? întrebă el prudent.

- Sună ca smuls din cele mai teribile povești cu vrăjitoare, nu-i așa? Dar în vechile superstiții este îngropat adevărul. Sângele are putere. În special sângele unui vrăjitor.

Cu vârful degetului înmuiat în sânge, trasă un simbol care arăta ca trei spirale răsucite ce se uneau în centru. El se cutremură când ea trebui să-și înțepe degetul din nou, ca să reinnoiască scurgerea de sânge. Când termină, ea spuse:

- O să aibă efect atâta timp cât nu va fi spălat.

El luă acul de la ea.

- Tu ești mai puternică și mai instruită decât mine, dar, dacă simbolul acesta mă protejează pe mine, presupun că te va ajuta și pe tine.

Ea ridică din umeri.

- Nu cred că voi fi ținta răutății lui Scranton.

- Nu știm asta sigur, și nu vreau să-l subestimez din nou. Studie simbolul până fu sigur că îl putea reproduce, apoi îi descoperi mijlocul și se înțepă în deget.

Când îi atinse pielea moale și palidă de pe piept, ea spuse:

- Gădilă!

- Atunci voi fi rapid. Încercând să nu se lase distras de curbele apetisante descoperite de lumina magică, desenă cele trei spirale care se intersectau. Interesant. Pot să simt cum se formează scutul protector.

- E unul dintre cele mai puternice farmece protectoare, dar nu e folosit adesea, fiindcă necesită sânge, explică ea. Mai mult, e mai puternic dacă există o legătură între persoana care rostește vraja și cea care o primește.

- Deci nu poți să angajezi un vrăjitor care să facă asta și să obții un scut puternic. El suflă ușor peste sânge ca să se usuce, și Abby se înfioră. Acum, ce pot să mai fac cât timp aștept să se usuce sângele? Hmm. El se aplecă și începu să-i sărute pântecul, iar limba lui se jucă cu pielea mătăsoasă în timp ce mâna se strecura între coapsele ei.

Ea se lăsă mai jos pe perne; coapsele îi pulsau în ritmul impus de mâna lui mângâietoare.

- Trebuie să avem grijă să nu ștergem simbolurile.

- Dacă se întâmplă, o să desenez altele.

Gura lui urmă mâinile, gustând dulceața ei ascunsă. Ea gemu și își deschise picioarele pentru el, îngropându-și degetele în părul lui.

După o luptă cu moartea, nimic nu era mai dulce decât adorarea vieții.

capitolul 31

După ce făcu dragoste cu Abby, Jack dormi dus, dar se trezi cu greu. După lumină, era devreme și se vestește o zi senină și însorită. Fiindcă Abby părea trează, o întrebă:

- Noaptea trecută nu a fost doar un vis urât, nu-i așa?

- Mă tem că nu. Abby se ridică și îi studie față, apoi încuviință. Dar am supraviețuit. Ce planuri avem pentru azi?

Jack presupuse că nu putea spune „să-l omorâm pe Scranton“, fiindcă Abby s-ar fi supărat. Dar nu vedea altă soluție, fiindcă Jack nu era capabil să se lupte cu ticălosul prin mijloace magice. Puterea pozitivă și vindecătoare a lui Abby era atât de diferită de a lui Scranton, încât putea fi vulnerabilă la vrăjile deformate ale acestuia.

- O să străbatem domeniul călare. Trebuie să văd singur locul, centimetru cu centimetru și arendaș cu arendaș, și la fel și tu. Ești pregătită pentru o zi în șa?

- De abia aștept să mă deprind cu domeniul și să găsesc poate niște indicii care să-mi arate cum să-l vindec. Se strecură jos din pat și se întinse după rochie. Scuturile tale sunt la locul lor?

El le testă. Simbolul pe care ea îl trasase pe plexul lui solar pulsa cu putere.

- Da. Nu cred că Scranton o să poată să-mi otrăvească iarăși mintea.

- Nu cred că a otrăvit-o, spuse ea serioasă. Mai degrabă a sorbit tot ce era bun și pozitiv în firea ta, lăsând ștele întunecate ale temerii și ele disperării care ne bântuie pe toți în zilele noastre rele.

- Chiar și pe tine? întrebă el ironic în timp ce se dădea jos din pat și își găsea halatul. Pari atât de puternică, de calmă și de sigură pe tine însăși.

- Oh, Jack. Ea râse în timp ce turna apă în lighean. Presupun că trebuie să mă bucur că îmi ascund atât de bine îndoielile și temerile.

El își relaxă ochii și o studie cu privirea lăuntrică, în timp ce ea își arunca apă pe față. Era destul de ciudat că nu se uitase niciodată la ea în felul acesta, nici măcar după ce acceptase că avea percepție vrăjitoarească. Fiindcă fusese întotdeauna puternică, stânca de care depinsese pe când se vindeca după accident, nu se gândise că și ea trebuia să aibă îndoielile și regretele ei.

Scuturile ei erau prea puternice, și el nu simți decât niște umbre nedeslușite, dar cunoașterea faptului că era vulnerabilă îi stârni un nou soi de tandrețe. În timp ce se întorcea în dormitorul lui ca să se spele și să se îmbrace,

își dădu seama că, deși ea era mai presus de el când venea vorba despre vrăjitorie, el putea încă să fie cavalerul domniței lui.

După ce se îmbrăcă în haine de călărie, coborâră la parter. Abby arăta splendid într-un costum bleumarin tivit cu auriu, în stil militar. Jack știa că arendașii din Langdale aveau să fie impresionați de noua lor stăpână.

Când ajunseră la parter, ea murmură:

- Să mergem la bucătărie și să servim un ceai cu pâine acolo, în loc de un mic dejun formal.

- Cu alte cuvinte, traduse el, preferi să-i eviți pe mama și pe soțul ei.

- Și asta, dar mai e și faptul că nu am văzut bucătăria încă, fiindcă nu am făcut un tur formal al casei.

El înțelese că nu trebuia s-o lase să aibă altă experiență neplăcută cu mama lui.

- Când eram un băiețuș, bucătăria era locul meu preferat, spuse el afectuos. Petreceam mai mult timp acolo decât în orice alt loc al casei, cu excepția dormitorului meu. Mă întreb cine comandă acum acolo. Mă tem că nu doamna Watson. Dacă ar fi fost ea bucătăreasă, cina de seara trecută ar fi fost mai reușită. Era cea mai veselă și mai bună femeie.

Deși își iubise nebunește mama, doamna Watson era cea care îl îmbrățișa când cădea din copaci și îl asculta când trăncănea vrute și nevrute cu un entuziasm copilăresc. Și prăjiturile ei erau minunate. Spera că trăia încă, și ar fi preferat s-o știe în altă casă mare decât moartă. Lumea beneficia de pe urma existenței ei.

Planul lor de a vizita nevăzuți bucătăria eșuă fiindcă trebuiau să treacă prin salonul în care se lua micul dejun. Când ajunseră acolo, Scranton deschise ușa. Chipul lui se împietri la vederea lor, și în ochii lui întunecați se oglindi dezamăgirea. Sperase probabil că energia secătuitoare de suflet pe care o folosisese asupra lui Jack avea să producă peste noapte consecințe permanente.

Cu deliberată voioșie, Jack spuse:

- Bună dimineața, Scranton. Ce bine e să fii acasă. Nu am dormit atât de bine de ani de zile.

În timp ce acesta îi aruncă o căutătură cruntă, o lovitură sălbatică cutremură câmpul de energie al lui Jack. Instinctiv, Jack devie atacul. Scranton icni și făcu ochii mari atunci când energia negativă se întoarse la el. Jack simți o satisfacție vicioasă când văzu schimbul, fiindcă dovedea, fără îndoială, că Scranton avea magie și era dispus să o folosească împotriva altora.

Mama lui Jack ieși din salonul pentru dejun, aranjată și drăguță ca un cintezoai auriu. Părea tot mai tânără și mai copilăroasă de fiecare dată când o vedea. Ignorând-o pe Abby, spuse strălucitoare:

- Bună dimineața, Jack. Scumpul de Alfred a spus că noaptea are să te facă să te răzgândești în privința propunerii de a ne da afară.

Scumpul de Alfred sperase că fiul soției lui avea să fie mort până în dimineața aceea.

- Noaptea nu a făcut decât să confirme părerea mea că e timpul să plecați. Se întoarse spre Scranton, privindu-l amenințător printre gene, și se gândi cât de ciudat era să poarte bătălia aceasta în spatele cuvintelor politicoase. O să plecați de azi în șase zile sau mai repede? Aș fi fericit să aduc o căruță de pe domeniu care să vă mute lucrurile.

- Ajutorul tău nu va fi necesar.

Scranton scuipă cuvintele ca pe niște săgeți otrăvite.

- Adevărat, spuse Jack cu entuziasm, fiindcă voioșia părea să-l irite pe celălalt bărbat. Mutarea posesiunilor personale la o distanță de câțiva kilometri e o problemă minoră.

Mama lui se trase mai aproape de soțul ei, cu o expresie tragică.

- Te rog să nu faci asta, Jack. Nu pot îndura gândul că îmi voi părăsi casa.

- Îmi pare rău, mamă, dar, dacă nu îmi oferi un motiv bun pentru care nu vă puteți muta, dumneata și soțul dumitale veți fi nevoiți să plecați în următoarele șase

zile. Astăzi îi voi arăta lui Abby domeniul. Ne vedem la cină.

Cutremurându-se în adâncul ființei lui fiindcă fusese atât de implacabil cu mama lui, luă brațul lui Abby și o conduse la scările care coborau spre bucătărie, bucuros să se îndepărteze de furia lui Scranton și de ochii acuzaatori ai mamei lui. Când închiseră ușa în urma lor, Abby spuse gânditoare:

- Mă întreb dacă voi fi întotdeauna invizibilă pentru ei. Faptul ăsta are anumite avantaje. Aș putea să conjur iluzii cu elefanți în hol și tot nu m-ar observa.

Râsetul lui Jack risipi o parte din tensiune.

- Mi-ar plăcea să văd asta. Nu contează, peste câteva zile vor fi plecați.

- Dar nu fără luptă, prezise ea. Aș vrea să știu ce câmp de bătaie vor alege. Știu că sunt vrăjitoare?

- Nu cred. Nu i-am spus mamei, și mă îndoiesc că Celeste ar fi menționat așa ceva într-o scrisoare.

- Atunci, ignoranța lor e arma noastră.

- O armă majoră, încuviință el. Fără puterea ta, nu aș fi aici.

Ajunseră în holul pavat cu lespezi de piatră de la baza scării și pășiră înapoi în bucătăria spațioasă. Era destul de mare ca să adăpostească pregătirea unui banchet în cinstea regelui, și făcuse exact acest lucru în zilele apuse.

Forma și poziția bucătăriei și a cămărilor îi erau familiare lui Jack, dar, de cum intră, își dădu seama cât de mult se schimbase atmosfera. Camera nu mai era un sanctuar saturat cu arome delicioase și cu larma a șase persoane. Bucătăria mare adăpostea doar o bucătăreasă cu șorț și o slujnică șleampătă care spăla vasele.

Bucătăreasa era pământie, slabă și abătută, dar în figura bătrânei era un lucru familiar. Ea ridică ochii de la pâinea pe care o frământa, cu o expresie inimaginabil de obosită. Ochii ei se măriră de parcă văzuse o fantomă.

- Domnișorul Jack, dumneata ești?

Doamne, Dumnezeule, era doamna Watson! Și-o amintea rotunjoară și frumoasă - și prăfuită de făină.

Acum, kilogramele în plus se duseseră, împreună cu zâmbetul ei.

- Doamnă Watson, ce minunat e să vă văd!

O saluta întotdeauna cu o îmbrățișare când se întorcea de la școală, așa că păși spre ea și o îmbrățișă, ascunzându-și șocul provocat de înfățișarea ei.

Odinioară, era moale și minunat de confortabilă când o strângeai în brațe. Acum era un mănunchi de oase. Tremură în brațele lui, apoi își dădu seama că se cutremura din cauza suspinelor nestăpânite.

- Nu m-am gândit niciodată că am să te văd din nou, băiete, bolborosi ea.

- M-am întors acasă pentru totdeauna, spuse el liniștitor. Mama nu mi-a vorbit niciodată despre dumneata, așa că nu am știut că încă ești aici.

Ea îl bătu pe braț, de parcă ar fi avut nevoie să se convingă că era real.

- Vai, eu sunt, băiete, deși toate celelalte s-au schimbat.

Părea cu zece ani mai tânără decât în momentul în care intraseră în bucătărie. El o împinse pe Abby în față.

- Aceasta este soția mea, Lady Frayne. E noua ta stăpână.

Doamna Watson o privi cu mare nerăbdare.

- Noua mea stăpână, spui? Nu o să mai aleagă Sir Alfred meniurile și nu o să mai dea el ordinele?

Deci Scranton preluase comanda casei de la mama lui Jack. Noutățile nu îl surprindeau; baronetul voia să controleze orice aspect al vieții de la Langdale Hall.

- Sir Alfred și milady, mama mea, se vor muta la Combe House peste câteva zile.

- Și este vremea s-o facă, cu vârf și îndesat, băiete! Ea își șterse mâinile de un prosop. Acum, vreți ceva de mâncare? Nu îți arătai niciodată fața pe aici dacă nu erai înfometat.

Abby râse.

- Exact de asta suntem aici, doamnă Watson. Frayne mi-a spus că bucătăria era locul lui favorit din Langdale.

Speram să ne dați o îmbucătură pentru micul dejun și poate un pachet pe care să-l luăm cu noi cât călărim prin domeniu.

- Vreți ouă și șuncă la ceai, și niște cartofi prăjiți buni, și poate sendvișuri cu șuncă, și prăjitură de ghimbir pe care s-o luați cu voi? Cu mai multă îngrijire, pot să fac lucruri mai bune. Doamna Watson privi spre fata care spăla vasele. Annie, tu fă ceai proaspăt și pune tacâmurile pe masă. Zâmbi și păru și mai tânără. Milord și doamna lui au venit acasă.

Jack trase de hăturile lui Dancer când ajunseră la căsuța din piatră aproape dărâmată, surprins de intensitatea dezamăgirii lui. Ziua se deteriorase mult de când se despărțiseră de doamna Watson. Călărise împreună cu Abby peste o bună parte din domeniu și găsisse câmpuri înțelenite și o mulțime de vite cu aspect nesănătos. Câțiva arendași și lucrători erau încă acolo, dar majoritatea căsuțelor fuseseră abandonate.

- Aici locuia un păstor numit Maxon, cu soția și cu cei patru copii, spuse sumbru Jack. Familia locuia de generații în Langdale, și credeam că se numără printre cei care au rămas. Mă întreb unde s-or fi dus.

Abby privi în zare, cu o expresie pierdută.

- Într-o fermă la sud de Leeds, iar cel mai mare dintre băieți e acum în armată. Familia își amintește de Langdale cu afecțiune și regret. S-ar întoarce dacă pământul s-ar însănătoși.

- E deconcertant când faci asta. Jack descălecă pentru a se uita mai bine la tocurile ușii și ale ferestrelor de la căsuță. Cât de des poți să spui unde sunt oamenii și ce fac?

- Depinde. Familia Maxon a trăit aici mulți ani fericiți. Gândurile lor sunt legate încă de locul acesta, și de aceea am primit o impresie puternică referitoare la situația lor curentă.

- Dacă se restaurează domeniul și se repară căsuța aceasta - Jack se încruntă ciocnind lemnul putred din

chenarul unei ferestre -, ai putea să-i localizezi ca să îi chemăm să se întoarcă?

- Poate. Dar mai întâi trebuie vindecat pământul. Ea făcu semn cu mâna. Am călărit toată dimineața și am găsit doar o casuță din trei locuită, iar oamenii din ele sunt extrem de triști. Soarele strălucește, dar aici este încă iarnă, chiar dacă primăvara a venit în tot ținutul dimprejur. Răul lui Scranton a ajuns în adânc.

- Ești sigură că nu pot să-l omor pur și simplu? întrebă Jack visător.

- Nu! spuse ea apăsător. E mult prea periculos, și nu doar din cauză că omorul se pedepsește cu spânzurătoare. Dacă se află că ai omorât un om și că ai puteri magice, supui toți vrăjitorii unui și mai mare risc. Abby se strâmbă. Chiar și în comunitățile în care suntem acceptați, hotarul dintre siguranță și torțe la miezul nopții e foarte fragil. Ca vrăjitor, orice crimă pe care o comiți se reflectă asupra noastră a tuturor.

Jack nu se gândise la asta. Cu greu, acceptă că nu-l putea omori pe Scranton, chiar dacă ticălosul o merita.

Pe când se pregătea să încalece, un câine costeliv cu blană albă și pete negre ieși șchiopătând în curtea din spatele casei.

- E o cățea ciobănească. Mă întreb dacă a fost lăsată în urmă când a plecat familia Maxon.

- Posibil. Pare să se fi descurcat pe cont propriu o vreme destul de îndelungată.

Animalul se apropie precaut de Jack, de parcă nu ar fi știut dacă trebuia să dea din coadă sau s-o ia la fugă. Jack îi dădu mâna s-o miroasă.

- Maxon creștea cei mai buni câini ciobănești din vestul comitatului Yorkshire. Această sârmană cățea bătrână pare să fi fost a lui.

După ce îi linse mâna, Jack scărpină capul zbârlit și fu răsplătit cu o privire plină de adorație și de speranță.

- Spune-mi, crezi că ai putea să faci ceva în privința șchiopătătorului?

Abby clătină din cap.

- E o rană veche. Acum nu o mai necăjește, dar nu mai poate să păzească oile ca odinioară. Nici să vâneze iepuri pentru cină.

Jack scoase unul dintre sendvișurile consistente cu șuncă ale doamnei Watson din coburi și îi oferi jumătate cățelei. Ea apucă mâncarea cu lăcomie, prea flămândă ca să mai țină cont de bunele maniere.

În timp ce câinele înghițea hulpav sendvișul, Jack spuse:

- Nu înțeleg de ce Scranton are nevoie de atât de multă energie încât să jefuiască domeniul de toată puterea de viață. Ar fi fost mai înțelept să lase treburile să meargă normal. Așa, Alderton și omul meu de afaceri din Londra au vizitat domeniul ca să vadă ce era în neregulă. Sigur că nu au găsit nici o infrațiuone, dar pentru Scranton ar fi fost mai sigur să nu stârnească motive pentru asemenea vizite.

Îi dădu câinelui restul de sendviș.

- Cei mai buni vrăjitori au control deplin asupra puterilor lor, spuse ea gânditoare. Dacă Scranton e exact opusul, ar avea logică să nu înțeleagă și să nu controleze ceea ce face. Citirea textelor standard despre magie nu l-ar ajuta, fiindcă talentul lui acționează atât de diferit.

- Cum crezi că a învățat genul acesta de magie?

- Prin încercări și erori, îmi imaginez. Chiar dacă singurele vrăji pe care le voia erau cele menite să te țină departe, magia lui negativă e atât de inefficientă, încât a trebuit să soarbă cantități uriașe de energie din împrejurări ca să obțină rezultate.

Jack scoase al doilea sendviș din coburi și i-l lăsă câinelui, apoi se urcă din nou în șa.

- De ce jefuiește pământul meu, nu pe al lui?

- Probabil vrea să-și mențină domeniul productiv, fiindcă de acolo vine venitul său. Nu îl interesa ce se întâmpla cu venitul tău din cauza prădăciunilor lui. Ea clătină din cap. Sunt prea multe necunoscute.

- Dacă nu pot să-l omor pe Scranton, există o cale prin care să întrerup fluxul de energie dintre pământ și el?

- Ar trebui să fie, încuviință Abby. Dacă există, e singurul lucru eficace pe care îl putem face în momentul de față. Chiar dacă nu îl atacăm pe Scranton direct, Langdale o să înceapă să-și revină în momentul în care el nu-i va mai secătui forța vitală. Dacă putem afla cum se conectează cu pământul, o să fim în stare să venim cu un plan de atac. Dar domeniul e atât de mare, încât e dificil de știut de unde să începem. M-am uitat și nu am văzut nimic care să arate ca o legătură între pământ și Scranton.

O imagine din unul dintre visele sale rele trecu prin mintea lui Jack.

- Fântâna!

- Te-ai gândit la un loc?

- Există o fântână sfântă, cu o reputație care vine din timpul druizilor sau poate dinaintea lor, explică el. O vizitam adesea ca să citesc cărțile magice ale domnului Willard, să visez ziua în amiaza mare și să practic vrăjile. Dacă fântâna este sursa sănătății pământului, ar putea Scranton să-și practice acolo răutatea?

- Să aflăm. În ce direcție e?

Abby luă frâiele. În ciuda atmosferei posomorâte, arăta magnific pe cal - ca o regină războinică, gata să-și conducă trupele în bătălie.

- Fântâna e foarte aproape de hotarul cu proprietatea lui Scranton. Pământurile lui sunt în următoarea vale, fiind separate de ale mele printr-o culme. Fântâna e într-o scobitură, nu departe de linia dealului. Jack arătă spre stânga și apoi porniră într-acolo. Când ajungem, pot să cerșesc cu umilință unul din sendvișurile tale, de vreme ce eu le-am dăruit pe amândouă?

- Bineînțeles. Abby privi în urma lor. Sendvișurile au fost o investiție bună. Se pare că ți-au cumpărat un câine.

Jack se uită și el și văzu câinele lăptos care îl urma, schiopătând, dar hotărât.

- Îmi place. Crezi că Cleocatra s-ar supăra?

- Cleo nu suportă manșonul acela de blană al mamei tale, dar sunt sigură că ar învăța să se înțeleagă cu acest câine. Ai un nume pentru ea?

- Maxie, în onoarea lui Maxon. Plesni din degete în direcția câinelui. Vino, fetițo. O să primești săpun, și apă, și mese regulate!

Călăriră spre fântână, care se afla într-o zonă izolată a domeniului, pe care nu o vizitaseră încă. Când începură să coboare în scobitura în care se afla fântâna, el spuse:

- Mi se pare mie sau sentimentul general de osândă pe care l-am simțit pe întreg domeniul este mai puternic aici?

- Nu ți se pare, spuse Abby sumbru. Simt că merg printr-o mlaștină otrăvită care încearcă să mă tragă dedesubt.

El scană scobitura în care se afla puțul ascuns de un pâlț de copaci.

- Era un loc fericit - inima și sufletul domeniului Langdale. Pe măsură ce mă apropiam de fântână, mă simțeam mai bine. Acum, atmosfera e atât de apăsătoare, că s-au speriat caii.

Ea își bătu calul pe grumaz.

- Chiar și melcul acesta bătrân e nervos. E destul de aproape fântâna cât să putem merge pe jos? Aș prefera să nu supun caii unui asemenea stres.

- Puțul e în mijlocul crângului, așa că putem lăsa caii aici. Jack trase de frâiele lui Dancer și descălecă. M-am gândit că puteam mânca lângă fântână, dar, dacă atmosfera nu se îmbunătățește semnificativ, o să ne dorim să găsim alt loc pentru picnic. El cercetă împrejurimile, obicei care îl făcea să observe eventualele ambuscade și puncte periculoase pe când era militar, chiar dacă lupta cu Scranton nu urma să fie purtată pe acest gen de teren.

După ce își priponi calul, o ajută pe Abby să descălece. Era capabilă să se dea jos singură, bineînțeles, dar ajutorul era o scuză bună pentru a o prinde de mijloc și a o coborî pe pământ. Operațiunea îi dădu dreptul să-i fure un sărut.

Sărutul cu care îi răspunse ea fu atât de savuros, încât preț de o clipă reuși să uite de energia molipsitoare a puțului. Ea puse capăt sărutului, privind-l printre gene.

- Asigură-te că găsești un loc foarte ascuns pentru prânz.

El zâmbi larg.

- Oare doar excitația face ca sărutul să îndepărteze ceva din apăsarea atmosferei? Sau e ceva mai mult?

- Ceva mai mult. După ce își asigură calul, Abby prinse cu o mână fusta lungă a costumului de călărie și se sprijini de cotul lui cu cealaltă mână. Pasiunea e pozitivă, fiindcă e esența vieții. Creează o scânteie de lumină în întuneric.

Se îndreptară spre desiş. Maxie, care îi urmase cu credință de-a lungul domeniului, începu să șovăie. Când se întoarse s-o privească, Jack văzu că se așezase pe labele din spate și îl privea nefericită, ca un servitor credincios căruia i se cere să facă ceva imposibil.

- Are o intuiție canină bună, observă Abby aplecându-se să scarpine urechile câinelui. Mi-aș dovedi pe deplin puterile de clarvăzătoare dacă aş prezice că animalul acesta nepieptănat o să umble în curând prin casă și o să se îngrăse cu ajutorul doamnei Watson?

Jack râse.

- Și spui că nu ai capacitatea de a vedea viitorul. Scărpină gâtul câinelui. Du-te și păzește caii, fetiço

Căteaua se întoarse și tropăi rapid spre locul în care erau legați caii, de parcă ar fi înțeles fiecare cuvânt. Amuzamentul lui Jack pieri când păși printre copaci, îndreptându-se spre fântână. Nu doar că atmosfera era mai amenințătoare; se simțea mai greu fizic cu fiecare pas, de parcă ar fi dus un munte în spate. După expresia pe care o căpătase Abby, ghici că se simțea la fel.

Ieșiră în luminișul în care se afla fântâna sfântă. Izvorul care formase fântâna curgea bolborosind dintr-o crăpătură dintr-o stâncă mare, care ieșea din panta dealului ca o protuberanță. Apa se aduna într-un iaz mic aflat la câțiva metri mai jos, iar bazinul se vărsa într-o gărlă. Chiar și în verile cele mai secetoase, apa era întotdeauna

dulce și abundentă, și vegetația creștea deasă în jurul malurilor iazului și ale gârlei.

Acum, izvorul se restrânsese într-atât încât forma o peliculă umedă pe suprafața stâncii. Iazul era o simplă băltoacă noroioasă, și malurile erau golașe, lipsite de vegetația luxuriantă.

Printr-o înțelegere nerostită, se opriră la marginea micului luminiș. Abby trase adânc aer în piept.

- Simt că nu vreau să mă apropii mai mult.

- La fel simt și eu. Sentimentul pericolului și apăsarea întunecată crescuseră cu fiecare pas, și acum dorința de a o lua la fugă era aproape covârșitoare. E mai rea decât teama dinaintea bătăliei, când există riscul de a fi transformat în bucățele însângerate.

- E teama pentru suflet - convingerea că, dacă ne apropiem prea mult de sursa răului, vom fi osândiți pentru totdeauna. Ceea ce este un nonsens, bineînțeles. Numai Dumnezeu poate hotărî ce se întâmplă cu sufletele. Aceasta e doar o vrajă pentru înspăimântare, dar e cea mai puternică pe care am experimentat-o vreodată.

- Fiindcă teama e cea mai negativă dintre emoții, probabil că Scranton e un geniu în crearea unor asemenea vrăji. Jack își spuse că vizitase locul de o mie de ori înainte și că acolo nu era nimic de care să se teamă. Cu inima bătându-i de parcă ar fi fost în fața unui regiment de cavalerie franceză ce înainta frenetic spre el, se îndepărtă de Abby și începu să parcurgă ultimii cincizeci de metri spre ceea ce fusese odinioară o fântână sfântă.

- Jack, așteaptă.

O mână se prinse de mâna lui, și Abby păși alături de el, cu fața albă ca varul, dar hotărâtă. Teamă lui Jack scăzu la un nivel controlabil.

- Împreună, putem înfrunta orice vrajă pe care ar arunca-o Scranton.

Aceasta era vraja magică creată de căsătorie, înțelese el. Împreună erau mai puternici decât ar fi fost fiecare în parte.

Umăr lângă umăr, se apropiară de izvor. Deși sentimentul de dezastru și osândă creștea, Jack reuși să-și controleze dorința de a se întoarce și a o lua la fugă.

Până să ajungă la izvor, energia negativă îi inunda cu o forță aproape fizică. Se simțeau de parcă ar fi fost prinși într-o tobă gigantică, asaltați din toate părțile. Dar puteau îndura, deși cu mari eforturi.

- Abby, nu cred că un soldat din zece ar fi avut curajul să traverseze luminișul cu mine. Ai suflet de războinic.

- Nu, pur și simplu m-am căsătorit cu unul. Ea îngemănă și studie piatra din care ieșea izvorul, aplecându-se în față ca să exploreze suprafața cu vârful degetelor. În stâncă sunt săpate rune străvechi. Știi ce spun?

- Probabil că apa e binecuvântată. Sub mâna ta e o inscripție în latină care a fost în mare parte spălată de apă. Spune că e un izvor sacru.

- Fascinant. Vocea ei arăta că teama îi era alungată de curiozitate. O să copiez runele și o să-i trimit inscripția tatălui meu. El ar putea să le interpreteze.

- Dar ce e cu izvorul propriu-zis? A fost otrăvit și nu mai poate fi vindecat?

Privi nelinistit, temându-se că locul acela ar fi putut-o răni. Abby lăsa runele și își trecu degetele peste umezeala care picura de pe stâncă.

- Nu e otrăvită, doar teribil de deformată și de zgăzuită. Aveai dreptate - aici se află legătura dintre Scranton și furtul vitalității pământului. Vezi firul acesta subțire, cenușiu?

Abby trasă o linie în aer, la un centimetru distanță de firul de energie, pe care Jack îl văzu cu ușurință după ce ea îl arătă. Conexiunea era subțire ca un fir de păr, și chiar mai puțin reală. Trecea pe lângă ei, și era imposibil s-o urmărești mai mult de câțiva metri.

- Un lucru atât de mic să facă pagube atât de mari.

- Cu legătura aceasta, a distrus echilibrul natural al văii. Privi spre el. Langdale era considerat neobișnuit de norocos?

Jack încuviință.

- Recoltelor și vitelor le mergeau întotdeauna bine. Familia mea a fost aici dinainte de a se ține evidența. Un cavaler normand din familia mea s-a căsătorit cu fiica unui proprietar anglo-saxon, așa că sângele vechi s-a unit cu cel nou. Numele familiei, Langdon a fost preluat de la numele văii, Langdale. Crezi că secolele de noroc au fost un rezultat al acestei fântâni sfinte?

- Fântâna a ajutat, desigur, deși trebuie să fi contribuit și alți factori. Ea zâmbi. Până la urmă, prietenii tăi te numesc Jack Norocosul.

- Fântâna a făcut parte din istoria familiei mele, secole la rând. El atinse piatra, și o imagine se trezi în mintea lui. Uimit de puterea viziunii, spuse: Ce ciudat, sunt sigur că strămoșii îndepărtați erau preoți druiți, care locuiau aici și împărțeau apele vindecătoare celor în nevoie.

- Asta ar explica magia care reapare în familia ta.

Ea nu părea surprinsă de ceea ce văzuse el - sau de faptul că acea viziune fusese posibilă.

Dorind să poată lovi și distruge fizic energia întunecată care murdărea acest loc sfânt, el întrebă:

- Cum putem elibera din nou apele?

Ea își întinse palma pe suprafața stâncii.

- Un cerc de vindecare ar putea s-o facă. Nu ar fi nevoie de atât de multă putere ca la vindecarea ta, fiindcă atunci lucram cu un trup deteriorat fizic. Pentru vrăjitori, e mai ușor să lucreze cu energie pură, și asta o să facem aici. Cred că eu, tu și domnul Willard am fi suficienți pentru dizolvarea energiei negative, care a blocat curgerea naturală. Ea se ridică și își șterse mâinile. De fapt, ar fi perfect. Vindecătoarea, clericul și bărbatul care a fost crescut pe acest pământ.

- Cercul l-ar slăbi pe Scranton, tăindu-i rezervele de energie? Când Abby încuviință, Jack continuă: Putem să începem procesul de vindecare prin retezarea firului?

- Poate. O să verific câtă putere poartă. Cu delicatețe. Abby întinse un deget și atinse firul.

Lumea explodă.

capitolul 32

În vreme ce Abby țipa, Jack fu aruncat pe spate într-un vârtej de lumină denaturată și de nebunie pârjolitoare, care pătrunse arzând în nervii lui și îl înghiți în întuneric. Supraviețuise lângă țintele artileriei de câmp, dar nu simțise niciodată așa ceva.

Își veni în simțiri adunând piesele zimțate. După poziția soarelui, trecuse foarte puțin timp, poate doar câteva clipe. Un câine urla în împrejurimi. Cu un efort dureros, își aminti de câinele pe care îl găsiseră. Maxie? Furtuna aceea de energie fusese o capcană, și, prin atingerea firului, fuseseră prinși în furia ei. Energia întunecată clocotea în iaz, înspăimântătoare ca revărsarea lavei dintr-un vulcan.

Stătea rășchirat pe pământul tare. Abby zăcea nemișcată la un metru distanță, cu o mână legănându-se fără vlagă în iazul gol.

- Abby? Avu nevoie de toată puterea lui ca să se ridice într-un cot. Sperând imposibilul, el întrebă răgușit: Abby, ești în regulă?

„Nu respiră.” Inima lui aproape că se opri când conștientiză acest fapt. Îi căută pulsul. Nimic.

Nu putea fi moartă, nu putea. Doamne, Dumnezeule, ce avea să se facă fără Abby? La început, fusese gata să aleagă moartea, numai să nu ia de soție o vrăjitoare. Acum nu-și putea imagina viața fără ea. Această femeie splendidă, inteligentă, senzuală era a lui - și acum o pierduse.

Era îndrăgostit de ea. De ce nu-și dăduse seama mai repede? Poate fiindcă era bărbat și nu gândise dincolo de faptul că îi plăcea să se culce cu ea, și să vorbească cu ea, și să călărească alături de ea.

Și acum se duse.

O durere teribilă îl pârjoli. Ea era tot ce și-ar fi putut dori la o soție, și fusese prea nebun ca să recunoască. Fiindcă presupusese că puterea ei era capabilă să înfrunte orice, o pierduse. Trebuia s-o fi protejat mai bine.

Cu ochii arși de lacrimi, strigă spre cerul gol:

- Dacă există un Dumnezeu în ceruri, să îmi ia viața și să o cruțe pe a ei!

Strigătul lui din inimă rămase fără răspuns. Vag conștient de urletul câinelui și de gheizerul de energie întunecată care curgea pe lângă el, se aplecă și îi sărută buzele tăcute.

- Te iubesc, Abby. Acum și pentru totdeauna, adăugă cu glas înăbușit. Somn ușor, iubita mea.

Ea tuși convulsiv, și pieptul începu să i se ridice și să coboare. El își ținu răsufarea, paralizat de speranță.

- Fetițo, ai spus că săruturile au energie pozitivă și că alungă întunericul, șopti el. Poate că încă unul ar ajuta.

Și poate că și magia ar fi făcut-o. Până la urmă, Abby o folosisese ca să-i salveze ființa inutilă. Pentru prima dată, se deschise și îmbrățișă pe deplin puterea care era parte din el. Rugându-se să aibă o undă de vindecător în el, îi atinse buzele iar și iar. În același timp, își imagină puterea sănătoasă, pozitivă, curgând în cascadă de la el spre ea.

Sub buzele lui simți un răspuns slab, dulce. Încurajat, își trecu mâinile peste trupul ei, căutând rănilor produse de cădere. Nu găsi nici o sângerare și nici oase rupte, deși ghici că amândoi aveau să se trezească învinețiți a doua zi.

Deși era încă inconștientă, oftă încetișor de plăcere când îi atinse sânii cu mâna și îi controlează coastele. Experimental, își odihni palma pe sânul ei drept. Buzele ei se curbară într-un zâmbet.

Dacă sărutările și mângâierile conțineau energie pozitivă, era timpul pentru mai multe. Încă o dată, își solicită magia, vizualizând-o ca pe un râu de sănătate și bunăstare. Când o sărută din nou, gura ei se deschise și limba ei o atinse pe a lui într-un răspuns fără echivoc. El șopti:

- Abby, ți-ai venit în simțiri?

Ochii ei se deschiseră, catifelati și defocalizați.

- Jack, am avut cel mai teribil vis, că mă duceam departe...

- Nu te gândi la asta acum, fetiço...

Îi cuprinse fața în palme și o sărută cu trupul și cu sufletul.

În timp ce se concentra să îi transmită energie vindecătoare, recunoscă că puterea lui înăscută era intensificată de o putere mai mare, care venea chiar din pământ. Pământul era sursa vieții, și vitalitatea aceasta explodă în el. Ceru mai multă și o împărți pe toată cu ea, oferindu-i viață, și pasiune, și dragoste fără sfârșit.

Ea închise din nou ochii, dar mâinile și gura ei erau imperioase, iar pasiunea ei se trezi în întâmpinarea lui. Ea era zeița lui, personificarea dărnicii bogate a pământului. Era complet natural să-i caute locurile secrete, să o atingă și o să mângâie până o făcea să strige.

- Jack!

El intră în trupul ei primitiv, și unirea lor fu sălbatică precum o furtună de primăvară. Bărbat și femeie, contrarii și parteneri veșnici. În mod miraculos, ea îi fusese înapoiată, și, în timp ce atingea climaxul, el îi dăruie și inima odată cu semințele vieții.

Ea se agăță de el, cutremurându-se, până când furia pasiunii se stinse. El o legănă în brațe cu tandrețea dată de iubire. Când inima îi reveni la un ritm normal, el întrebă:

- Ești bine, fetiço?

- Niciodată nu am fost mai bine, în ciuda celor întâmplate. Ea își deschise ochii uimitori și zâmbi cu o căldură care ar fi putut pârjoli tot comitatul Yorkshire. Ce s-a întâmplat?

- Când ai atins firul care lega fântâna cu Scranton, ai eliberat accidental un torent de energie neagră malefică, și aceasta ne-a lovit pe amândoi. Eu... eu am crezut că eram moartă. Nu respirai, inima nu îți bătea. El înghiți dureros. Așa că te-am sărutat de rămas-bun și am adunat toată magia pe care am putut-o convoca. Cred că te-am ajutat să te întorci. Cu cât am generat mai multă energie pozitivă, cu atât mai puternici am devenit amândoi.

Ochii ei se mijiră în timp ce îl studia.

- Aura ta strălucește ca un foc în aer liber. Te-ai conectat la energia pământului din domeniu. Asta e magia ta specială, Jack. E pământul tău, și ți-a răspuns ca o iubită. Ea roși. Ca mine.

- Deci împreună am reaprins viața de aici? întrebă el uluit.

- Așa am făcut. Ea întoarse capul. Uită-te la primăvară! Apa țâșnea darnică din crăpătura stâncii și se vărsa în iaz. El nu remarcase sunetul din cauza celeilalte drame.

- A fost vindecată fântâna? Energia care ieșea din izvor era neagră ca funinginea dintr-un horn.

Ea se așează și întinse mâna sub apa țâșnitoare. După un moment, spuse:

- Izvorul este pur și sănătos din nou. Adună apă în palmă și bău cu nesaț. Energia negativă care lega fântâna de Scranton era ca un dop gigantic. Când a fost aruncat în aer, energia naturală a pământului a început să se repare singură.

El se stropi pe față, apoi turnă apa rece și limpede din palme în gură. Era gustul dulce al domeniului Langdale.

- Cum îl afectează asta pe Scranton?

- Trebuie să fi observat că a fost separat de rezerva lui de forță vitală. În afară de asta, nu sunt sigură. Ea se săltă pe picioare, clătinându-se puțin. Ai puterea de a proteja fântâna, așa că nu o mai poate folosi pentru scopurile lui deformat.

El închise ochii și știu că ea avea dreptate. Puterea de viață din Langdale pulsa prin el ca un torent, acum că vitalitatea sa naturală fusese restaurată.

El își întinse mâinile și vizualiză lumina albă curgând ca o cascadă din izvor, revărsându-se peste orice deal și scobitură și încercuind întreaga vale. Fusese un nebun încăpățânat să se împotrivească atâta timp propriei magii, dar acum era unit cu pământul lui și era binecuvântat cu puterea acestuia. Înălță o rugăciune de mulțumire din adâncul inimii, fiindcă i se dăruise administrarea acestui loc și a oamenilor lui.

Scranton nu avea să mai fie niciodată în stare să fure această prețioasă putere de viață. Niciodată.

Când deschise ochii, Abby spuse cu voce șoptită:

- Uite!

Verdeața încolțea pe malul sterp al iazului. Pe cren-gile de deasupra, mugurii umflați începeau să devină frunze, și în jurul trunchiului copacului înflorise un mănunchi de narcise ca un țipăt auriu. El se aplecă să culeagă una, aproape așteptându-se să fie doar o iluzie, dar era reală. Inhală mireasma untoasă, care era esența primăverii, apoi vârî tulpina în gaura unui nasture de la jacheta lui Abby.

- E un miracol, fetiço.

Ea arătă cu mâna.

- Uite alt miracol.

Maxie, care nu se mai temea de răul fântânii, venise în goană lângă ei și era ocupată să lipăie apa din iaz. După ce își potoli setea, privi în sus plină de speranță.

- Uite un câine pregătit pentru alt sendviș. Și la fel sunt și eu - lihnită. Abby își scutură iarba uscată din păr. Măncăm întâi, apoi mergem să-l înfruntăm pe Scranton?

- Trebuie s-o facem, încuviință Jack. Dar nu cu stomacul gol. Sper că ne-a rămas destulă mâncare pentru toți trei.

Era uimitor cât de repede se putea transforma un câine într-un membru al familiei.

Abby se bucurase întotdeauna de energiile vibrante ale primăverii, dar nu experimentase niciodată ceva asemănător învierii domeniului Langdale.

- Aproape că poți să vezi iarba crescând, spuse ea uimită.

- Vegetația de pe domeniu o să crească până o să ajungă din urmă restul comitatului Yorkshire.

Jack părea foarte sigur. Nu era de mirare, având în vedere modul în care pulsa prin el vitalitatea domeniului. Ocazional, ea văzuse asemenea legături între fermieri sau grădinari și pământul pe care îl iubeau, dar niciodată cu o asemenea intensitate. Valea așteptase ani de zile

întoarcerea lui Jack, și acum se vindecau și se completau unul pe altul.

Se opriră la o căsuță care se afla pe drumul de întoarcere spre conac. Stăpâna casei ieși și îi salută cu o față strălucitoare, cu un copilăș în urma ei.

- Bine ai venit acasă, Lord Frayne! Îi făcu o reverență lui Abby după ce îi fu prezentată. Începeam să mă gândesc că primăvara nu avea să mai vină niciodată, dar, când vine, vine în goană, nu? Își șterse de șorț mâinile pline de făină. Nu-s multe înăuntru, dar nu ar vrea milord și milady să mi se alătore la un pahar de bere și la o felie de pâine prăjită cu brânză?

Jack privi spre Abby, care încuviință.

- Ne-ar face plăcere, doamnă Rome.

El descălecă și o ajută și pe Abby să se dea jos de pe cal. Căsuțele pe care le vizitaseră dimineața fuseseră pline de oameni mohorâți și deprimați. Nu primiseră zâmbete, nici semne de ospitalitate.

Berea și pâinea prăjită cu brânză erau delicioase. Fiindcă Maxie primise o mare parte din mâncarea împachetată de doamna Watson, Abby și Jack cinstiră cum se cuvine mâncarea oferită. Abby admiră ușurința cu care vorbea soțul ei cu arendașii, simțindu-se complet în largul lui. Discutară despre pământul pe care îl îngrijeau ea și soțul ei, legănând copilășul pe genunchi, și promisese că avea să pună să se repare acoperișul.

După ce încălecară și porniră din nou, Abby spuse:

- Ți-ai găsit locul în lume, Jack. De azi într-un an, toate căsuțele vor fi locuite din nou, și locuitorii se vor simți recunoscători că trăiesc în Langdale.

- S-ar putea să dureze mai mult de un an, dar sper că ziua aceasta va veni.

Se apropiau de conac, când trecură pe lângă un câmp împrejmuit pe care se afla o mică cireadă de vaci de lapte. Vitele umblau dintr-o parte în alta, neliniștite, prea nesănătoase ca să se bucure de iarba primăverii. Multe aveau răni pe pielea păroasă. Jack se încruntă când le văzu.

- Te deranjează să mă aștepți aici cu Dancer? Vreau să încerc ceva.

- Sigur că nu.

Abby luă frâiele, curioasă să vadă la ce se gândea soțul ei.

Jack sări peste gard și se strecură printre vaci, vorbindu-le și punând mâna pe ele. Spre uimirea lui Abby, animalele se însănătoșiră sub ochii ei. Rănile dispărură, capetele se ridicară și părul de pe ele își pierdu aspectul neîngrijit, căpătând o strălucire sănătoasă.

Deși vacile erau costelive, modul în care începură să pască dădea de înțeles că aveau să devină grase și robuste în scurt timp. O vițică deveni atât de plină de viață, încât fu aproape să-l doboare pe Jack cu o lovitură de cap.

Jack se întoarse, strălucind. Abby se aplecă în șa ca să-l sărute.

- A fost remarcabil. Nu mi-am dat seama că ești vindecător. Un vindecător de animale, poate?

El clătină din cap în timp ce încăleca din nou.

- Nu cred că a fost vorba despre vindecare, ci despre o extensie a legăturii mele cu pământul acesta. Sunt animalele mele, și am fost în stare să... să canalizez în ele o parte din forța pământului.

Acesta era bărbatul care trebuia să fie Jack, își dădu seama ea. Puternic, înțelept, bun, un îngrijitor al pământului, al oamenilor și al animalelor. Era ca un străvechi zeu al recoltei, unul care își putea împărți darurile pe tot timpul anului. Simți un junghi când se gândi la asta. Ea îl vindecase, apoi devenise profesorul lui și îl învățase să-și accepte magia. Acum, că era pe deplin realizat în domeniul său propriu de vrăjitorie, nu mai avea nevoie de ea în felul acesta.

Simțind o undă de regret că nu-i putea fi de folos pe parte asta, îi oferi cel mai frumos zâmbet.

- Trebuie să începem să-i căutăm pe oamenii care au plecat. Sunt sigură că unii dintre ei vor voi să se întoarcă.

- Administratorul din Langdale și domnul Willard ne pot ajuta cu o listă a arendașilor și a lucrătorilor

plecați. Lumina din ochii lui se atenuă. Dar mai întâi trebuie să-l înfruntăm pe Scranton. Cum îl putem opri să nu jefuiască sufletul altor pământuri?

- Poate că tatăl meu va ști o cale. Încercase să nu se gândească la Scranton, dar se forță să-l vizualizeze. Îi atinse energia, apoi icni îngrozită. Trebuie să ne întoarcem imediat! Scranton știe că l-ai separat de conexiunea lui de energie și e pe cale să comită un gest îngrozitor!

Expresia lui Jack îngheță, și ea văzu în ochii lui că și el știa.

- Merg să văd. Stai departe, Abby! N-aș putea îndura să te văd rănită din nou.

Își îndemnă calul la galop și se îndreptă cu toată viteza spre conac. Abby îl urma, silindu-și calul placid să alerge cât de repede putea. Ce om nebun, să creadă că ea nu își avea locul într-o confruntare cu inamicul lor!

Conacul era la o depărtare de cinci minute de călărit furios. Când îi mai rămăseseră două sute de metri ca să-l ajungă, Jack intră în curtea grajdurilor și trase de frâu.

- Ai grijă de calul meu, îi strigă el unui băiat înmărmurit de la grajduri și sări din șa.

Până să ajungă Abby în curtea grajdurilor, el dispăruse în casă. Descălecă și ea cu o săritură rapidă și îi întinse frâiele băiatului.

- Ai grijă și de calul meu!

Adunându-și fustele cu o mână, se îndreptă spre casă.

Maxie, șchiopătând din greu, galopase în spatele ei. Când ajunse în curte, câinele începu să bea pe nerăsuflăte din jgheabul în care se adăpau caii. În timp ce deschidea ușa casei, Abby strigă peste umăr:

- Când ai timp, fă-i câinelui o baie!

Deși nu cunoștea bine casa, Abby rămase liniștită un moment și localizează imediat bubuitul întunecat al necazului. Conduasă de senzația unui dezastru iminent, alergă pe culoarele care duceau spre salonașul familial.

Jack stătea în ușa deschisă, cu trupul rigid. Abby descoperi motivul când se opri brusc alături de el și privi în cameră. Helen stătea pe o elegantă sofa egipteană,

împletind liniștită cu niște andreele subțiri de argint, ignorându-i pe ceilalți din cameră. Purta o magnifică rochie decoltată din mătase, iar părul ei auriu era aranjat într-un coc stilizat din bucle. La gâtul, degetele și urechile ei scânteiau bijuterii cu care ar fi putut fi răscumpărată o regină.

Încruntatul ei soț stătea lângă ea, iar în mâinile lui neclintite ca stânca se afla o pușcă cu țeava dublă. Zâmbind înghețat, Scranton îndreptă arma spre ușă. De la distanța aceasta, îi putea răni sau ucide și pe Jack, și pe Abby.

- Crezi că ai câștigat fiindcă mi-ai rupt legătura cu Langdale, dar nu ai făcut-o. Mutarea finală este în mâinile mele.

Jack întâmpină sosirea lui Abby cu o privire crispată, de parcă ar fi înțeles că urma să vină. Dar se concentrează în continuare asupra soțului mamei sale.

- Nu e vorba despre câștig sau pierdere, Scranton. Eu mi-am dorit să-mi controlez și să-mi vindec pământul, și am reușit. Da, sunt furios pentru ceea ce ai făcut, dar nu am nevoie de răzbunare. Ești liber să pleci. La fel și mama, dacă alege să te însoțească.

Păși cu precauție în cameră.

- Așadar, de ce nu lași deoparte pușca? Nu avem nevoie de ea aici.

Jack se opri când văzu degetul lui Scranton strângându-se pe trăgaci.

- Nu înțelegeți, spuse furios bărbatul mai în vârstă. Alături de el, Helen continuă să împletească. Andreele subțiri împleteau ceva mic și dantelat. Indiferența față de drama din fața ei sugera că era profund vrăjită.

- De ce nu înțelegem? întrebă Abby încet, sperând că Scranton avea să se simtă mai puțin amenințat de o femeie decât de un bărbat puternic precum Jack. Eu vreau să aflu, dacă îmi explici. Știu că ai un dar al magiei neobișnuit.

Țeava puștii tresări când mâinile lui o strânseseră spasmodic.

- Un dar deformat, aproape inutil! Ca să fac ceva cu magia mea, a trebuit să mă forțez de zece ori mai mult decât un vrăjitor obișnuit. Dar, în ciuda obstacolelor, am învățat cum să-mi folosesc puterea ca să obțin ce doream. Iată cea mai mare comoară a mea. Atinse umărul lui Helen cu o mână. Soția mea e regina mea. Cea mai frumoasă femeie de pe pământ. Vocea lui durea de emoție.

- E un premiu rar și prețios, încuviință Abby. De ce nu o iei pur și simplu și să plecați? Nimeni nu te va opri. Ai resurse ca să trăiești o viață completă și fericită cu soția ta, oriunde alegi. Combe House, Londra, în străinătate chiar.

- Fiindcă Langdale e singurul loc în care pot să fiu cu Helen! Vocea lui Scranton se frânse. Fiindcă a trăit aici cea mai mare parte a vieții, e legată de locul acesta, deși nu atât de mult ca el. Flutură pușca spre Jack. Folosind magia din Langdale, pot s-o fac să mă iubească în Langdale. Aici e soția perfectă.

- Vrei să spui că s-a căsătorit cu tine fiindcă ai vrăjit-o, nu din iubire? întrebă Jack, șocat.

- Bineînțeles că mă iubește! Pușca se cutremură, deși țevile erau în continuare îndreptate spre ușă. Dar... dar suntem mai fericiți aici.

Abby își ținu răsuflarea.

- Ți-ai folosit magia deformată ca să o înrobești! De aceea nu poți pleca din Langdale. Vraja ta ar fi prea slabă în altă parte și n-ar putea s-o rețină.

După expresia lui, văzu că intuise bine. Numai în Langdale putea fi Helen soția iubitoare pe care și-o dorea Scranton. Obsesia lui îl făcuse să învețe cum să secătuiască energia pământului și să o deformeze în vraja care o lega de el. Nu era de mirare că nu o putea lăsa să părăsească domeniul și nici că rămânea și el aici. Probabil se temea că, dacă Helen avea să scape vreodată de sub controlul lui, avea să o piardă pentru totdeauna.

- Ticălosule! spuse Jack cu o voce joasă și amenințătoare. Până acum eram dispus să accept căsătoria mamei mele fiindcă aveam convingerea că te iubea. Dar,

dacă a fost prizoniera ta, jur că o voi elibera, chiar dacă va trebui să-ți rup gâtul cu mâinile goale!

Păși țațoș înainte. Scranton trase, iar zgomotul asurzi salonașul.

Înainte de a avea timp să intre în panică, Abby îl văzu pe Jack întinzând mâna și creând un scut pentru el și Abby. Un zid invizibil de forță absorbi viteza bilelor de oțel, și acestea căzură pe dușumea, inofensive.

- Nu ne poți răni pe mine și pe Abby, spuse Jack în timp ce energia vitală din Langdale curgea prin el. Aceasta este ultima ta șansă, Scranton. Predă-te sau înfruntă consecințele!

- Nu pot trăi fără ea! E numai vina ta, Frayne. Amintește-ți asta! Cu ochi sălbăticiți, Scranton se întoarse și îi dăruî soției sale un sărut rapid și disperat. Spune la revedere, iubita mea. Apoi fă ce ți-am arătat înainte. Nimeni altcineva nu te va avea!

Helen ridică fruntea și clipi din ochii albaștri încețoșați.

- La revedere, scumpule. La revedere, Jack. Scoase una din andreelele de argint din împletitură, o întoarse cu vârful sub piept și o ridică puțin - și își înfipse acul de metal în inimă.

capitolul 33

Abby icni, incapabilă să creadă ceea ce vedea. Când Helen îngheță, cu o expresie șocată, Scranton spuse întrerupt:

- Vom fi împreună în veșnicie, iubita mea.

Își îndesă pușca sub bărbie și trase al doilea glonț. Lovitura îl aruncă pe spate și îi fărâmiță țeasta. În timp ce sângele țâșnea în toate direcțiile, Helen se ridică și păși nesigură în față. Încet, se îndoi de genunchi, apoi căzu într-o parte. Abby văzu cum se dizolva legătura de energie care îi ținuse conectați pe Helen și pe soțul său. Stăpânirea magicianului se încheiase în cele din urmă.

- Mamă! strigă Jack chinuit, în timp ce cădea în genunchi lângă silueta ei fragilă. Cu blândețe, o întoarce pe spate. Capătul de argint al andrelei strălucea în pieptul ei, și o urmă de sânge îi păta rochia în jurul ei.

Abby se clătină, mai aproape de leșin decât oricând în viață. Atâta sânge... Stomacul i se contractă. Jack trebuie să fi văzut asemenea scene pe câmpurile de luptă, dar, chiar dacă era vindecătoare, Abby nu experimentase niciodată ceva atât de îngrozitor.

Câțiva servitori năvăliră în încăpere, apoi se opriră, privind îngroziți măcelul.

- Uitați-vă bine la asta, ca să puteți depune mărturie că Scranton s-a sinucis, zise Jack. Apoi luați... luați *chestia* asta de aici. Arată spre trupul lui Scranton. Luați canapeaua și dați-i foc.

Tânărul lacheu, Jenkins, înghiți cu greu.

- Da, milord. Privirea lui se opri asupra lui Helen. Din locul în care se afla, nu putea vedea andrea. Dar cu înălțimea Sa ce este? Să trimitem după un doctor sau a leșinat din cauza șocului?

Jack clătină din cap.

- E grav rănită și nici un doctor n-o poate ajuta, dar soția mea e cea mai bună vindecătoare din Anglia.

Jenkins păru ușurat. Era clar că respecta vrăjitoria. Mai sigur pe el fiindcă i se dăduse ceva de făcut, îi organizează pe ceilalți slujitori, și dădură cu toții ascultare ordinelor lui Jack.

Fără să se mai uite la ființa distrusă care fusese Alfred Scranton, Abby își forță picioarele șovăielnice și traversă încăperea, spre locul în care Jack ingenunchease alături de mama lui. Helen trăia încă, fiindcă clipea privind și fiul.

- Oh, Jack, cât mă bucur să te văd! Nu te așteptam să vii acasă în iarna aceasta. A trecut atâta timp. Încercă să ridice o mână spre obrazul lui, dar nu reuși. Eu... eu mă simt foarte obosită. O să stai mult?

Vorbea ca o femeie care se trezea dintr-un somn indus de droguri. Chiar și vocea i se schimbase. Aceasta era adevărata Helen, înțelese Abby. Minunata păpușă

ascultătoare care apăruse drept soția lui Scranton fusese o creație a obsesiilor lui întunecate, nu o femeie reală.

Abby ingenunche alături de Helen și studie rana. Deși fusese stropită de sângele soțului ei, pe lângă andreaaua din trupul femeii nu ieșise aproape nici un strop. Poate că mai era încă timp pentru un miracol, cu voia lui Dumnezeu.

Helen privi în sus spre Abby, clipind de parcă încerca să se concentreze.

- Jack, băiat obraznic, ai adus-o pe această tânără lady acasă ca să mi-o prezinți?

Cu vocea șocată, el spuse:

- Aceasta este soția mea, Abby, mamă. Ți-am scris despre ea.

- Memoria mea nebună! Helen râse slab. Cum am putut să uit un asemenea lucru? Bine ai venit la Langdale, copilă, și îți mulțumesc că te-ai căsătorit cu încăpățânatul meu fiu. Poate că acum o să rămână acasă.

- Nu mai vorbești, Lady Frayne, spuse Abby. Sunteți grav rănită și aveți nevoie de vindecare.

- Sunt... sunt atât de rece. Ce e asta? Helen încercă să se concentreze la metalul strălucitor care ieșea din trupul ei. Ce ciudat.

Pleoapele ei fluturară și se închiseră și trăsăturile ei își pierdură fermitatea.

- Poți să o salvezi, Abby? întrebă Jack, privind-o cu disperare. Să o pierd în felul acesta...

- O să știu mai precis după ce o cercetez.

- Să o duc în sufragerie, ca s-o poți examina mai bine?

- Nu, orice mișcare poate schimba direcția andrelei. Asta ar fi foarte rău. Abby își așternu palmele pe pieptul lui Helen, încercuind acul, fără să-l atingă. Închizând ochii, scană profund trupul femeii. Andreaaua a străpuns câteva organe vitale, dar e atât de ascuțit și rana e atât de închisă, încât până acum nu au existat prea multe sângeri interne. Asta s-ar putea schimba în orice moment. E în stare de șoc, și situația ei e precară.

- Ce se poate face? întrebă Jack.

- Cu un cerc de vindecare, ar putea fi posibil să reparăm rănilor din organele ei, una câte una. Clătină din cap. Doar că nu știu...

- Dacă o poate salva cineva, aceea ești tu. Ce vrei să faci?

- Cheamă-l pe domnul Willard cât poți de repede. Fiindcă nu o putem muta pe mama ta, trebuie să fie tratată chiar aici. Eu voi încerca să o mențin într-o stare stabilă până îl aduci tu pe vicar. Nu știu dacă o rană mortală de profunzimea aceasta poate fi vindecată, dar, fiindcă rana e atât de îngustă, merită să încercăm. Altfel, nu există nici o speranță.

Jack sărută cu tandrețe fruntea mamei lui.

- Stai aici până mă întorc, mamă. Te rog.

Se ridică și ieși din cameră, cu o expresie feroce.

Abby își odihni palmele pe pieptul lui Helen și se concentrează să o țină în viață. Deși era tentată să vadă dacă putea repara vreuna dintre rănilor interne, își stăpâni acest impuls. Era nevoie de mai multă putere pentru o vindecare adevărată, și ar fi fost o nebunie să-și risipească energia în încercări inutile.

Respirația lui Helen se stabilizează - înceată, dar regulată. Abby se ridică și găsi un pled împăturit pe spătarul unui scaun. Îl scutură și o acoperi pe Helen, care era periculos de înghețată în urma șocului. Apoi își ocupă din nou locul alături de femeia în vârstă și își puse mâna pe umărul ei, sperând că avea destulă putere ca să o mențină pe Helen în starea aceasta până soseau Jack și vicarul.

Slujitorii care duseseră trupul lui Scranton se întoarseră. Muncind cu eficiență tăcută, luară canapeaua. Înainte de a pleca, Jenkins întinse o pătură peste covorul pătat de sânge. Bărbații își învinseseră șocul inițial provocat de acel act de violență. Abby nu îi simți afectați de moartea lui Scranton, dar îi văzu privind neliniștiți spre Helen.

Fiindcă ieșiră purtând canapeaua, servitorii lăsară ușa deschisă, și peste câteva momente se auzi tropăitul unor lăbuțe. Abby își ridică privirea și-l văzu pe Homer,

cățelușul obez al lui Helen, intrând în fugă în cameră. Câinele se opri-se și începu să-și adulmece frenetic stăpâna. Când văzu că o linge pe față și nu capătă nici un răspuns, se așază în două labe și începu să urle cu disperare canină.

Abby îl considerase enervant pe Homer, dar nu putea îndura să audă cum i se rupea inima. Luă câinele în brațe și îl legănă liniștitor.

- Îmi pare rău, Homer. Stăpâna ta e grav rănită. O să facem ce o să putem. De ce nu te duci să te așezi lângă ea și să-i împărtășești ceva din căldura ta câinească?

Urletul descurajant se transformă într-un scâncet, și câinele se lungi alături de stăpâna lui.

Apoi veni tiptil și Cleocatra. Pisica avusese întotdeauna un instinct pentru oamenii bolnavi. Dormise cu Jack în fiecare seară până se vindecase. Abby bănuia că pisicile puteau canaliza o formă de energie vindecătoare, invizibilă pentru oameni.

De data asta nu mai izbucni nici un conflict între pisică și câine. Cleocatra se curbă alături de Abby, făcându-se ghem în spațiul dintre Abby și Helen. Torsul ei blând putea să-i fie sau nu de folos femeii rănite, dar Abby îl aprecie.

În timp ce-și continua eforturile de a menține pacienta în viață, Abby studie fața femeii. Helen părea mult mai bătrână decât în momentul în care o întâlnise. Era încă frumoasă, dar acum arăta semnele unei vieți de jumătate de secol. Poate că vrăjile lui Scranton incluseseră una menită să creeze iluzia că era mai tânără. Nu era de mirare că avusese nevoie să soarbă atâta energie din Langdale. Nu era ușor să transformi o femeie normală într-o soție perfectă.

Împreună, Abby și prietenii ei stătură de veghe până se întoarse Jack.

Jack intră împreună cu vicarul; amândoi păreau tensionați și îngrijorați. Aveau un bonus cu ei, o bătrână calmă numită doamna Neel, vindecătoarea și moașa satului. Când fură prezentate, Abby spuse:

- Voiam să conduc eu cercul, doamnă Neel, dar cedez locul experienței dumneavoastră, dacă vreți.

- Nu, fetișo, ești mult mai puternică decât mine. Cu un efort vizibil, bătrâna se îndoi și se așază pe dușumea, alături de Helen. Oh, sunt prea bătrână ca să stau așa. Dar pot să aduc o parte bună de energie stabilă pentru vindecare.

Cercul acesta avea să fie mai puțin periculos de condus decât cel care îl vindecase pe Jack, fiindcă era implicată mai puțină putere - dar mai puțină putere însemna și un potențial mai scăzut de vindecare. Abby închise ochii un moment și se rugă să fie în stare să închidă rana înainte ca aceasta să-i ia viața lui Helen. Apoi deschise ochii și explică pe scurt cum funcționa cercul. Domnul Willard participase la cercuri, dar singura experiență a lui Jack era cea în care el fusese pacientul.

Fu incomod să se aranjeze toți în jurul trupului schilodit al lui Helen - aveau să le înțepenească încheieturile -, dar se descurcară. Rămase loc chiar și pentru cele două animale, care erau în contact cu trupul rănitei.

- O să scot andreaua foarte încet și voi încerca să vindec fiecare organ rănit pe măsură ce iese vârful, explică Abby.

Nu fu nevoie să adauge că, dacă ar fi scos andreaua repede, Helen ar fi sângerat până la moarte.

Cu blândețe, Abby prinse capătul andrelei, în timp ce doamna Neel puneă mâna pe umărul ei drept și Jack pe umărul stâng. Domnul Willard era între ei. Ea le testă energia individuală. Cea a doamnei Neel era calmă și experimentată. Domnul Willard avea o magie blândă, intensificată de credința lui profundă. Și Jack ardea de vitalitatea domeniului Langdale.

Simțindu-se mai încrezătoare, Abby se puse pe treabă, începând cu vârful andrelei, care ajunsese în inimă. Conștiința ei exploră mușchiul care pulsa în jurul vârfului ascuțit. Apoi începu să reconstruiască țesuturile, ca să blocheze potențiala sângerare cauzată de pierderea presiunii acului.

Fracțiune cu fracțiune, în ritm infinitezimal, ridică andreaua. Pe metal rămase puțin sânge, dar secțiunea reparată rezistă.

Începu să lucreze cu ficatul. Când scoase cam trei sferturi din ac, începu să se clatine amețită, din lipsă de energie. Pe loc, puterea lui Jack curse în ea. Acum, că fântâna sfântă fusese restaurată și Scranton era mort, Jack avea acces la o cantitate imensă de energie.

Întărită, își reluă treaba. Cu cât se apropia mai mult de final, cu atât mai mare era tentația de a scoate metalul dintr-odată și de a termina treaba, dar se forță să continue în același ritm lent.

- Slavă Domnului! spuse ea când scoase în cele din urmă andreaua din trupul lui Helen. După ce închise cercul, adăugă: Cred că o să fie în regulă.

În timp ce se prăbușea, teribil de obosită, Jack răsuflă ușurat, și vicarul spuse:

- Trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu, cu adevărat.

Doamna Neel o bătu pe Abby pe mână.

- A fost o plăcere să vă cunosc, Lady Frayne. Sper că vom mai lucra împreună.

- Așa sper și eu - dar nu prea curând!

Strânse recunoscătoare mâna moașei, înainte ca aceasta să se ridice cu greu și să plece.

Ochii lui Helen se deschiseră, și ea privi în jur, confuză. Privirea ei se aținti asupra vicarului.

- Jeremy! Cât mă bucur să te văd. A trecut atâta timp. Se încruntă. Prea mult. Am fost foarte bolnavă, nu-i așa? Sunt... sunt pe moarte?

- Ați fost grav rănită, dar acum vă reveniți, spuse Abby.

- E ca un vis lung. Îl tot văd pe... Sir Alfred Scranton? Clătină din cap, frustrată. Am... am fost căsătorită cu el? A fost și el rănit?

Abby schimbă o privire cu Jack. Nu era momentul să afle toată povestea. El spuse blând:

- Da. Mă tem că a murit.

Ochii lui Helen se închiseră, și lacrimile i se scurseră sub pleoape.

- Sărmanul Alfred. A fost un soț devotat, dar cu interese foarte limitate. Poate că nu trebuia să mă căsătoresc cu el. Dar, vedeți, nu voiam să fiu singură.

- Nu vei fi niciodată singură, Helen, spuse răgușit domnul Willard.

- Dragul meu Jeremy.

Helen deschise ochii și îi dăruî un zâmbet fermecător, înainte de a aluneca în somn. Acum, că era liberă de vraja lui Scranton, Abby văzu cu ușurință de ce o adorau bărbații.

- Poate fi mutată acum în dormitorul ei? întrebă Jack.

Abby încuviință.

- Se simte cât se poate de bine, pe măsura puterilor noastre. Restul e în mâinile lui Dumnezeu.

Jack se aplecă și o ridică pe mama lui ca pe un bibelou fragil.

- Sper ca somnul să-i alunge toate amintirile urâte.

Abby se arătă uimită și își îndepărtă o șuviță de păr de pe față.

- Trebuie să-și amintească dacă vrea să câștige înțelepciune din ceea ce a îndurat.

După un moment de ezitare, Jack încuviință.

- În cea mai mare parte a vieții, oamenii au apărato fiindcă era prea frumoasă ca să o știe nefericită. Vremurile acestea au trecut.

În timp ce își scotea mama din salonaș, domnul Willard îi oferi lui Abby mâna, ca s-o ajute să se ridice de pe dușumea. O dureau toate fiindcă șezuse multă vreme așa și începea să simtă și vânătăile cauzate de căderea de la fântâna sfințită.

- Mi-ar place să stau eu cu Helen, dacă se poate, zise vicarul.

- Nu cred că Jack s-ar supăra. Mama lui a rămas în urmă cu rugăciunile, așa că are nevoie de un vicar alături de ea. Abby își plecă ușor capul într-o parte: De ce nu v-ați căsătorit cu ea, în loc să-l lăsați pe Scranton să o aibă?

Domnul Willard privi în depărtare.

- Mă gândeam să-i fac o ofertă când s-a terminat anul ei de doliu, dar eram un vicar de țară, și ea era o vicontesă. Mă întrebam încă dacă ar fi potrivit să îi cer să se căsătorească cu mine, când s-a căsătorit cu Scranton. Am fost amarnic de dezamăgit, dar am crezut că așa era mai bine. El era un bărbat bogat. Ce puteam eu să-i ofer?

- Dragoste, în loc de nebunie obsesivă, spuse sec Abby. Deși, având în vedere înzestrarea lui Scranton pentru magie neagră, poate a fost mai bine că nu ați intervenit între el și obiectul dorinței lui. Aveți o a doua șansă, domnule Willard. Folosiți-o cum trebuie.

- O voi folosi. El zâmbi strâmb. Oi fi eu doar un vicar de țară, dar învăț din greșelile mele. Mai mult decât orice pe pământ, Helen are nevoie să fie iubită. Primul ei soț nu s-a priceput să-i arate cât de mult o prețuia. Al doilea i-a furat sufletul cu pretextul iubirii. Eu pot să mă descurc mai bine.

Își înclină capul și ieși din cameră. În timp ce ieșea, două slujnice intrară în salon. Cea mai în vârstă întrebă:

- Putem să facem curățenie aici, milady?

Abby se cutremură în timp ce privea fără voia ei locul pătat de sânge, ascuns de cuvertură.

- Vă rog.

Ieși din cameră, simțindu-se straniu de goală. Își făcuse datoria de vrăjitoare. Jack era vindecat în toate privințele, și nu mai avea nevoie de ea. Sora lui era fericită și purta în pânțe copilul bărbatului pe care îl iubea. Helen fusese eliberată de o sclavie hidoasă, și magia care o cauzase era mort, ucis de propria lui mână. Ce mai avea ea de făcut?

Simțind dintr-odată nevoia de aer proaspăt, se îndreptă spre ușă. Poate că astfel avea să-și domolească sentimentul de goliciune.

Se opri un moment, uluită, apoi își continuă drumul, cu buzele curbate într-un zâmbet slab. Poate că nu era cu totul goală, până la urmă.

capitolul 34

- Aici erai!

Jack înaintă cu pași mari pe cărarea care ducea spre vechiul pavilion. Structura era dărăpănată, ca multe alte lucruri din Langdale, dar florile primăverii înfloreau exuberant în jurul temeliei, și mica clădire oferea o priveliște minunată a văii.

Abby stătea înăuntru, pe o bancă de piatră care înconjura peretele interior, cu Cleocatra în poală și cu o Maxie umedă, dar curată, rășchirată la picioarele ei. Avea cearcăne și părea gata să adoarmă pe loc. Îl întâmpină cu un semn cu capul, dar nu spuse nimic.

- Mi-a trebuit mult timp să-mi amintesc că te pot găsi mintal, explică el în timp ce se așeza pe bancă, lângă ea.

Mâna ei mângâia blana neagră a pisicii.

- Cum se simte mama ta?

- Doarme liniștită. Jack se aplecă și o scărpină pe Maxie pe gât. Cățeaua îl privi cu adorație. S-a trezit un moment când am așezat-o pe pat. Spune că e singura moștenitoare a lui Scranton, așa că i-au rămas proprietatea și averea lui. Gura lui se strâmbă. Acum e o moștenitoare considerabil de bogată. Rămâne de văzut dacă o să vrea să locuiască în casa lui.

- Domnul Willard trebuie să aibă mare grijă, altfel o să i-o fure iar alt bărbat, înainte de a se declara, remarcă Abby.

- Nu o să facă greșeala aceasta din nou. E cu ea acum. Au fost prieteni mulți ani. Cred că s-ar potrivi de minune. El o înțelege, ea îl respectă, și sunt foarte afectuoși unul cu celălalt. Jack chicoti. Nici măcar eu nu aș fi deranjat să-l recunosc drept tată vitreg.

- Deci totul e bine.

În loc să se simtă victorioasă, Abby părea tristă.

- Cu excepția ta. Pari epuizată. Uite, am trecut pe la bucătărie și am luat mâncare. Deschise coșul pe care îl adusese cu el și scoase o plăcintă cu carne. După atâta muncă de vindecare, trebuie să fii lihnită. Asta e cu carne de vită și ciuperci, cred.

- Sunt flămândă, într-adevăr. Abby mușcă din plăcintă, și firimiturile îi căzură în poală. Când sunt atât de obosită, uit și să mănânc.

Jack rupse altă plăcintă în două bucăți, folosind-o pe cea mai mică pentru a o momi pe Cleo să plece din poala lui Abby și pe cea mai mare pentru Maxie. Apoi mușcă și el din una. Plăcintele erau calde și delicioase. Doamna Watson își recăpătase îndemânarea, laolaltă cu optimismul.

Își termină plăcinta cu carne înainte de a observa că Abby era în continuare tristă.

- Ce s-a întâmplat, fetițo? A fost o zi groaznică, și priveștea unui om care se sinucide e tulburătoare, ca să nu spun mai mult. Dar moartea lui Scranton nu e o pierdere pentru lume, și împreună am triumfat. Langdale e restaurat, ceea ce nu ar fi fost posibil fără tine.

- Sau fără tine. Nu am fost niciodată atât de speriată ca în momentul în care a îndreptat pușca spre tine. Privi în jos, fărâmițând ultima coajă de plăcintă. Când ne-am înțeles să ne căsătorim, am spus că îmi doresc copii, dar că, în afară de asta, nu ești nevoit să stai cu mine. Eu... cred că am rămas însărcinată astăzi la fântână.

- O să avem un copil? întrebă el, năucit, dar încântat. Ești sigură?

Ea încuviință.

- Celeste a spus că a fost sigură că a rămas însărcinată din momentul în care s-a întâmplat. Acum știu la ce s-a referit. Băiatul o să fie un vrăjitor puternic și un moștenitor vrednic de Langdale. Pot să mă întorc la Melton să port sarcina. Tu ești liber să te întorci în armată dacă vrei, acum, că succesiunea a fost asigurată.

Jack era atât de șocat, încât se înecă cu ultima înghițitură de plăcintă și începu să tușească. Când putu să vorbească din nou, izbucni:

- Despre ce naiba vorbești? Credeam că ne înțelegem destul de bine. Chiar vrei să mă părăsești?

- Nu, spuse ea liniștită, însă fără să se uite la el. Dar am făcut un târg când ne-am căsătorit. Nu eu trebuie să schimb termenii.

De data aceasta el își aminti să folosească magia mult mai repede. Mintal, îi atinse emoțiile și încercă să-i înțeleagă dispoziția.

Fu șocat să constate că ea se vedea prea mare și prea banală – și vrăjitoare –, dorită doar atunci când era nevoie de talentele ei.

– Chiar te consideri atât de indezirabilă? În ciuda a tot ce am făcut ca să-ți demonstrez contrariul?

Ea își mușcă buzele, dar nu răspunse. Dintr-odată, el intui adevărul.

– Lipsa de încredere are rădăcini adânci și s-a construit în ani de zile. Faptul că nu-mi pot lua mâinile de pe tine – el o prinse de mână – e ceva nou. Presupun că trebuie să treacă mult timp înainte ca îndoielile să pălească.

Deși privea încă în depărtare, degetele ei le strânsesă pe ale lui. El continuă, cu voce înceată:

– A fost o zi atât de aglomerată, că am uitat să menționez ceva foarte important care s-a întâmplat la iaz.

Ea clipi când auzi asta, și o sclipire de amuzament luci în ochii ei.

– Conceperea unui copil e, negreșit, ceva important, dar eu nu am uitat cum s-a întâmplat.

– Șt, fetițo, asta s-a petrecut mai devreme. Se aplecă și își luă pe genunchi soția mare și frumoasă. Mângâindu-i părul, spuse: Când am crezut că erai moartă – lumea s-a oprit. Nu-mi puteam imagina viața fără tine. Am întârziat al naibii de mult până să-mi dau seama, dar te iubesc, Abby. Acum și pentru totdeauna, până la sfârșitul lumii, amin. Mă iubești îndeajuns cât să stai cu mine? Nici un bărbat nu poate reține o soție vrăjitoare împotriva voinței ei, așa că sper și cred că vrei să stai.

Ea începu să suspine, incapabilă să se stăpânească. Prima lui reacție alarmată dură doar un minut. Plânsul se intensifică. Chiar și el știa câte ceva despre emoțiile care tulburau femeile însărcinate. După câte se părea, era adevărat, chiar dacă trecuseră doar câteva ore.

– O să-mi spui că te-ai căsătorit cu mine doar pentru titlu și pentru biletul de intrare în societatea londoneză?

întrebă el. Dacă o faci, nu o să te cred. Am învățat un lucru sau două de la tine, milady.

Ea râse printre lacrimi.

- Nu am umblat niciodată după titlul tău, Jack. Dar am îndurat o adevărată agonie, fiindcă mă simțeam vinovată că te-am silit să te căsătorești. Chiar dacă ți-am oferit oportunitatea de a renunța, m-am întrebat mereu dacă te-ai fi căsătorit cu mine dacă nu te-ai fi simțit obligat.

El se gândi în urmă, la emoțiile haotice de după fatalul accident.

- Probabil că nu, recunosc el. O soție vrăjitoare ar fi fost de neconceput atunci.

- Știam că trebuia să te las să pleci, spuse ea cu un sughiț. Dar te iubeam de atâta timp, că *nu voiam* să fac ceea ce trebuia. Așa că am fost egoistă și te-am lăsat să fii nobil și să te căsătorești cu mine.

- Erai îndrăgostită de mine? întrebă el uluit.

Ea încuviință.

- Prima dată când te-am văzut în Melton Mowbray eram doar o școlăriță. M-a izbit atât de mult imaginea ta, că te-am urmat pe High Street. Parcă aș fi fost vrăjită. În orice sezon de vânătoare, mă rugam să te întorci ca să te pot vedea din nou.

El îi prinse privirea, șocat.

- Doamne, Dumnezeuule, fetițo, de ce? Cu siguranță nu din cauză că eram atât de frumos!

- Nu, cei mai mulți dintre prietenii tăi erau mai frumoși, fu ea de acord.

Gura lui se curbă.

- Nu trebuia să fii de acord atât de repede.

Ea râse.

- Sigur că erai athletic și bine clădit și atrăgeai privirea, dar era ceva mai mult, păreai atât de... agreabil. O persoană pe care mi-ar fi plăcut s-o cunosc. Ea își plecă ușor capul, dar el putu s-o vadă roșind. Un bărbat cu care mi-ar fi plăcut să împart așternutul.

- Asta e chiar mai bine decât să mă fi considerat frumos.

Se gândi la Lady Cynthia Devereaux și la alte blonde mărunțele pe care le admirase. Erau doar închipuiri, imateriale ca niște nori.

Femeia voluptuoasă, senzuală și înțeleaptă din brațele sale era realitatea lui. Ființa aceasta uimitoare care îi purta în pânțece copilul. Cu inima gata să se reverse, spuse:

- Nu știam ce îmi doream de la soția mea, așa că este mare noroc că te-ai hotărât că mă voiai tu. Cred că ai o oarecare abilitate de a vedea viitorul.

- Nu vreau să regreti cândva ceea ce am făcut, spuse ea serioasă. Dacă vor merge rău lucrurile între noi?

El o sărută apăsător, nelăsându-i nici o îndoială referitoare la ceea ce credea despre farmecul ei.

- Nu o să regretăm niciodată, Abby, zise el și zâmbi larg. Și bineînțeles că lucrurile vor merge bine. Nu degeaba mi se spune Jack Norocosul!

epilog

Langdale Hall
Septembrie 1813

Langdale se bucura de prima sărbătoare a recoltei de la moartea tatălui lui Jack, și era un succes răsunător. După ce își făcu datoria deschizând festivitățile și saluându-și oaspeții, Jack plecă în căutarea soției sale. Era ușor de găsit. Unul dintre primele talente pe care le învățase în studiile lui magice era acela de a o localiza pe Abby, oriunde ar fi fost.

O găsi în pavilionul cu mâncare, printre mesele încărcate cu mâncăruri, pâine, gemuri și dulciuri. Când soarele avea să ajungă la zenit și porcul întreg și jumăta-tea de bou care se frigeau acum într-o groapă cu jăratric aveau să fie gata, marginile cortului aveau să fie ridicate pentru ca oaspeții să poată intra să se ospăteze.

- Bună, fetiço. Se opri după ce pânza cortului căzu în urma lui, ca să admire splendoarea soției lui. Purta o rochie albastră elegantă, și înălțimea ei micșora efectele sarcinii, chiar dacă ajunsese în șapte luni. Abby era genul de femeie care devenea strălucitoare când era însărcinată. Pielea ei era cremoasă și perfectă, și părul îi strălucea chiar și în lumina slabă.

- E totul bine?

Ea îi dăruî zâmbetul special care îi era rezervat lui și fură o tartă.

- Aha! spuse el triumfător. Te-am prins asupra faptului. Doamna Watson va fi tare nemulțumită. E foarte aspră cu hoții de mâncare. Folosi magia ca să se repeadă la tartă.

Abby rezistă și aruncă în gură restul de tartă.

- Mi-a dat permisiunea să mă răsfăț, fiindcă cresc, spuse ea cu o demnitate subminată de petele de agrișe de pe bărbie.

- Crești în moduri minunate.

Păși în față și îndepărtă cu un sărut dulceața de agrișe, în timp ce îi cuprindea sânii cu mâinile. Sarcina îi făcea mai magnifici decât de obicei.

Ea toarse și se lipi de el. Dorința izbucni ca fulgerul. Erau la jumătatea drumului spre punctul din care nu se mai puteau întoarce, când un copil țipă chiar lângă cort. Clipind, Abby îl împinse și spuse răgușită:

- Mai târziu.

Mai luă două tarte, dăruindu-i lui una și mușcând din cealaltă.

- Mai târziu, încuviință el oftând. Mă bucur că nu-mi lași fiul și moștenitorul flămând.

Avu nevoie de cea mai mare putere de voință ca-și îndepărteze privirea de la imaginea senzuală a dinților ei mușcând din prăjitura pufoasă.

- Fiicei și moștenitoarei îi place să mănânce, spuse Abby, cu o expresie gravă, dar jucăușă în privire.

El își așază ușor palma peste curba pântecelui ei și simți o lovitură. Era multă activitate acolo în ziua aceea. Era copleșit când se gândea că viața aceea prețioasă și energică fusese creată din iubirea și din pasiunea lor. Tot nu vrei să-mi spui dacă e băiat sau fată?

- Ar fi o practică bună pentru tine dacă ai afla singur, spuse ea, cu manierele cele mai bune ale unei învățătoare.

El închise ochii și încercă să distingă sexul acelei lumini albe și strălucitoare care creștea, dar fără succes. Sigur că energia aceasta neobosită arăta că era băiat. Totuși, simțea o dulceață care semăna atât de mult cu a lui Abby, încât copilul trebuia să fie fată. Clătină din cap.

- Singurul lucru de care sunt sigur e că are magie. Va fi un adevărat mic vrăjitor.

- Și el sau ea va învăța să prețuiască acest dar, spuse Abby serioasă.

Jack era perfect de acord. Nici unul dintre copiii săi nu avea să fie bătut pentru că arăta prea mult interes față de vrăjitorie. Nici nu avea să fie trimis la Academia Stonebridge.

Privirea lui căzu asupra decolteului rochiei ei moderne, care era destul de adânc cât să țintuiască chiar și pe un sfânt de piatră.

- Nu sunt responsabil pentru faptele mele dacă nu mergem într-un loc mai public. Îi oferi brațul. Vrei să mi te alături în timp ce mă plimb tacticos pe aici și-mi joc rolul unui amfitrion îndatoritor? Ar fi chiar mai bine dacă ai fi și tu prezentă, ca o amfitrioană îndatoritoare.

- Cu plăcere, milord. Abby luă brațul lui Jack, și se întoarseră la sărbătoarea care se întindea înăuntrul și în afara conacului. Copiii jucau jocuri, adulții își așteptau rândul ca să se uite într-un kinescop cu bătlia de la Trafalgar, în timp ce cântăreții și păpușarii ambulanți își desfășurau repertoriul. La fiecare doi-trei pași, Jack și Abby se opreau ca să schimbe amabilități cu oamenii prezenți.

În timp ce se îndepărtau de zona teatrului de păpuși, Jack murmură:

- Cunoști aproape la fel de mulți oameni aici ca mine, și toți te adoră.

Ea zâmbi, dar clătină din cap.

- Se bucură doar fiindcă fac parte din nou dintr-o comunitate fericită și sănătoasă.

- Te adoră, spuse el ferm. Și așa și trebuie. Până la urmă, eu te ador, și judecata mea în sfera aceasta este impecabilă.

Ea roși. În mod adorabil. Îi plăcea să vadă jocul emoțiilor în ochii ei expresivi. Cu fiecare zi care trecea, se făcea tot mai frumoasă.

Doamna Watson, care își recăstigase buna dispoziție și rotunjimile, se întoarse de la groapa cu jărătic și anunță cu voce răsunătoare că era vremea mesei. În timp ce vorbea, ajutoarele ei ridicară pereții de pânză ai cortului, și oaspeții se buluciră în față.

În vreme ce Jack o ferea pe Abby de năvală, o trăsură prăfuită, dar încăpătoare înconjură casa și se opri în fața grajdurilor. Abby își duse mâna streășină la ochi.

- Cine poate fi? Nu recunosc trăsura, și cei de aici au venit deja.

Jack se uită printre gene, apoi se îndreptă spre trăsura, însoțind-o pe Abby.

- E trăsura de călătorie a ducelui de Alderton. Crezi că mama s-a hotărât să se întoarcă pentru sărbătoare? I-am scris despre ea.

După moartea lui Scranton, mama lui plecase să stea la Celeste, și vizita se prelungise aproape șase luni.

- Oh, sper că da, spuse Abby, grăbind pasul. Scrisorile ei sunt destul de înveselitoare, dar mi-ar plăcea să văd cu ochii mei ce face.

Soția lui era cu adevărat o vindecătoare, se gândi Jack cu afecțiune. Nu i-ar fi plăcut să fie altfel.

Ajunseră la trăsura și văzură cum mama lui întindea mâna să coboare.

- Jack, Abby! strigă ea sărind spre ei. Oh, veniți aici ca să vă pot îmbrățișa pe amândoi imediat!

Afecțiunea din îmbrățișarea ei îl făcu pe Jack să uite răceala pe care i-o arătase când se întorsese la Langdale după atâția ani. După ce o ridică de la pământ, Jack o lăsă jos din nou și o studie în timp ce o îmbrățișa pe Abby. Aceasta era mama veselă și dulce pe care și-o amintea.

În mod interesant, își arăta vârsta acum. Era frumoasă, dar ca o femeie matură, nu ca o fetișcană. De la moartea lui Scranton, devenise mai serioasă.

- Primesc și eu o îmbrățișare?

Jack se întoarse și își văzu sora coborând cu grijă din trăsura. Deși sarcina ei era doar cu puțin mai înaintată decât a lui Abby, silueta ei micuță o făcea mult mai vizibilă.

- Celeste, ce minunat că ai venit!

O îmbrățișă și pe ea, dar cu mai multă grijă decât pe mama lui.

- Mi s-au iertat fărădelegile, Frayne?

Jack se întoarse și rămase uimit când văzu că lacheul care le ajutase pe mama și pe sora lui să coboare din trăsură era însuși ducele de Alderton. Ducele părea puțin prudent, de parcă nu ar fi fost sigur că avea să fie bine primit după neplăcerile din Londra.

- Piers! Mă bucur că ești aici, ca să vezi cât de mult s-au îmbunătățit lucrurile.

Scutură mâna cumnatului său cu entuziasm.

- Ți-am adus un cadou.

Ducele făcu semn spre spatele trăsurii. În fața grajdurilor se oprea o căruță mare de fermă plină cu lucruri gospodărești puse de-a valma și o familie de cinci persoane. În spate tropăiau câțiva câini ciobănești colbășiți.

Necrezându-și ochilor, Jack se duse spre căruță. Chipul acela bătută de vânturi i se părea familiară.

- Domnule Maxon, dumneata ești?

- Mda! Păstorul suga un fir lung de iarbă, chinuindu-se să-și ascundă nervozitatea. Ducea a venit pe la noi și a spus că totul merge bine la Langdale. Că v-ați stabilit la conac și că doriți ca oamenii să se întoarcă acasă.

Doamna Maxon, femeia tăcută care ședea alături de cioban, spuse încet:

- Este adevărat, nu-i așa? Trebuie... trebuie să fie adevărat.

Abby păși în față și luă mâna doamnei Maxon.

- Binecuvântată să fie ducesa că v-a găsit! Am căutat familia dumneavoastră, dar nu am avut succes. Bine ați venit înapoi în vale, doamnă Maxon. Eu sunt Lady Frayne, și soțul meu v-a deplâns absența. A spus că domnul Maxon crește cei mai buni câini ciobănești din Britania.

Pe fața păstorului se lăți un rânjet neașteptat.

- Da, asta fac.

Maxie, care cerșise bunătăți și atenție de la toți participanții la sărbătoare și avusese succes, tropăi în față și începu să-și atingă nasul de cel al câinilor nou-sosiți. Jack zâmbi.

- V-am reparat vechea căsuță, sperând că aveți să vă întoarceți, și chiar am adăugat două camere. Veți fi șeful

păstorilor, dar singurul lucru pe care nu-l puteți avea e căteaua aceasta. E a mea acum.

Unul dintre copii, un băiat de vreo zece ani, sări din căruță.

- Lulu a noastră trăiește! Îmbrățișă fericit căteaua. S-a pierdut, asta s-a întâmplat. Chiar înainte să plecăm. Mă bucur s-o văd, milord.

- Trebuie să fiți flămânzi. Veniți la sărbătoarea recoltei, sugera Abby. Vechii dumneavoastră prieteni și vecini se vor bucura să vă vadă din nou.

Familia Maxon coborî din căruță, copiii năpustindu-se nerăbdători. În timp ce familia se depărta, apărură domnul Willard, cu fața strălucind de fericire.

- Helen!

Ea prinse mâinile vicarului și privi spre fața lui, strălucind.

- Nu am mai putut sta departe. Chiar dacă primeam o scrisoare de la tine în fiecare zi, nu era de ajuns.

- O să trebuiască să mai așteptăm șase luni, spuse el încet. Până termini doliul. Dacă ești sigură că vrei să locuiești într-o casă parohială...

- Sunt sigură. Ea îi strânse mai tare mâinile. Am crescut într-una, și am fost foarte fericită. O să fiu fericită în casa parohială care te adăpostește pe tine.

Jack se întoarse, fiindcă nu voia să le deranjeze reverendă. Mama lui avea să fie pe mâini bune alături de vicar. Știa de la Celeste că cei doi corespondaseră intens cât timp Helen locuise la fiica ei și ghicea că scrisorile acelea aprofundaseră relația dintre ei.

Împreună cu Abby, își conduseră musafirii în casă, ca să se răcorească. Pe când ieșea, o convinse pe Abby să se retragă în alcovul din spatele scărilor, pentru o clipă de intimitate.

- E o zi perfectă, fetiço, spuse el în timp ce o îmbrățișa. Știai că Celeste găsisese familia Maxon?

Ea își lăsă capul pe umărul lui, cu un oftat fericit.

- A spus că era pe urma lor și că avea speranțe. Cred că are darul magic al găsirii și îi place să-l practice. Spune că până și soțului ei i se pare folositor.

- Și astfel, magia a intrat în viața nobilului duce. Jack își strânse aproape soția, inhalând mireasma de rozmarin din părul ei. Așa cum a intrat în viața mea, în ziua în care te-am întâlnit.

Își puse mâna din nou pe pântecul ei, apoi își ținu răsufletul când viziunea celor doi copilași cu părul blond îi umplu mintea.

- Gemeni! exclamă el în timp ce copiii din viziunea lui întindeau câte o mână. Lumina magică strălucea în palmele lor, întâlnindu-se și învolburându-se într-o sferă strălucitoare. Ai gemeni! Un băiat și o fată. Nu un singur vrăjitor, ci doi.

Ea râse, și ochii ei acvamarin străluciră de bucurie.

- Mă întrebam cât o să mai treacă până ayeai să-ți dai seama. Suntem de două ori binecuvântați. În definitiv, ești Jack Norocosul. Îi dăruiești un zâmbet care îl unse pe suflet. Și eu sunt norocoasa, norocoasa Abby.